

BURMESE
CLASSIC
COM

တိုကျိုစစ်ခုံရုံး
မှတ်တမ်း
လင်းပုန်မောင်မောင်

ယုတ္တိ-စာအုပ်
အမှတ် (၁၉)

တို့ကျိုစစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဖြန့်ချိရေး

ယဉ်ကျေး စာပေ

အထက်မြန်မာပြည်ဖြန့်ချိရေး

ထွန်းဦးစာပေ နဂါးစာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၀၀၁၄၆၁၂၀၉

မျက်နှာခုံနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၀၀၀၁၆၀၂၁၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ မတ်လ

အုပ်စု

၅၀၀

မျက်နှာခုံ

အေးဖြူအောင်

အတွင်းကွန်ပျူတာစာစီ

ယဉ်မျိုး

အတွင်းဖလင်

လွန်းထွန်း

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်လွင်

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဆွန်ကော်ယု၊ (မာကျူရီ) အောင်စက်

အမှတ် (၄၉)၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်။

မျက်နှာခုံပုံနှိပ်

ဦးနိုင်လေး ၊ သီရိပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၃၃၃) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊

(၈)ရပ်ကွက် ပန်ဆာတန်း။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ)

အမှတ် (၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊ ကမာရွတ်။

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက

ဂျပန်စစ်ဝါဒီများ၏ လက်ချက်ပြင်

အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသော မြန်မာပြည်သူများပြည်သားများသို့ . . .

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်တော်စာလက်အညွှန်း” (CIP)

၉၅၂

လမ်းလှန်မောင်မောင်
ထိုစစ်ခုံပုံနှိပ်မှတ်တမ်း / လမ်းလှန်မောင်မောင် ။ - ရန်ကုန် ။
စာပေ၊ ၂၀၀၉။
စာ-၁၉၆ ၊ အလျား - ၁၃. ၃၄ စင်တီ၊ အနံ - ၂၀. ၉၆ စင်တီ
) ထိုစစ်ခုံပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ယဉ်မျိုး စာပေ

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၇၃ ခု ဩဂုတ်လအတွင်းက 'နန္ဒရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ' ဟူသော အမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ယင်းစာအုပ်မှာ စာဖတ်သူများ သိမြင်ကြသည့်အတိုင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန်နိုင်ငံမှ ဂိုးအားရင်း၊ ဟင်းမလာ၊ ဟက်စ် စသည့် နာဇီခေါင်းဆောင်ကြီးများအား စစ်ကြီးအပြီးတွင် စစ်တရားခံများအဖြစ် ဂျပန်နိုင်ငံ နန္ဒရင်ဘတ်မြို့တွင် စစ်ခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခဲ့ပုံများကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အလားတူပင် ယခု 'တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ' ဟူသော စာအုပ်မှာလည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဖိလစ်ပိုင်၊ မလေး၊ စင်္ကာပူ၊ ယိုးဒယား၊ မြန်မာ၊ ဘရူတို စသည့် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများတွင် ဂျပန်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စစ်ကြီးအပြီးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တော်၌ စစ်ခုံရုံးဖွဲ့ကာ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်ထုတ်ဖော် ရေးသားပြုစုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အတိုင်းထင်ရလျှင် ကျွန်တော်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကို နောက်ခံထား၍ စာအုပ်များ ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ၌ နာဇီဂျပန်တို့ မထူဝါဒထား၍ ဥရောပတိုက်မှ စစ်ဖြစ်အပျက်များကိုသာ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ယခင်က ကျွန်တော်၏ အဆိုပါစာအုပ်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာပြည်သူများနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်ပတ်သက်ခြင်းမရှိခဲ့သည့် စာအုပ်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယခု ဤ 'ဂျပန်စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ' ဟူသော စာအုပ်သည် ဂျပန်တို့ သုံးနှစ်သုံးမိုး အုပ်စိုးသွားခြင်းခံခဲ့ရသည့် မြန်မာနိုင်ငံမှ မြန်မာပြည်သူများနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည့် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသော စာအုပ်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

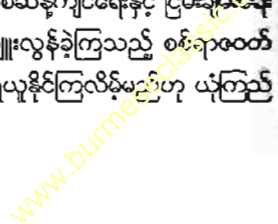
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန်စစ်တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့အာရှတစ်ဝှမ်းကို သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးသွားခဲ့သည်မှာ ၁၉၄၂ ခုနှင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်များ ဖြစ်ရာ ယနေ့အသက် ၃၀ အောက်ရှိ မြန်မာလူငယ်လူရွယ်မှန်သူမျှသည် စစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးအား ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများက မည်သို့မည်ပုံ ဖိစက်ညှဉ်းဆဲခဲ့ကြသည်များကို လုံးဝ သိမိလိုက်ကြခြင်း မရှိပေမက 'ဂျပန်စစ်သား' ကို ခင် မြင်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့ကြပါ။

သို့ဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်သည် ထိုသို့သော မြန်မာလူငယ်လူရွယ်များအား တစ်ကြိမ်သောအခါ (လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်)က ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တို့၏ အုပ်စိုးမှုအောက်တွင် မြန်မာပြည်သူများအပါအဝင် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများမှ အပြစ်မဲ့ ပြည်သူအားလုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို ခံစားခဲ့ကြရသည့် ဖြစ်ရပ်များကို သိရှိသဘောပေါက်ကြစေရန်နှင့် သမိုင်းသုတေသီများအတွက် တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် အထောက်အကူစေရန် နှစ်ရွယ်ရေးသားလိုက်သည့် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် အထူးဖော်ပြလိုသည်မှာ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်တော်တွင် ဂျပန်မှန်းတီးရေးစိတ်ဘတ်ဟူ၍ အလျဉ်းမရှိသည့်ပြင် စာဖတ်သူများအားလည်း ဂျပန်မှန်းတီးရေးစိတ်ဓာတ်များ ခံစားပေါ်ပေါက်လာစေရန် လုံးဝရည်ရွယ်ချက် မပါရှိကြောင်း အလေးအနက်ပြောကြားလိုပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ဂျပန်နိုင်ငံသည် အလွန်သာယာလှပသည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သလို ဂျပန်အမျိုးသားများသည်လည်း အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ အလွန်ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် လူမျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့အာရှတစ်ဝှမ်း ပြုပြင်အောင် နိုင်စက်စော်ကား ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်သွားခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်ပြည်သူများတွင် လုံးဝအပြစ်မရှိဘဲ လူနည်းစု လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် စစ်ခေါင်းဆောင်များတွင်သာ လုံးလုံးကြီး တာဝန်ရှိကြောင်း စာဖတ်သူများ နားလည်သဘောပေါက်ကြစေလိုပါသည်။

ကျွန်တော် လေ့လာသိရှိရသလောက်ဆိုပါက အရှေ့အာရှတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများက စစ်သံ့ပန်းများနှင့် အပြစ်မဲ့အရပ်သားပြည်သူများအပေါ် ထိုစဉ်က နိုင်စက်ညှဉ်းဆဲမှုများကို ဂျပန်ပြည်သူများအနေဖြင့် လုံးဝမသိရှိခဲ့ကြဘဲ စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် စစ်တရားခံများအား စစ်ဆေးသည့်အခါမှသာ လျှင် ယင်းအဖြစ်အပျက်များကို သိရှိခဲ့ကြပြီး ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ၏ လူမဆံသော လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် ဂျပန်ပြည်သူ သန်းပေါင်းများစွာတို့မှာ ရှက်၍မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဤ 'တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ' ကို ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် စာဖတ်သူများအဖို့ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို သိရှိနားလည်ကာ စစ်ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး စိတ်ဓာတ်များပေါ်ပေါက်ပြီး အမှန်တကယ် ဖြစ်ပွားကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများအတွက် သမိုင်းကပေးသည့် သင်ခန်းစာကို ရယူနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်

ဆွတ်ထင်ပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ဤစာအုပ်ရေးသားပြုစုရာ၌ လိုအပ်သော စာအုပ်စာတမ်းများ ကူညီရာဖွေပေးခဲ့ကြသည့် စာရေးဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ မြသန်းတင့်နှင့် တဗျာဆရာ မောင်သင်းနိုင်တို့အားလည်းကောင်း၊ 'ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း တိုက်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း' စာအုပ်ကို ထုတ်နှုတ်ကိုးကားရန် ခွင့်ပြုခဲ့သော စာရေးဆရာ လင်းယုန်သစ်လွင်အားလည်းကောင်း၊ သံဖြူဇရပ်စစ်သင်္ချိုင်းနှင့် ပတ်သက်သမျှ လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များနှင့် ဓာတ်ပုံများပါ ရိုက်ကူးပေးခဲ့သော ဆရာမင်းမြင့်သန်း (မော်လမြိုင် အထက-၄)အားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာတွင် လိုအပ်သည့် အကူအညီများပေးခဲ့ကြသည့် ဦးအုန်းစိန် (ရွှေပြည်စိုးပုံနှိပ်တိုက်)နှင့် ဦးစံအောင် (အာမခံအဖွဲ့)တို့အားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကို ဖျာပုံမြို့သို့ သွားရောက် ရေးသားခဲ့စဉ်က လိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့ကြသည့် ဖျာပုံပရဟိတ ဆရာတော်အရှင် ညူးဉာဏ်သရာဘိဝံသနှင့် ပရဟိတအတွင်းရေးမှူး ဦးခြတ်ကြယ်တို့ အားလည်းကောင်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း အမှတ်တရ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်
၁၃-ဧန်ဒုဝါရီ၊ ၁၉၇၄

မာယီက

- ▶ သွေးချောင်းစီးခဲ့ရသော အရွေ့တောင်အာရှ ၁
- ▶ ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ 'ကျား' ဟိန်းသံများ ၁၈
- ▶ 'ကျားကြီးတစ်ကောင် ကြိုးပေးခံရခြင်း' ၃၄
- ▶ တရားခံ ၂၈ ယောက်နှင့် အမှုပေါင်း ၅၅ မှု ၅၂
- ▶ သူတို့အကြောင်း သိကောင်းစရာများ ၅၇
- ▶ အရက်ကွဲခဲ့ရသော 'ဘူရီခို' သူရဲကောင်းကြီး ၇၆
- ▶ လူပေါင်းနှစ်သောင်းကျော်သတ်ဖြတ်မှုကြီး ၉၂
- ▶ ရုံးခန်းအတွင်း အပုပ်နံ့တထောင်ထောင်ထနေခြင်း ၁၀၆
- ▶ သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းကြီး ၁၁၉
- ▶ ပင်လယ်တကြောမှ ထောင်သင်္ဘောကြီးများ ၁၄၃
- ▶ လက်သံပြောင်ခဲ့သော 'ကင်ပေတိုင်' ၁၅၇
- ▶ လူသားစား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ ၁၇၅
- ▶ တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၏နိဂုံး ၁၈၉

ဤစာအုပ်ရေးသားရာတွင်
အကိုးအကားအထောက်အထားပြုခဲ့သော
စာအုပ်စာတမ်းများ

THE KNIGHTS-OF BUSHIDO.

Lord Russel of Liverpool

JAPAN'S IMPERIAL CONSPIRACY.

David Bergramini.

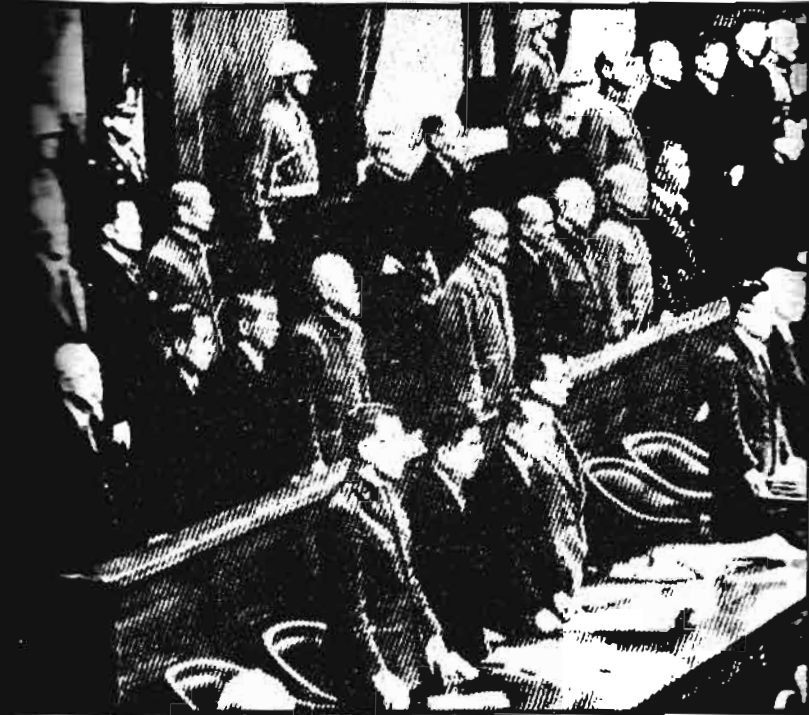
TORA, TORA, TORA.

Godon W.Prange.

DAY OF IMFAMY.

Watter Lord.

သို့ဒယားပြန်မာမီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း

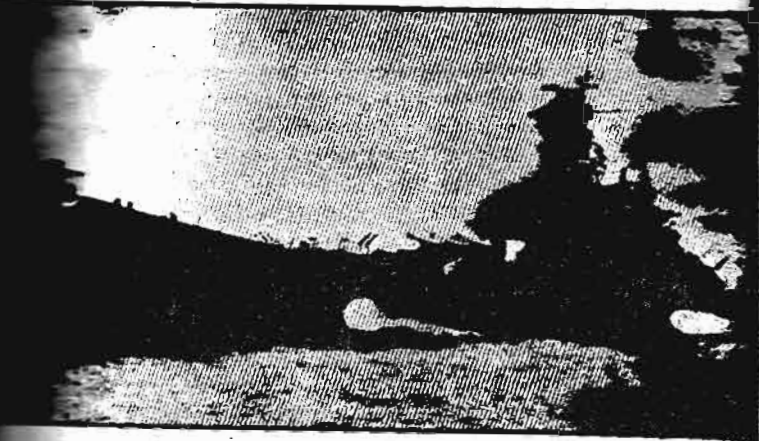

တိုက်ပွဲစစ်ခုံရုံးမြင်ကွင်း

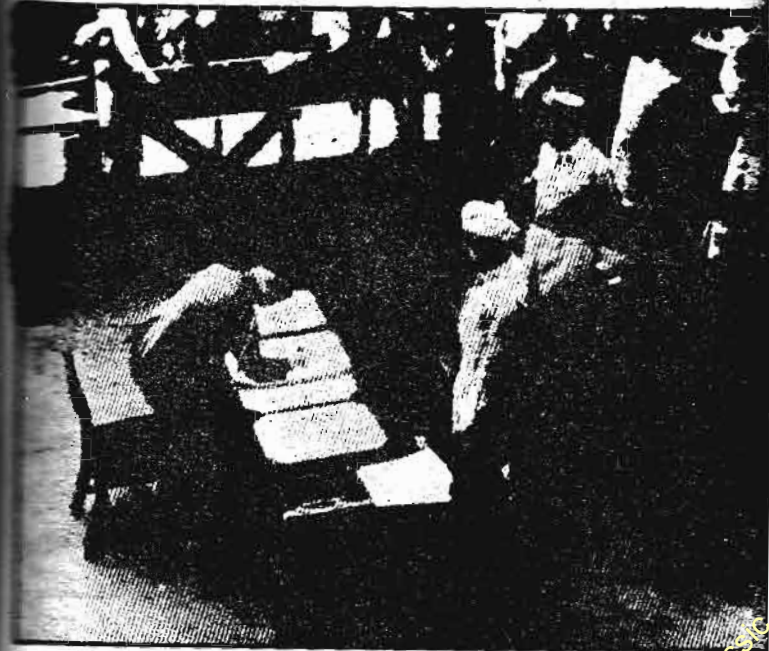

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ဂျင်နရယ် တိုမိုယူကိယာမရှိတ အား
၁၉၄၆ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၂ရက်နေ့တွင်

သာပြု၍ အမေရိကန်စစ်ခုံရုံးတွင် စစ်ဆေး၍ ကြိုးပေးစီရင်ခဲ့သည်

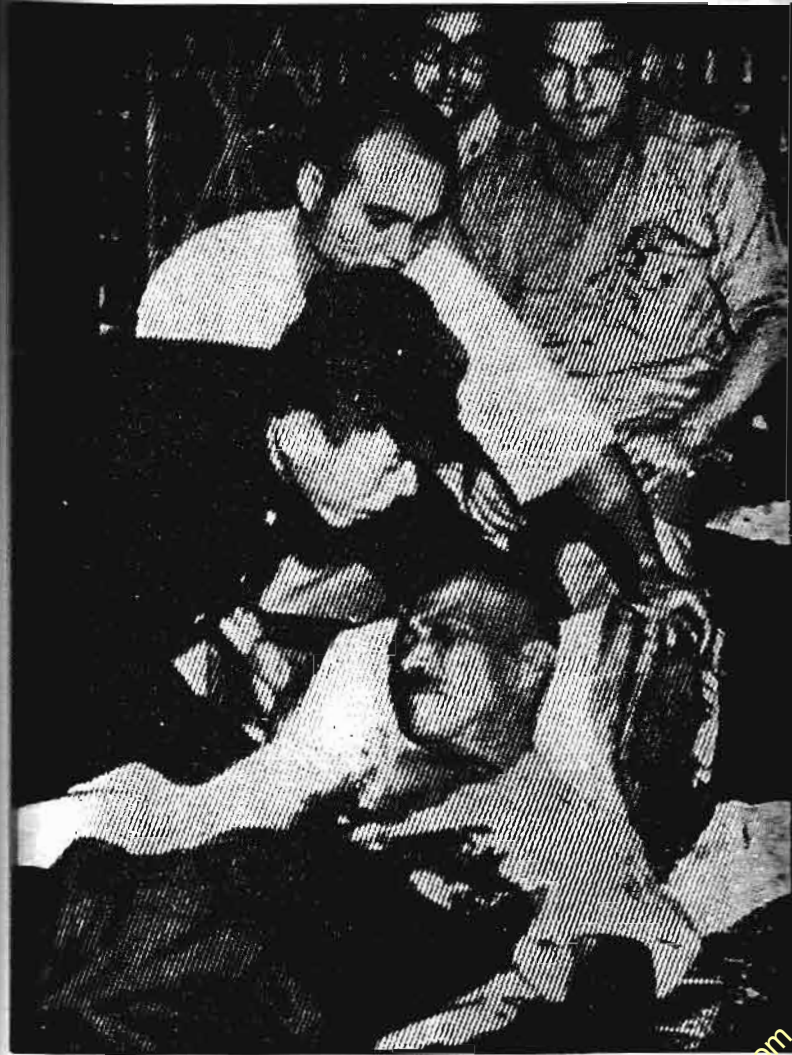
ဂျပန်တို့ လက်နက်ချ စာချုပ်ချုပ်ဆိုရာ
တိုက်သင်္ဘော အက်-အက်-မစ်ဇိုရို

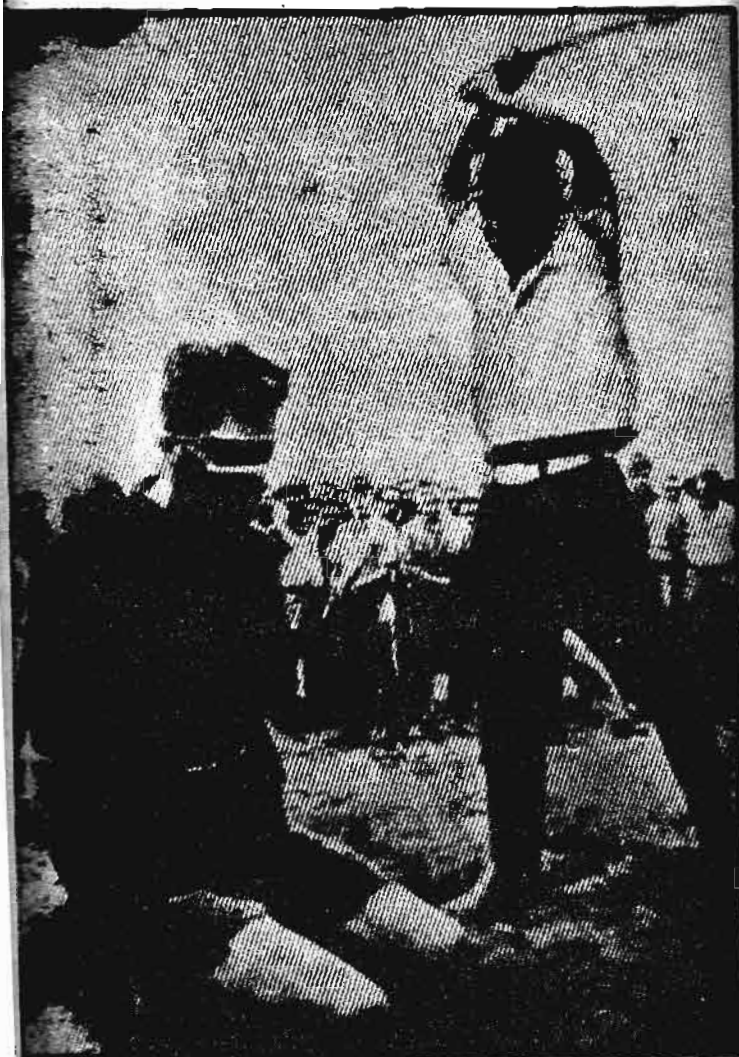
၁၉၄၅ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၂)ရက်နေ့
တိုကျိုစံတော်ချိန် နံနက် ၁၀:၃၀ တွင်
ဂျပန်တို့လက်နက်ချ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့် အခမ်းအနား

မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု စစ်သေနာပတိချုပ်
မက်အာသာနှင့် ဂျပန်ဘုရင် ဟိရိုဟီတို

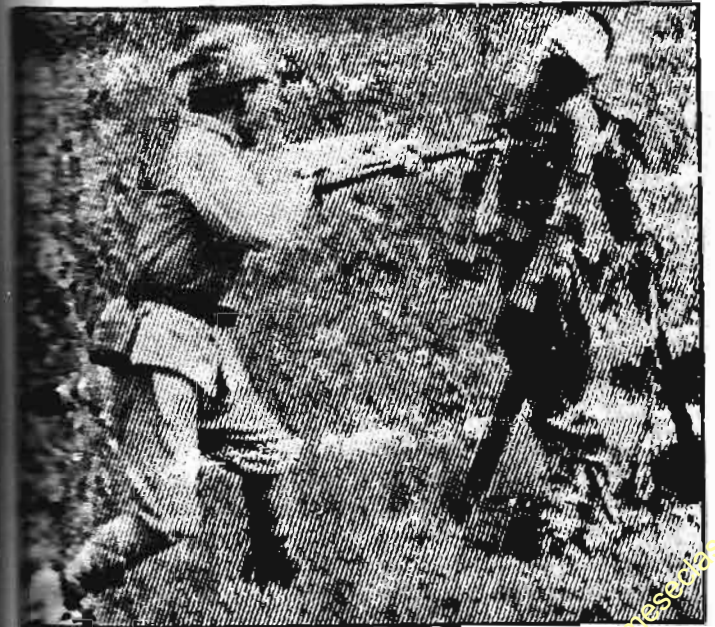
ဂျပန်နန်းရင်းဝန် တိုကျိုကို မဟာမိတ်တို့က
စစ်တရားခံအဖြစ် မဖမ်းဆီးမီ သေနတ်ဖြင့်
မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေရန် ကြံရွယ်ခဲ့သေးသည်

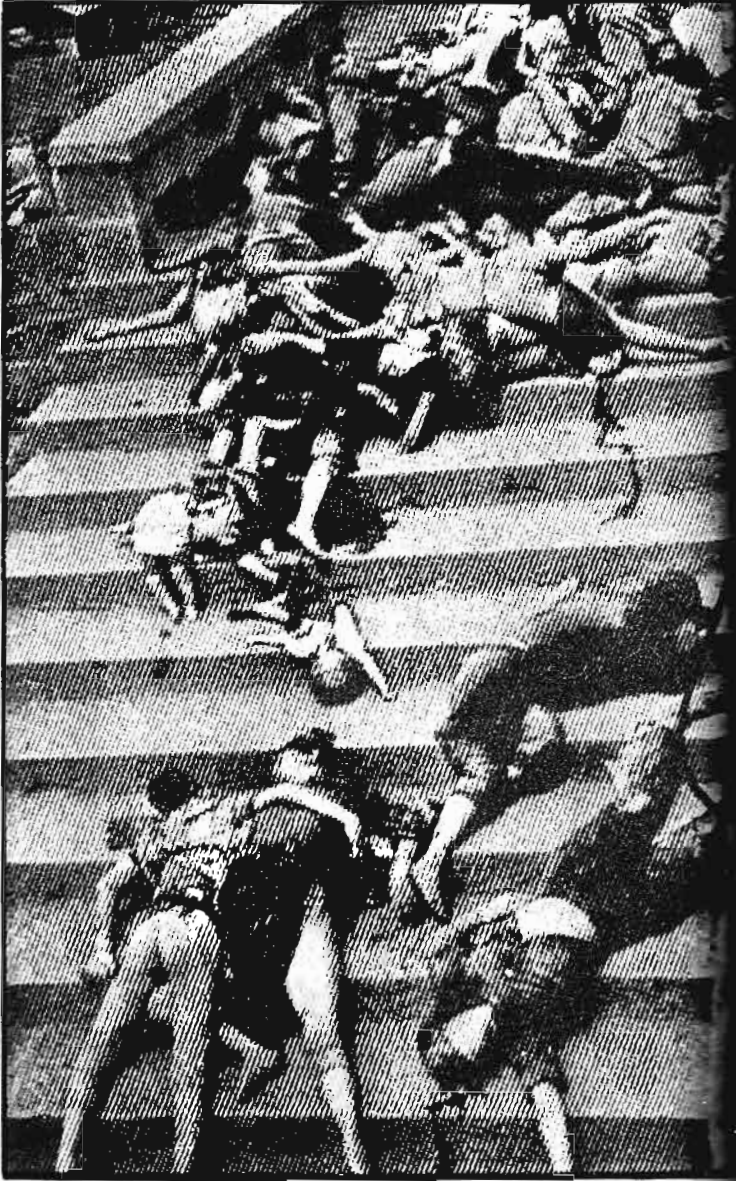
နယူးဂီနီကျွန်းတွင် ဩစတြေးလီးယားစစ်သားတစ်ဦးအား
ဂျပန်စစ်သားမှ ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းနေပုံ

ဆီဘာပူတွင် ဆစ်လူမျိုး သို့ပန်းများကို ဂျပန်စစ်သားများက
ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်

ဂျပန်စစ်သား သို့ပန်းတစ်ယောက်ကို
လက်ဖြင့် ကိုင်သတ်နေပုံ

သွေးချောင်းစီးခဲ့ရလော့ အရှေ့တောင်အာရှ

အညာနေ့၏ ပူလောင်သောနေရောင်အောက်တွင် ရောဂါတို့ဖြစ်၏
လှည့်လည်ပျင်းရိဖွယ်ရာ ငြိမ်သက်စွာစီးဆင်းနေသည်။ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်
အနားပေါ်တွင် အစီအစဉ်ပေါက်နေကြသော သစ်ပင်ကြီးငယ်များမှာလည်း လုံးဝ
အစိတ်အပိုင်းမရှိသဖြင့် နေ၏အပူရှိန်ကြောင့် ငိုက်မြည်းနေကြသလို ငြိမ်ချက်သား
လှည့်လည်လှသည်။

ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လိုက်လျှင် အရှေ့မြောက်မှ
တောင်တောင်ဆီသို့ ခပ်ယွန်းယွန်းစီးဆင်းနေသော တစ်မိုင်နီးပါးမျှ ရှည်လျားသည့်
မြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ရေပြင်ရော မြေပြင်တွင်ပါ သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ လုံးဝ
မတွေ့ရလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် လိုသို့ မြစ်ကိုအလျားလိုက် လှမ်းမျှော်မကြည့်ဘဲ ဟိုမှာဘက်ကမ်း
ညီမှာဘက်ကမ်းဆီသို့ ဒေါင်လိုက် ဖြတ်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက ကိုက်နှစ်ရာမှ
အထိ ကျယ်ပြန့်သော မြစ်ပြင်၏တစ်နေရာတွင် လှေငယ်တစ်စင်းကို ဗြန်ဆန်
ပြင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေသော ဝဲဘက်
အနားကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာ ရေလယ်တွင် လှေငယ်တစ်စင်းကို အထင်သား

ဂျပန်တို့၏ လေကြောင်းဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
တရုတ်နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများနှင့်
ကလေးငယ်များ အတုံးအရုံး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ယဉ်းနိုး စာပေ

တွေမြင်နေရသည်။ ပို၍အနီးကပ်ကြည့်မည်ဆိုပါက အလျားဆယ့်နှစ်ပေခန့် အနံ့သုံးပေသာသာခန့်ရှိ၍ တံငါလှေလိုလို ကူးတို့လှေလိုလိုဟုထင်ရသော အဆိုပါလှေငယ်ငယ်တွင် လူငါးယောက်လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ လှေပေါ်တွင် စုစုပေါင်း လူငါးယောက်ပါလာသည်။ သို့သော် အဆိုပါ လူငါးယောက်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအဆောင်အယောင်များနှင့် ရုပ်လက္ခဏာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့တစ်တွေမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကွဲပြားခြားနားနေကြသည်ကို အထင်အရှား သိမြင်နိုင်သည်။

ရှေးဦးစွာ လှေ၏ပိုင်းတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်၍ ပါလာသူကို ကြည့်လိုက်ပါက နေလောင်ထားသဖြင့် သပိတ်ရောင်ပေါက်နေသော သူ၏ ကျောပြင်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ ဦးခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော အကွက်မပေါ်တော့သည့် အညာဓဉ်ကြမ်း လုံချည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏လက်ထဲမှ လှော်ထက်ကိုင်း တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုသူမှာ ထိုအရပ် ထိုဒေသမှ တံငါသည် လှေသမားတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ကိုင်းသမား ယာသမား တစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟု မုချ အတတ်ပြောနိုင်သည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် အဆိုပါလှေသမား၏ အသားအရောင်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သော အသားဖြူ အသားဝါဟု ဆိုနိုင်လေးကံသည် အခြားလူသုံးယောက်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် အဆောင်အယောင်များကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူတို့တစ်တွေသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ ဖြစ်ကြောင်း မပြောဘဲ သိနိုင်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ကတုံးဆံထောက်နှင့်ဖြစ်၍ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် တူနစ်ခေါ် ဂျပန်စစ်အင်္ကျီမှာ အရောင်များ ဖျော့နေပြီဖြစ်သော်လည်း လည်ပင်းကော်လံထစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် 'ဝစ်လိုင်းတူးစတာ'ခေါ် 'တစ်ချောင်းကြယ်နှင်းပွင့်' တံဆိပ် အမှတ်အသားများနှင့် သူ့ခါးမှ ခါးပတ်တွင် တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားသည့် ဓားရှည်ကြီးကို တွေ့မြင်ရခြင်းဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အင်္ကျီတုံးလုံးနှင့်ဖြစ်၍ ဂျပန် ပြောင်းတိုရှိုင်ဖယ်ဆစ်လက်ပါရှိသည်။ အခြား တစ်ယောက်မှာမူ 'ကြယ်သုံးပွင့်' တပ်ဆင်ထားပြီး သူ့လက်ဆဲတွင် လုံစွပ် အဆင်သင့်တပ်ထားသည့် ဂျပန်ပြောင်းရှည် ရှိုင်ဖယ်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် နောက်ဘက်တွင် အနားပတ်အဝတ်စများ တွဲရ

ဗိုလ်ချုပ်မှူးမှတ်တမ်း

တွေ့နေသည့် ဂျပန်စစ်ဦးထုပ်များကို ဆောင်းထားကြသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လှေသမားကို ကျောပေး၍ ပဲဘက်မှ ထိုင်ပြီး ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်မှာမူ စစ်ဗိုလ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လှေ၏ဦးဘက်မှ ထိုင်လျက်သားထိတ်ပါလာကြသည်။

ဤလှေငယ်ကလေးပေါ်တွင် အထူးခြားဆုံးနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးလူမှာ ပစ္စမမြောက်ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သော်လည်းကောင်း၊ ကမ်းပေါ်မှသော်လည်းကောင်း ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက လှေပေါ်တွင် လူ ၄ ယောက်သာ တွေ့မြင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အထက်ဖော်ပြပါ ပစ္စမမြောက်လူမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ လှေပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သားထိတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ဂျပန် စစ်သားနှစ်ယောက်အကြား လှေ၏ အထဲတွင် မှောက်လျက်သား ပါလာသောကြောင့်တည်း။

ထို့ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ လှေထဲတွင် မှောက်လျက်သား ပါလာသူမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဝိုင်ယာကြိုးဖြင့် နောက်ပြန်တုန်ထားခြင်း ခံရသည့် ဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ အင်္ကျီမှာလည်း ကျောဘက်၌ ရစရာမရှိအောင် အစိပ်စိပ်အဖွားမှ ဝတ်ပြုနေပြီး အချို့နေရာများ၌ အင်္ကျီအရပ်အပြုများမှာ သွေးစသေးနုများဖြင့် အညာတွင်ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် ဤနေရာတွင် မေးစရာမေးခွန်းနှစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပထမမေးခွန်းမှာ 'လှေပေါ်တွင် ယင်းသို့ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက် မရှုမလှဒဏ်ရာများဖြင့် မှောက်လျက်သား ပါလာသူသည် မည်သူမည်ဝါနည်း' ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယမေးခွန်းမှာ 'ဤဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများသည် ဒဏ်ရာများရနေသော ဤလှေကို မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နေခင်းကြောင်တောင် နွေခေါင်ခေါင်တွင် မှောက်လျက်သား ချလေလို့ လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာပါသနည်း' ဟူသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။

ပထမမေးခွန်းကို အတိုချုံး၍ အကျဉ်းရုံးဖြင့် ဖြေရလျှင် လှေပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများအကြား မှောက်လျက်သားပါလာသူမှာ ဒုက္ခကျခံရိုက်အတွင်းမှ ချိတ်အောက်စည်းရုံးရေးသမား ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်က ဂျပန်စစ်ဦးတို့ရေး စာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ ဂျပန်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။ ဒုတိယမေးခွန်း၏အဖြေမှာ ဂျပန် 'ကင်ပေတိုင်' များသည် အဆိုပါ ဂျပန်စစ်ဦးကျင်ရေ

သမား မြေအောက်ရဲဘော်အား သုံးရက်တိတိ နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ကြပြီးနောက် ဘာတစ်ခုမှ မေးမရသည့်အဆုံး လူမဆန်သည့်နည်းစနစ်ကို သုံး၍ နောက်ဆုံးမေးမြန်းခြင်းအဖြစ် မေးမြန်းစစ်ဆေးကြရန် ဤဖြစ်ရပ်၏ ရေလယ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျပန်များသည် မည်သို့သော လူမဆန်သည့်နည်းကို သုံးရန်စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားကြပါသနည်း။

ဤမေးခွန်းကိုမူ ဖြေရန်မလို၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မေးခွန်း၏အဖြေကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများက မကြာမီ လက်တွေ့ပြသလိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လှေကလေးသည် တင်္ဂြိုဟ်စွန်း စီးနေသော ရေကြောင်းကို စုံ၍ တအိအိ လှော်လာခဲ့ရာမှ ခဏအကြာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် နောက်သို့ မသိမသာစောင်းခဲ့ကာ လှေသမားအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်ခွန်းလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် အင်္ကျီထုံးလုံးဖြင့် ဂျပန်စစ်သားက လှေသမားကို 'ရပ်ပါ၊ ရပ်ပါ' ဟု ဗမာစကားဖြင့် အော်ပြောလိုက်ရာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ခပ်သုပ်သုပ်လှော်လာခဲ့သော လှေသမားသည် ရုတ်တရက် အလှော်ရပ်ကာ တက်ကို လှေခုံတွင်ကပ်၍ မှေးထားလိုက်သည်။ လှေကလေးသည် ခပ်စောစောကလောက် မမြန်တော့ဘဲ ရေစီးအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်ဖြစ်သွားသည်။

ဤတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဂျပန် စစ်သားနှစ်ယောက်အား ဂျပန်စကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ စကားအဆုံးတွင် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် 'ဟိုက်၊ ဟိုက်' ဟုဆိုကာ သူတို့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို လှေခုံတွင်ကပ်၍ အသာ ချထားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ကြယ်သုံးပွင့်စစ်သားသည် ထိုင်လျက်သား ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကုန်၍ လှေဝမ်းထဲမှ မှောက်လျက်ဖြစ်နေသော လူကို တင်ပါးမှကိုင်ကာ ပတ်လက်အနေအထားဖြစ်အောင် မ၍ လှန်လိုက်သည်။ သို့သော် ရေလယ်မှလှေခေါ်တွင်ဖြစ်နေ၍ လှေမှောက်သွားမည်စိုးသဖြင့် အားရှိသလောက် မလုပ်ရဲဘဲ ဖြစ်နေ

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အဖွဲ့ကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ 'ကင်ပေတိုင်' အကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

စာရေးသူ

ဤတွင် အင်္ကျီမပါသောစစ်သားက တစ်ဖက်မှနေ၍ မှောက်လျက်ဖြစ်နေသော လူကို ခါးမှလမ်းကိုင်ကာ ဆွဲလှန်ပေးလိုက်ရာ ထိုလူမှာ ပက်လက်အနေအထား ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှု ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များမှာ ယခုမှ ပို၍ ပေါ်လာသည်။ ထိုထက်လန်နေသော ထိုသူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖူးယောင်နေပြီး မျက်လုံး မြက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ထုရိုက်ထိုးကြိတ်ခြင်းခံထားရသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ညိုပုံ ဖြစ်နေသည့် ကျောရည်ကို တွေ့ရသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်တို့မှာ ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်ကာ ခြေထောက်ဖြစ်နေရာ အင်္ကျီပေါ်တွင် စစ်ဖိနပ်တစ်ခြမ်းရာကြီးတွေ့ရပြီး ရင်ဘတ်ပေးတွင် ခြေထောက်ဖြစ်နေသည့် ဒဏ်ရာများကို တစ်ပိုင်းတစ်စ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထို့ပြင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှ ခြေမနှင့် ခြေညှိုးများအကြားတွင် မီးလောင်ဖုကြီး များဖြင့် နီရဲနေသည်ကို တွေ့ရသေးသည်။

မြေအောက်ရဲဘော်မှာ အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိပြီးမည်ဟု ခန့်မှန်း နေသည်။

ရဲဘော်သည် ယခုမှ သတိပြန်လည်လာဟန်တူသည်။ မျက်လုံးများကို ခြေထောက်စွာ အားယူဖွင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာများကြောင့်လော၊ မှန်းတည်လှ ခံနေရောင်၏ စူးရှမှုကြောင့်လော မပြောတတ်။ 'အင်း... ဟူ၍ ညည်းတွားရင်း နှုတ်လုံးနှစ်ဖက်စလုံး ပြန်မှိတ်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အမိန့်ပေးချက်အရ အင်္ကျီတုံးလုံးဖြင့် ဂျပန်စစ်သားသည် သူ၏ နောက်ကျောမှ လှေ၏ဦးပိုင်းတွင် အသင့်ပါလာသည့် ခြေထောက်တစ်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ မြေအောက် အဝတ်ထွာခန့်ရှိပြီး စလောင်းဖုံးဖြင့် ခြေထောက်သည်ဖြင့် အိုးနှုတ်ခမ်းတွင်လည်းကောင်း၊ စလောင်းဖုံးကိုပတ်၍လည်းကောင်း အဆင့်ကြီးခပ်သေးသေးဖြင့် ချည်နှောင်ရစ်ပတ်ထားသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် အိုး၏ ဖင်ဘက်တွင်လည်း မတ်စိသာသာခန့် အပေါက်လေးတစ်ပေါက် အောက်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဂျပန်စစ်သားသည် အဆိုပါထူးဆန်းသော မြေအောက်လေးကို မလိုက်ရာ အထဲမှ တချွတ်ချွတ်မြည်သံကို ကြားကြရသည်။

လှော်တက်ကို မှေး၍ကိုင်လာသော လှေသမားသည် ဂျပန်စစ်သား၏ ထက်ထဲမှ မြေအောက်လေးကို တအံ့တဩရှိလှသည့် အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိ

သည်။ “ဒီမြေအိုးထဲ ဘာများထည့်လာပါလိမ့် ... ၊ ဒီဂျပန်တွေ ဘယ်လိုများ လုပ်ကြမလို့လဲ ... ”

လှေသမား၏ အံ့သြမှုသည် ကြာကြာဆိုင်မနေရ။

မြေအိုးကိုင်ထားသော စစ်သားသည် သူ့အဖော်စစ်သားကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောလိုက်ရာ၊ အဖော်စစ်သားက သူ့ခါးမှ ဂျပန်ရေဘူးကိုဖြုတ်ကာ အခုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပက်လက်လန်နေသော ရဲဘော်၏အင်္ကျီစကို ဝိုက်မှ ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ရုတ်တရက် ကဗျာကရာဖြင့် ဂျပန်လို လှမ်းပြောလိုက်ရာ၊ မြေအိုးမှ စလောင်းဖုံးကို ပတ်ချည်ထားသည့်ကြိုးစကို ဖြေနေသော ဂျပန်စစ်သားသည် ‘ဟိုက်၊ ဟိုက်’ ဟုဆိုကာ ကြိုးကို ဆက်မဖြေသေးဘဲ ရပ်ထားလိုက် သည်။

‘ဘိရမာ၊ ဘိရမာ ... ’

ရေပူးကိုင်ထားသော စစ်သားက အခြား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရဲဘော်၏ ပေါင်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လှုပ်လိုက်သည်။

‘ဘိရမာ ... ပြောမယ်ကား ... မပြောဘူးကား ... ’

“ပြောမယ်ကား၊ မပြောဘူးကား ... ”

ဂျပန်စစ်သား၏အသံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းမှုကြောင့် ရဲဘော် သည် ပါးစပ်မှညည်းရင်း မျက်လုံးကို အားယူ၍ဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော် ညာဘက် မျက်လုံးမှာ ယောင်ကိုင်နေသဖြင့် ဖွင့်မရ၊ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးသာ ခပ်ဖေးဖေး ဖွင့်နိုင်သည်။

“ပြောမယ်ကား၊ မပြောဘူးကား”

ရဲဘော်၏ မျက်လုံးသည် မေးနေရာမှ အနည်းငယ်ကျယ်လာသည်။ ကျယ်ရာမှ အနည်းငယ်ပြူးလာသည်။ လှေပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့ခြေရင်းဘက်မှ သူ့မျက်နှာကို အပေါ်မှစီး၍ကြည့်နေကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ထုပ်နှစ်လုံး ကို ခပ်စောင်းစောင်းမြိုင်နေရသည်။ နေရောင်သည် မျက်လုံးထဲသို့ စူးဝင်လာသည်။ ထိုအခိုက်အတန်တွင် ရဲဘော်၏ မျက်လုံးမှအရောင်သည် နေရောင်ထက် ပို၍ စူးရှ သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

“မပြောဘူးကွ ... မပြောဘူး ... ”

“ဘတ်ကဲရိုး ... ခူး ... ရား”

ရဲဘော်၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ဆဲဆိုရေရွတ်သံနှင့်အတူ ခုန်ခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ရဲဘော်၏ မျက်နှာသည် သူ၏ ဘယ်ဘက်နားထင်ကို နှစ်သက်လိုက်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ စစ်ဖိနပ်ကြောင့် ညာဘက်သို့ ယိုင်ကျသွားသည်။ သွားခေါသလောက် မျက်နှာပေါက်ဆိုးလှသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သူ့ထက်ကြီးဖြင့် ဂျပန်လို လှမ်းအော်လိုက်သည်။

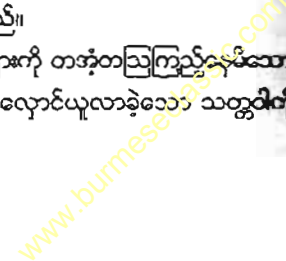
ခပ်စောစောက ရေဘူးကိုဖွင့်၍ အသင့်ဖြစ်နေသော ဂျပန်စစ်သားသည် ရဲဘော်၏ဝိုက်သားပေါ်သို့ ရေဘူးကိုငဲ့၍ လောင်းချလိုက်သည်။ နီညိုရောင် ပြစ်ခွဲခဲ့ သည့်အရောင်များသည် ရဲဘော်၏ ဝိုက်ပေါ်တွင် ရွဲသွားသည်။ ထန်းလျက်နဲ့လိုလို သကာနဲ့ နီလိုလို ချိုမွှေးမွှေးအနံ့များ ထွက်လာသည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် မြေအိုးကိုင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားသည် စလောင်းဖုံး ကြိုးစကို အပြီးသတ်ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် အိုးထဲမှ တချွတ်ချွတ် ထွက်ရှားနေသော သတ္တဝါ ထွက်လာမည်စိုးသဖြင့် စလောင်းဖုံးကို လက်ဖြင့် တအား တအားထားသည်။ ထို့နောက် စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ခွန်း အပြန်အလှန်ပြောရင်း ကျန်ရှိနေသေးသော မြေအိုးနှုတ်ခမ်းပတ်လည်မှာ ကြိုးစများကို မိမိရရကိုင်ကာ မြေအိုးကို ခပ်စောစောက ထန်းလျက်ရည်လိုလို သကာရည်လိုလို ချိုပြစ်ပြစ်အရည်များ ရွဲရွဲစီနေသည့် ရဲဘော်၏ ဝိုက်ပေါ်သို့ ပြန်ပြန် မှောက်လျက်သား တင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်အတန်မှာပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေးသည့် အသံမျိုးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ခဏချင်းမှာပင် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် အချက်ပေးပေးကာ တစ်ယောက်က စလောင်းဖုံးကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ကာ တစ်ယောက်က မြေအိုးကို ရဲဘော်၏ ဝိုက်ဖြင့် ချက်ချင်းဖိကပ်ထားလိုက်သည်။ သည်ကြားထဲက အိုးထဲမှ သတ္တဝါသည် လှစ်ခနဲထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် စစ်သားတစ်ယောက်က လှုပ်ခြန် ခြိတ်လတ်စွာဖြင့် သူ့အမြီးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်နိုင်သောကြောင့် မပြေးသာတော့ဘဲ အိုးထဲမှာပင် ပိတ်လှောင်မြဲ ပိတ်လှောင်မိနေခဲ့သည်။

ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို တအံ့တကြဲကြည့်နေမိသော လှေသမားသည် ဤတွင်မှ မြေအိုးဖြင့်ထည့်၍ ပိတ်လှောင်ယူလာခဲ့သော သတ္တဝါကို

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဇာတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီ။ မျက်လုံးများပြူးသွားမိသည် ... 'အလိုလေး ဧရာမ မြေကြွက်ကြီးပါလား ...

မှန်သည်။ မြေအိုးထဲတွင် ပါလာသည့်သတ္တဝါမှာ သာမန်အိမ်ကြွက်များထက် သုံးဆလေးဆခန့်ကြီးသည် မြေကြွက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် စစ်ခိုလ်သည် ဤမြေကြွက်ကြီးကို ယမန်နေ့နံနက်ကပင် တကူးတကန့် ရှာဖွေဖမ်းယူ တာ မြေအိုးထဲတွင်ထည့်၍ အစာရေစာမကျွေးဘဲ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် လေဝင်နိုင်ရန်အတွက် အိုး၏ ဖင်ဘက်တွင် အပေါက်သေးသေးတစ်ပေါက် ဖောက်ပေး ထားခဲ့သည်။

ထိုသို့ တစ်ရက်ကျော်မျှ အစာရေစာမကျွေးဘဲ အငတ်ထားခဲ့သော မြေအိုး ထဲမှ မြေကြွက်ကြီးကို ယခုသော်မှ ဂျပန်တို့က ကောင်းကောင်းကြီး အစာကျွေးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသော အစာကျွေးပုံကျွေးနည်းမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

လှေဝမ်းထဲတွင် ပက်လက်လန်နေသော ရဲဘော်၏ခိုက်ပေါ်တွင် အိုးကို နောက်တင်ပြီး ကြိုးဖြင့် အသေပတ်ချည်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ၊ အိုးထဲမှ မြေကြွက်ကြီးမှာ ထခင်ကအတိုင်း အိုးထဲမှာပင် ပိတ်မိနေပြီ ပိတ်မိနေသည်။

သို့သော် မြေကြွက်ကြီးအတွက် ယခင်က ဤအိုးထဲတွင် စလောင်းခဲ့ဖြင့် ပိတ်လှောင်ထားခဲ့စဉ်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ ထူးခြားသည့် အချက်တစ်ချက်ကို တွေ့ရ သည်။ ပထမတွင်မှ မြေကြွက်ကြီးသည် ဤထူးခြားချက်ကို ရှုတ်တရက် သတိမပြုမီဘဲ ခပ်စောစောကလိုပင် သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ဟု ထင်မှတ်ရသည့် အိုး၏ ဖင်ဘက်မှ အလင်းရောင်ဝင်နေသော အပေါက်လေးကိုပင် တအားတိုး၍ ထွက်ရန် ကြိုးစားနေသေးသည်။ ကြိုးစား၍မရသည့်အခုံး အိုးထဲမှာပင် ပတ်ချာလှည့်၍ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြေးလွှားနေရင်းက ရဲဘော်၏ခိုက်သားပေါ်သို့ ရောက်သွား တော့သည်။

ဤတွင်မှ ရဲဘော်၏ခိုက်ပေါ်တွင် ရွဲ့ရွဲ့နေသော ထန်းလျက်ရည် သကာရည် များကို သတိပြုမိပြီး နှုတ်သီးဖြင့် ထိုကြည့်သည်။ နောက် လျှာဖြင့် လျက်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး၌ နာရီပေါင်း ၂၄ နာရီမျှမက တစ်ရက်ကျော်ကျော် အစာငတ်နေခဲ့သော မြေကြွက်ကြီးအတွက် ထန်းလျက်ရည်နှင့် သကာရည်များထက် ပို၍ အရသာထူးခြား သည့် အစားအစာတစ်ခုကို သွားတွေ့တော့သည်။ မှန်သည်။ ဤထူးခြားကောင်းမွန်

စိုင်းစိုင်းနန်းမှတ်တမ်း

သည် အရသာဖြင့် ပြည့်စုံသော အစားအစာမျိုးကို ဤမြေကြွက်ကြီးအတွက် သူ့ ထစ်ထက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှမျှ မစားဘူး-မသောက်ဘူးနဲ့ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤမြေကြွက်ကြီးသည် ရဲဘော်၏ ခိုက်ပေါ်ရှိ မြေအိုးထဲတွင် ပိတ်လှောင်မိနေရာမှ သွတ်ပေါက်ရှာရင်း ထန်းလျက်ရည်များနှင့် သကာရည်များ လောင်းထားသော နံ့သာ၏ ခိုက်သားကို ဖောက်စားခဲ့ရုံမျှမက ခိုက်ထဲမှ အူ အသံ ကလီစာများပါမကျန် ခိုက်ဖြတ် စားသောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဤသို့ဖြင့် ဗမာတစ်မျိုးသားလုံး ဂျပန်တို့၏ တားဖိုးအုပ်စိုးခြင်းခံခဲ့ရစဉ်က ထစ်ခုသော နွေရာသီ၊ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့တွင် မြစ်ဝရာ၏ ရေပြင်ပေါ်မှ လှေငယ် တစ်စင်းပေါ်၌ ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး မြေအောက် ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် ဂျပန်တို့၏ ကြော့ပုံ မမြင်ရက်စရာ၊ လူမဆန်သည့် ရက်စက်မှုအောက်တွင် မရှုမလှ အသက် ဆောက်ခဲ့ရသည်။

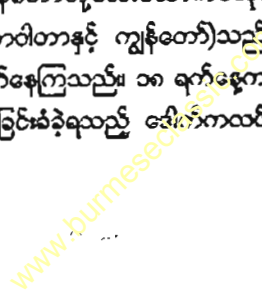
ဤသို့ဖြင့် ထိုနေ့ထိုရက် ထိုအချိန်က ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း လှေငယ်တစ်စင်း ဆီ၌ အရှင်လတ်လတ် ဝမ်းခိုက်ထဲသို့ ကြွက်ဖောက်၍ ဖျာအသံကလီစာများကို ခိုက်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းခံရသဖြင့် မချိမဆန့် ဟစ်အော်နေရာသော မြေအောက် ရဲဘော်၏ ရင်နာဖွယ်ရာအသံများနှင့် ဤအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ သဘောအကျကြီးကျွံ အားရပါးရ ရယ်မောနေကြသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ၏ ခံပြင်းဖွယ် တဝါးဝါး အဟားဟားအသံများသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ ရိုက်ခပ်နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ဝေ့သေခံခဲ့ရပြီး ခိုက်ဟောင်း လောင်းဖြစ်ကာ အသက်ပျောက်နေရာပြီဖြစ်သော ရဲဘော်၏ မြင်မကောင်းရှုမကောင်း သည့် ရုပ်အလောင်းကို လှေပေါ်မှ မြစ်ထဲသို့ ကန်ချလိုက်ကြသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ဝရေသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ခဲရဲနီသွားခဲ့သည်။

'၂၉ ရက်၊ မတ်လ၊ ၁၉၄၃ ။ ။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်စလုံး (စက်ဆရာများဖြစ်ကြသည့် ကူရိုတာဝါ၊ နီရိုဂျီ၊ ယာဝါတာနှင့် ကျွန်တော်)သည် ညနေ ၃ နာရီတိုတွင် ဌာနချုပ်ရုံးခန်းခရေသို့ ရောက်နေကြသည်။ ၁၈ ရက်နေ့က ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်ပစ်အမြောက်တပ်မှ ပစ်ချခြင်းခံခဲ့ရသည့် ဒေါက်ကလပ်

လင်းယုန်ဟောင်းဟောင်း

အချို့အစား ရန်သူလေယာဉ်မှ လေယာဉ်မောင်းသမားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အမှတ် ၇ အခြေစိုက်တပ်ဖွဲ့တွင် ရက်အနည်းငယ် စစ်ဆေးပေးခြင်းခံခဲ့ရပြီး ဆလားရွာမြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့သို့ ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့်ပြင်၊ သူ့ကို သတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ယနေ့နံနက်ပိုင်းက တပ်မှူး ကိုမေအိသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ မျှော်စင်ခန်းသို့ ရောက်လာပြီး လေယာဉ်သမား အကျဉ်းသားကို ဂျပန်ဘူရီဒီသူရဲကောင်းများ၏ မွန်မြတ်သော အစဉ်အလာအရ သူ့ကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုးထားသည့် သူ၏စားဖြင့်ခုတ်သတ်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ပြောသွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် ဤအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ရန် ရောက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဆယ်မိနစ်သာသာမျှ စောင့်နေကြပြီးနောက် အစောင့်တပ်သားတစ်စု အချုပ်ခန်းရှိရာသို့ ရောက်လာကြပြီး၊ အကျဉ်းသားကို ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။ ထိုသို့ ခေါ်မသွားမီ အကျဉ်းသားအား နောက်ဆုံးသောက်ခြင်းဖြင့်သောက်ရန် ရေတစ်ခွက် တိုက်သေးသည်။

“ထိုအခိုက် ဆေးမှူးချုပ်ဖြစ်သော အရာရှိနှင့် တပ်မှူးတို့သည် ဌာနချုပ်မှ တပ်ခွဲမှူးနှင့်အတူ အရာရှိရိပ်သာမှ အတူထွက်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး ဓားရှည်များ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ အချိန်ကရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အကျဉ်းသားကို ရှေ့သို့ ခေါ်လာရာ၊ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ဝါလာသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားပြီး ရှည်လျားလှသော ဆံပင်များကိုလည်း တိုနိုင်သမျှ တိုအောင် ညှပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် သူ၏ ရှေ့ရေကို ရိပ်ခါးချင်မိမည် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်ပင် သူ့ကို ထရပ်ကားပေါ်သို့တင်ကာ ကျွန်တော်တို့သည် သတ်မှတ် ထားသည့်နေရာသို့ ထုတ်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆေးမှူးနှင့် ဘေးချင်း ကပ်၍ ထိုင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်တွင် အစောင့်စစ်သား ဆယ်ယောက် ဝါလာသည်။ ဆူညံလှသည့် စက်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ကားသည် တိမ်တောက်နေ သည့် ဆည်းဆာအောက်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးနေသည်။ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းများ၏နောက်သို့ တစ်စတစ်စ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် ပြုနေရာ ကျွန်တော်တို့ တူရူအရပ်တွင် ကြီးမားလှသည့် တိမ်လိပ်တိမ်သားများကို မြင်နေရသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ဖုန်များ တထောင်းထောင်းထနေသည်။

“သိပ်ကြာကြာစောင့်ရတော့မည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မကြာမီ

ကျွန်တော်တို့မှတ်တမ်း

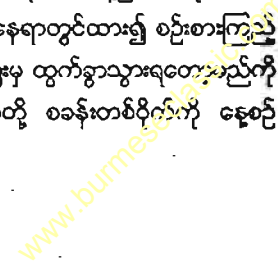
မြင်တော့ရတော့မည် မြင်ကွင်းကို စဉ်းစားကြည့်မိရင်း ကျွန်တော်မှာ ရင်ခုန်သံပြန်လာ ပြီး ထိတ်တိတ်ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ သူ့အဖွဲ့တစ်ခု ကံတစ်ခု’ဟု သဘောထားလိုက်ဟန်တူသည်။ ကားထဲတွင် ထိုင်၍ ထိတ်ပါလာရင်း လူလောကကြီးကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် တောင်ကုန်း များနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ အတွေးနယ်ချဲ့နေပုံရသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် သနားစိတ် ကိုယ်ချင်းစာနာမိသဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ် ထိတ်ရသည်။

“ထရပ်ကားသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် အပြေးအလွှား မောင်းနေ သည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ အကြာတွင် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာသို့ ရောက်ကြပြီး သေလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ တပ်မှူး ကိုမေအိသည် အကျဉ်းသားရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး ‘ငါတို့ မင်းကို သတ်တော့မလို့’ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဂျပန်ဘူရီဒီ သူရဲကောင်းများ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဂျပန်စားဖြင့် ခုတ်၍ သတ်မည့်အကြောင်းနှင့် နှစ်မိနစ်သုံးမိနစ်မျှသာ ကြာမည့်အကြောင်း တပ်မှူးကပြော သောအခါ အကျဉ်းသားသည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် နားထောင်နေရာသည်။ လေယာဉ် မောင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သော အကျဉ်းသားသည် တစ်စုံတစ်ရာ ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောလိုက် သည်။ သူပြောလိုက်သည်စကားမှာ သူ့အား စားဖြင့်ခုတ်သတ်ရာ၌ တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသေခုတ်သတ်ရန် ပြောကြားဟန်တူသည်။ သူ့စကားထဲတွင် ‘ဝမ်း’ (ONE) ဟူ၍ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“တပ်မှူး၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူက ဆောင်းပြီ’ဟု ပြန်ပြောရင်း သူ့မျက်နှာကားမှာ ပို၍ မာလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

“အချိန်ကျလာပြီဖြစ်၍ အကျဉ်းသားအား ရေများပြည့်နေသော ဗုံးကျင်းကြီး နှစ်ခန်းထဲတွင် နူးထောက်ခိုင်းသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်နှလုံး နိုးနိုးချထားဟန် တူသည်။ သူ့နှလုံးပတ်လည်တွင် လှံစွပ်ကိုင် အစောင့်စစ်သားများအား အကာအကွယ် သဘောမျိုးဖြင့် ချထားသည်။ သို့ပါလျက် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တည်ငြိမ်လှသည်။ သူ့လည်းကောင်းလှသည်။ သူသည် သူ၏လည်ပင်းကိုပင် ဆန့်၍ ပေးလိုက်သေး သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကိုယ်ကို အကျဉ်းသားနေရာတွင်ထား၍ စဉ်းစားကြည့် ထိုက်မိသည်။ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်ကို သူ့ဦးပြုံး ကြက်သီးများပင် ထ၊မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းတစ်ဝိုက်ကို နေ့စဉ်

ထိုကြံခံနေရာသဖြင့် ရန်သူများကို အကြီးအကျယ် မုန်းနေမိသော်လည်း လူသား တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ကို မြင်ရပြန်သောအခါ သနားမိပြန်သည်။

တပ်မှူးသည် သူ၏စားကို စားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဤစားမှာ နံနက်က မျှော်စင်စခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့အား ထုတ်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော် အိုဆာမူရီစားကြီးပင် ဖြစ်သည်။ စားသွား၏ အရောင်သည် လက်ခဲနေပြန်သွားရာ တွန့်တော်မှာ ကျောရိုးထဲက ဝိမ်းခဲပြန်သွားမိသည်။ သူသည် အကျဉ်းသား၏လည်ဝင်းကို စား၏အနှောင်ဘက်ဖြင့် ခပ်ရွှေ့ကလေး ချိန်ဆလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စားနံ့ကိုင်းထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် မြှောက်လိုက်ပြီး အရှိန်ဖြင့် တအားဆုတ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သည် အကြောများကို အစွမ်းကုန်တောင့်ထားပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် စားကို တအားထွေ၍ ခုတ်ချလိုက်သည်အချိန်တွင်မူ မျက်စိတို့ စုံမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။

“ရှိုး... ဟူသော အသံမှာ လည်ဝင်းသွေးကြောများမှ သွေးများ ပန်းထွက်နေသည့်အသံဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သည် အသံမျိုးနှင့်အတူ အကျဉ်းသား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မုန်ဆန် လဲကျသွားသည်။ အံ့ဩစရာလည်းကောင်း၊ တပ်မှူးသည် တစ်ချက်တည်းဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်သွားအောင် ခုတ်ပိုင်းချလိုက်နိုင်သည်။ ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသူများသည် ရှေ့သို့ တိုးလာကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှ တိခဲပြတ်ထွက်သွားသော ဦးခေါင်းသည် ရှေ့နားတွင် လိမ့်နေသည်။ မဲနက်သော သွေးများသည် တပိုးရိုးပန်းထွက်နေသည်။

“ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြီဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးသည် အရှုပ်ခေါင်းပြတ် တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြူးဖတ်ဖြူးယော်ဖြင့် မထွပ်မယုတ်ဖြစ်သွားသည်။ ခပ်စောစောစာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ခံစားမိသော ရိုင်းခိုင်းမှု ကြမ်းကြုတ်မှုများသည် လုံးဝ ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယခု အနီကဲအတန် ခံစားမိသည်မှာ မွန်မြတ်သော ဂျပန် ဘူမိရှိ သူရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

“တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က အားရပါးရ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောရင်း ‘တိုင်း ... အခုဆိုရင် ကိုယ့်လူတော့ နိဗ္ဗာန်ကို သေချာပေါက်ရောက်သွားပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ထို့နောက် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ရေတပ်အရာရှိတစ်ယောက်သည် ဆေးကျွေး

အခြေခံစုံစုံမှတ်တမ်း စိတ်မကျေမနပ်ဖြစ်လိုသည် ဟန်မျိုးဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်သော အကျဉ်းသား၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ ငြိမ့် ခိုက်တို့ဖြင့် တစ်ချက်တည်း ခွဲလိုက်သည်။ “ဒီမျက်နှာဖြူတွေဟာ အသက် အရွေ့ထုတ်ဖောင်တွေပဲ၊ ဝိုက်ခွဲကအစထုတ်ပယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝိုက်ခွဲလိုက်သော်လည်း အကျဉ်းသား၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးတစ်စက်မျှ ထွက်မလောတော့ဘဲ ရှိနေသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကို ဗုံးကျင်းထဲသို့ ကန်ချပြီး မြေဖိုပစ်လိုက်ကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် လေသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွယ်ရာ တိုက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထရပ်ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ယခုဆိုလျှင် အောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဌာနချုပ်ရုံးခန်းရှေ့မှာပင် ဆင်းကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တပ်မှူး ကိုမေဖီကို နှုတ်ဆက်ကာ စက်ဆရာ ကူရိုကာဝါနှင့်အတူ အောင်ကုန်းပေါ်သို့ ထက်လာခဲ့သည်။

“ဤအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်တော်တစ်သက်တွင် မေ့မရအောင် ရှိနေမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော် မသေမပျောက်ဘဲ အိမ်ပြန်ရောက်မည်ဆိုပါက၊ မိတ်ဝင်စားစွယ်ရာ ပြန်ပြောပြရမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ဤသို့ တဖြင့် အရာတိတားခြင်း ဖြစ်သည်။

အထာမွာမျှော်စင်စခန်း ၃၀ ရက်၊ မတ်လ၊ ၄၃-ခု။
အချိန်-သန်းခေါင်ကျော် ၁ နာရီ ၁၀ မိနစ်။
နှုတ်ချက် ။ ။ ယနေ့အသတ်ခံရသော အကျဉ်းသားသည် မိုမ်ဘီလေထပ်မှ လေယာဉ်မှူး ၃-မိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ အသက် ၂၃ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

အထက်ပါတို့မှာ ဂျပန်တို့၏လက်တွင်းသို့ စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသော ဗြိတိသျှပိုင် နယူးဂီနီကျွန်း၊ မိုမ်ဘီလေထပ်စခန်းမှ ၂၃ နှစ်အရွယ်ရှိ ဗြိတိသျှ လေယာဉ်မှူးကလေး၏ ‘နောက်ဆုံးနေ့ရက်’ ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် မှတ်တမ်းတင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်၏ ဒိုင်ယာရီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက် ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဂျပန်ဘူရီကို သူ့ရဲကောင်းများ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို ထက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြသလိုက်သော အထောက်အထားတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၏ တစ်ခုသော ညနေခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။ မနီလာ (ဖိလစ်ပိုင်)မြို့တော်၊ ဂျင်နရယ်လူနာ လမ်းမကြီးနှင့် ဘိုင်းဆက်ပါရယ် လမ်းမကြီးနှစ်ခုတို့ ဆုံရာ လမ်းဆုံလမ်းခွေတွင် ကြီးမားလှသည့် အဆောက်အဦကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ဤအဆောက်အဦကြီးမှာ ဖိလစ်ပိုင် ကြက်ခြေနီဌာနချုပ် အဆောက်အဦ ကြီး ဖြစ်၍ မျက်နှာစာအဝင်ဝတွင် ကြီးမားလှသည့် ကြက်ခြေနီတံဆိပ်ကြီးကိုလည်း အထင်အရှား တွေ့မြင်နိုင်ကြသည်။

ထိုနေ့ထိုရက် ထိုအချိန်က ထိုအဆောက်အဦကြီးထဲတွင် လူပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိရာ၊ ကြက်ခြေနီသူနာပြုအဖွဲ့ဝင် ငါးဦးနှင့် လူမမာခုနှစ်ဦးအပြင် စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ကြောင့် လာရောက်ခဲ့လို့နေကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ပေါင်း ခြောက်ဆယ် နီးပါးခန့် ပါဝင်သည်။

အချိန်မှာ ညနေ ၆ နာရီခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

သူနာပြုဆရာမလေး အင်ဒါယာသည် အဆောက်အဦကြီး၏ နောက်ဖေး ဆောင်ထဲတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အခြားသူနာပြု အဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ လူနာများနှင့် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များအတွက် ညစာကျွေးမွေးရန် စီစဉ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အဆောက်အဦ၏ နောက်ဘက် ဂိတ်ဝဆီမှ မမျှော်လင့်ဘဲ သေနတ်သံသုံးလေးချက်ခန့် ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားမိ သည်။ သေနတ်သံများနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ကလေး ငယ်တစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီရင်း သံကုန်အော်ဟစ်ကာ နောက်ဖေးဆောင်ထဲသို့ ပြေးလာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူနာပြုဆရာမလေး အင်ဒါယာသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးကိုကြည့်လိုက်ရာ သူမ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်မှာ သေနတ်မှန်ထားသဖြင့် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ရှုတ်တရက်ဖြစ်၍ မည်သို့လုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဂျပန် မရိုင်း တပ်သားလေးယောက်နှင့် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် ခပ်စောစောက အမျိုးသမီး

ဆက်သို့ ဒလကြမ်းလိုက်လာကြသည့်ပုံမျိုးဖြင့် အူယားဖားယား ပြေးဝင်လာကြသည် ဟု တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုသေနတ်ကို အသင့်ကိုင်လာသည့် ဖြစ်ရာ၊ အခန်းထဲတွင် မြင်မြင်သမျှကို တခိုင်းခိုင်းဖြင့် လှမ်းပစ်တော့သည်။ ဤတွင် သူနာပြုဆရာမလေးသည် အခန်းထဲရှိ လူများအား ကြမ်းပေါ်တွင် ဝပ်နေကြရန် အားကုန်လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်ရာ လူအားလုံးတို့မှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် လှဲချသူကချ၍ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ဘီရိုများနောက်သို့ ကွယ်သူကကွယ် နေကြရသည်။ သို့သော် သည်အထဲမှ ငါးနှစ်သားခန့်ရှိ ကလေးငယ်တစ်ယောက်မှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အော်ဟစ်ကာ အခန်းထဲတွင် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ် ခြေနေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုကလေးကိုပင် ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် သုံးချက်ဆင့် ခစ်လိုက်ရာ၊ သုံးချက်စလုံး ဦးခေါင်းကိုထိမှန်၍ နေရာတွင်ပင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျ ဆေးဆုံးသွားရှာသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်တွင် ကျည်ဆံကုန်သွားဟန် ဖြင့် ဆက်မပစ်တော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။

ဤတွင် သေနတ်သံစသွားသဖြင့် သူနာပြု ဆရာမလေးသည် အကာ အကွယ်ယူနေရာမှ ထွက်လာပြီး ကြောက်စိတ်များကို ဖယ်ရှား၍ အားတင်းကာ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ဝင် စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား အကျိုးအကြောင်း ဝံ့စမ်း ကြည့်သည်။ အထူးသဖြင့် သူနာပြုဆရာမလေးက ဤအဆောက်အဦသည် ကြက်ခြေနီ အဆောက်အဦဖြစ်၍ မိမိတို့သည် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားကာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများသည် ဤကြက်ခြေနီအဆောက်အဦထဲသို့ ချည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သေနတ်တကားကားဖြင့် ဝင်ရောက်ပစ်ခတ် ရပါသနည်းဟူ၍ ခပ်တည်တည် မေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကြက်ခြေနီသူနာပြုဆရာမလေးမှာ သူလိုချင်သည့် အဖြေကို ခေလိုက်ဘဲ၊ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်၏ ရိုင်ဖယ်ပြောင်းဝမှ ထွက်လာသည့် ကျည်ဆံ ဖြင့် ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရပြီး လဲကျသွားခဲ့သည်။ ဤသည်နှင့် မရှေးမနှောင်း ပင် နောက်ထပ် အရေအတွက် ပိုမိုများပြားသည့် ဂျပန်စစ်သားများသည် အဆောက် အဦအတွင်းသို့ ဒလကြမ်းပြေးဝင်လာကြပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေကြသည့် လူမမာများကိုပါမကျန် မဲမဲမြင်သမျှ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာ လှံစွပ်များဖြင့်လည်း တအား

ဝင်ထိုးကြရာ ကြက်ခြေနီအဆောက်အဦတစ်ခုလုံးမှာ သေနတ်သံများအကြားမှ အော်သံဟစ်သံ ပြေးလွှာသံများဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်နေတော့သည်။

လူသတ်ပွဲမှာ နာရီဝက်နီးပါးမျှ ကြာပြီးနောက် လူသတ်သမား ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နှင့် စစ်သားများသည် ကြက်ခြေနီအဆောက်အဦထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

ထိုနေ့က လူ့စိတ်ကင်းစင်နေကြသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဖိလစ်ပိုင်ကြက်ခြေနီဌာနချုပ် အဆောက်အဦအတွင်း မရှုမလှသေဆုံးခဲ့ကြရသူ များမှာ စူစုပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်မျှရှိသည်ဟု သိရသည်။ သည်အထဲတွင် ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ခံမန်နေဂျာ မစ္စတာဇာရိုလန်ဆိုသူမှာ စားပွဲအောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေခဲ့သဖြင့် အသက်သေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်က လူ့စိတ်ပျောက်ကာ အချောက်တိုက် သွေးသံရဲခဲဖြင့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် လူသတ်ပွဲကို ဆင်နွဲသွားခဲ့ကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများ၏ ယုတ်မာရက်စက်ပုံကို မစ္စတာဇာရိုလန်နှင့်တကွ မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှန်သမျှ တစ်သက်တွင် မေ့မရအောင် ရှိနေကြတော့သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်း များ မဟုတ်ဘဲ မြန်မာ၊ နယူးဂီနီ၊ ဖိလစ်ပိုင်စသော နိုင်ငံများတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက ဂျပန်တုရင် ဝေရာဒ်မင်းမြတ်၏ တပ်မတော်သား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ ကျူးလွန်ရမ်းကားသွားခဲ့ကြသည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ် တကယ့်မှတ်တမ်းများ၏ တစ်စိတ် တစ်ဒေသတို့ပင် ဖြစ်သည်။

စစ်စစ် ဤနိုင်ငံများသာလျှင်မဟုတ်၊ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အထိ သုံးနှစ်သုံးမိုး ဂျပန်တို့ အုပ်စိုးသွားခဲ့သည့် မြန်မာ၊ ယိုးဒယား၊ မလေး၊ စင်္ကာပူ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဘိုညို၊ နယူးဂီနီ၊ ဖိလစ်ပိုင် စသည့် နိုင်ငံများ ဒေသများအပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှ တစ်ခုလုံးမှာ ဂျပန်ဘူရှီနှင့် ဆာယူရှင်း သူရဲကောင်းများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သွေးချောင်း စီးကာ အလောင်းချင်းထပ်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ အရှေ့တောင်အာရှတွင် သွေးချောင်းစီးခဲ့လောက်အောင် ကြံဆောင် ဇန်တီးလာသော ဖြစ်ရပ်မှာ ပစ်ဖတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း သာယာလှပသော 'ပုလဲခိပိကမ်း'

ထင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ထိုနေ့ရက်မှာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ ထူးထူးထူးထူး

၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

သည်နေ့သည်ရက် သည်နံနက်တွင် ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း ဟာဝေယံ ကျွန်းကလေးပေါ်သို့ ယုက်သမ်းဖြာဆင်းလာသော အာရုံတက်ချိန်၏ ရှုခင်းသည် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ဘယ်နံနက်တုန်းကနှင့်မျှ မတူဘဲ ရှုမဝကြည့်မငြီးအောင် အလှကြီးလှနေသည်။ အရှေ့လောကဓာတ်တစ်ခုမှ ညင်သာငြိန်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသော နေဝန်းကြီးမှ ဖျော့တော့သော ရွှေဝါရောင်များသည် စိမ်းရောင်စိုနေသော ကျွန်းပေါ်သို့ တစ်စတစ်စ ယုက်ဖြာ လွှမ်းခြုံလာခဲ့ရာ ကျွန်း၏ ပတ်လည်သောင်ခုံပေါ်မှ သံမှန်ကလေးများမှာ ရွှေမှန်ကလေးများလေလားဟူ၍ပင် ထင်မှတ်မှားရသည်။ နေခြည်နုနုတွင် ရွှေရည်အုနေသော သံသောင်ခုံပေါ်သို့ နံနက်ခင်း၏ လေပြေလေညှင်းနှင့် အတူ ဖွေးခနဲဖွားခနဲ လူးကာလိမ့်ကာ တက်လာသော လှိုင်းလုံးကလေးများသည် ရွှေဝါရောင်သံသောင်ပေါ်တွင် ပုလဲဥကလေးများကို အစီအရီချွန်ထားရင်း ပင်လယ်ပြာကြီးအတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။

နံနက်စောစော ထလေ့ရှိသူများအဖို့ သည်လိုနေ့ သည်လိုရက်မျိုးတွင် သည်လိုနံနက်မျိုးနှင့် သည်လိုအာရုံတက်၏ သာယာသောရှုခင်းကို မြင်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဩကာသ လောကကြီး၏ သဘာဝအလှကို ကြည့်ရှု၍မဆုံးအောင် ဖြစ်မိပေလိမ့်မည်။

ယဉ်မျိုး စာပေ

သို့သော် ဤဟာဝေယံကျွန်းစုတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော အိုအာဟူကျွန်းကလေးပေါ်ရှိ ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ အမေရိကန်ရေတပ် လေတပ်တစ်ခုလုံး၏ အရာရှိကြီးကြီးတပ်သားများမှ ထုံးစံအတိုင်း တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်ခင်းဖြစ်၍ နှစ်နှစ်ပြိုက်ပြိုက်ကြီးကြီးမောကျနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ယမန်နေ့ညဖြစ်သော စနေနေ့ညက ညဉ့်နက်နက်ခင်းအထိ ကပွဲရုံများ ပျော်ပွဲစားရုံများနှင့် အရာရှိရိပ်သာများတွင် စားသောက်ဆုတ်က အချိန်ကုန်အောင် အပျော်ကြူးခဲ့ကြသဖြင့် သည်တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်ခင်းတွင် အိပ်ရာထဲက မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

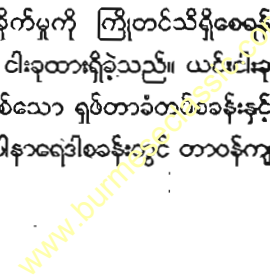
ထို့ပြင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ရုံမှာ လွန်ခဲ့သည့် ငါးလခန့် (၇၅ လိုင်း) ရက် အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့မှစ၍ ပုလဲဆိပ်ကမ်းတွင် သည်နေ့သည်ရက်သောက် သင်္ဘောများ တစ်ခါမှ စုံစုံလင်လင် ဆိုက်ကပ်ထားခြင်း မရှိခဲ့ဘူးသဖြင့် သင်္ဘောအများဆုံးရှိနေသည့် ယမန်နေ့ညက ကပွဲရုံတိုင်း ပျော်ပွဲစားရုံတိုင်း ညဘက်တိုင်း အရာရှိရိပ်သာတိုင်းတွင် လူအစုံဆုံးနှင့် အစည်ကားဆုံး ညတစ်ညဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးမိတ်သက်ဟများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်အတွဲ ကိုယ့်အဆက်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယမန်နေ့ညက အစွမ်းကုန် ပျော်ခဲ့ပါခဲ့ကြပြီး သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်သုံးနာရီကျမှ အိပ်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ သည်တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်တွင် အာရုံတက်၏ သဘာဝအလှကိုပင် ထမကြည့်နိုင်လောက်အောင် အိပ်မောကျနေကြသည်မှာ ဘာများအဆန်းကြယ် အံ့ဖွယ်ရှိပါသေးသနည်း။

သို့သော် ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ အမေရိကန်ရေတပ်နှင့် လေတပ်မှ အရာရှိကြီးကြီးတပ်သားများအားလုံးလိုလို အိပ်မောကျနေသည့် ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်ခင်းတွင် အဆန်းတကြယ် အံ့ဖွယ်အဖြစ်ကို ကြုံတွေ့နေရသူများ ရှိသေးသည်။ အိုအာဟူကျွန်းကလေး၏ မြောက်ဘက်အစွန်း ကာဟူကူအုတွင် နံနက်ပူလော့များ အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကို ကြိုတင်သိရှိနိုင်ရန် ထားရှိသည့် အိုပီနာရေဒါစခန်းမှ တာဝန်ကျတပ်သားနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်မှုကို ကြိုတင်သိရှိစေရန် အိုအာဟူကျွန်းပေါ်တွင် ရေဒါအသံမီးဌာနစုစုပေါင်း ငါးထုထားရှိခဲ့သည်။ ယင်းငါးထုအနက် အိုပီနာရေဒါစခန်းသည် ဗဟိုအချက်အချာဖြစ်သော ရှစ်တာခံတပ်စခန်းနှင့် အထူးဆုံးနေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေ့နံနက်က အဆိုပါအိုပီနာရေဒါစခန်းတွင် တာဝန်ကျ

ယဉ်မျိုး စာပေ

သည် တစ်သားနှစ်ယောက်မှာ ဂျိုးဇက်လော့ကဒ်နှင့် ဂျော့အဲလီယော့ဆိုသူတို့ ဖြစ်သည်။

သူတို့တာဝန်မှာ အာရုံတက် ၄ နာရီမှ နံနက် ၇ နာရီအထိ ဖြစ်သည်။ ဤအတောအတွင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားချက်တွေ့ရှိပါက ရှိတာစာစာနားသို့ သတင်းကြေရစေမည် ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းနေ့ရက်များတွင် ရန်သူလေယာဉ်၏ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရသည့်တိုင်အောင် နံနက် ၄ နာရီမှ ၇ နာရီအတွင်းတာဝန်ဖြင့် ဝင်ထွက်ပျံသန်းနေကြသော မိမိတို့ လေယာဉ်အစင်းပေါင်း ၂၅ စင်းခန့်ကို နှစ်စင်း တစ်သုတ် သုံးစင်းတစ်သုတ် စသည်ဖြင့် ရေဒါအချက်ပြကိုရိယာတွင် ဖမ်းမိကြစေမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နေ့သည်ရက်သည် နံနက်တွင်မူ ဘယ်လေယာဉ်၏ အသံကိုမှမကြားရ မတွေ့ရဘဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသဖြင့် ဂျိုးဇက်နှင့် ဂျော့တို့ သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖွင့်မပြောမိကြသော်လည်း စိတ်ထဲက အသိသီး အံ့သြနေမိကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရေဒါကြိယာကို ကိုင်တွယ်ရာ၌ ပိုမိုကျွမ်းကျင်သော ဂျိုးဇက်က သူ့လောက်မှ နားလည်တတ်ကျွမ်းခြင်း မရှိသေးသော ဂျော့အား စိတ်ရှည် လက်ရှည် သင်ကြားပြသရင်း တာဝန်ပြီးဆုံးသည်အထိ အချက်ပြကြိယာကို ဖမ်းနေခဲ့ ကြသည်။

သို့နှင့်ပင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုမရှိဘဲ ၇ နာရီထိုးခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နှစ်ယောက် သား စခန်းသို့ ပြန်ရန်ပြင်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်အား အချိန်မှန် လာခေါ်နေကျဖြစ်သော ထရပ်ကားသည် ယနေ့တွင်မှ အချိန်မီရောက်မလာဘဲ နောက်ကျနေပြန်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဂျော့သည် မော်တော်ကားလာသည်အထိ ရေဒါ အချက်ပြစက်ကို မပိတ်ဘဲဖွင့်ထားပြီး ကားစောင့်ရင်း ဂျော့အားအချိန်ရသလောက် သင်ပေးရန် သဘောတူလိုက်သည်။

ဂျော့သည် အချက်ပြစက်မှ ခလုတ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စမ်းသပ်ဖွင့်ကြည့် နေရာ ဂျိုးဇက်ကလည်း သူ့နံဘေးမှနေ၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြပေးနေသည်။ ထိုအခိုက် ၇ နာရီ ၂ မိနစ်တိတိအချိန်တွင် ရေဒါအချက်ပြ မှန်ပေါ်၌ ပြုန်းခနဲ အစင်းကြောင်းကြီးများ ပေါ်လာသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ရုတ်တရက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့်

သည် ဤအချက်ပြ မှန်ပေါ်တွင် ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသည့် အစင်းကြောင်းကြီး

များ လှုပ်ရှားတုန်ခါမှုကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အင်အားကြီးမားသည့် လေယာဉ်များ

သည် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပျံသန်းလာနေသည်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသောကြောင့်

ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတစ်သက်တာတွင် ရေဒါအချက်ပြမှန်ပေါ်၌ ဤမျှလောက်

များသည့် အစင်းကြောင်းများကို တစ်ခါဖူးမျှ မတွေ့မမြင်ဘူးသဖြင့် ဤသည်မှာ

လေယာဉ်များ တကယ်ပျံသန်းလာနေ၍ အချက်ပြခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရေဒါကြိယာ၏

အမှားတစ်ခုခု ချို့ယွင်းသွားသောကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဟူ၍ တထစ်ချမှတ်ယူ

ဆွဲခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မိုင်နှုန်းပြကြိယာနှင့် အချက်ပြကြိယာများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု

အညွှန်းအချော်ချော် ဖြစ်သွားသဖြင့် စက်ပျက်သွားပြီ ဟူ၍ပင်ထင်လိုက်မိသည်။

သို့ဖြင့် ဂျိုးဇက်သည် စက်ကို ကိုင်တွယ်နေသော ဂျော့အား ဖယ်ခိုင်ပြီး

သူ့နံ့သံတိုင်ဝင်ထိုင်ကာ ခလုတ်များကို တစ်ခုစီ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဤတွင်

အမှားများနှင့် ကြိယာများမှာ ဘာတစ်ခုမှ မပျက်စီး မချွတ်ယွင်းဘဲ အကောင်းပကတိ

ဖြစ်သည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့နေရသည်။ ဤအတိုင်းသာရှိလျှင် အမျိုးအမည်မသိရ

သော လေယာဉ်များသည် အမြောက်အမြား အုပ်စုဖွဲ့ကာ ပျံသန်းလာနေသည်မှာ

အမှန်တကယ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့နေပြီဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျိုးဇက်သည် ရေဒါပေါ်မှ အချက်ပြ ဂဏန်းယေးများအရ

အမှန်တကယ် ချက်ချင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။ အရှေ့ဘက် သုံးဒီဂရီ၊ မြောက်ဘက်

၁၀ ဒီဂရီအကွာတွင် လေယာဉ်များ အုပ်စုလိုက် အမြောက်အမြား ပျံသန်းလာနေကြ

သည်။

ထိုအချိန်မှာ နံနက် ၇ နာရီ ၆ မိနစ်တိတိ ဖြစ်သည်။

ဂျိုးဇက်၏ သတင်းပို့ချက်ကို ဗဟိုစခန်းမှ တာဝန်ကျတပ်သား မက္ကဒေါ့နယ်

မှ စမ်းယူရရှိပြီး သူ့အထက်အရာရှိ လက်ဖက်တိုင်နှင့်တိုင်လာသို့တစ်ဆင့် အကြောင်း

ကြားလိုက်သည်။ သို့သော် တိုင်လာက ဂျိုးဇက်တို့၏ စခန်းမှ သတင်းပို့ချက်ကို

အမှားဖြစ်နိုင်ဟုယူဆကာ 'အရေးမကြီးပါဘူး' ဟူ၍ ခပ်အေးအေး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်

သည်။

ဗဟိုစခန်းမှ မက္ကဒေါ့နယ်၏အကြောင်း ပြန်ကြားချက်အရ မိမိတို့၏ သတင်း

ပြုချက်ကို လက်ဖက်တိုင်နှင့်တိုင်လာက ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားနေကြောင်းကို သိရသော

အခါ အိုပါနာစခန်းမှ ဂျိုးဇက်နှင့် ဂျော့တို့မှာ ဒေါလည်းပူ အတိတ်ကလေးဝန်လည်း

ဖြစ်သွားမိကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ ရှေ့မှောက်ရှိ ရေဒါအချက်ပြ မှန်ပေါ်တွင် တွေ့မြင်နေရသည့် ဂဏန်းဇယားများအရ အုပ်စုလိုက် ပျံသန်းလာနေကြ သော ခပ်စောစောက လေယာဉ်များမှာ တစ်စတစ်စပို၍ နီးကပ်လာနေသည်ကို တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘၇ နာရီ ၈ မိနစ် ၁၁၃ မိုင်၊ ၇ နာရီ ၁၅ မိနစ် ၉၂ မိုင်’

သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် ဤလေယာဉ်များသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ အိုအာဟုကုန်ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းလာနေကြပြီဖြစ်သည်။ လေယာဉ်အရေအတွက်မှာ အနည်းဆုံး အစင်းငါးဆယ်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

နောက်ဆုံး၌ အခြေအနေမှာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးလာပြီဖြစ်ရာ ဂျိုးဇော်သည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဗဟိုစခန်းမှ တာဝန်ကျအရာရှိ တိုင်လာဆီ သူကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက် စကားပြောခွင့်တောင်း၍ အခြေအနေမှန်အတိုင်း တကယ် ဖြစ်ရပ်ကို ထပ်မံသတင်းပို့လိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် တိုင်လာသည် ခေတ္တစ တစ်ခဏအောင် နောက် ယခင်အတိုင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်အေးအေးပင် အပြေပေးလိုက်သည်။

‘ကိုယ့်လူရာ ဒါအတွက် စိတ်မပူနေပါနဲ့’

တကယ်အားဖြင့်လည်း တိုင်လာသည် သူ့စကားအတိုင်း ဤကိစ္စအတွက် လုံးဝ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်မိ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤမျှများပြားစွာ အုပ်စုလိုက် ပျံသန်းလာနေကြသော လေယာဉ်များမှာ တကယ် ပျံသန်းလာကြသည့်တိုင်အောင် ရန်သူလေယာဉ်များ မဖြစ်နိုင်၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ နိုဝင်ဘာ ၂၈ ရက်နေ့က ဝိတ်ကုန် သို့ ထွက်ခွာသွားသော လေယာဉ်တင် သင်္ဘော ‘အင်တာပရိုက်စ်’ နှင့် ယခု ဒီဇင်ဘာ ၅ ရက်နေ့ကမှ မစ်ဒ်ဝေးကျွန်းသို့ ထွက်သွားသော ‘လက္ကင်တန်’ လေယာဉ်တင် သင်္ဘောကြီးများပေါ်မှ ‘မိုးပျံခံတပ်’* ဟူ၍ နာမည်ရနေသော မိမိတို့၏ ဘီ အေအိုအစား အမေရိကန် လေယာဉ်ကြီးများပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချ တွက်ထားသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဘယ်လိုမှ အကြောင်းမထူးသည့်အလျောက် နောက်ဆုံး၌ အိုပါနာ စခန်းမှ ရေဒါအချက်ပြစက်ကို တာဝန် ယူနေကြရသော ဂျိုးဇော်နှင့် ဂျော့တို့သည် မိမိတို့တာဝန်လည်း ကုန်ဆုံးပြီဖြစ်သည့်အလျောက် စက်ကို ပိတ်ကာ ပြန်လာကြရန် သာ စိစဉ်ကြရတော့သည်။ သို့သော် ရေဒါအချက်ပြမှန်ပေါ်တွင် တစ်ခါဖူးမှ မမြင်မတွေ့

* Flying Fortress.

သည် လေယာဉ် အမြောက်အမြား အစုလိုက် ပျံသန်းလာနေသည်ကို မှတ်မှတ်ရရ အကြံ ယူလိုသော ဂျော့က အချိန်ရသလောက် ဖမ်းယူစောင့်ကြည့်ချင်သော ညီတို့ဆိုသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စက်ကိုဖွင့်၍ အချက်ပြဇယားကို မျက်လုံးအပြေ ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

သို့ဖြင့် ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ အမေရိကန် ရေတပ်နှင့် လေတပ်မှ အရာရှိ

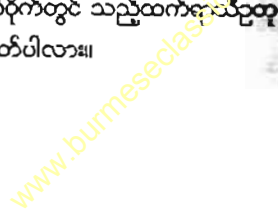
တစ်တပ်သားများသည် ညက ရေချိန်လွန်၍ အပျော်ကျူးကာ ခါတိုင်းတနင်္ဂနွေ နေ့များကဲ့သို့ပင် ယနေ့ နံနက်တွင် အဆန်းတကြယ် အံ့ဖွယ်မဟုတ်တော့ဘဲ ချစ်ကြည်စွာ အိပ်မောကျနေကြချိန်၌ အိုပါနာ ရေဒါစခန်းမှ အချက်ပြမှန်ပေါ်တွင် စ တပ်ပါအတိုင်း အဆန်းတကြယ် အံ့ဖွယ်ရာ ပျံသန်းမှုနှုန်းများကို အောက်ပါအတိုင်း အကြံအကျ ပြနေခဲ့ကြသည်။

‘၇ နာရီ ၂၅ မိနစ် ၆၂ မိုင်၊ ၇ နာရီ ၃၀ မိနစ် ၄၇ မိုင်၊ ၇ နာရီ ၃၂ မိနစ် ၂၂ မိုင်’

ဂျပန်လေသူရဲ ဖူချီဒါသည် လေယာဉ်လက်ကိုင်ကို ခပ်မှန်မှန်ထိန်း၍ အထူးထူးတောင်ဘက်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိ လေယာဉ်၏ ဝမ်းခိုတ် ဘက်မှ ပေ ၁၀၀၀ ခန့် အကွာတွင် ဖွေးဖွေးဖြူနေရသော တိမ်သား တိမ်လိပ်များ သည် ရောမ ကော်ဇောကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားသလို မျက်စိတစ်ဆုံး ပြန်ပြန်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျယ်ပြန့်သလောက် ထူထပ်လှသည့် ဤတိမ်ကော်ဇော ကြီး၏ တားဆီးပိတ်ဆို့ထားမှုကြောင့် အောက်ခြေမြေပြင်ဆီသို့ လုံးဝတာတစ်ခုမှ မမြင်ရအောင် ဖြစ်နေရာ လေသူရဲဖူချီဒါမှာ အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာခဲ့သည်။

သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် မိမိတို့၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်သော အမေရိကန်ရေတပ် မှန် ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ထိထိရောက်ရောက် ဖုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန်မှာ မလွယ်လှတ တော့မိသည်။ အောက်ခြေတွင် ရေပြင်လေသည် မည်သည့်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းမည်မျှဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသည်ကိုပင် မသိရလောက်အောင် ဖြစ်နေရာ တကယ်၌သာ ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိရာ ဟာဝေယံကျွန်းတစ်ဝိုက်တွင် သည့်ထက်ထက်သည့် ထူထပ်သော အောက်ခြေပေါ်၌ အခက်ကြုံစရာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖူချီဒါသည် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် စိတ်စောနေမိသဖြင့် သူမောင်းလာသော ငုံ့ကြလေယာဉ်သည် ပုံသန်းလမ်းကြောင်းမှ ငါးဒီဂရီခန့် တိမ်းတောင်သွားရာ ရုတ်တရက် သတိထားကာ ပြန်၍ မတ်ပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် သူဦးဆောင်ပျံသန်းလာသော လေယာဉ်၏ ပတ်ပတ်လည်မှ အခြား လေယာဉ်များသည်လည်း လမ်းကြောင်းတည့်၍ လိုက်ပါလာကြသည်။

ဖူချီဒါ၏ ငုံ့ကြလေယာဉ်နောက်တွင် အမြင့်မှ ပျံသန်းငုံ့ကြရသော အခြား ငုံ့ကြလေယာဉ်ပေါင်း ၄၈ စင်းသည် စက်ကုန်ဖွင့်၍ ပျံသန်းလာကြသည်။ လက်ဝဲဘက် အထက်နားတွင် ဒိုင်စင်ထိုး၍ တိုက်ခိုက်ရသည့် ငုံ့ကြလေယာဉ် ၅၁ စင်းပါလာပြီး လက်ျာဘက်အောက်နားတွင်မူ တိုပီဒိုဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရသည့် တိုပီဒိုလေယာဉ် အစင်း ၄၀ နှင့် မိမိတို့အားလုံး၏ အထက်ကောင်းကင်တွင် တိုက်လေယာဉ် ၄၇ စင်းတို့က ကာကွယ်ခြံရံ၍ ပျံသန်းလာကြသည်။ အဆိုပါ တိုက်လေယာဉ်များမှာ အမြင့်ပေ ၁၅၀၀၀ မှ ပျံသန်းလာကြပြီး ကျန် ငုံ့ကြလေယာဉ်များမှာမူ အမြင့်ပေ ၉၀၀၀ မှ လိုက်ပါလာကြရသည်။

၎င်းတို့အနက် ဒိုင်စင်ထိုး၍ ကြချရသည့် ငုံ့ကြလေယာဉ်အုပ်စုကို လေသူရဲ တာကာဟာရီက ခေါင်းဆောင်၍ တိုပီဒိုလေယာဉ်အုပ်စုကို လေသူရဲ ရှိဂဲဟာဂူက ကွပ်ကဲလာခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ဆုံးမှ တိုက်လေယာဉ်များကိုမူ လေသူရဲ ရှိဂဲဟာ ဦးဆောင်ပျံသန်းလာခဲ့သည်။

ဤတိုက်လေယာဉ်နှင့် ငုံ့ကြလေယာဉ် စုစုပေါင်း ၁၈၂ စင်းပါဝင်သည့် လေကြောင်းတပ်ဖွဲ့ကြီးကို ဦးဆောင်ကွပ်ကဲ၍ ရှေ့ဆုံးမှ ပျံသန်းလာသူမှာ လေသူရဲ ဖူချီဒါပင်ဖြစ်သတည်း။

ဖူချီဒါသည် အမေရိကန် ရေတပ်စခန်းဖြစ်သော ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို အလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဂျပန်ရေတပ်မတော်မှ တပ်ပေါင်းစုံဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သော ယာမာမိုတိုနှင့် ရေတပ်စစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဂူမိုတို၏ ယုံကြည်စိတ်ချ စွာဖြင့် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဖူချီဒါသည် လွန်ခဲ့သည့် ၃ လခန့်မှ စ၍ ဤတာဝန်အတွက် နေ့ရောညပါ ပြင်ဆင်ပိုင်းပြင်ခဲ့ရသည်။ ပုလဲဆိပ်ကမ်း တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့ တစ်ခုလုံး၏ တပ်မှူးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဂူမို၏ ညွှန်ကြားမှုအရ မိမိဦးဆောင်ရမည့် လေတပ်မှ လေသူရဲများနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ညှိနှိုင်းခဲ့ရသည်။ အခါခါ ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။ ပုလဲဆိပ်ကမ်းအပါအဝင် အိုအာဟူကျွန်းတစ်ခုလုံး၏

အထူးကို သုံးလလုံးလုံး အသေးစိတ်လေ့လာထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် ကံကောင်းထောက်မမည်ဟုပင် ဆိုရမည်။

အောက်ဘက်မှ တိမ်သား တိမ်လိပ်များသည် ရုတ်တရက် တဖြည်းဖြည်း အချို့နေရာများတွင် တိမ်လိပ်တိမ်သားများအကြားမှ အောက်ခြေရှိ ပြာစွဲ ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် စိမ်းစိုညိုဖိုင်းသော မြေပြင်ကို ကွက်တိကွက်ကြား မြင်လိုက်သည်။

မြင်ကွင်းမှ တစ်စတစ်စဖြင့် ပို၍ ထင်ရှားလာသည်။ ခဏအကြာတွင် ညိုနေသည့် ကမ်းခြေဆီသို့ စီးချက်ဝါချက်မှန်မှန် ရိုက်ခတ်နေသည့် ပင်လယ်လှိုင်း မြေကြီးများကိုပင် ဖွေးငနဲ ခွေးခနဲ အတန်းလိုက် အလျားလိုက် လှမ်းမြင်နေရပြန်သည်။ ဤနေရာသည် အိုအာဟူကျွန်း၏ မြောက်ဘက်စွန်းမှ ကာဟူကူအပူပင် ကြောင်း လေသူရဲဖူချီဒါက ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ဖူချီဒါ၏ ငုံ့ကြလေယာဉ်တပ်ဖွဲ့မှ လေယာဉ်တစ်စင်းကို မောင်းနှင်လာသော လေသူရဲ ဟာရီမိုတိုသည် သူ့ရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ညိုနေမိသည်။ အပြာရောင် ပင်လယ်ကြီးပတ်လည်ပိုင်းနေသော မြစ်စိမ်းရောင် ကြွယ်လေးပေါ်မှ ရောင်မျိုးစုံ ခြယ်ထားသည့် အဆောက်အဦ ခေါင်မိုးကလေးများကို မြင်သည်မှာ လက်ရာမြောက်လှသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လေးဟူ၍ပင် ထင်မှတ်သည်။ ဟာရီမိုတိုသည် သူ့ခါးတွင် အဆင်သင့် လွယ်လာသော ကင်မရာကလေးတို့ကို သာယာလှပသော ရှုခင်းကို တဖျတ်ဖျတ် ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း မှတ်တမ်းတင် သွားခဲ့သည်။

ကိုင်း ... ယခုဆိုလျှင် စိုးရိမ်စရာတစ်ချက်သာ ကျန်တော့သည်။ ယင်း နောက်မှာ မိမိတို့ ဂျပန်လေယာဉ်များ ပျံသန်းလာနေသည်ကို ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ အချိန်အတိုင်း လေတပ်အနေဖြင့် ကြိုတင်သိနေပြီလော။ သို့မဟုတ် လုံ့လမရှိသော လေဟာကူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ လေသူရဲဖူချီဒါအတွက် ဤအချက်သည်ပင် အရေးရစေခြင်းဖြစ်သည်။

၇ နာရီမိနစ် ၄၀ ... မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာတွင် အထင်းသားမြင်နေရသော ပုလဲဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သွားကောင်းလှသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကြုံတွေ့ကြရတော့မည့် ကြီးထွားဆိုးတို့ သူတို့တစ်တွေ ရိပ်မိကြပုံမရ။

ပို၍ အသံမြည်ဟီးလာနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရမ္မဆေးသည် တာဝန်ကျအရာရှိ ဘဲလင်ဂျာ ရပ်၍ကြည့်နေသော ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ထသွားပြီး အပြင်သို့ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းဖြူ၍ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

'ဒီကောင် နံပါတ်ကို မတွေ့လိုက်ဖူးလား'

'မတွေ့ဘူးဗိုလ်မှူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ထင်တော့ တပ်ဖွဲ့မှူး တစ်ယောက်ရဲ့ လေယာဉ်လို့ ထင်လိုက်တာပဲ'

သူ့အနေဖြင့် ထင်လည်းထင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အမေရိကန် လေတပ်တွင် တိုက်ခိုက်ရေးခေါင်းဆောင် လေယာဉ်တပ်ဖွဲ့မှူးများ၏ လေယာဉ်များတွင် အနီရောင်တံဆိပ် အမှတ်အသားများ ရေးခြယ်ထားကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ရုတ်တရက် လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရသော ဂျပန်လေယာဉ်မှ အနီရောင်တံဆိပ်ကို မိမိတို့ တပ်ဖွဲ့မှူး တစ်ယောက်၏ လေယာဉ်ဟု ထင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဲလင်ဂျာ၏ ထင်ခြင်ချက်ကြောင့် ဗိုလ်မှူးရမ္မဆေးမှာ ပို၍ ဒေါပွသွားမိ သည်။ သာမန်ရိုးရိုးလေယာဉ်မောင်းသမား မဟုတ်ဘဲ တိုက်ခိုက်ရေး လေယာဉ်တပ်ဖွဲ့ မှူး တစ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေပါလျက် ယခုကဲ့သို့ မဆင်မခြင် အရမ်းကောရော မောင်းရ ပါမည်လားဟုဆိုကာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသွားမိသည်။ သည်လို တာဝန်ပဲ့ တပ်ဖွဲ့မှူးမျိုးကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်လွှတ်ရန် မသင့်ဟုလည်း ယူဆမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ရမ္မဆေးသည် လေယာဉ် ပျံသန်းရာနောက်သို့ လိုက်ကြည့်နေသော သူ့နံဘေး မှ ဘဲလင်ဂျာအား လေသံခပ်မာမာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

'ဒီကောင် ဘယ်တပ်ဖွဲ့က တပ်ဖွဲ့မှူးလဲဆိုတာ သေသေချာချာကြည့်ပြီး ဝှက်ထားစမ်း'

သို့သော် သူ့စကားဆုံးလျှင်ဆုံးခြင်း နေရောင်ကိုလက်ဝါးဖြင့်ကာ၍ လေယာဉ် ရှိရာသို့ ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်ပြောလိုက်သော ဘဲလင်ဂျာ၏ စကားကြောင့် ရမ္မဆေးမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားမိသည်။

'ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်မှူး။ အဲဒီလေယာဉ်ပေါ်က ဘာတွေလဲ မသိဘူး ခပ်မဲမဲတွေ ကျလာတာမြင်ရ ...'

ဘဲလင်ဂျာ၏ စကားမဆုံးမီ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပုလဲဆိပ်ကမိဘက်ဆီမှ ဝုန်းခနဲ အုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်တိုက်ကြားရတော့သည်။

ရမ္မဆေး၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည်။

'... ဒါ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံပဲ့ ဂျပန်တွေ ဖုံးလာကြပြီဟေ့ ...'

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရမ္မဆေးသည် အခန်းထဲမှ တရိန်ထိုးပြေးထွက်ကာ ကြွလမ်းကလေးဘဝိုင်း ရေဒီယိုဝိုင်းယာလက်အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ သူသည် နှုတ်ချင်းပင် တာဝန်ကျနေသော ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားအား ဤသတင်းကို ဆယ်လွင့်ကျေညာခိုင်းလိုက်သည်။

'ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို လေကြောင်းမှတိုက်ခိုက်ပြီး၊ ဤသည်မှာ စစ်ရေးပြနေခြင်း မဟုတ်'

သို့နှင့်ပင် အမေရိကန်ရေတပ်မှ လေကြောင်းစစ်ဆင်ရေးမှူး တပ်မှူးရမ္မဆေးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း အရှေ့တောင်အာရှမှ ပထမဆုံးသော တိုက်ပွဲ သတင်းကို ပထမဆုံးသတင်းပေးသို့သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဒီတော် ချ ဆက်နေဖြစ်သော ထိုနေ့နံနက်က အိပ်မောကျနေသော ပုလဲဆိပ်ကမ်းအားလည်း ဆောင်။ စစ်ရေးအရကာလကြာမြင့်စွာကပင် အိပ်ပျော်နေသော အမေရိကန် ခြည်ထောင်စုကြီးအားလည်းကောင်း၊ ရှေးဦးစွာတပ်လှန့်၍ နှိုးလိုက်သူဖြစ်လာခဲ့သည်။

၇ နာရီ ၅၅ မိနစ် ... ။

ပုလဲဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံးမှာ တအုန်းအုန်းတခိုင်းခိုင်းဖြင့် နားကွဲလုမတတ် မြည်ဟီး ဆိတ်ကွဲနေပြီဖြစ်သည်။ မဲနက်ညိုမှိုင်းနေသော မီးခိုးလုံးကြီးများမှာ ကောင်းကင်တစ်ခု သို့ ဝှဲအုပ်လျက်ရှိသည်။ သံတိုင်သံစများ သံတိုင်သံပြားများနှင့်တကွ ရောမသံစည်ပိုင်း ခြီးများမှာ ကောင်းကင်တွင် ပြန်ကျဲ့ပဲ့လျှောက်ရှိသည်။ ဗုံးသံအမြောက်သံ စက်သေနတ် သံများနှင့်အတူ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ဆူသံ၊ ဆဲသံ၊ ဂိုသံ၊ ယိုသံ၊ ပြေးသံ လွှာသံများဖြင့် အရပ်ရပ်မျက်နှာစလုံး ကမ္ဘာပျက်သလို ပွက်ပွက်ညံ့နေတော့သည်။

ထိုအချိန်က ပုလဲဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော ရေယာဉ်ပေါင်းမှာ

'This is no drill အမှန်တကယ် တပ်လှန့်အချက်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာရန်သုံးနှုန်း သော စစ်သုံးဝေါဟာရတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဟာရေသု

အမေရိကန်တို့၏ ပစ်ခတ်ရေတပ်မှ စစ်သင်္ဘောကြီးများ အပါအဝင် စုစုပေါင်း သင်္ဘော
 အစင်း ၉၀ ခန့်ရှိနေခဲ့သည်။ ၎င်းတို့တွင် စစ်သင်္ဘောကြီး ၈ စင်း၊ စစ်သင်္ဘောဟောင်းကြီး
 ၁ စင်း၊ ခေတ်မီတိုက်သင်္ဘောကြီး ၂ စင်း၊ တိုက်သင်္ဘောငယ် ၆ စင်း၊ ဖျက်သင်္ဘော
 အစင်း ၃၀၊ ရေငုတ်သင်္ဘော ၅ စင်း၊ ရေမြှုပ်ပုံးချသည့် သင်္ဘော ၃ စင်း၊ ရေမြှုပ်ပုံး
 ရှင်းသည့် သင်္ဘော ၁၀ စင်း၊ စက်ပြင်သင်္ဘော ၂ စင်း၊ ကုန်သင်္ဘော ၂ စင်း၊
 ဖျက်သင်္ဘောများနှင့်တွဲသည့် တွဲသင်္ဘော ၃ စင်း၊ ရေငုတ်တွဲသင်္ဘော ၁ စင်း၊
 ဆေးရုံသင်္ဘော ၁ စင်း၊ ရေယာဉ်ပျံတွဲသင်္ဘော ၆ စင်း၊ ရေနံသင်္ဘော ၂ စင်း၊
 အမြောက်တင်သင်္ဘော ၂ စင်းနှင့် အခြားသင်္ဘောများ ပါဝင်သည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်း တိုက်ပွဲစသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၅ မိနစ်အတွင်း အရှေ့ဘက်
 ကမ်းတွင် တန်းစီ၍ ဆိုက်ကပ်ထားသည့် စစ်သင်္ဘောကြီး ၈ စင်းအနက် ၄ စင်းမှာ
 ပေါက်ကွဲ၍ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ လွင့်စင်ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်
 ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ ကြံချသည့် ဂျပန်ငုံကြံလေယာဉ်များ၏ လက်ချက်ဖြင့် အခြားသင်္ဘောများ
 မှာလည်း မီးလောင်ပေါက်ကွဲကာ အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်ကုန်ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ စတင်တိုက်ခိုက်သည့်အချိန်မှ ၂၅ မိနစ်အတွင်း တန်ချိန်
 ၃၂,၆၀၀ ရှိ 'အာရီဖိုးနား' စစ်သင်္ဘောကြီးမှာ တိုက်ရိုက်ထိမှန်ခြင်းခံရပြီး နှစ်ပိုင်းပြတ်
 ထွက်ကာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပုံးပုံးမြုပ်သွားခဲ့သည်။ နှစ်မြုပ်သွားသော ဤသင်္ဘောကြီးနှင့်
 အတူ သင်္ဘောသားနှင့် အရာရှိများအပါအဝင် လူပေါင်း ၁၁၀၄ ယောက် ရေအောက်
 သို့ ပါသွားပြီး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။

တန်ချိန် ၂၉,၀၀၀ ရှိ 'ဥက္ကာလာဟိုမာ' သင်္ဘောကြီးမှာ တိုပီဒိုသုံးချွတ်
 တိုက်ရိုက်ထိမှန်ခြင်းခံရပြီး ဘေးစောင်းနှစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲတွင် ပါသွား
 ကြသည့် သင်္ဘောသား ၃၂ ယောက်တို့အား သင်္ဘောနံရံကို ဖောက်ထွင်းဖြတ်
 တောက်ပြီးမှ ထုတ်ယူရသည်။

တန်ချိန် ၃၁,၀၀၀ ရှိ 'ဝက်စ်ဗားဂျီးနီးယား' သင်္ဘောကြီးမှာ တိုပီဒိုလေးချွတ်
 နှင့် ပုံးတစ်လုံးတိုက်ရိုက်ထိမှန်ပြီး နှစ်မြုပ်သွားခဲ့ရာ သင်္ဘောသားအချို့ပါ အသက်
 ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။

တန်ချိန် ၃၂,၆၆၀ ရှိ 'ကာလီဖိုးနီးယား' သင်္ဘောကြီးမှာ ပုံးဒဏ်ကြောင့်
 ပေါက်ကွဲမီးလောင်ခဲ့ရာ ၃ ရက်တိုင်တိုင် မီးလောင်နေပြီးနောက် ပုံးပုံးမြုပ်သွားခဲ့သည်။

တန်ချိန် ၂၉,၀၀၀ ရှိ 'နီဗားဒါး' သင်္ဘောကြီးမှာမူ ဂျပန်လေယာဉ်များ

ထပ် ပုံကြဲတိုက်ခိုက်နေကြသည့်ကြားမှ စက်နိုးကာ ခုတ်မောင်းထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့သည်။
 သို့သော် ဂျပန်ငုံကြံလေယာဉ်များက ဆိပ်ကမ်းအဝအထိ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရာ
 သင်္ဘောကောင်းလှသော သင်္ဘောသား ၂ ယောက်၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် မြှုပ်လှမြှုပ်ဆဲ
 အနေအထားတွင် ဆိပ်ကမ်းအဝဝင် ရွံ့ထဲတွင် ဆိုက်ကပ်နိုင်ခဲ့သည်။

တန်ချိန် ၂၁၈၂၅ တန်ရှိသည့် 'အူတာ' သင်္ဘောကြီးမှာ ဂျပန်လေယာဉ်များ
 ၂၂ မိနစ်တိတိ ကြာသည်အထိ သဲသဲမဲမဲ ပုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရပြီးနောက်
 သင်္ဘောသား ၅၈ ယောက်နှင့်အတူ ဆုံးရှုံးနှစ်မြုပ်ခဲ့ရသည်။

အလားတူပင် တိုက်သင်္ဘောများဖြစ်ကြသော 'ရာလေး' 'ဟယ်လီနာ' နှင့်
 'ဘီနီလူလူ' စသည်တို့နှင့် အခြားသင်္ဘောအများအပြားမှာ ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးခဲ့
 ရသည်။

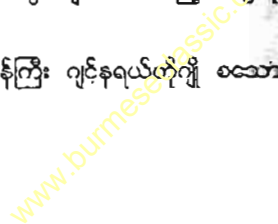
ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ အမေရိကန်ရေတပ်အဖွဲ့ ယင်းသို့ အထိနာခဲ့ရသည့်နည်းတူ
 ဝေတပ်မှာလည်း အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရသည်။ တိုက်လေယာဉ်နှင့် ပုံကြဲ
 လေယာဉ် ၁၂၉ စင်းအနက် ၅၉ စင်းမှာ လုံးဝသုံးမရအောင် ပျက်စီးခဲ့ရပြီး၊ ရေတပ်မှ
 အသုံးပြုနေသည့် လေယာဉ်ပေါင်း ၁၄၈ စင်းအနက် ၁၁၂ စင်း (ငါးပုံလေးပုံခန့်)
 ပျက်ဆီးခြင်းခံခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး၌ စာရင်းချုပ်လိုက်သောအခါ ထိုနေ့နံနက်က ပုလဲဆိပ်ကမ်း
 တိုက်ပွဲတွင် အမေရိကန်တို့ဘက်မှ စစ်သင်္ဘောကြီး ၅ စင်း၊ ဖျက်သင်္ဘော ၃ စင်း၊
 ရေမြှုပ်ပုံးချသည့် သင်္ဘော ၁ စင်း၊ လေယာဉ်တင်သင်္ဘော ၁ စင်းနှင့် လေယာဉ်
 ဆင်း ၂၀၀ နီးပါးမျှ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရပြီး၊ အမေရိကန်ရေတပ်သား ၂၀၁၈ ယောက်၊
 အင်္ဂလိပ်သား ၁၀၉ ယောက်၊ ကြည်းတပ်သား ၂၁၈ ယောက်နှင့် ရိုးရိုးသားမန်အရပ်
 သား ၆၈ ယောက် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ဂျပန်တို့ဘက်မှ လေယာဉ် ၂၉ စင်း ပျက်စီး၍ လူ ၅၅ ယောက်ကျဆုံးခဲ့
 ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂျပန်တို့သည် စစ်ကြေညာခြင်းမပြုဘဲ ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ အမေရိကန်
 ရေတပ်အား အလစ်တွင် ဝင်တိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် နောင်အခါ၌ သုံးနှစ်
 သုံးဆုံး (၁၉၄၂-၄၅) အရှေ့တောင်အာရှတစ်ခုလုံး၌ သွေးချောင်းစီးစေမည့် စစ်ပွဲကို
 ထိုနေ့ထိုရက်က စတင်ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်ဘုရင်ကေရာဇ် ဟိရိုဟိတိုနှင့် စစ်ဝန်ကြီး ဂျင်နရယ်ဟိုဂျို စသော

ဂျပန်ခေါင်းဆောင်များသည်၊ ယင်းသို့ စစ်မကြေညာမီက ရန်သူအား အလစ်ဝင်တိုက်
ခိုက်၍ အငိုက်ဖမ်းခဲ့ကြသလို၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ ဂျပန်လေတပ်ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သော
လေသူ့ရဲ့ ဖူချီဒါသည်လည်း တိုက်ပွဲမစမီကပင် 'အောင်ပြီ အောင်ပြီ အောင်ပြီ' ဟူ၍
ကြွေးကြော်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့ထိုရက် ၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်နေ့
နံနက်က ပုလဲဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ ဂျပန်လေယာဉ်များ ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် လေသူ့ရဲ့
ဖူချီဒါသည် ၇ နာရီ ၄၉ မိနစ်တိတိအချိန်တွင် 'အသင့်ပြင်' ဟူ၍ အချက်ပေးလိုက်
သည်။

ထို့နောက် ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း လေယာဉ်များ အုပ်စုလိုက်
နေရာယူ၍ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန် ပျံစေကြရာ၌ ၇ နာရီ ၅၃ မိနစ်တိတိအချိန်တွင်
လေသူ့ရဲ့ ဖူချီဒါသည် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်မှူးကြီးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဂုမို ရှိရာ
'အာကာရီ' စစ်သင်္ဘောကြီးဆီသို့ လှမ်း၍ သတင်းပို့လိုက်သည်။

'တိုရာ ... တိုရာ ... တိုရာ ...'

'တိုရာ' မှာ ဂျပန်ဘာသာ ဂျပန်စကားဖြစ်ပြီး 'ကျား' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။
သို့ဖြစ်ရာ လေသူ့ရဲ့ ဖူချီဒါ၏ အချက်ပေးသတင်းပို့လိုက်သည့် စကားမှာ 'ကျား..
ကျား ... ကျား' ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ဂျပန်ဘုရင် ဟိရိုဟိတို အပါအဝင် တိုရို၊ ယာမာမိုထိုး
နာဂုမို စသော စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ခံဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ အစီအစဉ်အရ အထက်ဖို
လျှိုဝှက်စကားလုံးမှာ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပြီး အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသည်
အချိန်ကျမှ အချက်ပေး သတင်းပို့ရမည့် သင်္ကေတဖြစ်သည်။ သို့သော် လေသူ့ရဲ့
ဖူချီဒါသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်း၏ အေးဆေးငြိမ်သက်နေသော အခြေအနေကို မြေမြစ်
လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် 'ငါတို့မှချအောင်ပွဲဆင်ရမည်' ဟူ၍ တထစ်ချယူဆကာ
ပုလဲဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ ပထမဆုံး ဗုံးတစ်လုံးမှ မကြံချရသေးမီ 'ကျား ... ကျား..
ကျား ... ' ဟူ၍ အချက်ပေး သတင်းပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ကျား' ဟူသော စကားလုံးကို လျှိုဝှက်သင်္ကေတအဖြစ်၊ ဂျပန်ကို ရွေးချယ်ခဲ့
ကြသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် တရုတ်
စကားပုံတစ်ခု၌ 'ကျားတို့မည်သည် မိုင်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော် တေးလံသည် အရပ်သို့
ရောက်နေသည့်တိုင်အောင် မိမိနေရာရောက်အောင် ပြန်လေ့ရှိသည်' ဟူ၍ ဆိုရိုးစကား

... ယင်းတရုတ်စကားပုံအရ ပုလဲဆိပ်ကမ်း တိုက်ခိုက်ရေး တပ်သားများသည်
... ပေါင်း မည်မျှဝေးကွာသော အရပ်သို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်ရသည်ဖြစ်စေ
... ကာဆုံး၌ အောင်ပွဲဆင်၍ နေရပ်သို့ပြန်ရောက်ရမည်' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်
... 'ကျား ... ကျား ... ' ဟူ၍ အချက်ပေးရန် ကြိုတင်သတ်မှတ်ခဲ့ကြ
... ဖြစ်သည်။

ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဟူသော စကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။
... ကြောင့်ဆိုသော် 'တိုရာ ... တိုရာ ... တိုရာ' ဟူသော အချက်ပေးသံဆုံး
... နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုလဲဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး တအုံးအုံး တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ပေါက်ကွဲ
... သွားခဲ့ရာ ဤသည်တို့မှာ ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ ကျားဟိန်းသံများပင် မဟုတ်ပါလော့

www.burmeseclassic.com

“တျားကြီး” တစ်ကောင်
ပြုံးပေးခဲ့ခြင်း

‘တိုရာ ... တိုရာ ... တိုရာ ...’ ဟူ၍ ကြွေးကြော် ကြုံးဝါးသော ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်နေ့က ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် အရှေ့တောင်အာရှတွင် စစ်မီးတောက်များ စတင်မီးပွေးခဲ့သော ဂျပန်တို့သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၂ ရက်နေ့တွင်၊ တိုကျို ပင်လယ်အော်အတွင်း ကျောက်ချထားသော အမေရိကန် တိုက်သင်္ဘောကြီး ‘မစ်ဂျီ’ ပေါ်၌ လက်နက်ချစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြခြင်းဖြင့် အညံ့ခံ အရှုံးပေးခဲ့ကြရသည်။

သို့သော် ထိုသို့ ဟာဝေယံကျွန်း ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဒလကြမ်း ဝင်ရောက် ဓမ္မနောက်၌ လူသားစားခဲ့သော ဂျပန် ‘ကျားကြီး’ သည် ဖိလစ်ပိုင်၊ အင်ဒိုချိုင်းနား၊ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ယိုးဒယား၊ မြန်မာစသည့် အရှေ့တောင်အာရှ တစ်ခုလုံးသို့ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အထိ သုံးနှစ်သုံးဆိုး မင်းမူအုပ်စိုး၍ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးရမ်းချင်တိုင်းရမ်းခဲ့သည်။ တစ်နိုင်ငံပြီး တစ်နိုင်ငံ အဓမ္မဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်၍ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၉၄၅ ခု စက်တင်ဘာ ၂ ရက်နေ့တွင် လက်နက်ချစစ်ရှုံးစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသောအခါ အရှေ့

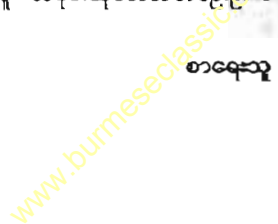
အရှေ့တောင်အာရှစစ်ပွဲ ပြုပြင်အောင် ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းခဲ့ကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ဟိရိုဟိတို နိုဝဲအသီးသီးမှ စစ်ခုံရုံးများ ဖွဲ့စည်းကာ စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များအဖြစ် ခန့်အပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် စစ်ဖြစ်နေစဉ်ကာလအတွင်း နိုင်ငံတကာ ဝန်ဆောင်မှုအရ စစ်စည်းကမ်းများနှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တရားဥပဒေများကို ချိုးဖောက်ကာ အရပ်သူအရပ်သားများအား အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ အသတ်ကြမ်းများလုပ်ရန် ချွေးတပ်ဆွဲ၍ ရက်စက်စွာ ညှဉ်းဆဲစေခိုင်းခြင်း၊ စစ်သုံးပန်း ချွေးတပ်ဆွဲ၍ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ စစ်ရေးအရ မလိုလားအပ် သော ကျေးလက်မြို့ရွာ တိုက်တာ နေအိမ် အဆောက်အဦများအား အကြောင်းမဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း စသော စစ်ရာဇဝတ်များအရ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အရာရှိကြီးငယ်တို့ကို စစ်ခုံရုံးတွင်တင်၍ စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် ဂျပန်တို့ လက်နက်ချပြီးနောက် ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်း ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့တော်တွင်လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှပိုင် ဟောင်ကောင်ကျွန်းပေါ်မှ ဆောင်ကောင်မြို့တွင်လည်းကောင်း၊ ဂူအမ်ကျွန်းပေါ်မှ အာဂါနာမြို့တော်တွင်လည်း ကောင်း၊ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ တိုင်ပွာမြို့တော်၌လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့တော် ၌လည်းကောင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တော်၌လည်းကောင်း၊ မဟာမိတ်စစ်ခုံရုံးများ သို့မဟုတ် ဖွဲ့စည်းကာ ဂျပန်စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များအား စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံအသီးသီးမှ စစ်ခုံရုံးများအနက် ပထမဆုံး ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် စစ်ခုံရုံးမှာ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့တော်မှ စစ်ခုံရုံးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စစ်ခုံရုံးကို ဂျပန်တို့လက်နက်ချပြီး နှစ်လမပြည့်မီ၊ ၁၉၄၅-ခု အောက်တိုဘာလ ၂၉ ရက်နေ့မှာပင် စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ စစ်ခုံရုံးတွင် တစ်ဦးတည်းသော စစ်တရားခံအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်းခံရ သူမှာ အမှတ် ၂၅၊ ဂျပန်ဘုရင် ဧကရာဇ်၏ တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး ဝါနိုယူတီယာမာရှိတ်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသိမ်းပိုက်ကျက်စား ခဲ့သည့် စင်ကာပူ

တို့တွင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဂျပန်တို့ ကျူးလွန်သွားခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ် ပြစ်မှုများ အတွက် ရန်ကုန်မြို့ မြို့တော်ခန်းမတွင် ဝန်ခံခံရ၍ စစ်ဆေးခဲ့သည်ဟု သိရှိရပါသည်။ အဆိုပါ ရန်ကုန်စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများကို စိတ်ဝါဝင်စားသူ သမိုင်းသုတေသီတစ်ဦး ဦးစော နှင့်အတူ ထုတ်တင်ပြသင့်ပါသည်။

လေးနှင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံများတွင် သူ့အား ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရီတ ဟူသော အမည်ထက် ပို၍ လူသိများကာ ထင်ရှားနေသော အမည်တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းအမည်ကား အခြားမဟုတ် 'မလေးကျားကြီး' ဟူသော အမည်ပေတည်း။

မှန်သည်။ 'တိုရာ-တိုရာ-တိုရာ' ဟူ၍ ဖာရောအော်ကြေးကြော်ကာ ပုလဲ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဒလကြမ်းဝင်ရောက် ငုံ့ကြတိုက်ခိုက်ခဲ့သော လေသူ့ရဲ့ ဖူချီဒါ၏ လျှို့ဝှက် သင်္ကေတနှင့်အညီ ယခုအမှတ် ၂၅ ဂျပန်တပ်မတော်ကြီး၏ ဗိုလ်ချုပ် ယာမာရီတအား 'မလေးကျားကြီး' ဟူ၍ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသည့်အပြင် သဘာဝကျသော တိုက်ဆိုက်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အခန်းတွင်းရှိ လူ့အားလုံးတို့၏ မျက်လုံးများသည် အခန်းအလယ်တွင် ရပ်နေကြသည့် လူ ၄ ယောက်ထံမှ တစ်ယောက်သောသူကိုသာ အာရုံစူးစိုက် ကျရောက်လျက် ရှိကြသည်။

လူ့အားလုံးတို့၏ အာရုံစူးစိုက်ခြင်းခံရသည့် အခန်းအလယ်မှ ရပ်နေသူမှာ လည်း အခြားသူများနှင့်မတူဘဲ အသွင်အပြင် ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့် အခြားနားကြီး ခြားနားလျက်ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် ရှိရှိသမျှ လူအပေါင်းမှာ ကာကီရောင် စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြသော်လည်း အခန်းအလယ်မှ လူမှာ အစိမ်းပုပ်ရေညှိရောင် ယူနီဖောင်းဖြင့် တသီးတခြား ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် ဆံပင်အတို အရှည်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုး ညှပ်ထားကြသည့် အခြားသူများနှင့်မတူဘဲ သူ့ဦးခေါင်းမှာ ရဟန်းတော်တစ်ပါး၏ ဦးခေါင်းပမာ ခေါင်းတုံးရိပ်ထားသည်ကို တွေ့နေရသည်။

သူ့အရပ်အမောင်းမှာ ၅ ပေ ၄ လက်မခန့်သာရှိရာ သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော လူ ၃ ယောက်ထက် အနည်းငယ်အရပ်နီမ့်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အရပ်ပုသလောက် ဝဝပိုင်ပိုင်ဖြင့် တုပ်ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိနေသော်လည်း သူ့မျက်နှာ ပေါက်မှာ အရပ်အမောင်းနှင့် မလိုက်အောင် မှန်တေတေရှုသိုးသိုး ဖြစ်နေသည်။ အထူးခြားဆုံးမှာ ထူထဲသော မျက်ခုံးများအောက်မှ စူးရှနက်ရှိုင်းသော မျက်လုံးများပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းမျက်လုံးများကို ကြည့်ရသည်မှာ ရဲရင့်၍ သတ္တိရှိသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးထက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် လက္ခဏာ ဆောင်နေသည်ဟု

ခံနိုင်ရည်။

ဤသို့သော ရုပ်လက္ခဏာ အသွင်အပြင်ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများဖြင့် ခန့်ဖြင့် အလယ်တွင် ပရိသတ်အားလုံး၏ အာရုံစူးစိုက်ခြင်း ခံနေရသူမှာ အခြားသူတွေထက် ပို၍ နှစ်ကျော် ၃ နှစ်ခန့်က ဤနယ်မြေ ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် လူတကာလ နှစ်ခန့်တန်လောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြရသည့် 'မလေးကျားကြီး' ခေါ် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ယာမာရီတပင် ဖြစ်သည်။

ယာမာရီတအား ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့၌ အမေရိကန်စစ်ဌာနချုပ် အောက်အညီ ဖိလစ်ပိုင်က စစ်ဆေးလာခဲ့သည်မှာ ယနေ့ ၁၉၄၆ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့တွင် သုံးလကျော် လေးလနီးပါးမျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ခုံရုံးစစ်ဆေးရာ ခန်းမဆောင်တွင် ခါတိုင်းနေ့များထက် ပိုမိုစည်ကားနေသည့် တွေ့ရသည်။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အမေရိကန်ရေတပ် လေတပ်နှင့် ကြည်းတပ် အရာရှိ အကြပ်တပ်သားများအပြင် ဖိလစ်ပိုင်တပ်မတော်မှ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားစစ်ဗိုလ် ဝန်ထမ်းများပါ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် ခိုင်ခံ့ရာဟူ၍ လုံးဝ နေရာမရှိတော့သဖြင့် ပြတင်းပေါက်များမှ ခြေဖျားထောက်၍ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယနေ့အဖို့ရာ၌ ခါတိုင်းနေ့များထက် ပရိသတ်ပိုမိုစည်ကားများပြားနေသည့် အခြားကြောင့်မဟုတ် ၁၉၄၅ ခု အောက်တိုဘာလ ၂၉ ရက်နေ့မှ စတင်စစ်ဆေးထား သော ဂျပန်စစ်တရားခံ 'မလေးကျားကြီး' ယာမာရီတ၏ အမှုမှာ ယနေ့ နောက်ဆုံး စီမံချက်ချမည့်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကျားကြီး ယာမာရီတသည် မိမိရှေ့တည်တည့်မှ စားပွဲရည်ကြီးတွင် အစီအမံ နိုင်နေကြသော အမေရိကန် ကြည်း-ရေ-လေ-တပ်မတော်များမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံသို့ နောက်ဆုံး ခပ်တည်တည်ပင် တစ်ချက်မျှစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့နံ့သာ နှစ်ခန်းပါးပါး မျက်နှာသွယ်သွယ်ဖြင့် ရွှေကိုင်းမျက်မှန်တပ်ထားသူအား မသိမသာ ခေါ်ဝေါ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

စားပွဲရည်ကြီးတွင် တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြသည့် အမေရိကန်တပ်ပေါင်းစုံမှ နိုင်သူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ စစ်တရားခံယာမာရီတ၏ အမှုတွင် စီရင်ချက်ချမည့် တရားသူကြီး မှာ ဖြစ်ကြသည်။ ယာမာရီတ၏ နံ့သာမှ မျက်မှန်ဖြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးလှမှာ ယာမာရီတ အထွတ် အမေရိကန် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က စကားပြန်အဖြစ် ခန့်အပ်ထားသည့် ဂျပန်

အမျိုးသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတွင် စီရင်ချက်ချမှတ်ရန် အချိန်ကျရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း တရားသူကြီးများ၏ ရှေ့နားမှ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိ အရာရှိငယ်တစ်ဦးက ကြေညာလိုက်ရာ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသော ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မီးကိုရေဖြင့် သတ်လိုက် သလို ရှိခန့်ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

စားပွဲရည်ကြီးတွင် ထိုင်နေကြသော တရားသူကြီး ငါးဦးအနက် အလယ်မှ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ အမေရိကန်ကြည်းတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထလိုက်သည်။ သို့သော် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို အသာအယာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်မှန်ကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ပင့်တင်ကာ စီရင်ချက်ကို စတင် ဖတ်ကြားတော့သည်။

'ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့တော်တွင် ၁၉၄၅ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၉ ရက်နေ့မှ ၁၉၄၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့အထိ စစ်ဆေးကြားနာခဲ့သော ဂျပန်ဘုရင် ကေရာဇ်မင်းမြတ်၏ အမှတ် ၂၅ တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သူ ... မှားမ ဆုပုံယူကီ ယာမာရှိတနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ...'

အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အသံသည် လေးဖက်လေးတန် အုပ်နံရံများတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် အသံချဲ့စက်များမှကစ်ဆင့် လေးလေးမှန်မှန်ဖြင့် ပီပီသသကြီး ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

တရားသူကြီးများ စားပွဲ၏ လက်ဝဲဘက် မျက်စောင်းထိုးမှ တံခါးမကြီး၏ အပေါက်ဝတွင် စုပြုံ၍ရပ်ကာ နားထောင်နေကြသော လူအုပ်ထဲမှ လက်မောင်းတွင် အရစ်သုံးရစ် တပ်ဆင်ထားသော ယူနီဖောင်းဝတ် တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်သည် အတော်အတန် အရပ်ပုနေသဖြင့် အခြားသူများလို ရုံးခန်းထဲသို့ မျှော်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ဦးခေါင်းငုံ့ကာ အသံချဲ့စက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် စီရင်ချက်ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေရသည်။

'ဗိုလ်ချုပ် ယာမာရှိတအုပ်ချုပ်သော အမှတ် ၂၅ ဂျပန်တပ်မတော်မှ အမှတ် ၉ ကပ်ကြီးသည် ၁၉၄၂ ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းက ဗြိတိသျှပိုင် စင်္ကာပူမြို့ကို ဝင်ရောက်လိမ်းစိုက်ခဲ့ခြင်း'

တံခါးဝမှ ဦးခေါင်းငုံ့၍ နားစိုက်ထောင်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဤနေရာတွင် ပခုံးတစ်ချက် မသိမသာတွန့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏

အာရုံသည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့တော် အမေရိကန် စစ်ဌာနချုပ်ရုံးခန်းတွင် နေထိုင်သူ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ကျော်က စင်္ကာပူမြို့ကို ဂျပန်တပ်မတော်သိမ်းပိုက်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။

၁၉၄၂ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။

စင်္ကာပူနှင့် မလေးကျွန်းဆွယ်တွင် တပ်စွဲထားသော ဗိုလ်ချုပ်ပါစီခဲလ်၏ အမိန့်အတိုင်း (၁၀၀,၀၀၀)ခန့်ရှိသည့် ဗြိတိသျှတပ်များသည် ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ၏ အမိန့်အတိုင်း (၆၀,၀၀၀)ခန့် ပါဝင်သော အမှတ် ၂၅ ဂျပန်တပ်မတော်ကြီး၏ အမှတ်ချက်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ဖယ်ဖရဲဖြင့် ပြိုကွဲကာ လက်နက်ချရန်တက်ကဲ ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ စင်္ကာပူတစ်မြို့လုံးမှာ ဝုံးသံ အမြောက်သံ စက်သေနတ်သံ အသံများဖြင့် အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ဆူညံမြည်ဟီးကာ ကမ္ဘာကြီးပျက်သလို ဖြစ်နေတော့သည်။

ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတထံ ဗြိတိသျှတပ်အားလုံး လက်နက်ချရန် ၃ ရက်အထိ လိုတော့သည့် အဆိုပါဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဩစတြေးလျ တပ်မတော်မှ သူနာပြုဆရာမများနှင့် အမျိုးသမီးများ ကလေးငယ်များပါဝင်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် အထက်မှအမိန့်အရ 'ဗိနာဘရွတ်'အမည်ရှိ သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် ဗြိတိသျှ မြို့မှ 'အောင်မြင်စွာ' ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ယင်းအဖွဲ့တွင် သူနာပြုဆရာမပေါင်း ၆၅ ယောက်အပြင် အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့်နှင့် သင်္ဘောအရာရှိများ သင်္ဘောသားများ လိုက်ပါလာကြ သည့် သူနာပြုဆရာမများမှာ များသောအားဖြင့် စင်္ကာပူမြို့ရှိ အမှတ် ၁၃ ဩစတြေးလျ သူနာကြီးမှ ဆရာမများဖြစ်ကြသည်။

စင်္ကာပူမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီးနောက် ၃ ရက်မျှအကြာ (ဗြိတိသျှတပ်များ လက်နက်ချသည့်နေ့)တွင် 'ဗိနာဘရွတ်' သင်္ဘောသည် ဘန်ကာအမည်ရှိ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြရာ သင်္ဘောအရာရှိအပါအဝင် သူနာပြုဆရာမအချို့နှင့် သင်္ဘောအမျိုးသမီးအချို့သည် သင်္ဘောပေါ်မှ လူမမာများအတွက် ရိက္ခာအစားအစာ တောင်းရန် ကျွန်းပေါ်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ တက်သွားကြသည်။

သို့သော် အဆိုပါရွာကလေးအား လွန်ခဲ့သည့်ညကပင် ဂျပန်စစ်သားများ တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ သူနာပြုဆရာမများမှာ ရိက္ခာအစားအစာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရခဲ့ရုံမျှမက ဂျပန်စစ်သားများ၏ရန်ကို ကြောက်သဖြင့် သင်္ဘောရှိရာသို့ ကတိတ်ကရိုက် ပြန်ပြေးလာခဲ့ကြရသည်။

ထိုညတွင် ဗီနာဘရွတ်သင်္ဘောပေါ်၌ လိုက်ပါလာကြသည့် ခရီးသည် အားလုံးသည် ဘန်ကာရေလက်ကြားတွင် မိမိတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဗြိတိသျှသင်္ဘော တစ်စင်းအား ကုန်းပေါ်မှ ဂျပန်တို့က အမြောက်ဖြင့်လှမ်းပစ်သဖြင့် ထိမှန်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ထို့နောက် ၂ နာရီခန့်အကြာတွင် မိမိတို့သင်္ဘောရှိရာသို့ အသက်ကယ်လှေတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာပြီး သင်္ဘောပေါ်တွင် ဗြိတိသျှစစ်သား ၂၅ ယောက်ခန့် ပါလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဗီနာဘရွတ်သင်္ဘောပေါ်မှ သင်္ဘောအရာရှိနှင့်တကွ သူနာပြုဆရာမများ သည် အဆိုပါခုက္ခသည် ဗြိတိသျှစစ်သားများအား မိမိတို့ သင်္ဘောပေါ်သို့ဆွဲတင်၍ ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာ သည့် အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးငယ်များကို ငဲ့ညှာ၍တစ်ကြောင်း၊ လူမမာများနှင့် နောက်ထပ် ရောက်ရှိလာသည့် ဗြိတိသျှစစ်သားများ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ထောက်၍တစ်ကြောင်း သင်္ဘောအရာရှိနှင့် သူနာပြုဆရာမများသည် မရှောင်မလွှဲသဘာ တော့ဘဲ ဂျပန်တို့ထံ လက်နက်ချအညံ့ခံလိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြရတော့သည်။

သို့ဖြင့် သင်္ဘောအရာရှိသည် မိမိတို့ သင်္ဘောရောက်ရှိနေသည့်နေရာနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ဆူမာထရာကျွန်းပေါ်သို့ လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် မိမိတစ်ဦးတည်း သွားရောက်ကာ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် တွေ့ရှိရသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်အား မိမိတို့အားလုံး လက်နက်ချမည့်အကြောင်း 'ခြေပြလက်ပြ'ဖြင့် ပြောပြရသည်။ ဤတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါ ဂျပန်စစ်သား ၁၅ ယောက်နှင့်အတူ သင်္ဘောရှိရာသို့ လိုက်ပါလာပြီး သင်္ဘောပေါ်မှ သူနာပြုဆရာမများနှင့်တကွ အမျိုးသမီး များ၊ လူမမာများ၊ ကလေးသူငယ်များ ဗြိတိသျှစစ်သားများနှင့် သင်္ဘောများသို့ တစ်ယောက်မကျန် ကျွန်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။

ဆူမာထရာကျွန်းပေါ်မှ မွန်တော့အမည်ရှိ ကမ်းခြေသို့အရောက်တွင် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်၏အမိန့်အရ သင်္ဘောပေါ်မှ လက်နက်ချလာကြသည့်လူအားလုံးမှာ အုပ်စု နှစ်စုခွဲလိုက်ကြရသည်။ ပထမအုပ်စုမှာ သင်္ဘောသားများနှင့် စစ်သားများအပါအဝင်

တို့များများသည် သင်္ဘောပေါ်၌ ဒုတိယအုပ်စုမှာမှ သူနာပြုဆရာမများအပါအဝင် အမျိုးသမီးများသည် သင်္ဘောပေါ်၌ ဖြစ်သည်။

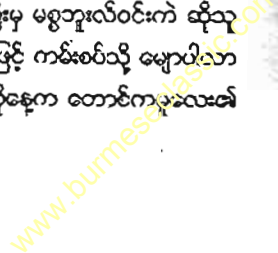
ထို့နောက် ဂျပန်စစ်သားများသည် ယောက်ျားများသည် ပါဝင်သော အုပ်စုတို့ နှစ်စုခွဲလိုက်၍ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခု၏ နောက်ကွယ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ အကြာတွင် အဆိုပါတောင်ကုန်းကလေး၏ နောက်ဘက်ဆီမှ တစ်ဖက်သို့ဖြင့် ခြေထိ သေနတ်သံများ အဆက်မပြတ်ကြားလိုက်ကြရာ သူနာပြုဆရာမများ အပါအဝင် အမျိုးသမီးများမှာ အခြေအနေကို ဝိပ်မိပြီး ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေကြတော့ သည်။

မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် ဂျပန်စစ်သားများပြန်ရောက်လာကြပြီး အမျိုးသမီး များမှာပင် သေနတ်ပြောင်းများကို အဝတ်ဖြင့်သုတ်သူကသုတ်ကာ ၎င်းတို့အချင်းချင်း သင်္ဘောပေါ်သို့မောလိုက်ဖြင့် တသောသောဖြစ်နေကြရာ အမျိုးသမီးများမှာ ပို၍ စိတ်ဓာတ် ချောက်ချားပြီး မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က တစ်စုံတစ်ရာအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဂျပန် စစ်သားများသည် လှံစွပ်များ အသင့်တပ်ထားကြသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြင့် နှစ်ဖက်၌ အမျိုးသမီးများအား ပင်လယ်ထဲသို့ အတင်းမောင်းချကြတော့သည်။ ဤတွင် အမျိုးသမီးများမှာ ငါ့ညကင် အော်သူကအော်၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ကြောက်အားလန့်အား နှစ်ဖက်ပြေးသွားကြရာ သူတို့အားလုံး ရေထဲသို့ ခါးလယ်ခန့်အရောက်တွင် ကုန်းပေါ်မှ သင့်စောင့်နေသော ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်က စစ်သေနတ်ဖြင့် ဒလစပ်ပစ်ခတ်ကြ တော့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးငယ်များမှာ ပင်လယ်ထဲတွင် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်ထပ်ကာ အတုံးအရုံးလဲကျကျန်ကြပြီး ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပင်လယ်ရေ ထဲသို့ သွေးချင်းချင်းနီသွားတော့သည်။

ဂျပန်စစ်သားများနှင့် စစ်ဗိုလ်သည် ပင်လယ်ထဲ၌ အမျိုးသမီးများ သေနတ် သံများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရေနစ်၍လည်းကောင်း အားလုံးသေဆုံးကုန်ကြပြီဟု စိတ်ချ သည်အထိ စောင့်ကြည့်နေကြပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

သို့သော် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဆိုသည့်အလား၊ ထိုနေ့က ပင်လယ်ထဲတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် ထိမှန်လဲကျသွားခဲ့ပြီးမှ မဖွဘူးလိဝင်းက ဆိုသူ ထိုအခိုက်၌ သူနာပြုဆရာမမှာ ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ ပျော်ပါလာ သည့်အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ အလားတူပင် ထိုနေ့က တောင်ကုန်းကလေး၏

နောက်ကွယ်တွင် ဂျပန်စစ်သားများက ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့စဉ် ကမ်းပါးပေါ်မှ ပင်လယ်ထဲသို့ ဒိုင်ပင်ထိုးချ၍ လွတ်မြောက်လာခဲ့သူတစ်ဦး ရှိသေးသည် ထိုသူမှာ ဂျပန်တို့၏ အမြောက်ဒဏ်ထိမှန်ခဲ့သော သင်္ဘောပေါ်မှ အသက်ကယ်လျှော့ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး ဗီနာဘရွတ်သင်္ဘောက ကယ်တင်ခဲ့ရသည့် ဗြိတိသျှစစ်သားများ အနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုသူ၏အမည်မှာ ကင်းစလေးဖြစ်၍ ရိုးရိုးသား တပ်သားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကင်းစလေးသည် ဂျပန်များ ထွက်သွားကြပြီးနောက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ဒရွတ်တိုက်၍ တဖြည်းဖြည်းတွားတွားလာခဲ့ရာမှ တစ်နေရာတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာကြီး လဲကျနေသော သူနာပြုဆရာမ ဘူးလ်ဝင်းကဲအား ရုတ်တရက် ဘွားခနဲတွေ့လိုက် သည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သူတို့နှစ်ယောက်အား အခြားဗြိတိသျှ သင်္ဘောတစ်စင်း တွေ့ရှိ၍ ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရာမှ နှစ်ယောက်စလုံး သေဘေးမှ သိသိကင်း လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြရသည်။

ထိုသို့ ထိုနေ့ထိုရက်က သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ လွတ်မြောက် လာခဲ့သည့် ဗြိတိသျှစစ်သား ကင်းစလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ယခု မနီလာမြို့ပေါ် အမေရိကန်စစ်ဌာနချုပ်ရုံးခန်း၏ စစ်ခုံရုံးတံခါးပေါက်ဝတွင် ရောက်ရှိနေသော တပ်ကြပ် ဦး ကင်းစလေးပင်ဖြစ်သတည်း။

ထိုနေ့ထိုရက်ဖြစ်သော ၁၉၄၂-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက် ၁၆ ရက် က ကင်းစလေးနှင့်အတူ အခြားစစ်သားများနှင့် သင်္ဘောသားများအားလည်းကောင်း မစ္စတူးလ်ဝင်းကဲ အပါအဝင် သူနာပြုဆရာမများနှင့် အခြား အမျိုးသမီးများအားလည်း ကောင်း အကြောင်းမဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ပစ်သတ်ခဲ့ကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သား များသည် အခြားမဟုတ်။ ယခု ဤနေ့ဤရက် ဤရုံးခန်းထဲ၌ စစ်တရားခံအဖြစ် စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခြင်း ခံနေရသည့် အမှတ် ၂၅ ဂျပန်တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူး ယာမာရှိတ၏ လက်အောက်ခံ စစ်ဗိုလ်စစ်သားပင် ဖြစ်သတည်း။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မလေး၊ စင်္ကာပူနှင့် ဆူမာထရာ ဘိုညို မြို့များကို ဂျပန်တို့က ဖြစ်စေ၊ ဂျပန်တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူး ယာမာရှိတ၏ လက်အောက်ခံ စစ်ဗိုလ်စစ်သားပင် ဖြစ်သတည်း။

ယာမာရှိတသည် ဂျပန်တပ်မတော်နှင့် ဂျပန်စစ်ဝါဒီများအတွင်းတွင် တာလ ဘန်ကြာကပင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဂျပန် စစ်ဝါဒီများအတွင်း 'မြောက်ပိုင်း' သို့ 'ထိုးနှက်ရေးအုပ်စု' နှင့် 'တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေး အုပ်စု' ဟူ၍ ၁၉၄၀ ခုနှစ်တစ်ဝိုက်တွင် စတင်ကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပဋိပက္ခဖြစ်လာခဲ့ သည့် ယာမာရှိတသည် တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေးအုပ်စုတွင် လွန်စွာအရေးပါ သောရောက်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယာမာရှိတသည် မြောက်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေးအုပ်စု၏ အတွင်းကျကျ လျှို့ဝှက်သတင်းများကို ကြိုးပမ်းရယူ၍ တောင်ပိုင်း သို့ ထိုးနှက်ရေးအုပ်စုမှ အာဏာရရေးကို အစဉ်တစိုက် လုပ်ဆောင်လာခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ပါး ယာမာရှိတသည် ၁၉၄၀ ခုနှစ်အတွင်းက ခုနှစ်လတိုင်တိုင် ဥပဒေပုဒ်မတို့ကို သွားရောက်ကာ အနောက်နိုင်ငံများ၏ ခေတ်မှီတိုးတက်သော ကြည်း- ဆေး-လေ တပ်မတော်များကို လေ့လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ရန်သူ သမ္မတများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို 'ကြိုတင်သိရှိနိုင်သည့် ရေဒါအချက်ပြကြိယာများကို အသေးစိတ်လေ့လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂျပန်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ယင်း အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံ၍ အနောက်နိုင်ငံစစ်တပ်များနှင့် ရင်ဘောင်တန်ဖြစ် ဆောင် ဂျပန်တပ်မတော်အား အဘက်ဘက်မှ ပြုပြင်တိုးချဲ့တည်ဆောက်ရေးအတွက် နှစ်စီမံကိန်းတစ်ခုကို ဟီရိုဟိတိုဘုရင်မင်းမြတ်အား တင်ပြခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတသည် တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေးအတွက် ၁၉၄၁ ခုနှစ်က တရုတ်ပြည် အရှေ့မြောက်ပိုင်း မန်ချူးရီးယားပြည်နယ်တွင် အထူး ခိုအောင်းတပ်ရေးတပ်ဖွဲ့များကို ဦးဆောင်လေ့ကျင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရှေ့ အာရှတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကြီး ကူးစက်လျှင်ကူးစက်ခြင်း ၁၉၄၂ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် အမှတ် ၂၅ ဂျပန်တပ်မတော်ကြီးကို ကွပ်ကဲကာ မလေးကျွန်းဆွယ်နှင့် စင်္ကာပူ ကျွန်းဆွယ်တစ်ဝိုက် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေးအတွက် အနှစ်နှစ်အလလက ကြိုတင်ပြင်ဆင်

* Strike - North Faction and Strike-South Faction ဆိုဗီယက်ယူနီယံအား ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်ရေးနှင့် ဗြိတိသျှပိုင် ဟောင်ကောင်၊ မလေး၊ စင်္ကာပူတို့အား ဦးတည် တိုက်ခိုက်ရေးဟူ၍ ကွဲပြားနေသော အုပ်စုများကို ဆိုလိုသည်။

လာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတသည် ဂျပန်တို့ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဝန်းကြိုက်ခိုက်ပြီး နောက် ၂ လမျှအကြာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဗြိတိသျှတို့၏ ကမ္ဘာကျော် စင်္ကာပူခံတပ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုရှိ အမေရိကန်တို့၏ ကော်ရီဂျီအိမ်တပ်ကြီးကိုလည်းကောင်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ဗြိတိသျှအမေရိကန်တပ်များအတွင်း တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်တပ်များ စစ်မျက်နှာအသီးသီး၌ အရေးနိမ့်၍ ဖရိုဖရဲ ဆုတ်ခွာနေချိန်၌ ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ သည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၏ မနီလာမြို့တော်တည်ရှိရာ လူနဲကျွန်းကြီးကို ရွဲဒဲဘဲကြီးစွာ ဖြင့် ခုခံကာကွယ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ယာမာရှိတသည် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များ မလုံမလောက်ဖြင့် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသော ဂျပန်စစ်သား များကို ဦးစီးကွပ်ကဲကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာ ခေါင်းဆောင်သော အင်အားကြီးမား လှသည့် အမေရိကန်စစ်တပ်များအား ရှစ်လတိုင်တိုင် အညံ့မခံ အလံမလှဲ သဲသဲမဲမဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ယာမာရှိတ၏ နာမည်မှာ ပိုမို၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ၏ နာမည်ကျော်ကြားမှုမှာ အထက်ဖော်ပြပါ စစ်ရေးအရ ပြောင်မြောက်ထက်မြက်မှု တစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အခြားသော အကြောင်းအကြောင်းများကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ ယင်း အကြောင်းအကြောင်းများကား အခြားမဟုတ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ အုပ်ချုပ်သော ဂျပန်တပ်မတော်မှ စစ်ဗိုလ်ကြီးငယ် များနှင့် စစ်သားများသည် မဟာမိတ်စစ်သုံ့ပန်းများအား ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်မှုများကိုလည်းကောင်း၊ စစ်နှင့် လုံးဝမဆိုင်သည့် အရပ်သူအရပ်သားများအား အစုလိုက် အပြုံလိုက် သုတ်သင်သတ်ဖြတ်မှုများကိုလည်းကောင်း၊ သူမတူအောင် လုပ်ဆောင် ကျူးလွန်ခဲ့ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

‘သင်သည် ကုန်းပေါ်သို့တက်မိ၍ ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်၏ဖခင်အား သတ်သွားသည့် လူသတ်သမားကို လက်စားချေရန် မျက်နှာချင်းတွေ့လိုက်ရပြီဟူ၍ သင့်ကိုယ်သင် မှတ်ယူလိုက်ပါ’

အထက်ပါစာပိုဒ်မှာ ရန်သူ တပ်စွဲရာ ဒေသများသို့ တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန် သို့တက်ရာ၌ ဂျပန်စစ်သားတိုင်းအား ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားခဲ့သည့် ‘အိပ်ဆောင်ညွှန်ကြားချက်’တွင် ပါရှိသည့် ပထမဆုံးအပိုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

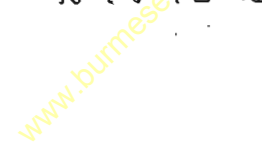
သို့ဖြစ်၍လည်း ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ အုပ်ချုပ်သော အမှတ် ၂၅ ဂျပန်တပ်

တပ်မတော်မှ စစ်သားများသည် ဗြိတိသျှ၊ အမေရိကန် တပ်သားများအား အစိမ်းလိုက် ခုခံကာကွယ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့် သေဒုတ်ဖြင့် အကုန်ပစ်သတ်ကြသည်။ စားဖြင့် အကုန် ခုတ်ကြသည်။ လုံ့လဖြင့် အကုန် ဝင်ထိုးကြသည်။ သူတို့အဖို့ ရန်သူစစ်သားမှန်သမျှ သည် ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ၏ ညွှန်ကြားချက်ကြောင့်ပင် ‘မိမိတို့ အဖေကို သတ်သွား သည့် လူသတ်သမားများ’ပင် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းသို့ ရက်ရက်စက်စက် လက်စားချေရေးဟူသော ယာမာရှိတ၏ ဗြိတိသျှ အရ ဂျပန်စစ်သားများသည် ဗြိတိသျှ၊ အမေရိကန်၊ ဩစတေးလျနှင့် ဒင်္ဂါး သော မဟာမိတ်တပ်သားများအား စစ်မြေပြင်တွင်သာမက စစ်သုံ့ပန်းဘဝသို့ ကျောက်သည့်တိုင်အောင် ချမ်းသာခွင့်မပေးဘဲ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြ သည်။ ထိုမျှမက ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ၏ သွေးထိုးပေးမှုကြောင့် လူစိတ်ပျောက်နေကြ သော ဂျပန်စစ်သားများသည် စင်္ကာပူ၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ မလေးရှား စသော ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင် လုံးဝမသက်ဆိုင်သည့် အပြစ်ကင်းမဲ့သော သာမန် အရပ်သူ အရပ်သားများကိုပါ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ယာမာရှိတ၏ စစ်တပ်များ စင်္ကာပူကို သိမ်းပိုက်ထားစဉ်အတောအတွင်း တွင် ဗြိတိသျှပေါ်မှ တရုတ်ကုန်သည်ဂေါင်း ၅၀၀၀ ခန့်မှာ ဂျပန်တို့လက်ချက်ဖြင့် ရက်ရက် စက်စက် အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံနှင့် အဝှမ်း မရေမတွက်နိုင်သော မြို့ရွာများ များလည်း ယာမာရှိတ၏ စစ်သားများ လက်ချက်ကြောင့် အပြစ်ကင်းမဲ့သော သာမန် အရပ်သူအရပ်သားများမှာ တောင်သောင်းချီ၍ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ အလားတူပင် မြန်မာနိုင်ငံများ၌ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံနေကြရသည့် မဟာမိတ်တပ်သားများမှာလည်း သူမတူသည့် ‘လက်စားစေချမှု’ကြောင့် မရှုမလှသေဆုံးခဲ့ကြရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မနီလာစစ်ခုံရုံးတွင် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတအား အထက် ဖော်ပြပါ စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများအတွက် တစ်လကျော်မျှ ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့ရာ၌ ဂျပန် စစ်သားများ၏ အစုလိုက် အပြုံလိုက်သတ်ဖြတ်မှုများမှ မသေမပျောက် လွတ်မြောက် ခဲ့ကြသော ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား အမျိုးသမီးကြီးငယ်များသည် သူတို့၏ ကိုယ်တွေ့ ခံခဲ့ရမှုများကို နာကျည်စွာဖြင့် တင်ပြထွက်ဆိုသွားကြသည်။ သည်အထဲတွင် ယင်းနစ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကလေးသူငယ်များကိုယ်တိုင် တရားခွင်တွင် အတိအကျ အထာစားများကို ချွတ်၍ ရင်ဘတ်၊ ကျောကုန်း၊ လက်မောင်း၊ တင်ပါး စသည်ဖြင့် သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အနှံ့အပြားပေါ်မှ ဂျပန်စစ်သားများ၏ လုံ့လရာများကို ပြသခဲ့ကြ

သည်။ အမျိုးသမီးများကလည်း ထိုစဉ်က ဂျပန်စစ်သားများ၏ လူစိတ်ကင်းမဲ့စွာ ဖတရားအကျင့်ခံရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို မျက်ရေစက်လက်ဖြင့် ထွက်ဆိုသွားကြ သည်။ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးသူငယ်များ၏ ထိုသို့သော ထွက်ဆိုချက်များကို ကြားရသူတိုင်း ရင်နာ၍ မဆုံးအောင်ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

သို့သော် စစ်တရားခံ ယာမာရှိတသည် အထက်ဖော်ပြပါ စစ်ရာဇဝတ်မှုများ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ 'သူနှင့်မဆိုင်ပါ။ သူဘာမျှမသိရပါ' ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် ရုံးတော်၌ မီးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်ဖြင့်ကာခဲ့သည်။

'ဒီအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ဖြစ်ပြီးပြီးချင်း မသိရပါဘူး ဒီလို ဖြစ်ပျက်လိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ ကြိုတင်မသိရပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုပြီး အင်အားကြီးမားတဲ့ အမေရိကန်တွေရဲ့ ထိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံကာကွယ်ဖို့အတွက် နေ့ရောညထိ လုံးပမ်း နေရတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို အင်အားကြီးမားတဲ့ အမေရိကန် တပ်တွေကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေရတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် လက်အောက်က တပ်မှူးတပ်သားတွေဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိရပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့တစ်တွေမှာ ဘယ်လို အကျင့်စာရိတ္တတွေရှိတယ်၊ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ဘာမှမသိရပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က ဂျပန်တပ်တွေဟာ ပြန်ကျဲနေပြီး ဆက်သွယ်ရေးကလည်း အင်မတန် အားနည်း ချို့ယွင်းနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ဟာ တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေတစ်ရပ်လုံးနဲ့ အဆက်ပြတ်ပြီး အားဆုံးကို လက်လှမ်း မမီနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်... ဒီလိုအခြေအနေအောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် အကောင်းဆုံးအောင်ရွက်ခဲ့တာပါပဲ... ကျွန်တော်ဟာ လူတွေကို အစုလိုက်အပြုံလိုက်သတ်ဖို့ ဘယ်လို အမိန့်မျိုးကိုမှ မပေးခဲ့ပါဘူး...။'

မလေးကျားကြီး ယာမာရှိတသည် ရုံးခန်းအတွင်းရှိ ထိန်လင်းနေသော ဇီရောင်အောက်တွင် မျက်စိများကို မှေးကာ အထက်ပါအတိုင်း ကိုယ်တိုင်လျှောက်လဲ ချက် ပေးခဲ့သည်။ သူ၏ လျှောက်လဲချက်ကို အတိုချုံးလိုက်သောအခါ 'မိမိ ထက်အောက်ငယ်သားများ၏ ကျူးလွန် လုပ်ဆောင်ချက်များအတွက် မိမိတွင် တာဝန် မရှိ' ဟု၍ပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အထက်မှအောက်သို့ အဆင့်ဆင့် အမိန့်နှာခံမှု

အောက်မှအထက်သို့ အဆင့်ဆင့်တာဝန်ခံမှုများဖြင့် ဖွဲ့စည်းရစေခြင်းဖြစ်သော စစ်တပ် ခွဲစည်းပုံသည် မည်သို့လျှင် အဓိပ္ပာယ်ရှိပါဦးတော့မည်နည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... တရားခံတို့မည်သည် အပြစ်ရှိပါသည်ဟူ၍ ဝန်ခံမိ နေသည့်အလျောက် ယာမာရှိတ၏ အထက်ပါလျှောက်လဲချက်များသည် ဖြစ်ရပ်ရာ ထိရောက်မှု မရှိတော့ဘဲ နောက်ဆုံး၌ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်း ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းရှိ သို့ပန်းစခန်း၌ အမေရိကန်သို့ပန်း ၁၅၀ တို့အား သုတ်သင် ဖြတ်မှုနှင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ စောစောပိုင်းက ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ ဘာတန်ကက်စ်ပြည်နယ် မြို့နယ်ရှိ ကျေးရွာများမှ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား အမျိုးသမီးများအား အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဖြတ်မှုများအပါအဝင် စစ်ရာဇဝတ်မှုများတွင် ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဟု ခုံရုံး မှာချက်များက ယူဆခဲ့ကြသည်။

'သို့ဖြစ်ရာ... ဤစစ်ခုံရုံး၏ စစ်ဆေးကြားနာတွေ့ရှိချက်များအရ တရားခံ ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်း ယာမာရှိတသည် အထက်ပါ စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ ကို ကျူးလွန်ရာ၌ အားမေးအားမြှောက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် မသေမချင်း လည်ပင်းကြိုးကွင်းတပ်၍ သတ်စေရန် ဤရုံးတော်က အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်...'

ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတအား အထက်ပါအတိုင်း ကြိုးမိန့်ချမှတ်လိုက်သော အချိန်တွင် ၁၉၄၅-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဤသို့တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့သည် 'တိုရာ... တိုရာ... တိုရာ' (ကျား... ကျား...) ဟူ၍ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတကို ကြွေးကြော်ကာ ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဂျပန်တို့ ဖိလစ်ပိုင်ရောက် ခဲ့ကြတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ၄ နှစ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

စစ်တရားခံ ယာမာရှိတအတွက် တရားခံရှေ့နေကြီးများအဖြစ် စေတနာ့ သမား လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော အမေရိကန်တပ်မတော်မှ ဥပဒေဘက်ဆိုင်ရာ ရုံးကြီးများသည် မနီလာစစ်ခုံရုံးမှ ချမှတ်လိုက်သော ကြိုးမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် အမိန့်ကို တရားလွှတ်တော်ချုပ်အထိ တက်ရောက်၍ အယူခံဝင်ခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာပင် ယင်းအမှုကို အမေရိကန် တရား
လွှတ်တော်ချုပ်၌ ထပ်မံကြားနာခဲ့ပြီးနောက် တစ်လအခန့်အကြာတွင် 'အောက်နန်း
ဖြစ်သော မနီလာစစ်ခုံရုံး၏ စီရင်ချက်ကို တစ်စုံတစ်ရာစွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိ
ဟူသော သုံးသပ်ချက်ဖြင့် တရားခံ ယာမာရှိတအပေါ် ချမှတ်ခဲ့သည့် ကြိုမိန့်ကို
အတည်ပြုခဲ့သည်။

သို့သော် အမေရိကန် တရားစီရင်ရေး၏ လွတ်လပ်သော အစဉ်အလာအရ
ယင်းအမှုကို ကြားနာခဲ့ကြသည့် တရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ တရားဝန်ကြီး ငါးဦးအနက်
သုံးဦးက အောက်နန်း၏ အမိန့်အတိုင်းစီရင်ရန် သဘောတူ၍ ကျန်နှစ်ဦးက သဘောမတူ
ဘဲ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ကန့်ကွက်သည့်ဘက်မှ အရေအတွက်နည်းသဖြင့်
အယူခံကို ပလပ်လိုက်သော်လည်း သဘောမတူသည့် တရားဝန်ကြီးများ၏ ကန့်ကွက်
လွှာကို တရားဝင်မှတ်တမ်းတင်၍ ထားရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါတရားဝန်ကြီးနှစ်ဦးအနက်
ဖရန်မာဖီဆိုသူ တရားဝန်ကြီးကမူ စာမျက်နှာ ၃၂ မျက်နှာတိတိရှိသည့် ရှည်လျားလှ
သော ကန့်ကွက်လွှာကြီးကို ရေးသားတင်ပြခဲ့သည်။

'သူ (ယာမာရှိတ)သည် ဤရာဇဝတ် ပြစ်မှုများတွင် ကိုယ်တိုင် ကာယထံ
မြောက် ဝါဝင်သည့်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အမိန့်ပေးခဲ့သည့်ဟူ၍လည်းကောင်း၊
ပူးပေါင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စွဲဆိုခြင်းခံခဲ့ရသည် မဟုတ်
ပေ ... ။ ဤရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကိုပင် သူအနေဖြင့်
သိရှိခဲ့ကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ အထောက်အထား မပြုနိုင်ခဲ့ချေ။ သူအပေါ်တွင်
တရားဥပဒေအရမဟုတ်ဘဲ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ စွပ်စွဲမည်ဆိုက စွပ်စွဲနိုင်သည်
မှာ သူ့လက်အောက်တပ်များ၏ စစ်ဆင်ရေးများကို ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲရန်
တာဝန်ရှိသည့် တပ်မှူးတစ်ယောက်အနေဖြင့် တာဝန်ပျက်ကွက်ခြင်းနှင့် ယင်း
ပျက်ကွက်မှုကြောင့် တပ်သားများ၏ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကို ခွင့်ပြုရာ
မရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက်သာလျှင် အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိနေပေသည် ... ။'

'သို့ဖြစ်ရာ ဤစီရင်ချက်သည် အယူခံသူ၏ တဝန်ဝတ္တရားနှင့်
လစ်လျူရှုမှုများကို မိမိတို့ ဆန္ဒအလျောက် သုံးသပ်ကာ စစ်ကော်မရှင်ထံ
ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများအဖြစ် လိုသလို ကောက်ချက်ချနိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟူသော
သဘောမျိုးသို့ သက်ရောက်နေပေသည်။

'ကျွန်ုပ်တို့၏ တင်ပြယူဆချက်အရ ဆိုပါလျှင် ယင်းသို့သော

လုပ်ထုံးလုပ်နည်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်သူပြည်သားများ၏ ထုံးထမ်းစဉ်လာကို
ဖျက်ပြားစေသည်ဖြင့် လူသားတို့၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု တိုးတက်နေအတွက်
ကြီးစွာသော အနစ်နာခံမှုများကိုပါ ဆုတ်ယုတ်စေသည်ဟု ယူဆသည်။
လောလောဆယ် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သွေးပူနေသည့်အတွက် ကျေနပ်မှု
ရှိကြမည်ကို ယုံမှားသံသယမဖြစ်သော်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများ
လျော့ပါးငြိမ်းအေးသွားပြီသည် နောက်တွင်မှ ယနေ့ ချမှတ်လိုက်သည့်
စီရင်ချက် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ၏ အတိုင်းအဆမရှိ အန္တရာယ်ကြီးမားသည့်
အကျိုးဆက်များကို တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်နားလည်လာကြလိမ့်မည်
ဖြစ်ပါသည်။

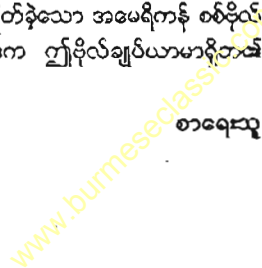
'တပ်ကြပ်မှအပြု၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအထံ မည်သည့်တပ်မတော်
တွင် မည်သည့် အနေအထားမျိုး၌ ရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ အကျိုးဆက် ဖြစ်သမျှ
များကို မည်သူတစ်ဦးတင်ဖောက်မှ ရှောင်လွှဲလွတ်ကင်းနိုင်တော့မည်
မဟုတ်ချေ။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက နောင်အနာဂတ်ကာလတွင် အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စုသမ္မတသည်လည်းကောင်း၊ သူ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်သည် လည်း
ကောင်း စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကြံပေး၊ အရာရှိများသည်လည်းကောင်း စသည်
ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဤစီရင်ချက်၏ ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံရဖွယ်ရာ
ရှိနေပေသည်။ *

အမေရိကန် တရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ တရားဝန်ကြီး ဖရန်မာဖီ၏ အထက်ပါ
ကျွန်ုပ်တို့လွှာသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဂျပန်နိုင်ငံတို့၊ ဂျီဗြီးသို့ ရောက်ရှိ
ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဂျပန်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ လုံးအား သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်နေသော အမေရိကန်
တပ်များ၏ မဟာအာဏာသည် ယား ဘိုတ အမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သူ၏ သဘောထားနှင့်
အချက်များကို ကျေညာချက်တစ် စောင်ရေးသား၍ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။

'ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတအပေါ်တွင် သက်ညှာနိုင်မည့် အခြေအနေ

အထက်ပေးချက်ကို ကိုးကား၍ နောင်အခါ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် တောင်ဗီယက်နမ်
အစိုးရသို့ သွားရောက်သောအခါ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သော အမေရိကန် စစ်ဗိုလ်
ကယ်လီ၏အမှုတွင် အမေရိကန်စာနယ်ဇင်းများက ဤဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ၏
အမှုကို ပြန်လည်ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့ကြသည်။

စာရေးသူ

များတွေ့လိုတွေ့ငြား၊ အမှုတွဲတစ်ခုလုံးကို လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်ပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရဘဲ အချိုးအနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ . . . ရန်သူဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေငယ် ဖြစ်စေ၊ စစ်သားတို့မည်သည် အားနည်းသူများနှင့် လက်နက်မဲ့သူများအပေါ် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်ရှိသည်။ ဤအချက်သည်ပင်လျှင် သူ့အတွက် စစ်သားဖြစ်နေ ရခြင်း၏ တကယ့်အနှစ်သာရနှင့် အခြေခံအကြောင်းရင်း ဖြစ်သည်။ ဤသန့်စင် မွန်မြတ်သော တာဝန်ကို ချိုးဖောက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ကိုယ်ရေး ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးရာရောက်သွားသည်ဖြစ်၍ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်း၏ အဆင်းတန်ဆာကိုပါ ချိန်းရောင်ရာသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

‘ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကော်မရှင်၏ ကြားနာစစ်ဆေးချက်များနှင့် စီရင်ချက်တို့ အတည်ပြုသည်ဖြစ်၍ တရားခံအား ယင်းစီရင်ချက်အရ အပြစ်ပေးစီရင်ရန် အနောက်ပိုင်း ပစ်ဖိတ်ဒေသ လက်နက်ကိုင်တပ်များ၏ တပ်မှူးချုပ်ကြီးအား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ယင်းသို့ အပြစ်ပေးစီရင်ရာ၌ တရားခံအား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ယင်းသို့ အပြစ်ပေး စီရင်ရာ၌ တရားခံအား စစ်ဖက်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် သိသာထင်ရှား စေမည့် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများ ရာထူးတံဆိပ် အဆောင်အယောင်များနှင့် အခြား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအားလုံးကို ၎င်း၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဖယ်ရှားချွတ်ခွာပစ်ရမည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက္ကအာသာသည် သူ၏ ကျေညာချက်တွေ အထက်ပါအတိုင်း တိကျပြတ်သားစွာ ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဤတွင် ယာမာရီတ၏ ရှေ့နေကြီးများသည် အမေရိကန်တရားစီရင်ရေး၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော အိမ်ဖြူတော်မှ သမ္မတထံ အသနားခံစာတင်သွင်းကြရတော့ သည်။ သို့သော် သမ္မတ ထရူးမင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက္ကအာသာ၏ ‘အလုပ်’တွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုဘဲ ယာမာရီတ၏ အသနားခံစာကို ပယ်ချခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရီတ၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရ သည်။

ထိုနေ့က ကြိုးစင်ပေါ်သို့ မတက်မီ ယာမာရီတသည် သူ၏ နောက်ဆုံး အစားအစာအဖြစ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကျော် တစ်ပန်းကန်း၊ ပေါင်မုံတစ်လုံးနှင့် ဘီယာ တစ်ခွက်ကို စားသောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တရေးမျှအိပ်ပြီးနောက် နံနက် ၃ နာရီ ၂၃ မိနစ်တိတိအချိန်တွင် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့တော်၏ ဆင်ခြေပုံဒေသန့် နယူးဘီလီဘစ် အကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်း ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရသည်။ သူသည်

စင်ပေါ်မှနေ၍ ဂျပန်နိုင်ငံ နေမျိုးနွယ် ဟီရိုဟိတိုဘုရင်မင်းမြတ်ရှိရာ မြောက်ပူရာ မြေဆီသို့ ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍ နောက်ဆုံး အလေးပြုလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ကြိုးစင်၏ အောက်ခြေမှ အံ့ဖွဲသံပြားနှစ်ချပ်သည် ကျိုင်းသန် ညီညာ ပွင့်ထွက်သွားပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရီတ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လည်ပင်း ညီညာပွင့်စွပ်လျက် တွဲလောင်းကြီး စိုက်ကျသွားသည်။

ထိုနေ့သည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ မနီလာမြို့တော်မှ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား အမျိုးသမီးများသည် ထိုနေ့ထိုရက် မှုတ်တို့ အထူးတုလည် အမှတ်တရရှိနေကြမည်မှာ မှုပင်ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ခါက ‘မလေးကျားကြီး’ဟူ၍ နာမည်ကြားရုံမျှ မရှိဘဲ ဖိနပ်မဲ့တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခဲ့ကြရသော ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရီတသည် ဤနေ့ဤရက် ဤနံနက်တွင် ကြိုးစင်ပေါ်၌ အသက် မှုတ်သွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မှန်သည် ဤနေ့သည် ‘ကျားကြီး’တစ်ကောင် ကြိုးပေးခံရသော နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

စာမျက်နှာ ၂၀ လောကီနှင့် အပူပေးပေး ၅၅၅

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် စစ်အတွင်းက ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်မှုများအတွက် စစ်တရားခံများအား တရားဥပဒေအရ စနစ်တကျ စစ်ဆေး အပြစ်ပေးခဲ့သည့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးဟူ၍ ကမ္ဘာကျော်စစ်ခုံရုံးနှစ်ခုရှိခဲ့သည်။ ဘစ်ဇုမှာ ဂျပန်နိုင်ငံမှ နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံးဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုမှာ ဂျပန်နိုင်ငံမှ တိုကျို စစ်ခုံရုံးပင်ဖြစ်သည်။

အများဆုံး ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံးမှာ ဂျပန်စစ်တရားခံများအား စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခဲ့သည့် ခုံရုံးဖြစ်၍ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှာ ဂျပန်စစ်တရားခံများအား စစ်ဆေးအပြစ်ပေးရန် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် စစ်ခုံရုံးဖြစ်သည်။ *

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဤစစ်ခုံရုံးအိမ်အနက် နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံးသည်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန်၊ အီတလီ၊ ဂျပန်ဟူ၍ ဝင်ရိုးတန်း သုံးနိုင်ငံရှိခဲ့ရာ၌ ဂျပန်နှင့် ဂျပန်စစ်တရားခံများအား ယင်းသို့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးများ ဖွင့်လှစ်စစ်ဆေးကာ အပြစ်ပေးခဲ့သော်လည်း အာဏာရှင် မူဆိုလိုနီအပါအဝင် အီတလီနိုင်ငံမှ ဖက်ဆစ်ခေါင်းဆောင်များမှာမူ စစ်ကြီးမပြီးဆုံးမီ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလအတွင်းမှာပင် အီတလီ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ၏ ဖမ်းဆီးသတ်သင်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရပြီးဖြစ်သည်။

စာရေးသူ

စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်း

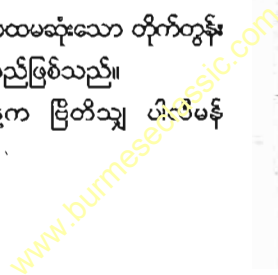
စစ်ခုံရုံးထက် ပို၍ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာလည်း ကြောင့်မဟုတ် နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံး၏ တည်ရာဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံသည် ဘစ်ဇုကမ္ဘာစစ်ကြီးကို စတင် မီးပွားခဲ့သည့်နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ခြင်း၊ ဟစ်တလာ၊ ဝါဒီအားရင်း၊ ဟီတလာ၊ စသော နာဇီခေါင်းဆောင် စစ်တရားခံများ၏ အမည်များသည် တိုကျို စစ်ခုံရုံးကိုဆိုဆို၊ ဟီရိုဟာ စသော ဂျပန်စစ်တရားခံများ၏ အမည်များထက် ပို၍ ထင်ရှားလူသိများနေခြင်းနှင့် နာဇီစစ်တရားခံများ၏ စစ်ရာဇဝတ် ပြစ်မှုများသည် ဂျပန်စစ်တရားခံများ၏ စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများထက် အတိုင်းအတာပမာဏအားဖြင့် ပိုမိုကြီးမား များပြားခြင်း စသော အကြောင်းများကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

တိုကျိုစစ်ခုံရုံးထက် နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံးက ပိုမိုထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ခြင်းအတွက် အခြားအရေးကြီးသော အခြေခံအကြောင်းရင်းတစ်ရပ် ရှိနေသေးသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံးကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာ၌ ဥပဒေစစ်မျက်နှာတွင် ဂျပန်တို့အား ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရသည့် ဗြိတိန်၊ ပြင်သစ်၊ အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံစသော 'ကြီးလေးကြီး' တို့ ခေါင်းဆောင်၍ မဟာမိတ်နိုင်ငံမှ ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှာ (နိုင်ငံပေါင်း ၁၁ နိုင်ငံမှ ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်ခဲ့ကြသည် မှန်သော်လည်း) ဂျပန်နိုင်ငံအား တစ်ဦးတည်း တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သော အမေရိကန်စစ်ဌာနချုပ်၏ ဦးဆောင်ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ခုံရုံးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ကြီးလေးကြီး မဟာမိတ်လေးနိုင်ငံ ပူးပေါင်းဖွဲ့စည်း၍ စစ်ဆေးခဲ့သော နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံးသည် အမေရိကန်တစ်ဦးတည်း ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖွဲ့စည်း၍ စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့သော တိုကျိုစစ်ခုံရုံးထက် ပိုမိုကျော်ကြားထင်ရှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားဖြင့် ဆိုပါက တိုကျိုစစ်ခုံရုံးသည် နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံးထက် ၆ လမျှတော့၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ကို ကွေ့ကြရသည်။ အတိအကျဆိုလျှင် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးကို ၁၉၄၆ ခု၊ မေလ ၃ ရက်နေ့တွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့၍ နျူးဒါလ်ဘတ်စစ်ခုံရုံးကိုမူ ၁၉၄၆ ခု နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင်မှ စတင်ဖွင့်လှစ် စစ်ဆေးနိုင်ခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ပထမဆုံးသော တိုက်တွန်း ဆောင်ရွက်မှုမှာ သည့်ထက်ပင် စောသေးသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၄ ရက်နေ့က ဗြိတိသျှ ပါးလီမန်

အထက်လွှတ်တော် အစည်းအဝေးတွင် အချေအတင် ဆွေးနွေးနေခိုက် အထက် လွှတ်တော်အမတ် လော့ဒ်မော်(စ်)သည် ရုတ်တရက် အဆိုတစ်ခုကို တင်သွင်းခဲ့သည်။ သူ တင်သွင်းသော အဆိုမှာ ယခုဖြစ်ပွားနေသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များအား ထိုက်သင့်သလို စစ်ဆေးအပြစ်ပေးရန်အတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ရာဇဝတ်မှုခုံရုံး ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရန်ဟူသော အဆိုပင် ဖြစ်သည်။

လော့ဒ်မော်(စ်)က ဂရိတ်ဗြိတိန်နှင့် အမေရိကန် နှစ်နိုင်ငံတို့သည် စစ်ကြီး အောင်နိုင်ရေးအတွက် အားသွန်ခွန်ရှိက် ကြိုးပမ်းနေကြရာ၊ တစ်ချိန်တည်းတွင် စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည်အခါ စစ်အတွင်းက ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများအတွက် တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များအား စစ်တရားခံများအဖြစ် တရားဥပဒေအရ စနစ်တကျ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးနိုင်ရန် စစ်ခုံရုံးများ ဖွဲ့စည်းရေးကိုလည်း ယခုအချိန်မှစတင်၍ အပြန်အမှတ် စီစဉ်လုပ်ဆောင်သင့်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြဆွေးနွေးသွားခဲ့သည်။

ဤသည်ပင်လျှင် တိုကျိုစစ်ခုံရုံး ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ရှေးဦးအကျဆုံး သော တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းတွင် လော့ဒ်မော်(စ်)သည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် တာဝန်ရှိသည့် စစ်တရားခံများအား စစ်ခုံရုံးတွင်တင်၍ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခြင်း မပြုလုပ် နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလိပ်မဟာမိတ်နိုင်ငံများအား ပြစ်တင်ပြောဆိုပြီး နောက် ယခုတစ်ကြိမ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် ထိုသို့သော လစ်ဟင်းမှုများ မဖြစ်စေရန်အတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးဖွဲ့စည်းရေးကို ယခုကပင် စတင် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းသင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အလေးအနက် တိုက်တွန်းပြောဆိုသွားခဲ့သည်။

ဤတွင် ဗြိတိသျှပါလီမန်၏ အထက်လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ လော့ဒ်ဆိုင်မွန်က 'စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရန်အတွက် နိုင်ငံပေါင်းစုံ စုစည်းပါဝင်သော ကော်မရှင်တစ်ရပ်ကို အပြန်အလှန်ဖွဲ့စည်းပါမည်' ဟူ၍ ဂတိပေးစကား ပြန်ကြားပြောဆိုခဲ့ ရသည်။

ထို့နောက် တစ်နှစ်မျှကြာသောအခါ အဆိုပါ စစ်ရာဇဝတ်မှု ကော်မရှင် ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် လန်ဒန်မြို့ ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးဌာန အဆောက်အဦတွင် မဟာမိတ် နှင့် ဒိုမိနီယံနိုင်ငံများမှ ကိုယ်စားလှယ်များ အစုံအညီတက်ရောက်သည့် အစည်းအဝေး တစ်ရပ်ကို ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ အစည်းအဝေးမှ စစ်ရာဇဝတ်မှုများဆိုင်ရာ

ကော်မရှင်၏ ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် အဆိုပါ စစ်ရာဇဝတ်မှုများဆိုင်ရာ ကော်မရှင်ကို တောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြပြီး ပုံမှန် အစည်းအဝေးများကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၄ ခုနှစ် မေလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် တရုတ်သံအမတ်ကြီး၏ အဆိုပြုချက်အရ UNWCC* ၏ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ စစ်ရာဇဝတ်မှုများဆိုင်ရာ ကော်မရှင် ၏ အဖွဲ့ခွဲအဖြစ် အရှေ့ဇာပိုင်ရာ ကော်မရှင်အဖွဲ့ငယ်တစ်ခုကို ထပ်မံဖွဲ့စည်းလိုက်ကြသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ဂျပန်တို့လက်နက်ချပြီးနောက် ၁၉၄၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် အထက်ပါ အရှေ့ဇာပိုင်ရာ စစ်ရာဇဝတ်မှုကော်မရှင်၏ ထောက်ခံ တင်ပြချက်အရ ဂျပန်စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များအား စစ်ဆေးအပြစ်ပေးရန်အတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးဖွဲ့စည်းရန်နှင့် ယင်းစစ်ခုံရုံး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် လိုအပ် သော ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ၁၉၄၆ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံပေါင်း ၁၁ နိုင်ငံ ၉ ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်တက်ရောက်ကြသည့် အစည်းအဝေးမှနေ၍ 'အရှေ့ဇာပိုင်ရာ စစ်ရာဇဝတ်မှု ကော်မရှင်' အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာစစ်ခုံရုံး* ကို တရားဝင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ အရှေ့ဇာပိုင်ရာအတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးဖွဲ့စည်းရေးတွင် တရားဝင်အကောင်အထည် ပေါ်ပေါက်လာရန်အတွက် ထိုနေ့ထိုရက်က အမေရိကန် ခိုင်လုံချုပ်ကြီး တစ်ဦးက အထူး ကြေညာစာတမ်းတစ်စောင် ထုတ်ပြန်၍ အတည်ပြုခဲ့ သည်။ ယင်း ကြေညာစာတမ်း ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် အမေရိကန် ခိုင်လုံချုပ်ကြီးကား အခြားသူမဟုတ်၊ ဂျပန်နိုင်ငံသိမ်းပိုက်ရေးနှင့် ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ရေးအတွက် အမေရိကန် အစိုးရနှင့် အမေရိကန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ အာဏာကုန်လွှဲအပ်ခြင်းခံရသော အမေရိကန် ခိုင်လုံချုပ်ကြီး မက္ကအာသာပင် ဖြစ်သတည်း။

ဤသို့ဖြင့် အရှေ့အာရှတစ်လွှားတွင် စစ်ရာဇဝတ်မှုများကို အတော့မသတ် အောင် ကျူးလွန် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည့် ၂၈ ယောက်သော ဂျပန်စစ်ရာဇဝတ်ကောင် များအား စွဲချက်ပေါင်း ၅၅ ခု ပါဝင်သည့် စစ်ရာဇဝတ်မှုများအတွက် ကြားနာစစ်ဆေး ကာ အပြစ်ပေးစီရင်မည့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးကို ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မေလ ၃

* UNWCC : United Nations War Crimes Commission
* International Military Tribunal for the Far East.

ရက်နေ့တွင် ဂျပန်နိုင်ငံရှိ တိုကျိုမြို့တော်၌ တခမ်းတနား စတင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်သတည်း။

ပျော်အကြောင်း သီးတင်းစရာများ

နှစ်ဆယ်ရှစ်ယောက် ... ။

မှန်သည် တိုကျိုမြို့တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အရှေ့ပျားဒေသအတွက် ပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးတွင် တရားစွဲဆိုခြင်းခံရသည့် ဂျပန်စစ်တရားခံများမှာ ခေါင်း ၂၈ ယောက်ဖြစ်သည်။

ဤတရားခံများကို 'ပျက်စီးကြီးငယ်မလိုက်ဘဲ' မြန်မာအက္ခရာစဉ်အတိုင်း နာမည်အမည်များနှင့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်များကို အကျဉ်းအားဖြင့် ဖော်ပြရမည် ဖြစ်သည်။ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိကြရမည် ဖြစ်သည်။

ကာယာ။ ။ သူ၏နာမည်အပြည့်အစုံမှာ အိုအိုနိုရို၊ ကာယာဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်အတွင်းက ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့၍ အစိုးရဝန်ထမ်းမှ တရားခံဝက်ခြံထဲသို့ ရောက်ရှိနေသောအချိန်တွင် သူ့အသက် ၅၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ကာယာသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းသို့ ဂျပန်တို့ ဝင်ထိလက်ရောက် ပါဝင်ဆင်နွှဲရေးနှင့် အထူးသဖြင့် အမေရိကန်နှင့် စစ်ဖြစ်ရေးကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ ဆန့်ကျင်လာခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သူသည် စစ်ဝန်ကြီး ဖြစ်၍ ရေတပ်စစ်ဦးစီးချုပ် နာဂါနိုစသော 'တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေးအင်' က ဝင်ရောက်ကမ်းအား အလစ်ဝင်တိုက်ရန် စီမံခိုင်းပြင်သည်ကို နောက်ပိုင်းအချိန်ထိ

သဘောမတူက 'တင်ဆံ' နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် မိမိတို့ အုပ်စုတက်မှ အခြေအနေ မလှသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိပြီးနောက် ကာယာသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား အထိ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရေး အစီအစဉ်တွင် အများစုနောက်သို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါခြင်းဖြင့် စစ်တရားခံဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ကိုဒို ။ ။ အမည်ရင်းမှာ ကိုအိဆိုကိုဒို ဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်တရား များအနက် အထူးပင်အရေးပါ၍ ထင်ရှားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ဂျပန်တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဦးညွှတ်ရာဖြစ်သော ဟိရိုဟိတိုဘုရင်မင်းမြတ်၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်ချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်လာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထူးအဖြင့် ကံဒိုသည် ဘုရင်ဟိရိုဟိတိုအား အရေးကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ အရေးမကြီးသည် ဖြစ်စေ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြံဉာဏ်များကို အမြဲတစေပေးနေရသော ဘုရင်အကြံပေးရအာရှိ (ဝါ)ဘုရင်အကိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကိုဒိုသည် သူ၏ တာဝန်နှင့်ရာထူး အနေအထားအရ ဘုရင်ဟိရိုဟိတိုအပေါ်တွင် 'ဩဇာညောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သလို သူလိုလားသော ဂျပန်စစ်ဝါဒီများအတွက်လည်း အားထားရာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူသည် စစ်အင်အားကိုအသုံးပြု၍ တိုင်းတစ်ပါးအား နယ်ချဲ့ ကျူးကျော်ရန် အမြဲတစေ အကြံအစည်ရှိနေသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ဟိရိုဟိတိုဘုရင်အား သူတင်ပြခဲ့သည့် အကြံဉာဏ် များမှာ ကျူးကျော်ရေး စစ်ပြုရေးနှင့် နယ်ချဲ့လွှမ်းမိုးရေးများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် သူ၏ အချိန်အဝါဩဇာအာဏာကို အကြောင်းပြု၍ ဂျပန်စစ်တပ် တို့၏ အကြီးအကဲ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်တိုဂျီအား ၁၉၄၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်ခန့်အပ်ရန် ဟိရိုဟိတိုဘုရင်အား အစွမ်းအကူ ထောက်ခံ တိုက်တွန်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘုရင်အတိုင်ပင်ခံ အရာရှိချုပ်ဖြစ်သူ ကိုဒိုသည် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် 'နိုင်ငံအချင်းချင်း ငြိမ်းချမ်းရေးပျက်ပြား စေပြီး စစ်မင်း ဖြစ်ပွားအောင် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ခဲ့သူ' စစ်တရားခံတစ်ဦးအဖြစ် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုမုရာ ။ ။ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ ဟေတာရှိ ကိုမုရာဖြစ်၍ စစ်ဝန်ကြီး တိုဂျီ၏ လက်ထောက် ဒုတိယ စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

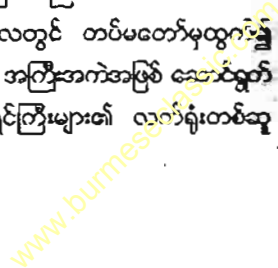
ကိုမုရာသည် ဂျပန်တို့ စစ်ထဲပါဝင်လာပြီးနောက် စောစောပိုင်းအချိန်က ဝန်ကြီးအဖွဲ့နှင့် ဘုတ်အဖွဲ့နှင့် စစ်ရေးဆိုင်ရာ သုတေသနအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဆောင်ရွက်လာခဲ့ပြီး ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် သူသည် မြန်မာနိုင်ငံရှိ စစ်တပ်များအားလုံး၏ 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ သူသည် တာဝန် ဆောင်ရွက်ရင်း ဂျပန်တို့ လက်နက်ချသည့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် ၈က်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့မှာနိုင်ငံတွင် နေထိုင်သွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကိုအိဆို ။ ။ သူ့နာမည်အပြည့်မှာ ကူနီယာကို ကိုအိဆိုဖြစ်၍ သူသည် ဂျပန်တို့ အရေးနိမ့်လာချိန်ဖြစ်သော ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် နှုတ်ထွက် သွားသော တိုဂျီ၏နေရာတွင် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ကိုအိဆို သည် ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်တွင် အစဉ်အလာရှိခဲ့သည့် တပ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်၍ ၁၉၃၁ ခုနှစ်က စစ်ဝန်ကြီးဌာနစစ်မှုရေးရာ ပြုရုံတွင်းအကြီးအကဲအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ၁၉၃၂ ခုတွင် ဒုတိယစစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းရွက်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကိုအိဆိုသည် ဂျပန်တို့ လက်နက်မချမီအထိ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ၆ လခန့် ထမ်းရွက်ခဲ့ရာ ထိုအတောအတွင်း မဟာမိတ်စစ်သုံ့ပန်းများအပေါ် ဂျပန်တို့၏ စစ်တပ်များမှာ လမ်းကုန်စခန်းကုန် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဝန်ကြီးချုပ် ကိုအိဆိုသည် ဤအခြေအနေများကို မျက်ကွယ်ပြု၍ လစ်လျူရှုခဲ့ရာမှ 'စစ်နှင့်စစ်လှည့်သော ထုံးတမ်း စဉ်းစားနှင့် ဥပဒေများကို ချိုးဖောက်ကာ စစ်သုံ့ပန်းများအား ရက်စက်စွာ ညှဉ်းပေး ဖြတ်မှု'တွင် တာဝန်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အဖြစ် စစ်တရားခံဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

စူရက် ။ ။ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ တိုက်အိဆို စူရက်ဖြစ်သည်။ သူသည် စီးပွားရေးပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် ဂျပန်အစိုးရ၏ စီမံကိန်းဘဏ် ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ၁၉၃၇ ခုနှစ်က ဂျပန်တပ်မတော်တွင် စစ်တင်နှင့်ဂျင်နရယ်အဖြစ် ဘုရင်ပြည် နန်ကင်းမြို့ကို သိမ်းပိုက်ရာ၌ ဦးဆောင်ခဲ့ပြီး ဘုရင်တော်ဖွဲ့ပြီးရေး ဘုတ်အဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကာ တရုတ် နိုင်ငံအား စီးပွားရေးအရ ချယ်လှယ်သွေးစုတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် တပ်မတော်မှထွက်၍ ဝန်ကြီးအဖွဲ့အဖွဲ့တွင် စီမံကိန်းရေးဆွဲရေး ဘုတ်အဖွဲ့၏ အကြီးအကဲအဖြစ် ဆောင်ရွက် ခဲ့သည်။ သူသည် ဂျပန်လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင်ကြီးများ၏ လက်ရုံးတစ်ခု

ဖြစ်လာခဲ့ပြီး စစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးကို အားသွန်ခွန်ရှိစွာ ကြိုးပမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် နိုင်ငံအချင်းချင်း ကျူးကျော်နယ်ချဲ့သည့် စစ်ပွဲတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးသူတစ်ယောက်အဖြစ် စစ်ခုံရုံးသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဆာတိုး။ ။ အမည်ရင်းမှာ ဆာတိုးကင်နီယိုဖြစ်၍ စစ်ကြီးအတွင်း တိုက်ခိုက် အစိုးရအဖွဲ့တွင် စစ်မှူးရေးရာ ဗြူဂိုဏ်း၏ အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ ဆာတိုးသည် ဂျပန်တပ်မတော်မှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၍ 'တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနက်ရေးအုပ်စု'ဝင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ယင်းအုပ်စု၏ အစီအစဉ်အရ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်က တရုတ်ပြည် တောင်ပိုင်း တပ်မတော်၏ ဒု-စစ်ဦးစီးချုပ်အဖြစ် အင်ဒိုချိုင်းနားဒေသသို့ သွားရောက် လေ့လာခဲ့သည်။

စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာသောအခါ ဆာတိုးသည် စစ်မှူးရေးရာ ဗြူဂိုဏ်း ဌာနခွဲတွင် တာဝန်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ မဟာမိတ်စစ်သားများနှင့် သုံးပန်းများအပေါ် တွင် ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော ရက်စက်မှုများကို အသေးစိတ်သိရှိခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တိုဂို ။ ။ သူ့နာမည်အပြည့်အစုံမှာ တိုဂို ရှိဂင်နီရိုဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျပန်တို့ စစ်ထဲဝင်ခဲ့သည့် အချိန်ကာလပိုင်းဖြစ်သော ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ မှ ၁၉၄၂ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလအထိ ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့တွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ရာထူးမှနုတ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ၁၉၄၅-ခုနှစ်တွင် ဂျပန်တို့ လက်နက်မချမီ လအနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့သည့်အချိန်၌ ဒုတိယအကြိမ် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးရာထူးကို လက်ခံခဲ့ရပြန်သည်။

သူသည် ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ကာယာနှင့်အတူ 'တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနက်ရေး အစီအစဉ်များကို အမြဲတစေ ဆန့်ကျင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်စစ်ပွဲကို ရှောင်လွှဲရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာပြီးနောက် ဂျပန်လက်ဝါးကြီးအုပ် စစ်ဝါဒီများက ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့ အတွင်း 'မဟာ အရှေ့အာရှဝန်ကြီးဌာန'ဟူ၍ ဖွင့်လှစ်ကာ အရှေ့အာရှတစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးရေးကို စီစဉ်လုပ်ဆောင်လာကြရာ၌ တိုဂိုသည် ဟိရိုဟိတိုဘုရင်ထံသို့ တိုင်အောင် တက်ရောက်၍ ယင်းအစီအစဉ်ကို ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ သို့နှင့်ပင် သူသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ခြင်း

* Greater East Asia Ministry

သည်။ ထို့နောက် ဂျပန်တို့ စစ်မှူးလုဆဲဆဲ ၆ လခန့်အလိုတွင် အစိုးရအဖွဲ့ အပြောင်း ပြောင်း ကိုအံဆိုခေါင်းဆောင်သော အစိုးရလက်ထက်တွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ရာထူး ထပ်မံ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံခဲ့ရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် စစ်တရားခံ နေရာတွင် ပါဝင်၍ စစ်ခုံရုံးတွင် စစ်ဆေးခြင်းခံခဲ့ရသည်။

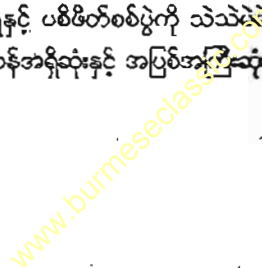
တိုဂျီ ။ ။ ဂျပန်စစ်တရားခံ ၂၈ ဦးအနက် အထင်ရှားဆုံးနှင့် အကြီးဆုံး စစ်တရားခံဖြစ်၍ နာမည်ရင်းအပြည့်အစုံမှာ ဟိဒါကီတိုဂျီဖြစ်သည်။

တိုဂျီသည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်က တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း ကွမ်တုံပြည်နယ်ကို ဝင်ရောက်ခဲ့သည့် ဂျပန်စစ်တပ်ဖြစ်သော နာမည်ကျော် 'ကွမ်တုံတပ်မတော်'တွင် ဝင်ရောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ထိုအချိန်မှစ၍ တရုတ်ပြည်နှင့်တကွ အာရှအပါအဝင် ပစိဖိတ်ဒေသတစ်ခုလုံးကို ဂျပန်တို့ လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ကြိုးပမ်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် တရုတ်ပြည်ကြီးတွင် ဂျပန်တို့၏ အရေးတိုးချဲ့တိုက်ခိုက်မှုများကို လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့်ပြင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံကိုပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် စီမံကိန်းရေးဆွဲခဲ့သူဖြစ်သည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် သူ၏စစ်ရေးအရ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်မှုများကြောင့် ဝင်ရောက်ဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဂျူလိုင်လတွင် ဝန်ကြီးရာထူးကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ တွင် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့တစ်ခုလုံးကို ခေါင်းဆောင်ကာ အစိုးရချင်း နိုင်ငံများအား တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင် နေခဲ့သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ အမေရိကန် သင်္ဘော အလစ်တွင် ဂင်ရောက်ပုံကြံတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာတွင် တိုဂျီသည် ရှေ့တန်းမှ ဝင်ရောက် လုပ်ဆောင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

တိုဂျီသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၄ ခုနှစ်အထိ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် စစ်ဝန်ကြီး ရာထူးလည်းကောင်း၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အထိ စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်ဝါဒီ ထုံးကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်ကာ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် ပစိဖိတ်စစ်ပွဲကို သဲသဲခဲခဲ ဖြစ်ခဲ့သူဖြစ်ရာ သူသည် စစ်တရားခံများအနက် တာဝန်အရှိဆုံးနှင့် အဖြစ်အကြီးဆုံး နေဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း တိုကျိုသည် သူ့အားအရေးအကြီးဆုံး စစ်တရားဆုံပိတ်တံဆိပ် အဖြစ် စစ်ဆုံးသို့တင်၍ စစ်ဆေးရန် အမေရိကန်တပ်ထိန်းများ လာရောက်ဖမ်းဆီးခဲ့ကြကာ ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပစ်သတ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သူတစ်ပါး လက်ချက်ဖြင့် သေရမည့် 'ဇာတာ' ပါရှိခဲ့ဟန်တူသော ဂျပန်စစ်ခေါင်းဆောင် တိုကျိုသည် လူ့ပြည်မှ အသာထွက်ကြည့် ထွက်ခွာသွားခွင့်မရသေးဘဲ* စစ်ဆုံးမှ တရားဝင်ခြံထဲသို့ စစ်တရားဆုံ နံပါတ်ဝမ်းအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။

ဒိုအီဟာရာ ။ ။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက တီ၊ အီးလော့ဒ်ဆိုသူ ဗြိတိသျှစစ်သားတစ်ယောက်သည် အာရပ်နိုင်ငံများတွင် လှည့်လည်ကျက်သက်ကာ အာရပ်အမျိုးသားများနှင့် တသားတည်း နေထိုင်ကာ အာရပ်အမျိုးသားများ လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် သူ့အား 'အာရေဗျ၏ လော့ရင့်စ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှူးကြီး ဒိုအီဟာရာကင်ဂျီဆိုသူအား ဂျပန်တို့က 'မန်ချူးရီးယား၏ လော့ရင့်စ်'ဟူ၍ တင်စားအမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဒိုအီဟာရာသည် မန်ချူးရီးယား၏ လွတ်မြောက်ရေးဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတွက် ယင်းနာမည်ရရှိခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ မန်ချူးရီးယားအကြောင်းကို မန်ချူးရီးယားအမျိုးသားများထက်ပင် ပို၍ အသေးစိတ်သိရှိနားလည်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ဒိုအီဟာရာသည် မန်ချူးရီးယား၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မဆောင်ရွက်ရုံမျှမက မန်ချူးရီးယားအား ဂျပန်တို့ ထာဝစဉ် ဖိုးဖိုးအုပ်ချုပ်ရေးအတွက် စက်ပုန်းခတ်ခဲ့သည့် သူ့လျှို့ဝှက်စွာပင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဒိုအီဟာရာသည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်ဘုရင် ဟိရိုဟိတို တာဝန်ပေးချက်အရ မန်ချူးရီးယားပြည် မုကဒင်မြို့၌ ဂျပန်တပ်မတော်၏ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ ဒိုအီဟာရာသည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့က ဂျာမနီနိုင်ငံ၏ အနောက်တောင်ပိုင်းရှိ ဘတ်တင်ဘက်ဒင်မြို့ကလေး၌ ဟိရိုဟိတိုအား ဂျပန်ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ရန် သစ္စာ

* ယင်းသို့ ဂျပန်စစ်ဝန်ကြီးချုပ် တိုကျို ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေရန်ကြိုးစားခဲ့ပုံကို ဤစာအုပ် တစ်နေရာတွင် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပါသည်။

* Lawrence of Arabia
* Lawrence of Manchuria

အကြံပြုခဲ့ကြသည့် သွေးသောက်ရဲဘော် တကျိပ်သုံးယောက် တွင် ဦးဆောင်သူနှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့သည့် လူယုတော် လက်ဟောင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ကမ္ဘာကျော် မုကဒင်အရေးအခင်း* မုကဒင်မြို့ကို ဂျပန်တို့က အဓမ္မဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မုကဒင်မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

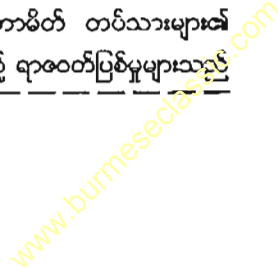
နောက်ဆုံး၌ ဒိုအီဟာရာသည် ဂျပန်တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးအထိ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် သူ၏ သွေးသောက်ကြီးတိုကျိုကိုယ်တိုင် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း စစ်ကောင်စီဝင်တစ်ဦးအဖြစ် အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဒိုအီဟာရာသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား အလစ်ဝင်တိုက်ရန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ၌ ဂျပန်စစ်ကောင်စီဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့ပြီး ယခု ကြိုးပမ်းသောအခါ၌လည်း စစ်ဆုံးတွင် စစ်တရားဆုံတစ်ဦးအဖြစ် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သည်။

နာဂါနီ ။ ။ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ အိုဆာမီ နာဂါနီဖြစ်သည်။ နာဂါနီမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို အလစ်ဝင်တိုက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ပုလဲဆိပ်ကမ်းတိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးကွပ်ကဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဂါနီပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် 'တောင်ပိုင်းဆိုင်ရာ' အုပ်စုတွင် စစ်ဝန်ကြီးတိုကျိုနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပူးတွဲခေါင်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ရေတပ်ဆိုင်ရာ စစ်ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

စစ်ဖြစ်လာသောအခါ နာဂါနီသည် ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် ပစ်ဖိတ်ခံရပြီးနောက် မဟာမိတ်စစ်သင်္ဘောများနှင့် ခရီးသည်သင်္ဘောများကို ပါ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း နှစ်မြှုပ်၍ အောင်ပွဲဆင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ၁၉၄၁ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမှစ၍ နာဂါနီအားလှသော အမေရိကန်ရေတပ်၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်းအရေးကြီးခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ဘုရင် ဟိရိုဟိတို၏ အမိန့်ဖြင့် ရေတပ်စစ်ဦးစီးချုပ်ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် သုံးနှစ်သုံးမိုး ပစ်ဖိတ်ကိုစိုးမိုး၍ မဟာမိတ် တပ်သားများ၏ အကြမ်းဖျက်မှုအား အရလိုက် အပြုလိုက် သုတ်သင်ခဲ့သည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများသည်

* Mukdin Incident

ဖျောက်ဖျက်ပုံကွယ်၍ မရသည့်အလျောက် နာဂါနီသည် စစ်ကြီးပြီးစီးသော

မတ်ဆုအိ ။ ။ မတ်ဆုအိ အိဝါဒိအမည်ရှိ ဤစစ်တရားခံမှာ တပ်မတော်တွင် 'စစ်သားဟောင်း' တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ထင်ရှားသည့် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ၁၉၃၃ ခုနှစ်ကပင် ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးကို ရရှိခဲ့၍ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၇ ခုနှစ် 'တရုတ်-ဂျပန်' စစ်ဖြစ်ပွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ် မတ်ဆုအိသည် ဂျပန်တပ်မတော်သို့ ပြန်လည်ခေါ်ယူခံရပြီး ရှန်ဟဲသိမ်းပိုက်ရေးတပ်များ၏ တပ်မှူးကြီးအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ တရုတ်ပြည် စစ်ဆင်ရေးများတွင် အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အလျောက် ဗိုလ်ချုပ်မတ်ဆုအိသည် အမှတ် ၁၀ ဂျပန်တပ်မတော်နှင့် ရှန်ဟဲသိမ်းပိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့များ၏ တာဝန်ခံဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တရုတ် ဂျပန်စစ်ပွဲအတွင်း ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့ နန်ကင်းမြို့ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့် တပ်များမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်ဆုအိ၏ တပ်များဖြစ်သည်။ ဤတွင် ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှ ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း နန်ကင်းမြို့သူမြို့သားပေါင်း နှစ်သိန်း (၂၀၀,၀၀၀)ခန့်ကို ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သိမ်းသတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် မတ်ဆုအိသည် 'နန်ကင်းမှ အမဲသတ်သမား' ဟူ၍ပင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဤကြောက်မမန်းလိလိ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော လူသတ်မှုများကြောင့် မတ်ဆုအိသည် စစ်ကြီးပြီးဆုံးသောအခါ သွေးစွန်းသောလက်များဖြင့် စစ်ခုံရုံးတွင် စစ်တရားအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မူတို ။ ။ အမည်အပြည့်အစုံမှာ မူတိုအာကာရီဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း ဂျပန်တပ်မတော်တွင် တာဝန်အမျိုးမျိုးဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထမ်းဆောင်လာခဲ့၍ နောက်ဆုံး ၁၉၄၅ ခုနှစ် စစ်ကြီးပြီးဆုံးလုဆဲဆဲအချိန်တွင် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံရှိ တပ်မတော်များ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်တာဝန်ကို ယူခဲ့ရသည်။

သူသည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်က၊ တရုတ်ပြည် နန်ကင်းမြို့၌ အထက်ဖော်ပြပါ ဗိုလ်ချုပ်မတ်ဆုအိအုပ်ချုပ်သည့် တပ်မတော်တွင် အရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ် ထမ်းရွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့နောက် ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီ ၁၉၄၄ ခု၊ အောက်တိုဘာလအထိ နိုင်ငံရှိ ဂျပန်တပ်မတော်ကြီးတွင် အမှုထမ်းခဲ့၍ ထိုစဉ်က သူ၏ အထက်အရာရှိများကြားမှ 'ဟူရှီ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရီတင်' ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုအချိန်က ဆုမာထရာကျွန်း၊ မြောက်ပိုင်း၌ အမှတ် ၂ ဘုရင့်အစောင့်တပ်မှူးဖြစ်ခဲ့ရာ သူ့လက်အောက်မှ ဂျပန်စစ်သားများ၏ မြောက်မြားလှစွာ စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများအတွက် လုံးဝတာဝန်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

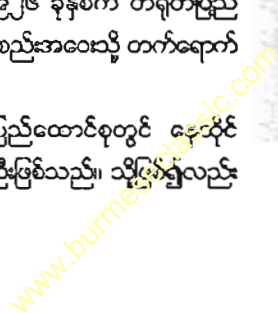
မိနာမိ ။ ။ ၁၉၁၁ ခုနှစ် မန်ချူးရီးယားအရေးအခင်း ဖြစ်ပွားခဲ့စဉ်က မိနာမိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော မိနာမိ၏ နာမည်အရှည်မှာ မိနာမိ ဂျီရီဖြစ်သည်။ သူသည် 'မြောက်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေး' သမားတစ်ဦးဖြစ်ရာ၊ သူသည် ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်တပ်မတော်အတွင်း 'တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေး' သမားများ၏ အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် အမြဲခံခဲ့ရသည်။ သို့သော်သူသည် သူ၏ခံယူချက်အတိုင်း ဆိုဗီယက်ယူနီယံအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရေးအစီအစဉ်များကို မှီခိုထောက်ခံရာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ သူသည် နိုင်ငံအချင်းချင်း စစ်မက်ဖြစ်ပွားအောင် ကြံဆောင်ရာတွင် သူ၏အဖွဲ့အစည်းများအတွက် စစ်တရားခံအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်းခံနေရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မက်ဆုအိုကာ ။ ။ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံမှာ မတ်ဆုအိုကာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျပန်တို့၏ တရုတ်ပြည် ကျူးကျော်ရေးအစီအစဉ်များတွင် အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍကပင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်လာခဲ့သူဖြစ်၍ ၁၉၂၆ ခုနှစ်က တရုတ်ပြည် အရှေ့ဘက်ရှိ တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော 'တရုတ်ရေးရာပါရဂူများ' အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

မတ်ဆုအိုကာသည် ငယ်စဉ်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ယုံဆုကို နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် ဂျပန်တို့၏ တရုတ်ပြည် ကျူးကျော်ရေးအစီအစဉ်များတွင် အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍကပင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်လာခဲ့သူဖြစ်၍ ၁၉၂၆ ခုနှစ်က တရုတ်ပြည် အရှေ့ဘက်ရှိ တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော 'တရုတ်ရေးရာပါရဂူများ' အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

မတ်ဆုအိုကာသည် ငယ်စဉ်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် အမေရိကန်တက္ကသိုလ်မှ ဥပဒေဘွဲ့ရခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း

သူသည် စကားပြောလျှင် 'ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်' ပြောတတ်သဖြင့် ဟိန်ဒီဘာသာ
ဘုရင်၏ အတွင်းလူယုန်တော်များအကြားတွင် အထင်ကြီး လေးစားခြင်းခံခဲ့ရသည်။
ထို့ပြင် သူသည် ၁၉၃၃ ခုနှစ်က နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အဖွဲ့ကြီးမှ ဂျပန်တို့နှုတ်ထွက်ခဲ့စဉ်က
ဂျပန် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ သပိတ်မှောက်ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းကြောင့်
နာမည် ကျော်ကြား ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် မတ်ဆုအိုကာသည်
နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဖြစ်လာပြီးနောက် ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သူ ကိုနိတီ
ခွင့်ပြုချက်အရ ရုရှား ဂျာမနီနှင့် အီတလီနိုင်ငံများသို့ 'လေ့လာရေး'ခရီး ထွက်ခဲ့သည်။
သူသည် 'မြောက်ပိုင်းသို့ ထိုးနက်ရေးအုပ်စု'ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ရာ ဒုတိယကမ္ဘာ
ကြီး ဖြစ်ပွားလာသောအခါ ဆိုဗီယက်ယူနီယံအား တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် ဂျာမနီ
အီတလီတို့နှင့် သုံးနိုင်ငံမဟာမိတ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုရေးကို လိုလားလှုံ့ဆော်ခဲ့သူတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူသည် ယင်းကိစ္စအတွက် ဂျာမနီနှင့် အီတလီနိုင်ငံ
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားရောက်ကာ ဂျာမန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ရစ်ဘင်ထင်
အီတလီအာဏာရှင် မူဆိုလိုနီတို့နှင့် ပဏာမ ဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယခုစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ မတ်ဆုအိုကာသည် နိုင်ငံအချင်းချင်း
ကျူးကျော်စစ်ပြုရေးအတွက် လှုံ့ဆော် ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် စစ်ရာဇဝတ်မကောင်တစ်ဦး
အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ရှိုဂဲမစ်ဆု ။

မာမိရှိုဂဲမစ်ဆု အမည်ရှိ ဤစစ်တရားခံမှာလည်း ဂျပန်နိုင်ငံ၏
သံတမန်ရေးရာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဆောင်ရွက်
လာသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၁၉၁၉ ခုနှစ်
ကျင်းပခဲ့သည့် ဗာဆေးငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံကြီးသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည့် ဂျပန်
ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာသောအခါ သူသည် ဗြိတိန်နိုင်ငံ
လန်ဒန်မြို့တွင် ဂျပန်သံအမတ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။
သူသည် ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် လွန်စွာ 'အလွမ်းသင့်'ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဗြိတိသျှ
တို့၏ လေးစားအပ်သော သံအမတ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဂျပန်တို့ ပစ်ဖတ်ဒေသ၌ စစ်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့ပြီး ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင်
နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ရှိုဂဲမစ်ဆုသည် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများတွင်
ဂျပန်တို့၏ သုံးပန်းစခန်းများ၌ မဟာမိတ်စစ်သားများအား ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်း

ဆတ်မြတ်နေကြသည့် ရာဇဝတ်မှုများကို စုံစမ်းအရေးယူရန် တာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။
ဤတာဝန်ပျက်ကွက်မှုကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် ယခု တိုကျိုစစ်ခုံနုံးတွင် စစ်တရား
အင်ဦးအဖြစ် စွဲချက်အတင်ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရိုမားဒါး ။

နာမည်အပြည့်အစုံမှာ ရိုမားဒါးဂိုဂဲဘာဂိုဖြစ်သည်။
သူသည် ဂျပန်ရေတပ်မတော်တွင် သာမန်အရာရှိငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် နှစ်ပေါင်း
များစွာ အမှုထမ်းဆောင်လာခဲ့ရာမှ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် သူနှင့်
အလွန်ရင်းနှီးသည့် စစ်ဝန်ကြီး တိုကျိုကိုယ်တိုင် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာသောအခါ သူသည်
လည်း ရေတပ်ဝန်ကြီးအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ရိုမားဒါးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ပုလဲဆိပ်ကမ်းတိုက်ခိုက်ရေး အစီအစဉ်အပေါ်
အဝင် ဂျပန်တို့၏ စစ်ရေးကျူးကျော်မှုများတွင် ထိပ်ပိုင်းမှ ပါဝင်လုပ်ဆောင်သူတစ်ဦး
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စစ်ကြီးအတွင်း ရိုမားဒါးသည် ဂျပန်တို့၏ အရှေ့အာရှတစ်ခုလုံး
သွမ်းမိုးချယ်လှယ်ရေးအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ထားရှိခဲ့သော 'မဟာ အရှေ့အာရှ
ဝန်ကြီးဌာန'ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အားပေးပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ ဂျပန်ရေတပ်ဝန်ကြီး ရိုမားဒါးသည်
ကျူးကျော်စစ်ကို ဆင်နွှဲရာ၌ ကာယကံမြောက် ကျူးကျော်လုပ်ဆောင်ခဲ့သူတစ်ဦးအဖြစ်
စစ်ခုံရုံးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ရိုရာတိုရီ ။

ရိုရာတိုရီ တိုရိုအို အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း ဂျပန်
သံတမန်လောကတွင် ထင်ရှားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှစ၍
သံတမန်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် အမှုထမ်းလာခဲ့ပြီး သူ၏ ထူးချွန် ပြောင်မြောက်မှုများကြောင့်
၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် အီတလီနိုင်ငံ ရောမမြို့တော်၌ ဂျပန်သံအမတ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်
ယူခဲ့ရသည်။

ရိုရာတိုရီသည် ထိုစဉ်က ဂျာမနီတွင် ဂျပန်သံအမတ်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်း
နေသော အိုရိုမားနှင့်အတူ ဂျာမန်-ဂျပန်ပူးပေါင်းရေးကို ထိုစဉ်ကတည်းကပင် ကြိုးပမ်း
ထားခဲ့ကြသည်။ သူသည် မြောက်ပိုင်းသို့ ထိုးနက်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့်
အလျောက် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းဒေသ (မန်ချူးရီးယား)များကို
စစ်ရေးအရ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ရန် စီစဉ်ပိုင်းပြင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရိုရာတိုရီသည်
စစ်လိုလားသည့် သံတမန်တစ်ဦးဖြစ်ရာ အကယ်၍သာ အခွင့်သာပါက အရှေ့တောင်
အာရှမှ ဗြိတိသျှ အမေရိကန်တို့၏ နယ်မြေများကိုလည်း တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန်

ဝန်မလေးသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူသည် ၁၉၄၁ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှစ၍ သူ၏ ကျန်းမာရေး လွန်စွာချို့တဲ့မှုကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ အရေးပါသော လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရာ။ သူ့အား တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် စစ်တရားခံအဖြစ် စစ်ဆေးရန် ဝမ်းဆီးခြင်းခံရသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဟာဂိုမိုတို * ။ ။ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံမှာ ကင်ဂိုမိုဟာဂိုမိုတိုဖြစ်၍ သူသည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်က တရုတ်-ဂျပန် စစ်ပွဲအတွင်း တရုတ်ပြည် ယန်စီမြစ်ထဲ၌ အမေရိကန်သင်္ဘော 'ပန်းနေး'အား အမြောက်ဖြင့်ပစ်ခတ်၍ နှစ်မြှုပ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သူ အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။

ဟာဂိုမိုတိုသည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်က တူရကီနိုင်ငံသို့ ဂျပန်စစ်သံမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်မှ ခေတ္တအနားယူခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် သူသည် တပ်မတော်တွင်းသို့ ပြန်လည်အမှုထမ်းခဲ့ရာ တရုတ်-ဂျပန်စစ်ပွဲတွင် ထင်ရှားသော တပ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ကာလ ၁၉၃၇ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလက သူသည် 'နန်ကင်းကို မုဒိမ်းကျင့်မှုကြီး' * ဟူ၍ ထင်ရှားခဲ့သည့် တရုတ်ပြည်နန်းကင်းမြို့တော်အား ဂျပန်တို့က အဓမ္မဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်စဉ်က အမြောက်တပ်မှူးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။

သူသည် အကြမ်းဖက်သမား စစ်ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်၍ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အနာဂတ် ကောင်းစားရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် စစ်အင်အားကို အသုံးပြုရမည်ဟု အတိအလင်း ယုံကြည်ယူဆခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဥရောပတိုက်တွင် စစ်သံမှူးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ရစဉ်က တစ်ပါတီအာဏာရှင်စနစ်ကို လွန်စွာသဘောကျ၍ ပါလီမန်အုပ်ချုပ်ရေးကို ဆန့်ကျင်သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဟာဂိုမိုတိုသည် ဂျပန်အစိုးရ အဖွဲ့အတွင်း စစ်ဝါဒီများ လွှမ်းမိုးရေးအတွက် အစဉ်တစိုက်ကြိုးပမ်းလာခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ကြိုးပမ်းရာ၌လည်း လုပ်ကြံမှုများနှင့် အာဏာသိမ်းမှုများအပါအဝင် လျှို့ဝှက် မြေအောက်လုပ်ငန်းများကို အထူးလိုလားသူဖြစ်သည်။

ဤသို့ စစ်လိုလားသည့် လုပ်ရပ်များကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် စစ်တရားခံ တစ်ဦးအဖြစ် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

* Rape of Nanking

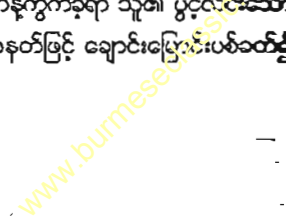
ဟာတာ * ။ ။ ဂျပန်တပ်မတော်အတွင်း ရှားပါးလှသည့် ဖီးလ်မာရှယ်ချော် 'ဗယ်သူကြီး' ဘွဲ့ရထားသူများအနက် ဤစစ်တရားခံဟာတာရှန်ကောရုတစ်ယောက် ထည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ဖီးလ်မာရှယ်ဟာတာသည် ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ တရုတ်ဂျပန်စစ်ပွဲအတွင်း တိုကျိုစစ်တပ်များကို ကွပ်ကဲကာ တရုတ်ပြည်အား ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ သည်။ သူသည် ထိုစဉ်က တရုတ်ပြည်သူများအား ထောင်နှင့်ချီ၍ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သလို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ၁၉၄၁ ခုမှ ၄၄ ခုနှစ်အတွင်း တလည်း တတိယအကြိမ် တရုတ်ပြည်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ လူသတ်ပွဲကြီးများ တို့ ရက်ရက်စက်စက်ဆင်နွှဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စစ်သုံးပုန်းများနှင့် အရပ်သူအရပ်သား များအပေါ် လူမဆန်သည့်နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှင်းဆဲသတ်ဖြတ်သတ်သင်ခဲ့သော ဖီးလ်မာရှယ်ဟာတာအား တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် စစ်တရားခံတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့မြင် ကြရသည်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်ခြင်း မရှိဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဟီရာနုမာ * ။ ။ ဂျပန်ဘုရင် ဧကရာဇ်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် 'မှူးမတ်ကြီး' ဘွဲ့ ဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရသော ဟီရာနုမာသည် ဂျပန်လက်ျာသမားများအတွင်း၌ အလွန်ထင် 'သတင်းမွှေး' ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဟီရိုဟိတို ဘုရင်အဖြစ် ထီးနန်းသိမ်းပိုက်ပြီးသည့် ဓောစောပိုင်းနှစ်များက ဟီရာနုမာသည် ရှေးပြည်အား ဦးတည်တိုက်ခိုက်ရေးကို ချော်မှန်း၍ 'မြောက်ပိုင်းသို့ထိုးနှက်ရေး' အုပ်စုကို အကြီးအကျယ်ထောက်ခံအားထည့် သည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ဟီရိုဟိတိုဘုရင် ကိုယ်တိုင်က 'မြောက်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေး' အုပ်စုကို ဂျပန်တပ်မတော်အတွင်းမှ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သော်လည်း ဟီရာနုမာသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဘုရင်အတိုင်ပင်ခံအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်တို့က ဆိုဗီယက်ပိုင် နယ်မြေကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခဲ့စဉ်က ဟီရာနုမာသည် ယာယီအားဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးကိုပင် လက်ခံဆောင်ရွက် ခဲ့ရသေးသည်။

ထို့နောက် ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ကိုနိုဟိတို အစိုးရအဖွဲ့ တွင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် အမေရိကန်နှင့် ယိတ်တိုက် ရင်ဆိုင်စစ်ဖြစ်ရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့ရာ သူ၏ ပွင့်လင်းသော စကားလုံးများကြောင့် လူသတ်သမားတစ်ဦးက သေနတ်ဖြင့် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်၍

လုပ်ကြံခြင်းခံခဲ့ရဖူးသည်။

သို့သော် သူသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ပေးကြရသည့် ဘုရင့်အတိုင်ခံ အစည်းအဝေးတွင် အခြားသူ များနှင့်တူ စစ်ဖြစ်ရေးဘက်မှ မဲပေးထောက်ခံခဲ့သည်။ အမှန်စင်စစ် ဟိရာနာသည် စစ်ဝါဒီတစ်ဦးသာလျှင်ဖြစ်ရာ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် ပစိဖိတ်ဒေသအား လွှမ်းမိုးရေး အတွက် စစ်ရေးအရ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ရေးကို မူလကပင် လက်ခံထားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သူသည် စစ်ဖြစ်ရန် လှုံ့ဆော်ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် စစ်တရားခံ အဖြစ် စစ်ခုံရုံးတွင် စွဲချက်အတင်ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိရိတာ ■ ■ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ ဟိရိတာကိုကိုဖြစ်သည်။ ဟိရိတာသည် နောင်အခါ (၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင်) ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာမည့် မင်းသားကြီး ကိုနိုဟိနှင့် ၁၉၂၁ ခုနှစ်ကပင် စတင်ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ သူသည်များပြောစီ မင်းသားကြီး ကိုနိုဟိ၏ ခါးပိုက်ဆောင် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သော 'နဂါးနက်အဖွဲ့' ကြီး၏ သတင်းပေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။

ဟိရိတာသည် ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၍ ဂျပန်စစ်ဝါဒီများ၏ စစ်ရေးကျူးကျော်မှု စီမံကိန်းများကို ၁၉၃၃ ခုနှစ်ကပင် စတင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် ဂျပန်အမျိုးသားများသည် မိမိတို့၏ လိုလားချက်များ ဝင်ရောက်အတွက် အင်အားကို အသုံးပြု၍ စစ်ရေးဖြင့် ဖြေရှင်းကြရမည်ဟူ၍ အမြဲတစေ လိုကြည့်ယူဆခဲ့သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်အစိုးရက အင်္ဂလိပ်အမေရိကန် စသော အနောက်နိုင်ငံများနှင့် စစ်ဖက်ပြိုင်ရန် ပြင်ဆင်လာသော အခါ သူသည် ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ဟိရိဟိတိုဘုရင်ထံ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ကန့်ကွက်ပြောဆိုခဲ့သည်။

၁၉၃၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှ ၁၉၃၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအထိ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း နန်ကင်းမြို့အပါအဝင် တရုတ်ပြည်မကြီးတွင် ဂျပန်တပ်များ၏ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်မှုများ၊ မုဒိမ်းကျင့်မှုများ စသည့် စစ်ရာဇဝတ်မှုများကို တရားဝင်သိရှိခဲ့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာထိရောက်သော ဟန့်တားပိတ်ပင်မှုများကို လုပ်ဆောင်ခြင်းမပြုဘဲ နေခဲ့သည်။ သူသည် စစ်ခုံရုံးသို့

* Black Dragon Society

စစ်ရာဇဝတ်မှုများအတွက် တာဝန်ရှိသည့် စစ်တရားဆဲတစ်ဦးအနေဖြင့် ရောက်ရှိလာ နေသည်။

ဟိုဂျီနို ■ ■ ဟိုဂျီနိုနာအိုကိုသည် ဂျပန်နိုင်ငံရေးနှင့် စစ်ရေးလောက တွင် ယခင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသူမဟုတ်။ သို့သော် ၁၉၄၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ဝန်ကြီးချုပ် တိုကျိုခေါင်းဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်လာသောအခါ သူသည် ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့၏ အတွင်းဝန်ချုပ်အဖြစ် အရေးပါ သောရောက်သော ရာထူးကို ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူသည် အရေးမိမိကိန်း ဘုတ်အဖွဲ့တွင်လည်း အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဟိုဂျီနိုသည် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ဂျပန်တို့၏ စစ်ရေးကျူးကျော်မှုများအတွက် တာဝန်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့နှင့်ပင် သူသည် ဤစစ်ရာဇဝတ်မှုများကို အကြောင်း ဖြည့်စွက် စစ်တရားဆဲအဖြစ် ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အာရာကီ ■ ■ ဗိုလ်ချုပ် အာရာကီဟူ၍ ထင်ရှားခဲ့သော အာရာကီဆာဒို သည် ဂျပန်စစ်ဝါဒီများအတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည့် 'တောင်ပိုင်းချီ ချီနှင့်' ပြောက်ပိုင်းချီ အုပ်စုနှစ်ခုအနက် ပြောက်ပိုင်းချီအုပ်စု၏ အရေးပါ အရာရောက် သော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူသည် ဂျပန်တပ်မတော်တွင်လည်း အစဉ်အလာရှိသည့် 'စစ်သားဟောင်း' ခေါ် ဆစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၁၉၂၇ ခုနှစ်ကပင် လက်ဖိတ်တင်နှင့်ဂျင်နရယ် ရာထူးကို ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့် ရောက်ခဲ့ရပြီး ထိုအချိန်မှစ၍ ဂျပန်တပ်မတော်တွင် အရေးပါသော ထိပ်တန်းရာထူး ရာထူးကို ထမ်းရွက်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး၌ အာရာကီသည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ဝန်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီး မန်ချူးရီးယားနှင့် ဂျီဟိုးစသော တရုတ်ပြည်ပိုင်နယ်များကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ၌ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အာရာကီသည် စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေခိုက် ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ မတ်လတွင် ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ဘားနပ်ရှောသည် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဘားနပ်ရှောနှင့် အာရာကီတို့ တွေ့ဆုံကြရာ၌ အရှေ့ အနောက်နိုင်ငံများ၏ စစ်လက်နက်များအကြောင်းကို အပြန်အလှန်ပြောကြားရင်း အာရာကီက 'မိမိတို့ ဂျပန်လူမျိုးများမှာ 'ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်'သဖြင့်

ခေတ်မီလက်နက်များကို အသုံးမပြုနိုင်ဘဲ အကယ်၍ စစ်ဖြစ်လာပါက ချွေတာနေသော ဘေးအန္တရာယ်ကို ဝါးချွန်များကိုသာကိုင်၍ စစ်တိုက်ကြရမည်ဟူ၍ ပြောကြားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ကမ္ဘာကျော် 'ဝှေ့သမားကြီး' ဘားနပ်ရှောအား အခွဲတိုက်၍ 'ဝှေ့' ပြောနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဂျပန်အမျိုးသားများအတွင်း အာရာကိုသည် 'နှုတ်သီးကောင်းသူ'ဟူ၍ ကျော်ကြားခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့၏ စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် နှုတ်သီးကောင်းလှသော အာရာကိုသည် ဂျပန်တို့၏ စစ်ရေးကျွမ်းကျော်မှုများတွင် တာဝန်ရှိသည့် စစ်တရားတစ်ယောက်အဖြစ် တရားလိုရှေ့နေကြီးများ၏ စွပ်စွဲချက်များကို ချေပရန် စစ်ခုံရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အိတာကာဂိ ။ ။ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ အိတာကာဂိတိုက်ရှိဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျပန်တို့၏ စစ်ရေးကျွမ်းကျော်မှုများတွင် စောစောပိုင်းကပင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခဲ့ကြသလို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ဆောင်ခဲ့သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော် 'ကွမ်တိုတပ်မတော်' တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရင်း နာမည်ကျော် 'မုကဒင်အရေးအခင်း' တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မန်ချူးကော၊ အတွင်းမွန်ဂိုလီးယားနှင့် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင်တွင် ဂျပန်တို့ ထာဝစဉ် စိုးမိုးနိုင်ရေးအတွက် ရုတ်သေးအစိုးရများကို တည်ထောင်ပေးခဲ့သေးသည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ မေလတွင် မင်းသားကြီး ကိုနိုဟိခေါင်းဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့၌ စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး တရုတ်ပြည်မကြီးအား ထပ်မံကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြန်သည်။ အိတာကာဂိသည် 'မြောက်ပိုင်းသမား'တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အလျောက် ဘုရင်ဟိရိုဟိတိုကိုပင် လှည့်စားကာ ဆိုဗီယက်ပိုင်နက်ဖြစ်သော ခါဆာရေအိုင်ဒေသကို ရန်စကျွမ်းကျော်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

အိတာကာဂိသည် စစ်ဝါဒီတစ်ဦးပီပီ အရှေ့အာရှနှင့် ပစိဖိတ်ဒေသတွင် ဂျပန်တို့၏ လွှမ်းမိုးမှုကိုလည်း လိုလားတောင့်တသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယင်းဒေသထိ လွှမ်းမိုးနိုင်ရေးအတွက် ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ် ဆိုဗီယက်ယူနီယံစသည့် နိုင်ငံများနှင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားရန်အတွက်လည်း ဝန်မလေးသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလမှ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့် ဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာလအထိ အိတာကာဂိသည် ဂျာမာ၊ ဆူမာထရာ၊ မလေး၊ ဘိုညို၊ စသည့် အရှေ့တောင်အာရှ ကျွန်းစုများပေါ်ရှိ ဂျပန်တပ်များကို အုပ်ချုပ်ကွက်ကဲခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ထိုဒေသ

ဇွန်တပ်များ၏ လက်တွင်း၌ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မဟာမိတ်စစ်သင်္ချာများ တူးဖောက်နေခဲ့ရာ ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော ရက်စက်မှုများကြောင့် စစ်သုံ့ပန်းချာမှာ ဆူဂါဆိုးများစွာကပ်၍ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ မသေမပျောက်ဘဲ စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ လွတ်မြောက်လာကြသူများမှာလည်း တစ်သက်လုံး နှလုံးမထူနိုင် ဆော့ဘဲ လူစဉ်မမီအောင် ရောဂါဝေဒနာများ ခံစားခဲ့ကြရသည်။

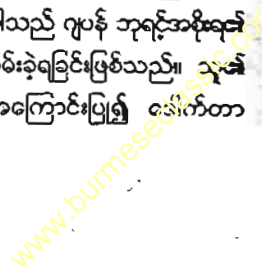
ဤသို့သော ရာမည့်နှစ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ကာယကံမြောက် ကျွမ်းကျင်ခဲ့သော အိတာကာဂိသည် အဘယ်မှာလျှင် ရာဇဝတ်ဘေးမှ ပြေး၍ လွတ်နိုင်ပါမည်နည်း အိုကာ ။ ။ သူသည် ဂျပန်ရေတပ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့ပြီးနောက် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးကို ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဆောက်တိုဘာလတွင် အိုကာသည် ရေတပ်ဝန်ကြီးဌာနတွင် ရေတပ်အရေးအခင်းများ ခိုင်ရာ ဗြူရို၏ အကြီးအကဲဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီက တရုတ်ပြည်မကြီးအား ဂျပန်တို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်က တက်ကြွစွာပါဝင်ခဲ့သလို စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာသော ပစိဖိတ်ဒေသနှင့်အရှေ့အာရှနိုင်ငံများသို့ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ရာ၌ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ဆောင်ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အိုကာသည် အခြားသော ဂျပန်စစ်တရားခံများနှင့်အတူ ကျူးကျော်စစ်ကို ဆင်နွှဲခဲ့သည့် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ဦးအဖြစ် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးသို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။

အိုကာဝါ ။ ။ အမည်ရင်းမှာ အိုကာဝါ ရှုမေးဖြစ်၍ သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များအရ အရေးကြီးသော စစ်တရားခံတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အိုကာဝါသည် ဂျပန်ဘုရင်ဆွေတော်မျိုးတော်များ၏ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သော နဂါးနက်အသင်းတွင် ဂျပန်ဘုရင်များကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် တိုကျိုယူနီဘာစီတီမှ အရှေ့တိုင်းဒေသနိကဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ယူခဲ့သည့်အပြင် တရုတ်၊ သင်္ခါကရိုက်၊ အာရေဗျ၊ ဂရိတ်၊ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာများကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းပြီး ဒေါက်တာဘွဲ့ရထားသည့် ပညာတတ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဒေါက်တာအိုကာဝါသည် ဂျပန် ဘုရင်အစိုးရ၏ သူလျှိုအဖြစ် တရုတ်ပြည်တွင် ဆယ်နှစ်ကြာမျှ အမှုထမ်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆွေတော်ချွန်မှနှင့် သူလျှိုလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါက်တာ

အိုကာဝါသည် 'တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေးအုပ်စု'တွင် သဘောတရားရေးဆရာဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ အိုကာဝါသည် ပညာတတ်သလောက် မာယာပရိယာဇ်ကြွယ်ဝ၍ ယုတ်မာရက်စက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၃၀ ခုနှစ်တစ်စိုက်လီဟီဟီတိုဘုရင်အား ဆန့်ကျင်၍ 'တောင်ပိုင်းသို့ ထိုးနှက်ရေး'အစီအစဉ်ကို ကန့်ကွက်ကြသည့် ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ဦးနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးတို့အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန်အတွက် ထောင်ကျဟန်ဆောင်ကာ ထောင်ထဲသို့ အကျဉ်းသားအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ဝင်ရောက်လူသတ်သမားများအား စည်းရုံးခဲ့သည်အထိ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ဒေါက်တာ အိုကာဝါသည် စစ်ခုံရုံးတွင် လူအများ၏ အာရုံစိုက်ခြင်းခံရသည့် အရေးကြီးသော စစ်တရားခံတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။

အိုရှိုမား ။ ။ အိုရှိုမား ဟိရိုးရှိအမည်ဖြင့် ဤစစ်တရားခံသည်လည်း စိတ်ပါဝင်စားဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် မူလက စစ်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သံတမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။ အိုရှိုမားသည် လက်ဖိတ်ဆိုင်ရှင်နရယ် ရာထူးဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘာလင်မြို့၌ ဂျပန်သံရုံးတွင် စစ်သံမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့ရာမှ ၁၉၃၉ ခုနှစ် သူ့အရွတ်တရက် သံအမတ်ကြီးအဖြစ် တိုးမြှင့်ခန့်ထားလိုက်ရာမှ ပို၍နာမည်ကြီးလာခဲ့သည်။

သူသည် နာဇီအာဏာရှင် ဟစ်တလာအား ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးပေးကိုးကွယ်ကြည့်ညိုသူ ဖြစ်သည်။ ဟစ်တလာ လုပ်သမျှ ဟစ်တလာ ပြောသမျှ ဘာမဆိုလက်ခံယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ယင်းသို့ နာဇီခေါင်းဆောင်များနှင့် နာဇီဝါဒကို သဘောအကျိုးကြီး ကျနေသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ သံအမတ်ကြီးမဖြစ်စစ်သံမှူး၊ ဘဝမှာပင် ဂျပန်သံအမတ်ကြီးကို 'ဘေးချိပ်'ကာ ဂျာမနီနိုင်ငံခြားသို့ ဝန်ကြီး ရစ်ဘင်ထရော့နှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အိုရှိုမားသည် ယင်းသို့ နာဇီဝါဒကို အလွန်လိုလားနှစ်ခြိုက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် ဂျပန်နိုင်ငံတွင်လည်း နာဇီဝါဒအတိုင်း နယ်ချဲ့ကျူးကျော်မှုအစီအစဉ်များ ရေးဆွဲလုပ်ဆောင်ရန် အပြင်းအထန် ဘားပေးတိုက်တွန်းခဲ့ရာ ဤအရာသည်ပင်လျှင် စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့်အခါ၌ သူ့အား စစ်တရားခံအဖြစ် စစ်ခုံရုံးတွင် တင်၍ စစ်ဆေးရန် လုံလောက်သော အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဥပမေဇ ။ ။ နောက်ဆုံးဖြစ်သော စစ်တရားခံ၏ အမည်အပြည့်မှာ

အိုရှိုမားသည် ဂျပန်တပ်မတော်တွင် ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်တို့၏ နာမည်ကျော် ကွမ်တုံတပ်မတော်၏ စစ်ဦးစီးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းရွက်ခဲ့ပြီး စစ်ကြီးအတွင်း ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဂျပန်လုံခြုံရေးဦးစီးဌာနချုပ်အထိ ကြည်းတပ် စစ်ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။

ဥပမေဇသည် ၁၉၁၉ ခုနှစ်က ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘာလင်မြို့တွင် ဗိုလ်မှူးရာထူးဖြင့် ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်နေခဲ့စဉ်ကပင် မင်းသားဟိရိုးဟီတိုအား ဘုရင်အဖြစ် ရွေးချယ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲနှင့်လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဤအဆင့်ဆင့်ရာထူး တိုးတက်လာခဲ့ပြီး ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်တပ်မှူးအဖြစ် မြောက်ပိုင်းကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက် တပ်စွဲခဲ့ကြရာ၌ ဥပမေဇသည် လင်ဖိတ်ဆိုင်နှင့် တာဝန်ဖြင့် တီယန်ဆင်မြို့၏ မြို့စောင့်တပ်မှူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ သူသည် တစ်ယူသန် မျိုးချစ်စစ်ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်ရာ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ချွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချရန် စီစဉ်ခဲ့စဉ်က အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်၍ အဆုံးအထိတိုက်ခိုက်သွားရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

ယခုသော်မှ ဗိုလ်ချုပ်ဥပမေဇသည် သူတိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာရုံမျှ မဟုတ်ဘဲ တိုက်ပွဲစစ်ခုံရုံး၏ တရားခံဝက်ခြံထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရနေရသည်။

ဤသည်တို့မှာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မေလ ၃ ရက်နေ့က တိုက်ပွဲမြို့၌ စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော အရှေ့ဖျားဒေသအတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးတွင် အဓိက စစ်တရားခံအဖြစ် ဗမ်းဆီးအရေးယူခြင်း ခံခဲ့ကြရသည့် ၂၈ ယောက်သော ဂျပန် စစ်ရာဇဝတ်တပ်မှူး၏ အမည်နာမများနှင့် သူတို့အကြောင်း သိကောင်းစရာများပင် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အမှတ်တွဲဒုတိယ
“ဘူမိဒီ” သူရဲစောင်းကြီး

ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ တစ်စုံတစ်ခုသော အရေးကြီးသည်ကိုစွဲရပ်တစ်ခုအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ ဤနေရာတွင် ယခုကဲ့သို့ လာရောက်စုဝေးနေကြသည်ဟု ထင်မှတ်မှားဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ တည်ကြည်လေးနက်သော သူတို့၏ မျက်နှာအမူအရာများ သည်းကောင်း၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေမှုကို ဖော်ပြနေသည့် သူတို့၏ ရုပ်လက္ခဏာများသည်လည်းကောင်း၊ သူတို့အား ဧရာမတာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်နေ သည့် အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဟူ၍ မြင်ရသူတို့၏ အထင်ရောက်မှု ရှိသည်။

မှန်သည်။ သူတို့အားလုံးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်များ ဖြစ်၍ အများစုမှာ ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိနေကြပြီး အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ခုနစ်ဆယ်ကျော်၍ ဧရာရပ်ပင် ဝေါက်နေကြပြီဖြစ်သည်*။

* ဂျပန် စစ်တရားခံ ၂၈ ဦးအနက် အသက် ၅၀ ရှိသူ (ဆာတိုး)မှာ အငယ်ဆုံးဖြစ် ကျန်အားလုံးမှာ ၆၀ ကျော်များချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့အနက် ဝိနာမိမှာ အသက် ၇၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ ဟိရာနမာမူ ၇၉ နှစ်ပင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ဤမျှလောက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေကြပြီဖြစ်သော ဤပုဂ္ဂိုလ် များသည် တစ်ခါက ဧရာမတာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည့် အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ တစ်ခါက ဧရာမတာဝန် ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည့်အတွက်ကြောင့်ပင်လျှင် ယခု ဤနေရာသို့ ရောက်လာတွေ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပို၍ ရှင်းအောင်ပြောရလျှင် သူတို့တစ်စု တစ်ခါက ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည့် ဧရာမတာဝန်ဝတ္တရားများမှာ အခြားမဟုတ်၊ တရုတ်ပြည်ကြီး အပါအဝင် အရှေ့အာရှနှင့် အိန္ဒိယတိုက်ဒေသတွင် ဂျပန်နေတံဆိပ် အလံကို တလူလူလွှင့်ထူ၍ ဂျပန်တို့ ထာဝစဉ် အုပ်စိုးနိုင်ရေးအတွက် နိုင်ငံအချင်းချင်း စစ်မက်ခင်းကာ စစ်ရာဇဝတ်မှုများကို လှည့်လှုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ သူတို့တစ်စု ယနေ့ဤနေရာသို့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်မှာ တစ်ခုတစ်ခုသော အရေးကြီးသည့် ကိစ္စရပ်တစ်ခုအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရန် အတွက်ရောက်ရှိနေကြခြင်းမဟုတ်ဘဲ အထက်ဖော်ပြပါ စစ်မက်ခင်း၌ စစ်ရာဇဝတ်မှုများ လှည့်လှုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည့်အတွက် ထိုက်သင့်သလို စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခြင်းကို ကြိုတင်ရန် ရောက်ရှိနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့တစ်စုကား အခြားသူများ မဟုတ်၊ ၂၈ ယောက်သော ဂျပန် ရာဇဝတ်ကောင်များပင်တည်း။

တိုကျိုမြို့တော် ဒိစီဂါယာ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ယခင်က ဂျပန်စစ် ခေတ်သို့လအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သော အဆောက်အဦ၏ ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ ယနေ့အဖို့ နေရာပိုမိုသတ်မှတ်ပြီး ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခန်းမဆောင်ကြီး၏ အောက်ခြေတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် အင်အားကောင်းလှသော ဖိလုံကြီးပေါင်း ခြောက်ဆယ်တို့မှ အလင်းရောင်သည် ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့၏ အနေအထားကို ထင်းခနဲ မြင်သာအောင် ထိုးပြထားသလို ဖြစ်သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း သူ့နေရာနှင့်သူ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့်

www.burmeseclassic.com

ကုလားထိုင်များ ခုံတန်းလျားများနှင့် ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် နေရာလွတ်ဟူ၍ လုံခြုံစေအောင် ဖြစ်နေသည့်ပြင် အချို့နေရာများ၌ မတ်တပ်ရပ်နေကြသူများကိုပင် တွေ့မြင်ကြရသည်။

သို့သော် တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ဤရှေ့ဤမျှလောက် ခန်းမဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံး ပရိသတ်များဖြင့် စည်ကားပြည့်ကျပ်နေသည့်တိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ခုခု ဆူညံစွာ စကားပြောသံများနှင့် ရယ်သံမောသံများကို မကြားရဘဲ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ဤခန်းမဆောင်အတွင်းရှိ လူသူပရိသတ်အားလုံးတို့မှာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ကူးသန်းသွားလာမှုများကိုပင် အလျဉ်းမတွေ့ရဘဲ တနင်္ဂနွေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ရောက်နေကြသူများပမာ စည်းကမ်းရှိရှိ အိန္ဒြေရရ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

စင်စစ် ဤခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းရှိ ပရိသတ်အားလုံး ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်ချက် ဆိပ်ဆိပ် အိန္ဒြေရရ ဖြစ်နေကြခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ အကြောင်းရှိ၍ ဖြစ်သည် ယင်းအကြောင်းကား အခြားမဟုတ်။ ဤဂျပန်စစ်တက္ကသိုလ် ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ယနေ့ ရောက်ရှိနေကြသော လူသူပရိသတ်အားလုံးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဖျော်ရွှင်ပွဲအတွက် ယခုကဲ့သို့ လာရောက်စုဝေးနေကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်မှုများအတွက် ဂျပန်စစ်တရားခံများအား စစ်ခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်ဆေးရာသို့ ဗဟုသုတအဖြစ် ကြားနေလေ့လာကြရန် စိတ်ပါဝင်စားမှုဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသော ပရိသတ်များဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ပရိသတ်အားလုံးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆူညံမှုများကို လုံးဝမမြှူလှန်ကြဘဲ မိမိတို့အတွက် သီးသန့်ပေးထားသည့် နံရံ ပတ်ပတ်လည်မှ ခုံများပေါ်တွင် အိန္ဒြေရရထိုင်ကာ 'မြင်ကွင်းကျယ် ရုပ်ရှင်ကား' တစ်ကားကို ကြည့်နေရသည့်အလား ထိန်လင်းနေသည့် မီးရောင်အောက်မှာ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို မျက်တောင်မခပ်စာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ခန်းမကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင် သက်သေများ ထွက်ဆိုရန်အတွက် လက်တန်းဖြင့် သေသေသပ်သပ်ပြုလုပ်ထားသော ခုံမြင့်ကလေးတစ်ခုရှိနေပြီး ယင်း သက်သေခုံမြင့်ကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စားပွဲများဖြင့် အစီအစဉ်ထိုင်နေကြသော ဝတ်လုံတော်ရ ရှေ့နေကြီးများကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ အဆိုပါ ရှေ့နေကြီးများ၏ ရုပ်လက္ခဏာများနှင့် အဆောင်အယောင်များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အချို့မှာ

ဇာတ်ကောင်များနှင့်အခြားအရာများ

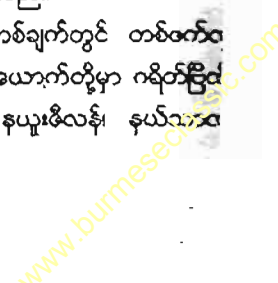
အချို့က အမျိုးသားများဖြစ်ကြပြီး အချို့မှာ ဂျပန်အမျိုးသားများဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

တစ်ဖန် သက်သေခုံတန်းကလေး၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ပါလစ်အရောင်တင်ဆီများဖြင့် ပြောင်လက်နေအောင် သုတ်ထားသည့် စင်မြင့်ကြီးတစ်ခုကို ခမ်းနားစွာ တွေ့မြင်ကြရသည်။ အဆိုပါ စင်မြင့်ပေါ်တွင် အသက် အရွယ်အားဖြင့် အသက် ၄၀ ကျော်မှ ၅၀ ကျော်အတွင်း ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော သူပေါင်း ၁၁ ယောက်တို့အား အိန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် အစီအစဉ်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခြားနားနေကြသလို အဆိုပါစင်မြင့်ပေါ်မှ သူ ၁၁ ယောက်၏ အသားအရောင်များနှင့် ရုပ်လက္ခဏာအသွင်အပြင်များမှာလည်း ဆစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မတူ ကွဲပြားနေကြသည်ကို အထင်အရှား တွေ့မြင်နေခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် တိုင်းပြည်ပေါင်းစုံမှ လူမျိုးပေါင်းစုံများ ဖြစ်ကြသည်ဟု သိသာနိုင်ကြသည်။

မှန်သည်။ ဤစင်မြင့်ကြီးပေါ်တွင် တည်ကြည်ခန့်ငြားသော အမှုအရာများဖြင့် အစီအစဉ်ထိုင်နေကြသည့် အသားအရောင်ကွဲပြားခြားနားနေကြသော လူပေါင်း ၁၁ ယောက်တို့သည် အခြားသူများမဟုတ်။ 'အရှေ့ဖျားဒေသအတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံး'ဟူ၍ တရားဝင်အမည်ပေးထားသည့် ဤ 'တိုကျိုစစ်ခုံရုံး'တွင် နိုင်ငံပေါင်း ၁၁ နိုင်ငံမှ အထူးတာဝန်ပေးအပ် စေလွှတ်ခဲ့ကြသော ခုံရုံးတရားသူကြီးချုပ်များ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ လူမျိုးပေါင်းစုံ ပါဝင်ကြသဖြင့် ဤတရားသူကြီးချုပ် အသားအရောင်များမှာ အသားဖြူ၊ အသားဝါ၊ အသားညို၊ အသားမဲ၊ အသားဝါသည်ဖြင့် အသားအရောင်စုံလင်စွာ ပါရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုပါ စင်မြင့်ပေါ်မှ လူမျိုးပေါင်းစုံ ပါဝင်သည့် ခုံရုံးသဘာပတိ တရားသူကြီး ၁၁ ဦးအနက် အလယ်တည့်တည့်မှ အသားခပ်နီနီ၊ မျက်ခုံးမွှေးခပ်ထူထူ၊ မျက်ခုံးခပ်ပြာပြာ၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်ဖြင့် တည့်တည့်ကြည့်ကြည့် အိန္ဒြေရရ ထိုင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား အခြားမဟုတ်။ စစ်ခုံရုံးတရားသူကြီးများအဖွဲ့၏ သဘာပတိဩစတြေးလျအမျိုးသား ဆာဝီလျံဂတ်ဘ်ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။

သဘာပတိကြီး ဝက်ဘ်၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တစ်ဖက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယောက်ကျစ် ထိုင်နေကြသည့် တရားသူကြီး ဆယ်ယောက်တို့မှာ ဂရိတ်ဗြိတိန်ပြည်သစ်၊ ဆိုဗီယက်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ နယူးဇီလန်၊ နယ်သာလန်

ကနေဒါနှင့် အမေရိကန်ပြည်ဆောင်စု စသောနိုင်ငံပေါင်းဆယ်နိုင်ငံတို့မှ ဖြစ်ကြသည်။ တရားသူကြီးများအဖွဲ့၏ စင်မြင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သော ခန်းမဆောင်ဆံ နံရံတွင်မူ အထူးဧည့်သည်များနှင့် လေ့လာသူများအတွက် ထိုင်ခုံများနှင့် ခုံတန်းတို့ များ အဆင့်ဆင့်ရှိနေပြီး တစ်နေရာတွင်မူ မှန်များအလုံ ကာရံထားသည့် အခန်းကြီး နှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အဆိုပါမှန်ခန်းကြီး နှစ်ခုအနက် တစ်ခုသော မှန်ခန်းထဲတွင် ကင်မရာအမျိုးမျိုးကိုလွယ်၍ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးများကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်များနေကြ သော နိုင်ငံတကာမှ သတင်းထောက်များကို အတိုင်းသားမြင်နေကြရသည်။

အခြားသော မှန်ခန်းကြီးထဲတွင်မူ ဝိုင်ယာကြိုးများ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် တပ်ဆင်ထားကြသည့် ကြိယာတန်ဆာပလာများအကြားတွင် 'အီးယားဖုန်း'ခေါ် နားကြပ်များကိုယ်စီ တပ်ဆင်ကာ အလုပ်များနေကြသည့် ခပ်ရွယ်ရွယ်အမျိုးသမီး အမျိုးသား ဆယ်ယောက်ခန့်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ အခြားသူများမဟုတ်ဘဲ ဤတိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် နေ့စဉ် ကြားနာစစ်ဆေးချက်များနှင့် တရားလို တရားခံတို့၏ လျှောက်လဲထုချေချက်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ၊ တရုတ်ဘာသာ၊ ရုရှားဘာသာနှင့် ဂျပန်ဘာသာများဖြင့် ချက်ချင်းပြန်ဆို၍ တစ်ဆင့်ပြောကြားပေးနေကြ ရသော စကားပြန်များပင် ဖြစ်သည်။

ခန်းမဆောင်၏အလယ်တည့်တည့်မှ သက်သေခံမြင့်ကလေး၏ လက်ခွဲ ဘက်တွင်မူ ဖိုင်တွဲများနှင့် စာရွက်များ အစီအရိတ်ထားသည့် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခု ရှိနေပြီး အဆိုပါစားပွဲရှည်ကြီး၏ နောက်တွင် ပြောင်လက်ချောမွေ့နေသည့် သားဇေ များဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ကုလားထိုင်များပေါ်၌ အကျအနထိုင်နေသူများကို တွေ့ကြရ သည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ ဂျပန်စစ်တရားခံများအတွက် ကြိုးစားပမ်းစား ခုခံကာကွယ်

*အမှန်စင်စစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံသည် အရှေ့တောင်အာရှတွင် ဂျပန်တို့ နောက်ဆုံးသိမ်းပိုက်ခဲ့သည့် နိုင်ငံဖြစ်၍ ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော စစ်ရာဇဝတ်မှု ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံခဲ့ရသည့် နိုင်ငံဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယကို သိမ်းပိုက် ရန် ဂျပန်တို့ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အင်မား ကိုပီးမားစသည့် မြန်မာအိန္ဒိယနယ်စပ်ဒေသတွင် သာ တိုက်ပွဲအနည်းငယ် ဖြစ်ပွားပြီး အိန္ဒိယကို လုံးဝသိမ်းပိုက်နိုင်ဘဲ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရာမှ ဂျပန်တို့ စစ်ရှုံး၍ လက်နက်ချခဲ့ကြရသည်။ သို့ပါလျက် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတရားသူကြီးများ အဖွဲ့တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှပါဝင်၍ မြန်မာနိုင်ငံမှ အဘယ့်ကြောင့် ပါဝင်ခြင်းမရှိခဲ့သည်ကို အကြောင်းရင်းမှန် မသိရချေ။

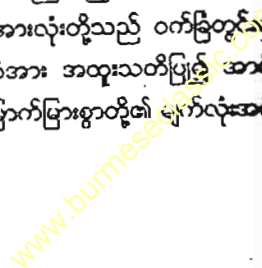
တရားသူ

သူကလဲကြမည့် ဂျပန်အမျိုးသားဝတ်လုံတော်ရ ရှေ့နေကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ ဤတရားခံရှေ့နေကြီးများ၏ နောက်ဘက်အထက်နားတွင်မူ လူ သစ်ယောက်၏ ခါးလယ်ခန့်မြင့်ပြီး ပျဉ်ဘောင်များဖြင့် ကာရံထားသည့် အဆင့်နှစ်ဆင့် နီးသာ ခုံတန်းရှည်ကြီးနှစ်ခုပေါ်၌ လူပေါင်းသုံးဆယ်ခန့် ရှေ့နောက်တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြ သည်ကို မီးရောင်အောက်တွင် အထင်းသား မြင်နေကြရသည်။ အထက်အောက် ခန်းအမြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ခုံတန်းနှစ်ခုပေါ်၌ ထိုသို့တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြသူများကား အခြားသူများမဟုတ်။ ဤစစ်ခုံရုံးတွင် စစ်ရာဇဝတ်မှုများဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း ခံနေကြရ သည့် ၂၈ ယောက်သော ဂျပန်စစ်တရားခံများပင် ဖြစ်သတည်း။

မှန်သည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဝါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ကျော်ရှိနေ ကြပြီး ခုနှစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်နီးပါး အရွယ်အထိ ပါဝင်နေကြသည့် ဤ 'သက်ကြီး ချယ်ကြီး' များသည် ဂျပန်အစိုးရနှင့် ဂျပန်တပ်မတော်အတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဘဝန်အမျိုးမျိုး ထမ်းဆောင်ရင်း တရုတ်ပြည်မကြီးနှင့် အရှေ့အာရှအပါအဝင် ပစိဖိတ် အသံတစ်ခုလုံးကို ထာဝစဉ်လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်ရန် ကျူးကျော်စစ်၊ နယ်ချဲ့စစ်နှင့် အငွေ့စစ်ပွဲများကို အတောမသတ်အောင် ဆင်နွှဲလာခဲ့ကြသည့် စစ်တရားခံများပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူတို့တစ်တွေသည် ၁၉၂၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့မှ ၁၉၅၅ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ (ဂျပန်တို့လက်နက်ချ၍ အာရှတွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည့်နေ့)အထိ နှစ်ပေါင်း ၁၇ နှစ်နှင့် ၉ လတိတိ ရှည်လျားကြာ ညောင်းခဲ့သည့် အချိန်ကာလများအတွင်း ဂျပန်အစိုးရနှင့် ဂျပန်တပ်မတော်မှ ကျူးလွန်ခဲ့ သည့် စစ်ရာဇဝတ်မှုများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အရေအတွက်အားဖြင့် ၅၅ ခုပါဝင်သော နှုတ်ချက်များကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ အရှေ့ဖျားဒေသအတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံး၏ 'တရားခံဝက်ခြံ'ထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့ စစ်ခုံရုံးကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်သည့် ၁၉၄၆ ခု၊ မေလ ၃ ရက်နေ့တွင် သုလာသူ့ပရိသတ်အားလုံးနှင့်တကွ တရားလို တရားခံရှေ့နေကြီးများနှင့် တရားသူကြီး များအပြင်၊ ခါးပတ်ဖြူနှင့်ဦးထုပ်ဖြူကြီးများ ဆောင်းထားကြသည့် အစောင့်စစ်သား အမေရိကန်တပ်ထိန်းများပါမကျန် ရုံးခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးတို့သည် ဝက်ခြံတွင်းမှ တရားခံ ၂၈ ဦးအနက် တစ်ဦးတည်းသော တရားခံအား အထူးသတိပြု၍ အာရုံ စိုက်နေမိကြသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော လူပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့၏ မျက်လုံးအစုံ

မျှာသည် ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ အဆိုပါ တရားခံရှိရာသို့ မျက်တောင်မခင်းဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

ထိုသို့ ရုံးခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးတို့၏ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အာရုံစူးစိုက်ခြင်း ခံနေရသည့် တရားခံမှာ ဝက်ခြံတွင်းရှိ တန်းစီနေကြသော တရားခံများအနက် ရှေ့ထစ် ဝဲဘက်မှ ပဥမမြောက်ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။

ပန်းကျယ်ကျယ် ရင်အုပ်ကားကားဖြင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပင်မခွံ့ ပြောင်နေပြီး ဂျပန်လူမျိုးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်အမှူးအမှူးဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးများထဲ၌ ကျွဲကော်ကိုင်၊ မျက်မှန်တတ်ထားသည့် အရပ်ငါးပေ လေးလက်မခန့်ရှိ အဆိုပါ ရှေ့တန်းမှ ပဥမမြောက်တရားခံမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ဤ ၂၈ ယောက်သော တရားခံများတွင် အထင်ရှားဆုံး အကျော်ကြားဆုံးနှင့် တရားခံနံပါတ်တစ်အနံ့ သတ်မှတ်ခြင်းခံနေရသည့် ဂျပန်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း စစ်ဝန်ကြီးဟောင်း ဂျင်နရယ်တို့၏ ခေါ် ဟီဒါကီတို့ဂျီပင် ဖြစ်သတည်း။

မှန်သည်။ ဂျင်နရယ်တို့ဂျီပင် အားလုံးသောစစ်တရားခံများအနက် အရေးကြီးဆုံးနှင့် ပဓာနအကျဆုံး တရားခံနံပါတ်ဝမ်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤခန်းမဆောင် အတွင်းရှိ ပရိသတ်အားလုံး၏ အာရုံစူးစိုက်ခြင်း ခံရလောက်အောင် ပေါ်လွင်ထင်ရှား သည့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

တို့ဂျီပင် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့က တစ်စုံတစ်ခု တရားဝင်စစ်ကြေညာခြင်းမပြုဘဲ ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ အမေရိကန် ရေတပ်အား အလစ်တွင် ဝင်ရောက် ဖုံးကြံတိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုလုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်ပြင် ထိုပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဖုံးကြံတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် 'နေကောင်းရက်သာ' ရွှေးချယ်ဆုံးဖြတ် ခဲ့သူမှာလည်း သူသာလျှင်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် တို့ဂျီပင် ၁၉၄၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့၏ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်လည်းကောင်း စစ်ဝန်ကြီး အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အရေးပါသည့် ဌာန သုံးခုစလုံးကို 'ကိုင်'ခဲ့ပြီး နောက်၊ နှစ်လမျှအကြာ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဂျပန်တို့စစ်ထိန်း ခြေစုံစံ၍ ပါဝင်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဤစစ်ခန်းတွင် စစ်တရားခံနံပါတ်တစ်အနံ့ ရောက် နေသည်မှာ သဘာဝကျသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် တို့ဂျီပင် ဂျပန်တို့၏ စစ်မက်အားကိုးဖြင့် တိုင်းတစ်ဝိုက် အား နယ်ချဲ့လိုသော စစ်ဝါဒကို ရှေးဦးမဆွဲကပင် ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ ခုနှစ်က ဂျပန်စစ်သံအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ကပ္ပတိန် (ဗိုလ်ကြီး) အထူးဖြင့် သွားရောက်ခဲ့စဉ်ကပင် ဥရောပနိုင်ငံအသီးသီးမှ ဂျပန်စစ်သံမှူးများနှင့် စစ်ဝါဒီများအား စည်းရုံးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၃၁ ခုနှစ်က 'မှကဒင် အဆုတ်အခင်း' ဟူ၍ ထင်ရှားခဲ့သော မန်ချူးရီးယားပြည်အား အဓမ္မဝင်ရောက် သိမ်းပိုက် ခဲ့စဉ်ကလည်းကောင်း၊ ၁၉၃၇-၃၈ ခုနှစ်များက တရုတ်ပြည်ကြီးအား ကျူးကျော် ထိက်ခိုက်ခဲ့စဉ်ကလည်းကောင်း ရှေ့တန်းမှ တက်ကြွစွာပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဂျင်နရယ်တို့ဂျီပင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများအား ယင်းသို့ စစ်အင်အားဖြင့် သိမ်းပိုက်စိုးမိုးရန် အစဉ်တစ်စိုက် ကြိုးပမ်းလာခဲ့သည့်ပြင် ပြည်တွင်း၌လည်း 'ဆောင်ပိုင်ဆွဲ' ထိုးနှက်ရေး အုပ်စုကို ခေါင်းဆောင်ကာ 'မြောက်ပိုင်းအုပ်စု' ဝင်များအား အပြင်းအထန် နှိပ်ကွပ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၃၅ တစ်စိုက်က 'မြောက်ပိုင်း အုပ်စု' ဝင်များအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့စဉ်ကလည်းကောင်း၊ ဟီရိုဟိတိုအား ဘုရင် အဖြစ် တင်မြှောက်ရန် အတိုက်အခံရိုက်သားများအား ချေမှုန်းသုတ်သင်ခဲ့စဉ်က လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အားပေးအားမြှောက် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ပစ်ဖိတ်ဒေသနှင့် အရှေ့တောင်အာရှတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်လွှမ်းမိုးရန်အတွက် စစ်ရေးကျူးကျော်မှုအစကို အတောမသတ်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ အရှေ့တောင်အာရှတွင် ဂျပန်တို့ ထာဝစဉ် ဓားမိုးအုပ်စိုးရန် ရှေ့ရွက် ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့အတွင်း 'မဟာအရှေ့အာရှဝန်ကြီး ဌာန' တစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်ပြင် စစ်ကြီးအတွင်း ဂျပန်တို့သိမ်းပိုက်ထားသော နိုင်ငံများမှ ရှုပ်ထွေးအစိုးရခေါင်းဆောင်များအား ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်းက ဂျပန်နိုင်ငံ တို့ကျီမြို့သို့ ဖိတ်ကြား၍ 'မဟာအရှေ့အာရှ ကွန်ဖရင့်' ကြီးကိုပင် ဦးဆောင်ကျင်းပခဲ့ သေးသည်။*

ထို့ပြင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဂျပန်တို့ ဖမ်းဆီးထားသည့် မဟာမိတ် သို့ပန်းများအား ရက်ရက်စက်စက် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်နေမှုများနှင့် ဖတ်သက်၍ မဟာမိတ်စစ်ဌာနချုပ်များနှင့် မဟာမိတ်နိုင်ငံများမှ အကြိမ်ကြိမ် ကန်ကွက်

* အဆိုပါ ကွန်ဖရင့်သို့ ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံမှ 'အမိပတိ ဒေါက်တာဘမော်' ခေါင်းဆောင်၍ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ခဲ့သည်ကို လုံးဝအရေးမယူ ကရုမစိုက်ဘဲ စစ်သုံးပန်းများနှင့် စစ်လျှဉ်းသည့် အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ခဲ့သည်မှာလည်း ဂျင်နရယ်တိုဂျီပင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယနေ့ ဤစစ်ခုံရုံးခန်းမဆောင်အတွင်းရှိ လူအားလုံးတို့ အထက်ပါ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်များဖြင့် ထင်ရှားခဲ့သည့် စစ်တရားခံနံပါတ်ထပ် ဂျင်နရယ်တိုဂျီအား အခြားအခြားသော တရားခံများထက်ပို၍ အာရုံစိုက်နေကြသည် မှာ သဘာဝကျသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် စစ်တရားခံတိုဂျီအား ပရိသတ်များက ထိုမျှလောက် အာရုံစိုက်နေကြသည်မှာ အထက်ပါအကြောင်းချင်းရာများအပြင်၊ ပူပူနွေးနွေး လောလောဆယ်အားဖြင့် သူနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်ရပ်များ ရှိနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ယင်းဖြစ်ရပ်ကား အခြားမဟုတ်။ ယခုကဲ့သို့ စစ်တရားခံအဖြစ် စစ်ဆေးမှု အတွက် အမေရိကန်စစ်သားတပ်ထိန်းများက သူ့အား လာရောက်ဖမ်းဆီးခဲ့ကြစဉ်မှာ သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရန် ကြိုးစားခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

မှန်သည်။ ဂျပန်စစ်ဝါဒီများ၏ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သော ဂျင်နရယ် တိုဂျီသည် ဆာဂျိုင်း ဘူဂိုရို စသော ဂျပန်စစ်သူရဲကောင်းများ၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ရန်သူ၏ အဖမ်းအဆီးကို မခံဘဲ 'ဟာရာကီရို' လုပ်ရန် ကာယကံမြောက် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်နှင့် စစ်လျှဉ်း၍ အသေးစိတ်ဖော်ပြရမည်ဆိုပါက အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့ တရားဝင်လက်နက်ချပြီးနောက် လေးရက်အကြာ ၁၉၄၅ ခု စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက္ကအာသာသည် အမေရိကန်စစ်သားပေါင်း တစ်သိန်း (၁၀၀,၀၀၀)ခန့် တက်ရောက်တပ်စွဲသိမ်းပိုက်ထား

* ဘိုဘွားမိဘများနှင့် မိမိ၏ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းသောအားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသည်ကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံ၏မြို့တော် တိုကျိုမြို့တွင်းသို့ 'အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီး' အဖြစ် အောင်လံလွှင့်ကာ စစ်ဗျူဟာ အခင်းအကျင်းဖြင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုနေ့က တိုကျိုမြို့တွင်း၌ ထိုသို့အောင်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပ၍ နှစ်ခွဲခွဲကာ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် မိမိ၏ ဂေဟာအဖြစ် နေထိုင်အသုံးပြုရမည့် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီး မက္ကအာသာမှာ ဦးနှောက်ချောက်စရာ အလုပ်တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို ပထမ ကိုင်တွယ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ယင်းအလုပ်တာဝန်ကြီးကား အခြားမဟုတ်။ ဂျပန်စစ်တရားခံများအား စစ်ဆေးရေးဟူသော အလုပ်တာဝန်ကြီးပင် ဖြစ်သတည်း။

ဤတာဝန်သည် မက္ကအာသာအတွက် အလောသုံးဆယ်အပူတပြင်း အချင်းလုပ်ရမည့် အလုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ ဂျပန်တို့လက်တွင်း ချုပ်နှောင်မှု ပူပူနွေးနွေး လွတ်မြောက်လာကြသည့် မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်း သုံးသောင်း (၃၀၀၀)တို့ကိုယ်တိုင်က တင်ပြတိုင်တမ်းကြသည့် ရက်စက်ဆိုးသွမ်းလှသော

သုံးပန်းစခန်း ဂျပန်ငရဲခန်းများအကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်တို့လက်ချက်ဖြင့် ဟာမိတ် သုံးပန်းစစ်သားပေါင်း တစ်သောင်းခြောက်ထောင် (၁၆,၀၀၀)ခန့် မဇ္ဈမလှ

ဆုံးခဲ့ကြရသည့် သေမင်းတမန် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကြီးအကြောင်း သည်လည်းကောင်း၊ တရုတ်ပြည် ရန်ဟဲမြို့တစ်နေရာမှ ကင်ပေတိုင် (ဂျပန်စစ်ပုလိပ်)

တို့၏ အချုပ်ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုသွားခဲ့သော မြေအောက်ခန်းမကြီးများထဲတွင် အနာပတိုက်သား အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများအား တိရစ္ဆာန်များပမာ လှောင်ချိုင်များ

ဖြင့် ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် တွေ့ရှိခဲ့ကြရသော သတင်းများသည်လည်းကောင်း၊ အောက်ဆုံး၌ ပစ်ဖိတ်ခံမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ကျွန်းများပေါ်၌ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခြင်း

ဖြစ်ကြရသည့် အမေရိကန်လေယာဉ်မှူးများ၏ အသားများကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များက ဖြင့် လှီးဖြတ်၍ ကြော်လှော် ချက်ဖြုတ်စားသောက်ကြသည်* ဟူသော ဩဇာတိဆိုးမွေးညှင်းထဖွယ်ရာ သတင်းများသည်၎င်း၊ ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရှိ အမေရိကန်

အထွေထွေအဖွဲ့က ဤဖြစ်ရပ်များအကြောင်းကို ဤစာအုပ်တစ်နေရာ၌ 'လူသားပေး ခန်းစစ်ဗိုလ်များ' ဟူသော အခန်းတွင် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပါသည်။

စစ်ဌာနချုပ်နှင့် ကိုကျိုရို အမေရိကန်စစ်ဌာနချုပ်များသို့ နေ့စဉ် အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိနေသော ဤသတင်းများသည် ဂျပန်စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များအား အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးအရေးယူရန် ဂျပန်ပြည်သိမ်း တပ်မှူးကြီးဖြစ်သော ဂျင်နရယ်မက္ကအာသာအား အပူတပြင်း နှိုးဆော်တိုက်တွန်းသလို ဖြစ်နေကြသည်။

အမှန်စင်စစ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အစိုးရ၏ 'စစ်ရာဇဝတ်မှုများဆိုင်ရာ ဆက်ဆံရေး' သည် ဂျပန်စစ်တရားခံများအဖြစ် မည်သူမည်ဝါတို့ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူ သင့်ကြောင်း ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်းကပင် တရုတ်ပြည် ချုံကင်နိုင်း အကြမ်းအားဖြင့် စာရင်းပြုလုပ်ရာ၌ အခေါ်ရမက်လှသော ဂျပန်အမည်များကို မှားမယွင်းရလေအောင် ထိုစဉ်က တရုတ်ခေါင်းဆောင်များက ကူညီဆောင်ရွက်ခဲ့ ကြသည်။

သို့သော် အဆိုပါ ဂျပန်စစ်တရားခံများ၏ ပဏာမစာရင်းမှာ နာမည်များသာ ပါရှိ၍ မည်သည့်စစ်တရားခံအား မည်သို့သော စစ်ရာဇဝတ်မှုဖြင့် အရေးယူရမည်ကို အတိအကျ အသေးစိတ်ဖော်ပြထားခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက္ကအာသာမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ပြီးကာလတွင် လုပ်ဆောင်စရာကိစ္စမှန်သမျှ 'ဥတ်တယ်ထင်ခူးသားခူး' ဆိုသည့် စကားပမာ 'ကောင်းသည်ထင်သမျှ လုပ်ပိုင်ခွင့်' ရှိနေသော်လည်း စစ်တရားခံများအား ဖမ်းဆီးအရေးယူမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘာကစပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့ သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်ခါတစ်ခါ ဂျပန်လူမျိုးမှန်သမျှအားလုံး စစ်တရားခံများ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိပြီး တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ စစ်တရားခံအဖြစ် အရေးယူရမည့် ဂျပန် အမျိုးသားဟူ၍ တစ်ယောက်မှ ရှာမတွေ့အောင် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထို့ပြင် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ဂျာမနီကွန်ဆွဲ ဂိုးအားရင်း၊ ဂိုးဘဲလ်၊ ဟင်းမလား စသည့် ခေါင်းဆောင်မျိုးလို စစ်တရားခံအဖြစ် ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ထင်ထင် ရှားရှားကြီး ဆွဲထုတ်ပြရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မရှိသလို ဂျာမနီမှ နာဇီပါတီလို မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှန်သမျှအတွက် လက်ညှိုးထိုးပြကာ အပြစ်ပုံချရမည့် ပါတီအဖွဲ့အစည်းဟူ၍ လည်း ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်မရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း ဂျပန်တို့ စစ်ရှုံးပြီး တရားဝင် လက်နက်မချမီ ၁၉၄၅ ခု ဩဂုတ်လအတွင်းက ဖွဲ့စည်းလိုက်သည့် မင်းသားကြီး ဟီဂါရိုကူနို ခေါင်းဆောင်

* War Crimes Sub-Commission

ဂျပန်အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များကလည်း 'အကယ်၍ လိုအပ်ပါက ဖြည့်စွက်နိုင်ရန်' ဟု ဂျပန်စစ်တရားခံများစာရင်းကို အမြန်ဆုံး ကြေညာပေးပါရန် မက္ကအာသာအား နှိုးဆော်တိုက်တွန်းလျက် ရှိနေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မက္ကအာသာသည် ဝါရှင်တန်မှ အမေရိကန်အစိုးရ၏ ညွှန်ကြား မှုနှင့် စစ်ရှုံးဂျပန်နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်များ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်များအကြားတွင် ဂျပန် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးရေးကို သတိကြီးစွာထား၍ ကိုင်တွယ် လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ရှေးဦးစွာ မက္ကအာသာသည် အမေရိကန်တပ်မတော်မှ ထောက်လှမ်းရေး ဦးစီးချုပ်ကြီး ဝီလောက်ဘီနှင့် အမေရိကန်တပ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့များ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဘာဂျာတို့၏ အကူအညီဖြင့် 'စစ်ရာဇဝတ်မှုများဆိုင်ရာ ဘုတ်အဖွဲ့*' တစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ယင်းဘုတ်အဖွဲ့၏ အပူတပြင်း ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ချက်များကြောင့် ဝါရှင်တန်တွင်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်မက္ကအာသာ စတင်ရောက်ရှိခဲ့ပြီး လေးရက်အကြာ ဝါရှင်တန်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ပထမအသုတ်ဖြစ်သော ဂျပန်စစ်တရားခံများစာရင်း တစ်စောင်ထုတ်ပြန် နိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းပထမအသုတ် စစ်တရားခံစာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှပါလာသူကား ဂျပန်ဗိုလ် တိုဂျီပင်တည်း။

သတင်းအနှံ့မကောင်းသလောက် ခြေသွက်လှသော အမေရိကန်သတင်း သတင်းများသည် စစ်တရားခံစာရင်း ထွက်လာလျှင်ထွက်လာခြင်း တရားခံများ နှစ်ချုပ်ခန်းထဲရောက်နေလို ရောက်နေငြား တိုကျိုမြို့တွင်း၌ ဂျစ်ကားများကို တင်စီ သွင်းကာ ရဲဌာနတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ကြသည်။ နှစ်ချုပ်ခန်းများအားလုံးတွင် ဘယ်စစ်တရားခံမှ မရောက်သေးကြောင်း သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငုံးကျင်းများ အုပ်ကျိုးပဲ့များ သံတိုသံစများဖြင့် ပိတ်ဆို့ပျက်စီးနေသော တိုကျိုမြို့တွင်းမှ ရှုပ်ထွေးလှသည့် လမ်းကြီးလမ်းငယ်အသွယ်သွယ်တို့ကို ဖြတ်ကျော် ဘာ ဆင်ခြေဖုံးတစ်နေရာရှိ ဂျင်နရယ် တိုဂျီ၏ နေအိမ်သို့ ဂျစ်ကားကို ဒုံးစိုင်း၍ ဆောင်သွားကြသည်။

ခဏအကြာတွင် သတင်းထောက်များသည် ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင် နှုတ်ခမ်း များထုထုဖြင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ ဘောင်းဘီတိုအဖြူဝတ်ကာ ဒူးခေါင်းနှစ်ဖက်တွင်

* War Crimes Board

မီးခိုးရောင် သက္ကလပ် ခူးစွပ်များစွပ်၍ ဥယျာဉ်ထဲတွင် သစ်ပင်ပန်းပင်များအပြင် အလုပ်များနေသော 'ဂျင်နရယ်'တို့ဂျီအား ဘွားခနဲ သွားတွေကြာရသည်။

ပြေးပေါက်မရှိတော့ဘဲ ပက်ပင်းပါ တိုးနေပြီဖြစ်ရာ တို့ဂျီသည် သထောက်များအား သူ၏ ဥယျာဉ်ထဲမှ ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်မှာပင် အထူထူ ညှော်ခဲရင်း 'သတင်းစာရှင်လင်းယု' လုပ်ရတော့သည်။ စစ်အတွင်းက ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် ဂျပန်စီးကရက် အပေါ်စားတစ်ဘူးကိုထုတ်၍ တည်ပြီးနောက် ဂျပန်စစ်ဝန်ကြီးထံ တို့ဂျီသည် အမေရိကန် သတင်းထောက်များအား ဂျပန်တို့ ဆင်နွဲ့ခဲ့သည့် စစ်ပစ္စည်းစပ်လျှဉ်း၍ သူ့သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြခဲ့သည်။

'ကျုပ်တို့ ဂျပန်နိုင်ငံက ဆင်နွဲ့ခဲ့တဲ့စင်ဟာ တရားတဲ့ စစ်ပွဲလို့ ကျုပ်တို့ ပါတယ်။ ဒါကို ဆင်များတို့ နိုင်ငံအနေနဲ့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက မှန်တယ်ဆိုတာတော့ သမိုင်းက အဆုံးအဖြတ် ပေးပါလိမ့်။ ကျုပ်အနေနဲ့ပြောရရင်တော့ ဒီစစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်အားလုံး တာဝန်ယူပါမယ်။

အထက်ပါ တို့ဂျီ၏ စကားများသည် သတင်းထောက်များအတွက် ပင်ပန်းကြီးနပ်ပြီး တစ်နေ့စာ ဖူလုံသွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့၊ စက်တင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့။

အမေရိကန် သတင်းထောက်များသည် နံနက် မိုးမလင်းမီကပင် စတင် တို့ဂျီ၏အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်နေကြသည်။ တစ်နေ့လုံး 'ချောင်း' နေကြသည်။ ညနေမစောင်းမီ ပွန်းလွဲပိုင်း သာသာလောက်တွင် ဦးထုပ်ဖြူ ခါးထုပ်ဖြူ ခြောက်လုံးပြူးအိတ် အဖြူကြီးများဖြင့် ယူနီဖောင်းစမတ်ကျကျဝတ်ထားကြသော အမေရိကန် တပ်ထိန်းများဂျစ်ကားများဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ နံပါတ်တစ် စံထူထူကို ဖမ်းရန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

တို့ဂျီသည် ဂျစ်ကားသံကြားလျှင်ကြားချင်း စာကြည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်ထဲမှ နေ၍ အိမ်ဘေးကို ရောက်နေပြီဖြစ်သော တပ်ထိန်းများအား သုံးခွန်းသော မေးခွန်းများဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'မင်းတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ ...'

'မင်းတို့မှာ ဝါးရမ်းပါသလား ...'

'မင်းတို့ထဲက တာဝန်ခံအနေနဲ့ ရာထူးသက်သေခံ မှတ်ပုံတင်တွေ ဘာပဲ ပြနိုင်ရဲ့လား'

တို့ဂျီသည် ဤမေးခွန်းများကို တဆက်တည်းမေးလိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ တစ်ခုပြီး တစ်ခု မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်၍ အပြင်မှ နောက်တစ်ခုမေးလိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ဖြေလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်သို့လှည့်ကာ ခေတ္တမျှ ထိုင်စေသေးသည်။ ပြီးမှ နောက်မေးခွန်းကို မေးပြန်သည်။

ထိုသို့ ပထမမေးခွန်းမေးလိုက်ရင်၊ နောက်လှည့်၍ ဒုတိယမေးခွန်းအတွက် ထိုင်ခိုက်ရင်းဖြင့် တို့ဂျီသည် ပြတင်းပေါက်ဝမှနေ၍ မေးခွန်းသုံးခုကို ဖြည့်ဖြည်းဖြည်းချင်း ခပ်အေးအေးပင် မေးနေသည်။

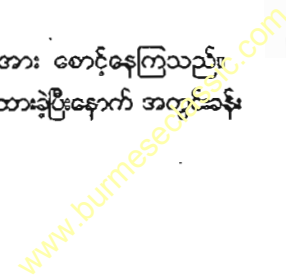
သတင်းထောက်များသည် ခြေသွက်သလောက် အာသွက်သူများလည်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်က မလှမ်းမကမ်းမှရပ်ကာ သတင်းယူနေကြသော သတင်းထောက်များထဲမှ စိတ်ကူးယဉ်၍ ကဗျာဆန်ဟန်တူသော သတင်းထောက်တစ်ယောက်က တို့ဂျီထံသို့ ချစ်ခြင်းဖြင့် မေးခဲ့သော ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။ 'ရိုမီယိုနဲ့ဂျူးလီယက်ပြဇာတ်ထဲက ပြတင်းပေါက်ကလေးကို ကြည့်နေရတဲ့ သို့သော် ...'

သို့သော် နောက်တခဏအကြာတွင်မူ ဇာတ်လမ်းမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွား

တို့ဂျီသည် မေးခွန်းသုံးခုကို တစ်ခုချင်းမေးပြီးနောက် အိမ်ရှေ့မှ တံခါးကို ဖွင့်၍ အမေရိကန်တပ်ထိန်းများအား အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ခေတ္တစောင့်ရန်ပြော၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တို့ဂျီ၏ဇနီးဖြစ်သူသည် တစ်ဖက် အိမ်ဝင်းအတွင်းမှနေ၍ တပ်ထိန်းများ၏ ချစ်ကားသံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ယောက်ျား၏ နှိုင်းစေ့ချက်ကို တစ်ဖက်အိမ်သို့သွား၍ ရှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြေအနေ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလှသဖြင့် တစ်ဖက်အိမ်ဝင်းထဲမှနေ၍ စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူမသည် ဂျပန်လယ်သူမများကဲ့သို့ ဘောင်ဘီရည်ဝတ်ထားသည့် သူမအား တို့ဂျီ၏ဇနီးဖြစ်ကြောင်း တပ်ထိန်းများရော သတင်းထောက်များပါ တွေ့ကြား ဖြစ်နေသည်။

တပ်ထိန်းများသည် အိမ်ရှေ့ခန်းမှနေ၍ တို့ဂျီအား စောင့်နေကြသည်။ တို့ဂျီသည် တပ်ထိန်းများအား အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထားခဲ့ပြီးနောက် အတွင်းခန်း

ထဲသို့ ဝင်လာကာ သူ့အင်မတန် သဘောကျသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင် အနီဖြင့် ဝေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည် အနီးရှိအံ့ဆွဲတစ်ခုထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယုတ်ယူလိုက်သည်။ ဖွဲ့၍ ၃၂ မောင်းဖြန်ပစ္စတိုတစ်လက်။

ဤပစ္စတိုသေနတ်သည် စစ်အတွင်းက ဂျပန်အမြောက်တပ်၏ ပစ်ချခြင်းခံခဲ့ရသော အမေရိကန်လေယာဉ်တစ်စင်းမှ အမေရိကန်လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်က သေနတ်ဖြစ်သည်။

တိုဂျီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သူ့အင်္ကျီမှ အပေါ်ဆုံး ကျယ်ထွက် ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပစ္စတိုပြောင်းဝကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ နှလုံးသားအောက်သို့ ချိန်ကာ မောင်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ စူးရှသေးငယ်သော သေနတ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ တပ်ထိန်းများသည် ဗြိတိန်ခန့်ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းတံခါး ခြေဖြင့်ကန်၍ ပြေးဝင်လာကြသည်။ ရင်ဝတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် နီရဲသောသွေးထဲတွင် လဲနေသည့် တိုဂျီအား ပက်လက်ကုလားထိုင် အနီကြီးပေါ်တွင် ခွေခွေကတော့ကြရသည်။ သို့သော် တိုဂျီမှာ အသက်မသေသေးဘဲ ရှိနေရုံမျှမက သတ်ရမည်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တပ်ထိန်း တာဝန်ခံသည် အနီးဆုံးဆရာဝန်ကို အမြန်ဆုံး ခေါ်စဉ်ရသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သတင်းထောက်များအခန်းထဲသို့ စုပြုံရောက်လာသည်။ သူတို့အတွက်ကား တကယ့် 'ပွဲကြီးပွဲကောင်း' ပင်ဖြစ်သည်။

တိုဂျီသည် နှစ်နာရီနီးပါးမျှ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေရာ သတင်းထောက်သည် အနေအထားအမျိုးမျိုးမှနေ၍ ဓာတ်ပုံများကို စိတ်တိုင်းကျရိုက်ယူကြသည်။ လျှပ်တစ်ပျက် မီးရောင်များသည် မျက်စိများကြိမ်းမတတ် တဖျတ်ဖျတ်လင်းနေသည့် ကြားထဲတွင် 'အမေရိကန်တို့၏ စေ့စပ်သေချာမှု' အပြင် 'အမှတ်တရရှိတတ်မှု' ဂုဏ်ယူလို့ဟန်တူသော အမေရိကန်သတင်းထောက်အချို့သည် သူတို့တွင်ပါလာသည့် ပက်လက်ကုလားကို ဂျပန်စစ်တရားခံ အမှတ်တစ်ဖြစ်သော တိုဂျီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သို့ သွေးများဖြည့်သွတ်ကာ 'အမှတ်တရ' ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းပိုက်အောင် သိမ်းလိုက်ကြသည်။

'ကျုပ် အခုလို တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘဲ ကျုပ်ကို စစ်နိုင်တဲ့လူတွေရဲ့ တရားခွဲကာ စီရင်ချက်ချတဲ့ အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်ဘဲ သမိုင်းရဲ့ မှန်ကန်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသာ ကျုပ်စောင့်ပြီး နားခံချင်တယ်'

သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေသော်လည်း သတိကောင်းစွာရနေသော တိုဂျီသည် အထက်ပါစကားများကို ပြောခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ အမေရိကန်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဒဏ်ရာကို ကြည့်ကြည့်သည်။ ဖွဲ့၍ ၃၂ ကျည်ဆံသည် နှလုံးသားကို မထိဘဲ သီသီကလေးထွက်သွားသည်။ နှလုံးမှာ ရှိရှိရှိစဉ် အရွယ်အစားမျိုးမဟုတ်ဘဲ သေချိုး ရှည်မြောမြော ဖြစ်နေသောကြောင့် ယင်းသို့ မထိဘဲ ကပ်လွှဲသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်သည် လိုအပ်သော ခွဲစိပ်ကုသမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် တိုဂျီ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် နောက်ကြောမှ ကျည်ဆံဖောက်သွားသော အပေါက်နှစ်ပေါက်ကို ချုပ်ပေးခဲ့သည်။ တိုဂျီသည် ဆရာဝန်၏ ခွဲစိပ်ကုသမှုကို ငြိမ်သက်စွာနှင့် ကောင်းမွန်စွာပင် ခံခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ဆေးရုံသို့ သူ့နာပြုကားဖြင့်တင်၍ ခေါ်သွားကြသည်။ ဂျပန်ဆရာဝန်ပိုင်တစ်အဖြစ် အရေးယူစစ်ဆေးခြင်းခံရမည့် တိုဂျီသည် ဆေးရုံတွင် ဂျပန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်လျှင် သွေးများ တစ်ပုလင်းပြီးတစ်ပုလင်း သွင်းပေးခြင်းဖြင့် ကုသပျောက်ကာ တစ်စတစ်စ ကျန်းမာလာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် တိုဂျီသည် ဤစစ်ခုံရုံးတွင် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းများကို ဖြေကြားနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ပင် တက်နိုင်သည်အထိ ကောင်းစွာကျန်းမာလာခဲ့သည်။

သို့သော် ဤကိစ္စအတွက် ဂျင်နရယ်တိုဂျီမှာ အကြီးအကျယ်အရှက်တကွ ခံခဲ့ရရင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘူရီခို ဆာမူရိုင်းစသော ဂျပန်ဆရာဝန်များသည် 'ဟာရာဂီရီ' လုပ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရာ၌ မိမိကိုယ်ကို သေသည့် ဓားဖြင့် မိမိကိုကို ခွဲကြရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဟာရာဂီရီလုပ်ရာ၌ မိမိကိုမသုံးဘဲ ပစ္စတိုသေနတ်ကို သုံးခဲ့သည့်ပြင် တကယ်အသက်ဆုံးရှုံးအောင် သေခဲ့သည့်အတွက် တိုဂျီမှာ ဂျပန်တို့၏ ရှုထောင့်အရ သေချင်စေရပြီး သူ့ဇနီးနှင့် ဆွေမျိုးအိမ်နားနီးချင်းများက အတော်ကြာအောင် အခေါ်အပြောမလုပ်ဘဲ သပိတ်ခံခဲ့ကြသေးသည်။

မှန်သည်။ ဂျပန် ဘူရီခိုသူရဲကောင်း ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဂျင်နရယ်တိုဂျီသည် တိုဂျီကိုယ် သေအောင်မသတ်ရဲသည့်အတွက် ဂျပန်လူမျိုးများအလယ်တွင် အကျယ် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ပျော်ရွှင်စရာအောင်မြင်မှုများ

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့က ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ အနောက်
တောင်ပိုင်းတွင်ရှိသော နယူးဗြိတိန်ကျွန်းပေါ်ရှိ ရာဘောလ်မြို့ကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်
ခဲ့ကြသည့် ဂျပန်တပ်များသည် တိုးလ်အမည်ရှိ အရပ်တွင် ဩစတြေးလျားစစ်သား
၂၄ ယောက်ကို လက်ရဖမ်းမိခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ ဩစတြေးလျားစစ်သားများမှာ
ဆေးတပ်ဖွဲ့မှ ဖြစ်ကြ၍ သူတို့အားလုံး၏ လက်မောင်းတွင် သူနာပြုကြက်ခြေနီ
တံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားကြသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် အဆိုပါ ကြက်ခြေနီတံဆိပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ဖမ်းမိလျှင်
မိန့်ငြင်း သူတို့ လက်မောင်းများပေါ်မှ ကြက်ခြေနီတံဆိပ်များကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။
ထို့နောက် အဆိုပါ ဩစတြေးလျားစစ်သားများ၏ အထုပ်အပိုးနှင့် အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းများကို အားလုံးတစ်ခုမကျန် လှန်လှော၍ အဖိုးတန်ပစ္စည်းကောင်းပုန်းသမျှ
သိမ်းယူလိုက်ကြသည့်ပြင် လက်စွပ်နှင့် နာရီများကိုပင် အဓမ္မဇွတ်ယူခဲ့ကြသည်။
ပြီးနောက် သုံးပန်းအဖြစ် ရောက်နေပြီဖြစ်သော အဆိုပါစစ်သား ၂၄ ယောက်တို့အား
တစ်ယောက်မကျန် လက်ပြန်ကြီးများတပ်၍ သုံးယောက်တစ်တွဲစီတွဲကာ ခေါ်ဆောင်
သွားကြသည်။

ထိုစဉ်က အဆိုပါသုံးပန်းများထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဩစတြေးလျားစစ်သား

အကျွန်ုပ်တို့အဖို့

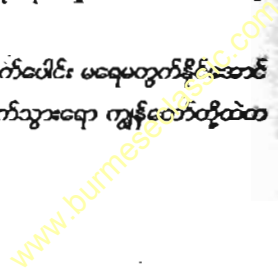
သစ်ယောက်သည် နောက်သုံးနှစ်ကျော်မျှ ကြာသောအခါ တိုကျိုစစ်ရုံးတွင် သက်သေ
အဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ထိုနေ့ထိုရက်က ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှုများကို အသေးစိတ်
ဖော်ပြဆိုသွားခဲ့သည် ...။

ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ကို တိုးလ်ဒေသရဲ့
နောက်ဘက်က ရာဘောလ်မြို့ကိုသွားတဲ့ လမ်းမကြီးအတိုင်း တစ်မိုင်ခွဲလောက်ဝေးတဲ့
နီတ်ခင်းတစ်ခင်းရှိရာကို ခေါ်သွားကြပါတယ်။ စိုက်ခင်းနားကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့
တစ်မကြီးကနေပြီး စိုက်ခင်းကိုသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း လာခဲ့ရပြီး
တစ်နေရာရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ကုန်းခပ်မြင့်မြင့်ကလေးပေါ်မှာ နေပြီ
ထက်ပြန် ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ယောက်စီ သုံးယောက်စီ
ဆွဲပြီး လမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း ဆောက်ဘက်ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ
သုံးယောက်တွဲရတဲ့ အတွဲနဲ့ နောက်ဆုံးက ပါသွားပါတယ် ...။’

‘အတော်လေးသွားမိတဲ့အခါကျတော့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော်တို့ထံ
သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တာ ကြိုက်သလား။ လှံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ်တာ ကြိုက်သလားဆိုတာကို
အမှအရာနဲ့ ပြုပြီး မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကလည်း သေနတ်နဲ့ပဲ ပစ်သတ်တာ
ကြိုက်တဲ့အကြောင်း ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လမ်းကလေး
ဆုံးသွားတဲ့နေရာရောက်တော့ လှံစွပ်တပ်ထားတဲ့ သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်
က ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်ကို ဆွဲထုတ်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ နောက်က လိုက်လာကြပါ
တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ကို သေနတ်ဒင်နဲ့ဆောင့်ပြီး လှဲချလိုက်တဲ့အတွက်
ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး မြေကြီးပေါ် ပုံလျက်သားလဲကျသွားကြပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်ပြန်ကြီးအတွဲပဲ ထားရတဲ့အပြင် သုံးယောက်စလုံး
ကို ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ တွဲပြီး ချည်ထားတဲ့အတွက် ဘယ်သူမှ မလှုပ်နိုင် မမုန်းနိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေကြပါတယ်...။’

‘အဲဒီလို မြေကြီးပေါ် ပုံလဲကျနေတုန်း ဂျပန်စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ထံ
အပေါ်ကမိုးပြီး လှံစွပ်နဲ့ တအား ထိုးတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း လှံစွပ်နဲ့ ငါ့ချွတ်
ထိတိ အထိုးခံရပါတယ်။ သေတော့မသေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လုံးလုံးမလှုပ်ဘဲ အသက်အောင့်
ထားပြီး သေချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါတယ် ...။’

‘ဂျပန်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လှံစွပ်နဲ့ အချက်ပေါင်း မရေမတွက်နှိုးအား
ထိုးပြီးတဲ့နောက် ထွက်သွားကြပါတယ်။ သူတို့လည်း ထွက်သွားရော ကျွန်တော်တို့ထံက

ထပ်ယောက်ဟာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်းတဲ့အတွက် ထပ်ချက်အသံထွက်ပြီး ညည်းလိုက်မိ
တယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီလူ ညည်းတဲ့ အသံကိုကြားလိုက်တဲ့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ
ထွက်သွားရာက ပြန်လှည့်ပြေးလာပြီး အဲဒီလူကို လှံစွပ်နဲ့ တစ်ချက်ထပ်ပြီး ဆောင့်ထိုး
လိုက်ပြန်ပါတယ်။

‘အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က လှံစွပ်ဒဏ်ရာတွေ
ကြောင့် နာလွန်းလို့ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှုလိုက်မိပါတယ်။
အဲဒီတွင် ဂျပန်စစ်သားဟာ ကျွန်တော် မသေသေးဘူးဆိုတာ သိသွားပြီး ကျွန်တော့်ထံ
နောက်ထပ် လှံစွပ်နဲ့ ၆ ချက်ထိ အားရပါးရ ဆက်တိုက်ထိုးချလိုက်ပါတယ်။
နောက်ဆုံးထိုးလိုက်တဲ့ လှံစွပ်ဟာ ကျွန်တော့်နားရွက်ကို ဖောက်ထွက်ပြီး ပါးစပ်ထဲထိုး
လှံစွပ်ထိပ်ဈားရောက်သွားတဲ့အထိ ခံလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ
လည်း ဝေါခနဲထွက်ကျလာပါတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲကသွေးတွေ ဒလထော
ကျလာတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီတစ်ခါတော့ ထကယ်သေပြီလို့ ထင်သွားကြပြန်
ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်ကို အုန်းလက်တွေ စပျစ်ကိုင်တွေစုနွှီး
ထွက်သွားကြပါတယ်။’

‘ကျွန်တော်ဟာ ဂျပန်တွေထွက်သွားပြီး အဲဒီနေရာမှာပဲ တစ်နာရီခန့်
လောက်ကြာအောင် လဲနေပါတယ်။ နောက်တော့ အားထင်းပြီး အဲဒီနေရာက ထွက်ပြေး
ကြိုးစားပါတယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တွဲပြီး ချည်ထားတဲ့
ကြိုးတို ခက်ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ကြိုးစားပြီး ဖြေရပါတယ်။ ဖြေလို့ရတဲ့အခါကျတော့ ထဏ္ဍိ
တင်လယ်ကမ်းစပ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဒယ်မ်းဒယိုင်နဲ့ လျှောက်သွားပါတယ်။ ပင်လယ်
ကမ်းစပ်က သိပ်မဝေးပါဘူး။ ကိုက်ငါးဆယ်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
ဟာ ဒယ်မ်းဒယိုင်လျှောက်လာရင်း လေး ငါး ဆယ်လှမ်းလောက် လှမ်းမီတာနဲ့
ဆက်မလှမ်းနိုင်တော့ဘဲ လဲကျပြီး တစ်ခါထဲ သထိမေ့သွားပါတယ်။’

‘ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာသထိပြန်ရလာပါတယ်။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားထင်းပြီး ကျွန်တော့်လက်မှာ နောက်ပြန်ကြိုးထုပ်ပြီး
ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ကျွန်တော့်စစ်ဖိနပ်ရဲ့ ဖနောင့်သံနဲ့ ပွတ်ပြီး ဖြတ်ကြည့်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ကြားထဲ
ရောက်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ထိုးသွင်းပြီး လက်မှာချည်ထားတဲ့ ကြိုးကို ပါးစပ်နဲ့
အတော်ကြာအောင် ကိုက်ဖြတ်တော့မှ ကြိုးပြတ်သွားပါတယ်။’

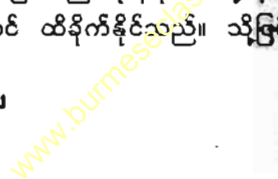
တစ်ကိုယ်လုံး လှံစွပ်ရာများပြည့်နေသော ဤသေရွာပြန် ဩစတြေး
လီးယား၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ဂျပန်တို့၏ မြောက်မြားလှစွာသော ရက်စက်မှု
အနက်တစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့သည် ဖမ်းဆီးရမိသော အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်
ဩစတြေးလျ၊ ဒပ်ချ်စသော မဟာမိတ်စစ်သားများကို ထိုသို့အကြောင်းမဲ့ သတ်တတ်ခဲ့
သည်မှာ ‘လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်’ တစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အထက်ဖော်ပြပါ နယူးဗြိတိန်ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းပေါ်
ပင် ဂျပန်တို့လက်ချက်ဖြင့် မဟာမိတ်သို့ပန်းစစ်သားပေါင်း ၁၅၀ ကျော် အသတ်ခံ
ကြောင်းဖြင့် စစ်ခုံရုံး၏ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

အမှန်စင်စစ် နိုင်ငံအချင်းချင်း စစ်မက်ဖြစ်ပွားရာ၌ ဖမ်းဆီးရမိသော သူတို့
များအား လုံးဝသတ်ပစ်ခြင်းမပြုရန် ၁၉၀၇ ခုနှစ်က ဟော်လန်နိုင်ငံ ဟိတ်ဒါ
ကျင်းပခဲ့သည့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာကွန်ဖရင့်မှ အတိအလင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်
အဆိုပါ ကွန်ဖရင့်သို့ ဂျပန်နိုင်ငံမှလည်း ပါဝင်တက်ရောက်ကာ အထက်ပါဆုံးဖြတ်ချက်
ကို လိုက်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း တရားဝင်လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့သည်။

အဆိုပါ ဟိတ်ကွန်ဖရင့်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တွင် ‘တစ်ဖက်ရန်သူသူ
လက်နက်ချလာခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဆက်လက်ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့လျှင်သော်
လည်းကောင်း’ အဆိုပါ ရန်သူစစ်သားအား သတ်ဖြတ်ခြင်း သို့မဟုတ် ဒဏ်
အနာတရဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းများ လုံးဝမလုပ်ရဟူ၍ အတိအလင်းပါရှိခဲ့သည့်
သို့ပါလျက် ဂျပန်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သဘောတူလက်မှတ်ရေးထိုးထားသော
စစ်သို့ပန်းများနှင့် ပတ်သက်သည့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တရားဥပဒေကို အတိအလင်း
ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။

အချို့နေရာများ၌ ဂျပန်တို့သည် တိုက်ပွဲတွင် ဖမ်းမိသူများကို မဆိုထား
အလံဖြူများထောင်၍ လက်နက်ချခဲ့ကြသည့် မဟာမိတ်စစ်သားများကိုပင် ရက်စက်
စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤသို့သောလူမဆန်သည့် စစ်ရာဇဝင်
ဗုဒ္ဓများ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျပန်တို့၏ သဘောထားနှင့် ခံယူချက်သည်
တိုကျိုစစ်ခုံရုံး အစစ်ခံချက်များတွင် အထင်အရှားတွေ့လာရသည်။ ဂျပန်တို့
သင်းခံယူချက်နှင့် သဘောထားကား အခြားမဟုတ် ‘စစ်သို့ပန်းများအား ထိခိုက်
ဆောင့်ရှောက်နေခြင်းသည် ‘အလုပ်ပို’ လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ စစ်သို့ပန်း
ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရေးနှင့် စစ်ဆင်ရေးများပင် ထိခိုက်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်

စစ်သုံးပန်းများအား သုတ်သင်ပစ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်' ဟူသော သဘောထား ခံယူချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့၏ ဤသဘောထားနှင့် ခံယူချက်ကို ထင်ရှားစေသော စစ်ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် တွေ့မြင်ကြားနာခဲ့ကြရသည်။

ဂျပန်တပ်များသည် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၏ ပိုင်နက်ဖြစ်သော အမ်ဘုန်ကျွန်းပေါ်သို့ ၁၉၄၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီ ၃၁ ရက်နေ့က တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီးနောက်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့တွင် အဆိုပါကျွန်းပေါ်မှ လေယာဉ်ကွင်းကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါတိုက်ခွဲတွင် ဩစတြေးလျစစ်သား ဆယ်ယောက်ကို သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျပန်တို့သည် အဆိုပါသုံးပန်းဆယ်ယောက်အား ၎င်းတို့လက်ထဲတွင် ကြာကြာမဆိုင်းဘဲ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် လှံစွပ်များဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က အဆိုပါစစ်သုံးပန်းများအား သတ်ပစ်ရာတွင် တာဝန်ယူခဲ့ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က 'မိမိသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟာတာကီယာမ၏ အမိန့်အရ ယင်ဆို့လုပ်ဆောင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဤသုံးပန်းများကြောင့် ဂျပန်တပ်မတော်၏ ချီတက်ရေးများ နှောင့်နှေးဖွယ်ရာရှိကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟာတာကီယာမက ယူဆခဲ့ပါသည်' ဟူ၍ ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။

ဤသဘောထားနှင့် ဤဖြစ်ရပ်မှာ ဤမျှဖြင့် မပြီးဆုံးသေးပါ။

အဆိုပါ အမ်ဘုန်ကျွန်းပေါ်တွင် နောက်တစ်နေ့ (ဖေဖော်ဝါရီ ၄ ရက်)၌ မဟာမိတ် စစ်သား ၅၁ ယောက်ကို ဂျပန်တို့ ထပ်မံဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြပြန်သည်။ ဤတွင် နောက်ထပ်ဖမ်းဆီးရမိသော ဤသုံးပန်းများအား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များအတွက် ဦးနှောက်ချောက်စရာ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ဤအတောအတွင်း ဤသုံးပန်းများထဲမှ သုံးပန်း ၂ ယောက် ၃ ယောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြပြန်ရာ ဤသတင်းကို ကြားသိရသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟာတာကီယာမမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွဲခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဤသုံးပန်းများကြောင့် 'အလုပ်ပို' နေမည်ကို အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်မိသော ဟာတာကီယာမသည် သူ့လက်အောက်မှ စစ်ဗိုလ် ၁ ယောက်အား သုံးပန်းအားလုံးကို သုတ်သင်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ယင်းသို့ အမိန့်ပေးခံရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏အမည်မှာ နာကာဂါဝါဖြစ်သည်။ လက်ဖတ်နှင့် နာကာဂါဝါသည် ထိုစဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံအလုံးစုံကို တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၌

ဆောက်ပါအတိုင်း အစစ်ခံသွားခဲ့သည်။

'ဗိုလ်ချုပ် ဟာတာကီယာမရဲ့ အမိန့်အရ ကျွန်တော်ဟာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သား ဆုံးဆယ်ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး သုံးပန်းတွေကို ဖမ်းထားတဲ့ ဆိုဝါကုတ်ဆိုတဲ့နေရာကို နှုတ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ မိတာနစ်ရာလောက်ဝေးပြီး နန်းခြံတွေရှိပါတယ်။'

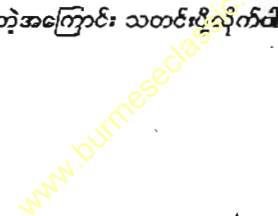
'ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီနေရာရောက်တော့ အုန်းပင်တွေကြားထဲမှာပဲ တွင်းတွေ နူးပြီး သုံးပန်းတွေ အားလုံးကို လှံစွပ်နဲ့ထိုး ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး သတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုသတ်ရတာ အချိန်နှစ်နာရီနီးပါးလောက် ကြာပါတယ်။'

'သုံးပန်းတွေကို သတ်တဲ့အခါ ဒီလိုအစဉ်လုပ်ပြီး သတ်ပါတယ်။ ပုန်းခံခဲ့ရသူနဲ့တော်ဟာ ဂျပန်စစ်သားတွေကို အစုသုံးစု ခွဲလိုက်ပါတယ်။ ပထမအစုကတော့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဖမ်းချုပ်ထားတဲ့ သုံးပန်းတွေကို ခေါ်ထုတ်လာဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယအစုကတော့ အဲဒီအိမ်ကနေပြီး အုန်းခြံနေရာကို ခေါ်လာတဲ့အခါ လမ်းမှာ ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်မဖြစ်အောင် သုံးပန်းတွေ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် စောင့်ကြပ်ဖို့ပါပဲ။ တတိယအစုကတော့ သုံးပန်းတွေကို လှံစွပ်တွေ ဓားတွေနဲ့ ထိုးခုတ်ပြီး သတ်ဖို့ပါပဲ။'

'သုံးပန်းတွေကို သတ်ခဲ့နေရာရောက်တော့ သူတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း တစ်ယောက်ချင်းခေါ်ပြီး 'စောစောက တူးထားတဲ့တွင်းစုမှာ ဒူးထောက်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူတို့မျက်နှာကို အပတ်နဲ့ စီးပေးထားပါတယ်။'

'နောက် သတ်ဖို့တာဝန်ကျတဲ့ စစ်သားတွေကလည်း တန်းစီရပ်နေရာတစ်ယောက်ချင်း ရှေ့ထွက်လာပြီး သူသတ်ရမဲ့ အလှည့်မှာ သူသတ်ရမဲ့ သုံးပန်းဆိုတဲ့ နားခွဲခုတ်ရင်ခုတ် ဒါမှမဟုတ် လှံစွပ်နဲ့ရင်ဝကိုထိုးပြီး သတ်ကြရပါတယ်။'

'အဲဒီနေ့က အသတ်ခံရတဲ့ သုံးပန်းတွေဟာ အားလုံးဩစတြေးလျ စစ်သားတွေချည်းပါပဲ။ သူတို့ထဲမှာ အရာရှိ ၄ ငွ ယောက်ပါပြီး ၁ ယောက်ကတော့ ဗိုလ်မှူးရာထူးနဲ့ဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ အားလုံးကို သတ်ပြီးတဲ့နောက် နုတ်အလောင်းတွေကို စောစောက ကျွန်တော်တို့တူးထားတဲ့ တွင်းတွေထဲမှာ မြှုပ်လိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီသတ်တဲ့နေရာမှာ ဂျပန်စစ်သားတွေထဲက စစ်ဗိုလ်အရာရှိဆိုလို့ နှုတ်တော်တစ်ယောက်ပဲ ပါပါတယ်။ ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဟာ နှုတ်တော်ရဲ့ အထက်အရာရှိကို တာဝန်အားလုံးပေးစီးတဲ့အကြောင်း သတင်းပို့လိုက်ပါယ်။'

ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှုများမှာ ဤမျှဖြင့် မပြီးဆုံးသေးပါ။
 အဆိုပါ ကျွန်းပေါ်တွင် နောက်ထပ် ဖမ်းဆီးရမိသော ဩစတြေးလျစစ်သား
 နှစ်ရာခန့်နှင့် ပိတ်ချိတ်စစ်သား ၆၀ ခန့်အနက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များခိုင်းသည့် အလုပ်များကို
 လုပ်ဘဲ ဆန္ဒကြွက်ကွက်ခဲ့ကြသော သုံးပန်းစစ်သား ၃၀ တို့ကိုလည်း ဖေဖော်ဝါရီလ
 ၅ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့က အထက်ပါအတိုင်း ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့ကြ
 ပြန်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ဤသုံးပန်းများအား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသည်မှာ
 တာဝန်များ၍ 'အလုပ်ပို'သည်ဟုဆိုကာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်
 နာကာဂါဝါသည် သူ့အထက်အရာရှိ တပ်မှူးဖြစ်သူ ဟာယာရှိ၏ အမိန့်အရ ကျန်ရှိနေ
 သော မဟာမိတ်သုံးပန်း ၂၀၀ ကျော်ကိုပါ အစုလိုက်အပြုံလိုက် တစ်ယောက်မကျန်
 သတ်ပစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုနေ့က နာကာဂါဝါသည် အဆိုပါ လူသတ်ပွဲကြီးကို ညနေ ၆ နာရီမှ
 ည ၉ နာရီအထိ သုံးနာရီကျော်မျှ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် စီစဉ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။
 သုံးပန်းများ၏အသက်ကို ဖက်ရွက်တစ်ရွက်လောက်မှ တန်ဖိုးမထားဘဲ
 လက်လွတ်စပယ် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့ကြသော ဂျပန်တို့၏ စစ်ရာဇဝတ်မှုများမှာ
 တိုကျိုစစ်ခုံရုံး မှတ်တမ်းများတွင် မရေမတွက်အောင်အောင် တွေ့ခဲ့ရသည်။

တစ်ခါကလည်း အမေရိကန်လေသူရဲတစ်စုမှာ ထိုသို့သော ရက်စက်မှုမျိုးနှင့်
 ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ ဂျူလိုင်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်ထားသော
 စင်ကာပူသို့ အမေရိကန် ဘီ ၂၄ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများ လောက်ရောက်ပေးကြသည်။
 အဆိုပါ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများအနက် လေယာဉ်တစ်စင်းမှာ ဂျပန်တို့၏ အမြောက်ဆံ
 ထိမှန်သဖြင့် မီးလောင်ပေါက်ကွဲကာ ပင်လယ်ထဲသို့ ပျက်ကျသွားခဲ့သည်။ သို့သော်
 ပျက်ကျခဲ့သော အဆိုပါဗုံးကြဲလေယာဉ်မှ အမေရိကန်လေသူရဲ ၇ ဦးမှာ အသက်
 မသေဘဲ ပင်လယ်ထဲမှ ဆယ်ယူပြီး ဂျပန်သုံးပန်းစခန်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဂျပန်တို့အနေဖြင့် စစ်ရှုံးလုဆဲဆဲ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အချိန်
 ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အဆိုပါ အမေရိကန်လေသူရဲများကို ဖမ်းဆီးရမိထားသော
 အမှတ် ၁၀ ဂျပန်ရေတပ် အခြေစိုက်အထူးတပ်ဖွဲ့မှာ စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျကာ
 ထပ်သားဦးရေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာပြီး လုံးပါးပါးနေသည့် အချိန်
 ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆိုပါ အထူးအခြေစိုက်တပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်ခံတပ်မှူးဖြစ်သူ

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် အမေရိကန်လေသူရဲများအား သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းမိထားသည်ကို
 ခံတိုင်းလို ဂုဏ်ယူဝမ်းသာရမည့်အစား 'အလုပ်ပို' လာသည်ဟု ယူဆကာ ဦးနှောက်
 ချောက်နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ သူသည် ကြံရာမရမည့်အဆုံး ဤသုံးပန်းများနှင့်ပတ်သက်၍
 ခေတ်ပညာနချုပ်မှ သူ့အထက်အရာရှိထံ ဖုန်းဆက်၍ အမိန့်တောင်းခံရတော့သည်။
 'ဗိုလ်မှူး၊ ဒီသုံးပန်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
 ပြောပါအုံး'

ဤတွင် ရေတပ်ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်မှူးက သူ့ဖေးခွန်းကို ခပ်တိုတို ခပ်ရှင်းရှင်း
 ဖြင့် လိုရင်းကို ဖြေလိုက်သည်။

'သုံးပန်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဟုတ်လား။ သတ်ပစ်လိုက်ပေါ့'
 ဂျပန်ရေတပ်ဗိုလ်မှူး၏ တိုတောင်းပြတ်သားသော အဖြေကြောင့်
 အမေရိကန် လေသူရဲ သုံးပန်း ၇ ယောက်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ၏ စားအောက်တွင်
 အသက်ပျောက်ခဲ့ကြရသည်။

တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် တရားလို ရှေ့နေကြီးများ၏ တင်ပြလျှောက်ထားချက်များ
 အရ ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်အစိုးရတို့သည် မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းများအပေါ် ဂျပန်တို့၏
 အထက်ဖော်ပြပါ ရက်စက်မှုများနှင့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်မှုများကို အကြိမ်
 ကြိမ် တရားဝင် စာများဖြင့် ရေးသားပေးပို့ကန့်ကွက်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ယင်းပြဿနာ
 နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မစ္စတာ အီဒင်ကိုယ်တိုင်
 ညွှတ်တော်တွင် ထည့်သွင်းပြောကြားခဲ့သည့်အပြင် အမေရိကန်အစိုးရကလည်း
 ချစ်ဇာလန် သံရုံးမှတစ်ဆင့် ကန့်ကွက်စာများ အကြိမ်ကြိမ်ရေးသားပေးပို့ခဲ့သည်။

တစ်ဖန် ဗြိတိသျှအစိုးရကလည်း တိုကျိုမြို့ထုတ် ဂျပန်သတင်းစာတစ်စောင်၌
 ဖြန့်ဖာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့တော်၏လမ်းများပေါ်တွင် ဗြိတိသျှစစ်သား တံမြက်စီးထု
 အမှိုက်ကျုံးနေကြသည့် ဓာတ်ပုံများထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ခြင်းနှင့် ရန်ကုန်ထောင်ကြီး
 အတွင်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသည့် ဗြိတိသျှသုံးပန်းများ၏ စားသောက်နေထိုင်ရေးများ
 အလွန်ဆိုးဝါးနေခြင်းအတွက် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဂျူလိုင်လတွင် တစ်ကြိမ်၊ စက်တင်ဘာလ
 တွင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ကန့်ကွက်စာများ ရေးသားပေးပို့ခဲ့သည်။ ဤသည်ကိုလည်း
 ထိုစဉ်က ဂျပန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး တိုဂိုက 'ဤအချက်များမှာ လုံးဝမဟုတ်မှန်ပါ' ဟု၍
 ဖြန့်ကြားခဲ့သည်။

သို့သော် ဂျပန်စစ်သားများက မဟာမိတ်သံ့ပုန်းများအပေါ် အဘက်ဘက်က နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍ နောက်ဆုံး၌ လူသတ်ပွဲများ ဆင်နွဲ့သည်အထိ ရက်စက်ခဲ့ကြသည်။ 'မဟုတ်ပါ မမှန်ပါ' ဟူ၍ အထက်ပါအတိုင်း လစ်လျူရှုငြင်းဆိုခဲ့သော ရှိကမစ်ဆုနှင့် တိုက်တို့သည် ယခုစစ်တရားခံများအဖြစ် တိုက်ကျီစစ်ခုံရုံးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ မငြင်းသာမကျယ်သာတော့ဘဲ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေကြတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန်ရေတပ်မတော်မှ အရာရှိတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်က မိမိတို့ ဂျပန်များသည် မဟာမိတ်သံ့ပုန်းများအား ဘာကြောင့် အခုလိုက်အပြုလိုက် သတ်ပစ်ခဲ့ကြရသည်ကို ရှင်းလင်းထွက်ဆို၍ ဖြောင့်ချက်ပေးသွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ရေတပ်ဗိုလ် အိုကာမိုတိုသည် တိုက်ကျီစစ်ခုံရုံး၌ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၁ ရက်နေ့က အောက်ပါအတိုင်း ကျမ်းကျိန်၍ ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။

'သုံးပန်းတွေကို သတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် မရှောင် မလွဲသာတဲ့ အချက်ကြီး သုံးချက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ...

- (၁) ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ကို ဂျပန်ပြည် မပို့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။
- (၂) ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ကို စနစ်တကျ အစောင့်အကြပ်များခဲ့ မထားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။
- (၃) ယေဘုယျအားဖြင့် စစ်သုံးပန်းများကို ဂျပန်ပြည်ပို့ပေးဖို့နဲ့ ဒါမှမဟုတ် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များလက်ကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့ ပေါ်ထွက် ချမှတ်ထားပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရေတပ်ဌာနချုပ်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ ရှိနေပါတယ်။

'ကျွန်တော် သိရသလောက်ဆိုရင် ဘယ်သုံးပန်းအကျဉ်းသားကို သုတ်သင်ဖက် တာကို မဆို ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိမာမူရာဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မကန့်ကွက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ ဗိုလ်ကြီးမတ်ဆူဒါရော၊ ဗိုလ်ကြီးဆိုက်တိုရော ကျွန်တော်ရော ဘယ်သူမှ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးဟာ မကောင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စဟာ သနားစရာကောင်းတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်နဲ့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ရေတပ်ဌာနချုပ်ရဲ့အမိန့်ကို လွန်ဆန်ပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ...

ရေတပ်ဗိုလ် အိုကာမိုတို၏ အထက်ပါထွက်ဆိုချက်အရ ဂျပန်တို့

တော်တွင်းသို့ သုံးပန်းအဖြစ် ကျရောက်သွားကြသော မဟာမိတ်စစ်သားများမှာ ဘာသာနားမှ နွားချမ်းသာ' မည် အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် တကယ် တကယ်အားဖြင့် ကျားတို့မည်သည် နွားကို သနားရိုးထုံးစံမရှိသည့်အလျောက် မဟာမိတ် စစ်သုံးပန်း အမြောက်အမြားမှာ နွားအုပ်များပမာ ဂျပန်များ၏ 'ကျားစာ' ဖြစ်ခဲ့ ကြရသည်။

အမှန်စင်စစ် 'စစ်ဦးတီလူး' ဆိုသော စကားအတိုင်း ဂျပန်စစ်သားများသည် နှိပ်စက်ပိတ်ဆို့တစ်ခုကို စတင် သိမ်းပိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မဲမဲမြင်သမျှ ပစ်ခတ် နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် 'မလေးကျားကြီး ယာမာရှိတ' ၏ နှိပ်စက်ချက်အတိုင်း ဂျပန်စစ်သားများသည် တွေ့သမျှရန်သူကို 'မိမိမခင်အား သတ်သွားသည့် လူသတ်သမား' ပမာ လက်စားချေလိုသည့်စိတ်ဖြင့် အစွမ်းကုန် နှိပ်စက်ခဲ့ကြသည်။ ဤအထဲတွင် တိုက်ပွဲ၌မိမိသော သုံးပန်းများ ဒဏ်ရာဖြင့်မိသော သုံးပန်းများနှင့် လက်နက်ချသော သုံးပန်းများပါမကျန် သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ သုံးပန်းများအား သတ်ဖြတ်မှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အထက်အရာရှိ များနှင့် စစ်ဌာနချုပ်များက တစ်စုံတစ်ရာ အရေးယူထားဆီးပိတ်ပင်ခြင်း မပြုရုံမျှမက အချို့နေရာများ၌ ဤအထက်အရာရှိများနှင့် စစ်ဌာနချုပ်များကပါ ထိုသို့ သတ်ဖြတ် သုတ်သင်ရန် တိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍သော်လည်းကောင်း အမိန့် နှိပ်စက်ချက်များ ထုတ်ပြန်ခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့ဖြင့် သွေးစွန်းနေသော ဂျပန်စစ်သားများသည် လူသတ်လုပ်ငန်းများတွင် 'သုတ်သင်' လာကြပြီး နောက်ဆုံး၌ လူသတ်ရလျှင် မနေနိုင်လောက်အောင် 'သွေးဆာ' ဖြစ်သည့်အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အချို့နေရာများတွင်မူ သုံးပန်းများအား အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ အချုပ်ခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ စားဖြင့်ခုတ်၍လည်းကောင်း၊ ထုတ်ဖြင့်ထိုး၍လည်းကောင်း သတ်ဖြတ်ကြသော လူသတ်ခြင်းများသည် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များအတွက် ညနေဘက်တွင် ကျန်းမာရေးအတွက် 'အားကစားလေ့ကျင့်ခန်း' အဖြစ်သဘောထားကာ ပြုလုပ်ကြသည်အထိ ဖြစ်လာကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုက်ကျီစစ်ခုံရုံး မှတ်တမ်းများတွင် အိမာမူရာစစ်မှတ်တမ်းကို တွေ့ရှိကြားနားခဲ့ကြရသည့် ဖြစ်ပုံမှာ ... ။

၁၉၄၄ ခု၊ အောက်တိုဘာလအတွင်းက နယူးဂီနီကျွန်းပေါ်ရှိ အမှတ် ၃၆ နှိပ်စက်မကြီး၏ လက်အောက်ရှိ တပ်ရင်းတစ်ရင်းမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တပ်မှူးတစ်ယောက်

သည် တပ်မစစ်ဌာနချုပ်သို့ တောင်းဆိုချက်တစ်ရပ် တင်ပြခဲ့သည်။ သူ၏ တောင်းဆိုချက်မှာ အခြားမဟုတ်၊ 'အမေရိကန် သံပန်းများအား တစ်ခါမှမျှ မသတ်ဘူးသေးသဖြင့် သတ်ခွင့်ပေးပါ' ဟူသော တောင်းဆိုချက်ပင်တည်း။

ဤတွင် 'သဘောကောင်း၍ အစစအရာရာ လိုက်လျောတတ်သော' တပ်မကြီးများသည် အဆိုပါ စစ်ဗိုလ်၏ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း အမေရိကန် သံပန်းနှစ်ယောက်အား အချုပ်ခန်းထဲမှထုတ်၍ စစ်ဗိုလ်ထံပို့လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သွေးဆာနေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သံပန်းများရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အား မျက်နှာကို အဝတ်များစီးကာ ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်၍ လုံစွမ်းဖြင့် အားရပါးရ ထိုးသတ်ခဲ့တော့သည်။

သွေးဆာနေသော ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ တိုကျို စစ်ခုံရုံးတွင် အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားခဲ့ကြသလို လူသတ်လုပ်ငန်းတွင် 'ယဉ်ပါး' နေကြသော ဂျပန်စစ်သားများ၏ လူမဆန်သော လူသတ်နည်းများကိုလည်း ကြားနာတွေ့ရှိခဲ့ကြရသေးသည်။

အမှတ် ၁၈ ဩစတြေးလျတပ်မဟာမှ ဗိုလ်ကြီးကင်းဂဲလ်သည် ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သည့် လူသတ်နည်းကို သူ့ကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်းကို စစ်ခုံရုံးတွင် သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုခွာခဲ့သည်။

'ကျွန်တော် တို့ဟာ ၁၉၄၂ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ ၂ ရက်နေ့လောက်မှာ မစ်လ်နီ ပင်လယ်အော်ထဲက ဝါဂါဝါခိုတွဲ ကျွန်းကလေးပေါ်မှာရှိတဲ့ ဂျပန်စစ်မရင်း စစ်ဌာနချုပ်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို သိမ်းပိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခံစစ်အနေအထား ပြုလုပ်ဖို့အတွက် အဲဒီ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်ရဲ့ အနီးအနားတဝိုက်က ထောတွေ့ကို ရှင်းတဲ့အခါ တစ်ရပ် ၆၁ ဩစတြေးလျစစ်သားနှစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို သွားတွေ့ပါတယ်။'

'အဲဒီထဲက အလောင်းတစ်လောင်းဟာ လက်နှစ်ဖက်ကို ငွေမှာ ကြိုးနဲ့ပူးပြီး ချည်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ဘောင်တံကိုလဲ ခူးနှစ်ဖက်အထိ ဆွဲချထားပြီး စစ်ဖိနပ်စီးတဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုလဲ ခါးပတ်နဲ့ တုပ်ချည်ထားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့နားရွက်ဖျားကလေးတွေကိုလည်း လှီးဖြတ်ထားပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝားမြောင်နဲ့ လုံစွမ်းဒဏ်ရာ အချက် ၂၀ လောက် တွေ့ရပါတယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ဟာလဲ ကြိုးနဲ့ ပူးချည်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ

တင်ရက်သား ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့လက်မောင်းမှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရင်း ထိသွားတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ဝားဒဏ်ရာတွေ တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တင်ပါးနဲ့ အင်္ဂါဇာတ်ကိုလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ လှီးဖြတ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်'

'နောက်တစ်ကြိမ် ဝါဂါဝါဝါကနေပြီး လီလီဟီကို သွားတဲ့လမ်းပေါ်မှာ တခြား ဩစတြေးလျစစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းကို ထပ်တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီစစ်သားရဲ့ အလောင်းဟာ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်ရက်ကြီး လဲကျနေပါတယ်။ သူ့ခြေထောက်မှာ စစ်မြေပြင်သုံး ပတ်တီးစီးထားတဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအလောင်းရဲ့ ခေါင်းပိုင်းဟာ ပြတ်ထွက်နေပြီး ဦးခွံတာလည်း ပွင့်ထွက်နေပါတယ်။ ဝားရှည်နဲ့ နောက်ကနေပြီး အခုတ်ခံထားရတဲ့ ပုံမျိုးပါ။ သူ့ကျောကုန်းနဲ့ ပုခုံးနှစ်ဖက်မှာလည်း ဝားနဲ့ပွန်းထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ တွေ့ရပါတယ်။'

'နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ အာတီဆိုမာဆိုတဲ့ အရပ်မှာ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိပါတယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ် စကားပြောတတ်တဲ့အတွက် စောစောက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဩစတြေးလျ စစ်သားနှစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းတွေကိုလိုက်ပြုပြီး သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ပါတယ်။ သူပြောပြချက်အရ ဩစတြေးလျ စစ်သားတွေကို ယခုလို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်တာတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အထက်အရာရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေရဲ့ အမိန့်အရလုပ်ရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေကလည်း ဂျပန်စစ်သားတွေ လက်နက်မချတဲ့ ဆက်တိုက်အောင် ဒီလိုအလုပ်ခိုင်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဩစတြေးလျ စစ်သားတွေကို အခုလို ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတဲ့အတွက် တကယ်လို့ တူနော် စစ်သားတွေဟာ လက်နက်ချပြီး ရန်သူ့လက်ထဲရောက်သွားရင် ဒီလို ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်မှုမျိုး ခံရလိမ့်မယ်ဆိုတာသိပြီး လက်နက်မချရအောင် လုပ်ခိုင်းတဲ့ သဘောမျိုးဆိုတာ သိရပါတယ်'

ဤသို့ဖြင့် ဂျပန်တို့သည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တရားဥပဒေများကို အားမကျန် ထောက်၍ စစ်သံပန်းများအား အစွမ်းကုန် ညှဉ်းဆဲခဲ့ကြသည်။ အစွမ်းကုန်နှိပ်စက်ခဲ့

ကြသည်။ အစွမ်းကုန် သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့သို့ပန်းများအား သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုး ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုး ဆင်ခြေဆင်လက်အမျိုးမျိုးဖြင့် သတ်ပစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း စစ်သုံးပန်းများအတွက် 'အလုပ်ပို' မလုပ်စေကြသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စစ်သုံးပန်းများအား လုံလောက်သော အစောင့်အရှောက်များ မထားနိုင်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ စစ်သုံးပန်းများအား ဂျပန်ပြည်သို့ မပို့နိုင်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ ဂျပန်စစ်သားများ ရန်သူထံ လက်နက်ချမည်ကို မချရဲ မချွန်နိုင်ရန်တစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ဤသို့သောအကြောင်းအကြောင်းများကို အကြောင်းပြကာ အလောင်းချင်းထပ်အောင် သတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ကာယကံမြောက်စစ်သုံးပန်းများအား ကိုယ်ထိလက်ရောက်သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ခဲ့ကြရသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများအနေဖြင့်လည်း အထက်အရာရှိများ၏ အမိန့်အရလည်းကောင်း၊ 'စစ်ဦးစီးလူး'ဟူသော စာကားအတိုင်း ရန်သူအပေါ်တွင် ရက်စက်သည့် စိတ်ဓာတ်အရလည်းကောင်း၊ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လူသတ်လုပ်ငန်းများတွင် 'ယဉ်ပါး'ကာ 'သွေးဆာ'နေသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုးသော အခြေအနေများအရ စစ်သုံးပန်းများအား သွေးချောင်းစီးအောင် သတ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ စစ်သုံးပန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော ရက်စက်မှုများကို စာရင်းဖယားများက ခိုင်လုံထင်ရှားဖော်ပြခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဥရောပ စစ်မျက်နှာတွင် ဂျပန်တို့လက်ထဲသို့ ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်စစ်သားပေါင်း ၂၀၀,၀၀၀ ကျော် (၂၃၅,၄၇၃ ယောက်တို့၏ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ကြရသည်။ ၎င်းတို့အနက် စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ သုံးပန်းများပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြရာ ဂျပန်တို့၏ သုံးပန်းစခန်းများ၏ မဟာမိတ် စစ်သားပေါင်း ၉၀၀၀ ကျော် (၉၃၄၈ ယောက်တို့) သေဆုံးခဲ့ကြရသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အချိုးအစားအားဖြင့် ဆိုပါက နာဇီတို့၏ အကျဉ်းစခန်း၊ ငရဲခန်းများ၌ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသော မဟာမိတ် သုံးပန်းများမှာ ၄ ရာခိုင်နှုန်းမျှသာ ရှိခဲ့ရသည်။

သို့သော် ... တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၏ စစ်ရာဇဝတ်မှတ်တမ်းများအရဆိုပါက ဂျပန်တို့ လက်တွင်းသို့ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ကြရသော ဗြိတိသျှ အမေရိကန်

၁၁နေ့၊ နယူးဇီလန်နှင့် ဩစတြေးလျ စစ်သားပေါင်း ၉၅,၁၃၄ ယောက် ခြိမ်းခြောက်ခံရကာ အချိုးအစားအားဖြင့် ၂၈၆၅ ရာခိုင်နှုန်းအထိ သေကျေပျက်စီးခဲ့ရသည်ကို တွေ့ရှိကြရသည်။ အရေအတွက်အားဖြင့် အတိအကျဆိုလျှင် ဂျပန်တို့၏ အကျဉ်းစခန်းများ၌ ဂျပန်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် မရှုမလှ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရရှာသော သုံးပန်းများမှာ စုစုပေါင်း နှစ်သောင်းခုနစ်ထောင်နှစ်ရာငါးဆယ့်ခြောက်ယောက် (၂၇,၂၅၆) ခန့် ရှိခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဂျပန်စစ်တရားခံများအား ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခဲ့သော ဤတိုကျိုစစ်ခုံရုံးသည် လူပေါင်းနှစ်သောင်းကျော် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ဧရာမလူသတ်မှုကြီးတို့၏ စစ်ဆေးခဲ့ရသည့် တရားရုံးဖြစ်သည်ဟုဆိုပါက ဆိုသူဘက်က လွန်ရာကျပါဦးမည် ဟော။

www.burmeseclassic.com

ဖိုးခန်းအတွင်းမှ သလုပ်နဲ့ တပေါင်းစည်းစုနေခြင်း

'ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီ စတိုအခန်းထဲမှာ တစ်နာရီလောက် နေကြရပြီး ဂျပန်စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဒီထက်ငယ်တဲ့ အခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲကို မောင်းခေါ်သွားကြပါတယ်။ စောစောက အချိန်အထိ သူနာပြုဆရာမတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စတိုခန်းထဲက အဲဒီ အခန်းငယ်ကလေး ထဲကို ခေါ်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီ သူနာပြုဆရာမတွေ ပါမလာတော့ပါဘူး။ သူတို့ကို ဂျပန်တွေက တခြားခွဲပြီး ခေါ်ထုတ်သွားပါတယ်။ အဲဒီလို ခေါ်သွားရင်နဲ့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က သံခမောက်နဲ့ ခေါင်းကိုက်ပြီး ခြေထောက်နဲ့လည်း ပိတ်ကန် ပါးကိုလည်း လှမ်းနှိပ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရပါတယ်'

ခ မဆောင်တစ်ခုလုံးရှိ ပရိသတ်အားလုံးသည် အသံချဲ့စက်မှတစ်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာ သော အသံကို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားစွင့်နေကြသည်။ တစ်ချိန်တည်း ဂင် သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် အခန်းကျယ်ကြီး၏ အလယ်တည့်တည့် ရှိ သက်သေ ကလေးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

အဲဒါ သက်သေခံကလေးပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး သူ၏ အဝတ်များကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူသည် ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

မှန်သည်။ ယနေ့ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် သက်သေအဖြစ် ယခုကဲ့သို့ လာရောက် အစစ်ခံနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မစ္စတာဂျိမ်းစ်ဘားရက်အမည်ရှိ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ် ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် ကနေဒါနိုင်ငံ ကွီဘတ်မြို့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က ဆင် ဘာသာရေးကို ရှိသေကိုင်စွဲပြီး လေ့လာလိုက်စားခဲ့ရာမှ ခရစ်ယာန် သာသနာ့ ဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကနေဒါတစ်မတော်တွင် စစ်သားများအား ဘာသာရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ လုပ်ဆောင်ပေးရန် အတွက် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်နေ့တွင် သူ့ဆိပ်ကမ်းအား ဂျပန်တို့က အလစ်ဝင်ရောက် ပုံးကြတိုက်ခိုက်ခဲ့၍ စစ်ကြီးဖြစ်ပွား တာချိန်တွင် ဂျိမ်းစ်ဘားရက်သည် ဟောင်ကောင်မြို့ရှိ စစ်ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် အမှုထမ်း သူ့ကိုရှိနေသည်။ အဆိုပါ စစ်ဆေးရုံမှာ စစ်မဖြစ်မီက စတီဗင်ကောလိပ်ကျောင်း ဆောက်အညီဖြစ်၍ စစ်ဖြစ်လာသောအခါ ဒဏ်ရာရသည့် မဟာမိတ်စစ်သားများ အတွက် စစ်ဆေးရုံအဖြစ် ပြောင်းလဲအသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့ ...

ဤနေ့ဤရက်သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များအတွက် မင်္ဂလာရှိသောနေ့ ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား ပိတ်ကြားကာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးညှပ်ခံကာ စားကြသောက်ကြ လက်ဆောင်များ အပြန်အလှန် ဆေးကြသည့် တကယ့် ပျော်စရာနေ့ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သည်နှစ်တွင်မူ သည်ခရစ်စမတ်နေ့သည် မစ္စတာဘားရက်နှင့် အပေါင်းပါများအတွက် ပျော်စရာခွင်စရာ မဖြစ်ခဲ့ရုံမက ကြမ္မာငင်၍ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်သည့် နေဟူ၍ပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီဇင်ဘာ ၂၅ ရက်၊ ခရစ္စမတ်နေ့၌ တကယ့်အချိန်ကောင်းဖြစ်သော နံနက် ၆ နာရီခန့်တွင် လက်နက်မျိုးစုံ တိုင်ဆောင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားများသည် မစ္စတာဘားရက် အမှုထမ်းနေသည့် ဆေးရုံအတွင်းသို့ ဒလကြမ်းဝင်ရောက်လာကြသောကြောင့်တည်း ... ။

'ဝင်ဝင်ခြင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း'ဟူ၍ ဆိုရိုးစကားရှိသော်လည်း ဆောက်ကို ဆက်လက် လှံစွပ်များတပ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်လာကြသည့် ဂျပန်စစ်သားများအတွက်မူ 'ဝင်ဝင်ခြင်း လှံစွပ်နဲ့ထိုး'ဟူ၍ပင် ဆိုရိုးစကား ပြောကြားရ လေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ဆိုသော် ဆေးရုံအတွင်းသို့ ပထမဆုံးပြေးဝင်လာကြသော

ဂျပန်စစ်သား ငါးယောက်သည် မစ္စတာဘားရက်၏ မျက်စိအောက်မှာပင် ကုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေကြသည်။ လူနာ ၁၅ ယောက်အား ဘာမပြော ညာမပြောဘဲ လှံစွပ်ဖြင့် အတင်းဝင်ထိုးကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ထိုရက်က ထိုဆေးရုံတွင် လူနာပေါင်း ၁၆၀ ခန့်ရှိ၍ သူနာပြုဆရာမပေါင်း ခုနစ်ယောက်ရှိနေကြရာ ထိုသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်းခနဲ ဝင်လာသော ဂျပန်စစ်သားများကြောင့် ဆေးရုံတစ်ခုလုံး ရှန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထိုနောက် မစ္စတာဘားရက်ရှိနေသည့် အခန်းထဲသို့ ပထမဂျပန်စစ်သား ငါးယောက်အပြင် နောက်ထပ် ဂျပန်စစ်သားများ ထပ်မံရောက်ရှိလာကြပြီး ကုတင်ပေါ်မှ လူနာများကို အတင်းဝင်၍ ဆွဲထူကာ ဆေးရုံအမှုထမ်းများ၊ သူနာပြုဆရာမများနှင့်တကွ မစ္စတာဘားရက်ကိုပါ စတိုခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ အားလုံးမောင်းချခဲ့ကြသည်။

ပါးစပ်မှ 'ရူးရူး... ရူးရူး...' ဟူ၍ အော်ဟစ်ကာ သေနတ်တကာအား လှံစွပ်တရမ်းရမ်းဖြင့် အမေ့သောင်းကျန်းခဲ့ကြသော ဂျပန်စစ်သားများ၏ ထိုစဉ်က ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကို မစ္စတာဘားရက်သည် ယနေ့တိုင်အောင်ပြန်၍ မြင်ယောင်နေမိသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူသည် ယခု တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၌ အဆိုပါအဖြစ်အပျက်ကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပြန်လည်ထွက်ဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော်တို့အတွက် အဲဒီ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဒဏ်ရာရအောင် တဲ့ လူနာတွေနဲ့ ဆေးရုံ၊ အမှုထမ်းတွေပါ အားလုံးလူပေါင်းကိုးဆယ်လောက် ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီမှာ လူက သိပ်များပြီး အခန်းကလေးက သိပ်ကျဉ်းနေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုင်လို့မရပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီး အားနည်းနေတဲ့ လူမမာတွေနဲ့ဒဏ်ရာသိပ်ပြင်းနေတဲ့ လူမမာတွေကိုပဲ ထိုင်ထိုင် ရတဲ့လူထိုင်ခိုင်းပြီး လုံထားမှဖြစ်ခဲ့လို့တွေကို ကြမ်းပေါ်အသာလှုံထားရပါတယ်။

'ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအခန်းကလေးထဲ ရောက်ပြီးခဏနေတော့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် တံခါးဝရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ကို အမှီအကူနဲ့ လက်မြှောက်ခိုင်းပါတယ်။ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ပြောက်ထားတုန်းမှာပဲ အဲဒီ ဂျပန်စစ်သားဟာ ကျွန်တော်လက်ထဲ လက်ပတ်နာရီနဲ့ လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူတဲ့အပြင် ကျွန်တော်အိတ်ထဲက ရှိသမျှ

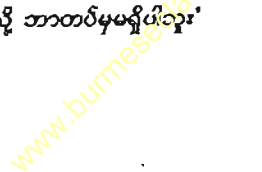
ပိုက်ဆံကိုပါ နှိုက်ယူလိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ တအောင်လောက်ကြာတော့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြီး စောစောက စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ သူတို့အားလုံး ထွက်သွားပြီး ဘာမှမကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခန်းဆပြင်ဘက်က ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

စကားတစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနှင့် မှန်မှန်ကြီးပြောနေသော မစ္စတာဘားရက်၏အသံသည် ဤနေရာအရောက်တွင် အနည်းငယ် အသံတိမ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ တစ်လျှောက်လုံး တရားသူကြီးများ၏ စင်မြင့်ဆီသို့ နှစ်ဖက် ခပ်မေးမေးထားကာ ပြောကြားလာခဲ့ရာမှ သူသည် မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံးကို အသာရိတ်ကာ အနည်းငယ် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး သူ့စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီအခန်းကလေးထဲမှာ ညနေ ၄ နာရီအထိ နေခဲ့ရပါတယ်။ ညနေ ၄ နာရီလောက်ကျတော့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာပြီး အင်္ဂလိပ်တပ်တွေက ဟောင်ကောင်မြို့ကို လက်နက်ချလိုက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ လာပြောပါတယ်။

'ဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆေးရုံတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တွေမြင်ရတာတွေကတော့ တကယ့် ထုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာပါပဲ။ တစ်နေရာမှာ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲက ခေါ်ထုတ်သွားတဲ့ လူ ၂ ယောက်ရဲ့အလောင်းတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ အလောင်းနှစ်ခုစလုံးဟာ မြင်မကောင်းအောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းဆွတ်ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့ရဲ့နားရွက်တွေ လျှာတွေ၊ နှာခေါင်းတွေအားလုံး လှိုင့်မြတ်ခံထားရတဲ့ပြင် မျက်လုံးတွေပါ ဖောက်ထုတ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က မကျန်းမာလို့ ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ဖြစ်နေကြတဲ့ လူမမာပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်လောက် အသတ်ခံရပါတယ်။ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရတဲ့ လူတွေဆိုရင်ပဲ ဒီထက်များပါတယ်။ ထကယ်ကတော့ ဒီလူတွေအားလုံးတာ ဘာလက်နက်မှ ကိုင်ဆောင်ထားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံဟာဆိုရင်လည်း ဘယ်စစ်မြေပြင်နဲ့မှနီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆေးရုံနားမှာလည်း လက်နက်ကိုင်တပ်ဆိုလို့ ဘာတပ်မှမရှိပါဘူး။

'ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံဆရာကြီးနဲ့ လက်ထောက်ဆေးရုံဆရာကြီးနဲ့ အလောင်းတွေကိုလည်း ဆေးရုံခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ထဲမှာ တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အလောင်းတွေဟာလည်း မြေထဲမှာပဲ မကောင်း ချွေမကောင်းအောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေကြပါတယ်'

'ကျွန်တော်ဟာ သူနာပြုဆရာမတွေအတွက်လည်း စိုးရိမ်နေပါတယ်။ သူတို့ကို မနေ့က ဂျပန်တွေဆွဲခေါ်သွားပြီးဆွဲနေတာ မတွေ့ရတော့ပါ။ ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် ဆေးရုံဝင်းထဲ လျှောက်ကြည့်နေတုန်း သူနာပြုဆရာမ လေးယောက်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ထိခိုက်မှုကို လာနေလှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံပျက်ပမ်းပျက်ဖြစ်နေတာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ သူတို့ဟာ မနေ့ညက အင်မတန် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေပါတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ ဂျပန်တွေနဲ့ ဖော်ကားတာကို ခံခဲ့ကြရပါတယ်။ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောပြချက်အရဆိုရင် ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ သူ့ကို သေနေတဲ့လူသေအလောင်း နှစ်လောင်းပေါ်မှာ အတင်းဆွဲလှဲပြီး အကြိမ်ကြိမ်မတရားကျင့်ကြံတယ်လို့ သိရပါတယ်'

'မနက်ပိုင်း နေတော်တော်လေးမြင့်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ ...

ဆေးရုံဝင်းအပြင်ဘက်နားက ခြုံပုတ်တွေထဲမှာ တခြားသူနာပြုဆရာမသုံးယောက်စလုံးရဲ့ အလောင်းတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီထဲက သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းဟာဆိုရင် ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြား ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တွေ့သမျှ အလောင်းတွေကိုမြှုပ်ဖို့အတွက် လူစုပြီး စီစဉ်နေတုန်းမှာပဲ ဂျပန်စစ်သားတွေက အလောင်းတွေကို မြေမြှုပ်ဆွဲမီးရှို့ပစ်ရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆေးရုံဝင်းထဲနဲ့ ဝင်းအပြင်ဘက်မှာ တွေ့ရသမျှ အလောင်းတွေကို စုပြုံပြီး မီးသဂြိုဟ်လိုက်ကြရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ မီးသဂြိုဟ်လိုက်ရတဲ့ အလောင်းပေါင်းဟာ အားလုံး ၁၇၀ လောက် ရှိပါတယ်'

မစ္စတာဘားရက်၏ စကားအဆုံးတွင် ရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူအားလုံးတို့မှာ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ တစ်ယောက်မကျန် မျက်နှာများ ညှိုးသွားကြသည်။

လူပေါင်း ၁၇၀ ...

မှန်သည်။ လူသားအချင်းချင်း ချစ်ကြည်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဆုတောင်းတောင်းကြစေဖြစ်သော အဆိုပါ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၅ ရက်၊ ခရစ္စမက်စ်နေ့ဟောင်ကောင်မြို့မှ ဤဆေးရုံကြီးတွင် လူပေါင်း ၁၇၀ ကျော်တို့မှာ ဂျပန်တို့၏ သူ့ဆန်သော ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကြောင့် မရှုမလှအသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသည်။

အမှန်စင်စစ် ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှုများကြောင့် လူပေါင်း ၁၇၀ ကျော် ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည့် အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်မှာ စင်္ကာပူကို ဂျပန်တို့ တက်ရောက် ချီတိုက်ခဲ့စဉ်က အသတ်ခံခဲ့ကြရသည့် အရေအတွက်ဖြင့် နှိုင်းစာလိုက်ပါက အသေးအဖွဲ့မျှသာ ရှိသေးသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် အရှေ့တောင်အာရှမှ ဦးညွှန်တို့၏ ကမ္ဘာကျော် စင်္ကာပူခံတပ်ကြီးနှင့် စင်္ကာပူမြို့ကို ဗြိတိသျှတို့က ဂျပန်တို့ထံ ချွတ်ချွတ်မရှိ လက်နက်ချခဲ့ကြရသည်။ ဤတွင် စင်္ကာပူတစ်ဝိုက်ရှိ ဂျပန်တပ်များကို ခုခံချုပ်ကွပ်ကဲရသော ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတသည် စင်္ကာပူကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးကို တစ်စွဲတည်းဆိုက်ခဲ့ပြီးနောက် ၎င်း၏ လက်အောက်ရှိ ဂျပန်တပ်မှူးများဖြစ်ကြသော နိရှိမုရု၊ နိသုအိ၊ မူတာဂူချီနှင့် ကာဝါမူရာတို့အား စင်္ကာပူတွင် မှီတင်းနေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဗြိတိသျှ တရုတ်အမျိုးသားအားလုံးကို ဖမ်းဆီး၍ အကျဉ်းချထားရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ အဆိုပါ တရုတ်အမျိုးသားထဲမှ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်သူများနှင့် ဗြိတိသျှအစိုးရထံ အမှုထမ်းခဲ့ကြသော တရုတ်အမျိုးသား မှန်သမျှကို သုတ်သင် ချစ်ကြရမည်ဟူ၍ တစ်ချက်လွတ်အမိန့် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ၏ အမိန့်အရ အထက်ဖော်ပြပါ ဂျပန်တပ်မှူးများအောက်တွင် စင်္ကာပူမြို့ကြီးကို လေးပိုင်းပိုင်း၍ တရုတ်အမျိုးသားမှန်သမျှအား တစ်စုံတစ်ရာစစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ ဒလကြမ်း သိမ်းကျုံးဖမ်းဆီးခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ယာမာရှိတ၏ ညွှန်ကြားချက်တွင် အဆိုပါ တရုတ်အမျိုးသားများအား ၃ ရက် (ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့မှ ၂၃ ရက်နေ့)အတွင်း တစ်ယောက်မကျန်အားလုံး ခြိမ်းဖမ်းဆီးကြရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စင်္ကာပူတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသည့် တရုတ်အမျိုးသားများမှာ ထောင်သောင်းချီ၍ ရှိနေကြသည်ဖြစ်ရာ၊ မတ်လ ၃ ရက်နေ့အထိ ဖမ်း၍မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ နယ်မြေတပ်မှူးများဖြစ်ကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နိရှိမုရု

မတ်ဆုအိ၊ မူတာဂူချီနှင့် ကာဝါမူရာတို့သည် တရုတ်များအား သတ်မှတ်ထားသည့် ဂုဏ်ပိုင်းအတွင်း ပြီးစီးအောင် မဖမ်းနိုင်သည့်အတွက် ဝိုင်းချုပ်ယာမာဂူတစ်ခု အရေအတွက် ပြစ်တင်မှုကို ခံရမည်စိုးသဖြင့် ဖမ်းဆီးရမိထားသည့် တရုတ်အမျိုးသားများထဲမှ ဂုဏ်ပိုင်း ဆန်ကုန်ရေသမားများနှင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ အမှုထမ်းများဟူ၍ စနစ်တကျ စစ်ဆေး ရွေးချယ်ခြင်း ပြုမနေတော့ဘဲ သူတို့မျက်စိထဲတွင် 'ကြည့်မရသည့်' တရုတ်အမျိုးသား မှန်သမျှကို မြန်မြန်ထက်ထက်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက် သတ်ပစ်ကြတော့သည်။

ထိုသို့ တရုတ်များအား အချိန်လှ၍ 'မြန်မြန်နှင့်များများ' သတ်နိုင်ကြရန် အတွက် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် (စစ်ပုလိပ်)များက တပ်ဖွဲ့လိုက်ချီ၍ ကူညီသတ်သင်ပေး ကြရာ ထိုနေ့ထိုရက်များက စင်္ကာပူရှိ တရုတ်အမျိုးသားများမှာ ရာလိုက်ထောင်လိုက် ချီ၍ နေ့စဉ် အသတ်ခံခဲ့ကြရရှာသည်။ ထိုစဉ်က စင်္ကာပူမြို့ရှိ တန်ဂျပ်ဂါအမည်ရှိ ဆိပ်ကမ်းတံတားပေါ်တွင် တရုတ်အမျိုးသားများအား တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန့် ဂျပန်တို့က အစုလိုက်အပြုံလိုက် ခေါင်းဖြတ်၍ သတ်ခဲ့ကြရာ စင်္ကာပူ ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက် မလတ္တာရေလက်ကြားတွင် ခေါင်းပြတ်နေသော တရုတ်အမျိုးသားများ၏ အလောင်းများမှာ ဥဒတိုမျောပါနေကြသည်ကို ကြောက်မမန်းလိလိ တွေ့မြင်ခဲ့ကြရ သည်။ အချို့သော တရုတ်များကို ဂျပန်တို့က စင်္ကာပူဆိပ်ကမ်းမှ မော်တော်ဘုတ်များ ဖြင့် စုပွဲတင်ဆောင်သွားကြပြီး ဘလက်မာတီကျွန်းနှင့် တစ်ခိုခန့်အကွာတွင် ရေထဲသို့ ကန်ချကြသည်။ ထို့နောက် အသက်ဘေးအတွက် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကူးဆတ် နေကြသော တရုတ်များအား ရိုင်းဖယ်သေနတ်များ၊ စက်သေနတ်များဖြင့် ရက်ရက် စက်စက် ပစ်သတ်ခဲ့ကြရာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် ပင်လယ်ပြင်မှာ သွေးချင်းချင်းနီခဲ့သည်။

စင်္ကာပူကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် အထက်ပါအတိုင်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံခဲ့ကြပြီး ဂျပန်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြရသော တရုတ်အမျိုးသားများ၏ အရေအတွက်မှာ မည်ရွေမည်မျှရှိသည်ဟူ၍ မည်သူမျှ အတိအကျမပြောနိုင်။ သို့သော် ကာယကံရှင်လူသတ်သမား ဂျပန်များ၏ စာရင်းအရ ပင်လျှင် အသတ်ခံခဲ့ကြရသည့် လူပေါင်းမှာ ၅၀၀၀ ကျော်ရှိခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ဂျပန်တို့လက်ချက်ဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူများမှာ ဗြိတိသျှ အမေရိကန်စသည့် တပ်မတော်များမှ စစ်သားများလည်းမဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ရာ လက်နက်စွဲကိုင်ထားကြသူများလည်း မဟုတ်ပါဘဲ၊ လုံးဝအပြစ်ကင်းခဲ့သည့် အရပ်သူ အရပ်သားများသာလျှင် ဖြစ်ကြသည်။ သို့ပါလျက် ဂျပန်တို့သည် လက်နက်ဟူ၍

မည်သည့်အရာမျှ ကိုင်ဆောင်ခဲ့ခြင်းမပြုကြသည့် အရပ်သူအရပ်သားများကိုပင် နှိပ်သားပေးဘဲ ရာလိုက်ထောင်လိုက်ချီ၍ သတ်ခဲ့ဖြတ်ခဲ့ကြသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်သနည်း။

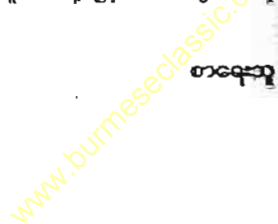
'ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသားများအား သတ်ဖြတ်ရာတွင် သူတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ သတ်နေရာတည်းတွင် စု၍ ထားကြရမည်။ ထို့ပြင် သုတ်သင်ခံရသူများ၏ အလောင်းများ နှင့် ဝှင်းလင်းဖျောက်ဖျက်ရေးမှာလည်း အခက်အခဲတစ်ခုပင်ဖြစ်ရာ အဆိုပါအလောင်း များကို ကြိုတင်သတ်မှတ်ရွေးချယ်ထားသည့် အဆောက်အဦတစ်ခု အတွင်းသို့ စုပွဲ တွင်းပြီး မီးရှို့ပစ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အလောင်းများကို မြစ်ထဲသို့ချပစ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြ ရမည်'

အပြစ်မဲ့ အရပ်သူအရပ်သားများအား အစုလိုက် အပြုံလိုက်သတ်ဖြတ်မှုများ သည် ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ခံအကြီးအကဲများကိုယ်တိုင်က အတိအကျ ညွှန်ကြား ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၌ တင်ပြခဲ့သည့် ဂျပန်တို့၏ အထက်ပါအမိန့်အရ အထင်အရှားသိနိုင်သည်။ အရပ်သူအရပ်သားများအား မည်သို့သတ်ဖြတ်၍ အလောင်း များအား မည်သို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမည်ကို ဖော်ပြထားသော အထက်ပါအမိန့်သည် ဂျပန် ရေထပ်မတော်၏ အနောက်တောင်ပိုင်း ဒေသဆိုင်ရာ စစ်ဆင်ရေးအမိန့်များတွင် အတိအလင်းဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

ထို့ပြင် စင်္ကာပူတစ်ဝိုက်ရှိ တရုတ်အမျိုးသားများအား သတ်ဖြတ်ရာတွင် တာဝန်ယူခဲ့ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များအနက် စစ်ဗိုလ်ယာမာဂူချီထံမှ သိမ်းဆည်းရမိ သည့် သူ၏ အောက်ပါနေ့စဉ်မှတ်တမ်းများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ဂျပန်တို့၏ သူသတ်ဝါဒကို သိသာနိုင်သည်။

'ကျွန်ုပ်တို့အား တွေ့ရှိသမျှ ယောက်ျားအားလုံးကို သတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယခုအချိန်မှစ၍ ဓားပြလူဆိုးများအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းဖွဲ့ကြီးကို အထင်အရှား တွေ့မြင်ကြရတော့မည် ဖြစ်သည်။'

သူပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာဂူချီသည် တရုတ်ပြည်မကြီးတွင်လည်း အမှုထမ်းခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်က သူ၏ အဖွဲ့ဝင်များအား ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့် အသုံးအနှုန်းအတိုင်း သူ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ယခု ကဲ့သို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ သတင်းများ ရရှိရန်အတွက် ယောက်ျား အားလုံးကို သတ်ပစ်ရန်နှင့် ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည့် မိန်းမများကိုလည်း သတ်ပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။ အားလုံးခြံလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကား သုတ်သင်ရေးပင် ဖြစ်သည်။

လုံးဝအပြစ်ကင်းမဲ့သည့် သာမန်အရပ်သူ အရပ်သားများကိုပင်လျှင် အထက်ပါအတိုင်း မျိုးပြုတ်အောင် သုတ်သင်ခဲ့ကြသော ဂျပန် လူသတ်သမား စစ်ဗိုလ်စစ်သားများသည် နောက်ပိုင်း၌ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပျောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များမှ တော်လှန် ရေးသမားများကိုပင် 'တွေ့ရာသချိုင်း စားမဆိုင်း'ဘဲ မီးကုန်ယမ်းကုန် အစွမ်းကုန် သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံအားလုံးတို့မှ ဂျပန် တော်လှန်ရေး ရဲဘော်များမှာ ဂျပန်တို့လက်တွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မရှုမလှ နှိပ်စက်ခြင်းခံကြရပြီး နောက်ဆုံး၌ အသက်နှင့်ကိုယ်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲခဲ့ကြရရှာ သည်။

ဤဖြစ်ရပ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း တစ်ခုတစ်ရာ သံသယဖြစ်စရာ အငြင်း ပွားစရာမလို အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကာယကံရှင် လူသတ်သမားများဖြစ်ကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ၏ အောက်ပါနေ့စဉ်မှတ်တမ်းများကပင် အတိအလင်း ဝန်ခံ နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

'ဖေဖော်ဝါရီ ၇-၄၅ ။ ။ ယနေ့ည ပျောက်ကျားတပ်သား ၁၅၀ ကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်သည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ ပျောက်ကျား ၁၀ ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်တွယ် လုံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့သည်။

၉-၄၅ ။ ။ ပျောက်ကျား တပ်သား ၁၀၀၀ ကို ယနေ့ည မီးရှို့သတ်လိုက်သည်။

၁၃-၄၅ ။ ။ ဘန်ဇိုင်းတံတားပေါ်မှ ကြည့်လျှင် ရန်သူ တင့်ကားများ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုက်ခိုက်ရေးအစီအစဉ်အားလုံး ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျောက်ကျားများအား ဖမ်းဆီးထားသည့် အချုပ်ခန်း၌ အစောင့်တာဝန်ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဤအတောအတွင်း ပျောက်ကျား

၁၀ ယောက် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံးကို ပြန်ဖမ်းမိပြီး လုံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်ရသည်။ ၁၆၀၀ နာရီတွင် ပျောက်ကျား အားလုံးကို မီးရှို့၍ သတ်လိုက်ကြသည်။

အောက်ပါတို့မှာ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွင် တပ်စွဲထားသော ဂျပန်တပ်များအနက် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းဖြစ်သည်။

'ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ ။ ။ လုံခြုံရေးအတွက် မြို့သူမြို့သားအားလုံး ကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ပြီး ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူလိုက်သည်။

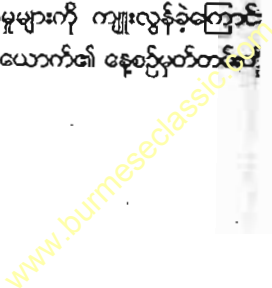
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၇ ။ ။ ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ မျှသော ဖိလစ်ပိုင် လူမျိုးများသည် ဂျပန်ကို လိုလားသူများမဟုတ်သဖြင့် ၎င်းတို့အား အရေးယူ အပြစ်ပေးရန် စစ်ဌာနချုပ်မှ ယခုလ ၁၀ ရက်နေ့က အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရပ်ကွက်အများအပြားတွင် (ယောက်ျားမိန်းမ ကလေးလူကြီးများနှင့် တရုတ်များအပါအဝင်) လူပေါင်းထောင်ပေါင်း များစွာတို့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ရ သည်။ သူတို့၏ နေအိမ်များကိုလည်း မီးရှို့၍ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကိုလည်း သိမ်းယူခဲ့ရသည်။'

တစ်ဖန် ၁၉၄၅ ခု၊ ဧပြီလအတွင်းက အိဂျီချီတပ်စုမှ ဂျပန်တပ်စုမှ အောက်ဖော်ပြပါ တိုက်ပွဲအစီရင်ခံစာတွင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိခဲ့သည်။

၄ ။ ။ အသုံးပြုခဲ့သော ကျည်ဆံစုစုပေါင်း ၂၀ တောင် (တိုင်းရင်းသားများအား သတ်ပစ်ရာတွင် သုံးခဲ့သည်။)

၅ ။ ။ ယနေ့ ၁၂၀၀ နာရီတွင် တိုင်းရင်းသား ၂၂ ယောက် ကို ကျွန်ုပ်တို့ တပ်စခန်းအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ၎င်းတို့အား အသေခံတိုက်ခိုက်ရေး တာဝန်ပေးဆုံး၍ ပြန်လာကြသည် တပ်သားကျော် ဟာယာရှိ ခေါင်းဆောင်သော တပ်ဖွဲ့မှ မသေဘဲကျန်ခဲ့နေ သော တပ်သားများက လုံစွပ်ဖြင့်ထိုး စားဖြင့်သတ်၍ သုတ်သင်ပစ်လိုက်ကြ သည်။

ထိုမှတစ်ပါး ဤသို့သော ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း နေခံရင်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း အရင်း ဤသို့ တွေ့ရသေးသည်။

'ဖေဖော်ဝါရီ ၄၅ ၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပျောက်ကျားများ တိုင်းရင်းသားများအား လိုက်လံရှာဖွေနေချိန်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည့် ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကို သတ်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အမိနိုင်ငံမှ စတင်ထွက်လာခဲ့စဉ်က ရှိခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အပြစ်ကင်းစင်သော အဝသည့် ကာလကြာမြင့်စွာကပင် ပျောက်ကွယ်ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကုသိုလ် ဒုစရိုက်သမားအဖြစ်သို့ လုံးဝရောက် ကျရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝေးမှာလည်း အမြဲတစေသွေးစွန်း နေခဲ့လေပြီ'

'ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်အတွက်ပင်ဖြစ်သော်ငြားလျှင် လွန်စွာမှ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်လှသော အလုပ်ပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဤအဖြစ်မှ ခွင့်လွှတ်ပါစေသတည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်ပါစေသော် ...'

ဂျပန်စစ်သား စစ်ဗိုလ်များကိုယ်တိုင်က သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့သမျှ စစ်ရာဇဝတ်မှု များကို အထက်ပါနေ့စဉ်မှတ်တမ်းများအရ အထင်အရှား ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးနေကြပြီ ဖြစ်ရာ ဂျင်နရယ်တို့၏အဖျားပြုသော ဂျပန်စစ်တရားခံများမှာ စစ်ခုံရုံးတွင် မည်သို့မှ မငြင်းသာတော့ဘဲ ခေါင်းမဖော်ရဲ မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုသို့ ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ရာဇဝတ်ပြစ်မှု များကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မရှုမလှခံစားခဲ့ကြသူများနှင့် ကယာကံမြောက် ကျူးလွန်ခဲ့ကြ သူများ ကိုယ်တိုင် မငြင်းနိုင်အောင် ဝန်ခံထွက်ဆိုသွားခဲ့ကြသည့်နည်းတူ ဤလူသတ်မှု ကြီးများကို မျက်စိဖြင့် တပ်တပ်အပ်အပ် မြင်လိုက်ကြရသည့် သက်သေများကလည်း တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် အသေးစိတ်ထွက်ဆိုသွားခဲ့ကြသေးသည်။

'အဲဒီနေ့က မွန်းလွဲသာသာလောက်မှာ ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့က ကားနှစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားတာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ တစ်စီးက အလံနီ တပ်ထားပြီး ကျန်တဲ့တစ်စီးကတော့ အလံပြာထပ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ လမ်းကြားကလေးဆုံးတဲ့ နေရာရောက်တော့ အဲဒီကားနှစ်စီးပေါ်က ဂျပန်တွေဆင်းလာကြပါတယ်။ နောက် သူတို့ဟာ အဲဒီနားမှာရှိနေတဲ့ ပုန်းဆိုကျင်းတွေကိုကြည့်ပြီး ခဏနေတော့ ပြန်ထွက်သွားကြ ပါတယ် ...'

'နောက် နှစ်နာရီလောက်ကြာတဲ့အခါကျတော့ တရုတ်အမျိုးသား တွေရဲ့ ဂျပန်အစောင့်စစ်သားတွေပါလာတဲ့ လော်ရီကားကြီး ၆ စီး၊ ၇ စီး ဟာ ခပ်စောစောကလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့က ဖြတ်မောင်းသွားပြီး ပုန်းဆိုကျင်းတွေရှိတဲ့နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ ကားပေါ်မှာပါလာကြတဲ့ တရုတ်တွေအားလုံးကို ကားပေါ်က အဆင်းခိုင်းပြီး ပုန်းကျင်းတွေရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သရက်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ နောက်ကကွယ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့အတွက် ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို အတိုင်းသားမြင်နေရပါတယ်။ ဂျပန်တွေတော့ ကျွန်တော်ကို မမြင်ရပါဘူး။

'အဲဒီနောက် ခဏကြာတော့ ပုန်းကျင်းဝတွေမှာ ဒူးထောက်နေကြ တဲ့ တရုတ်တွေကို ဂျပန်စစ်သားတွေက စက်သေနတ်နဲ့ ဒလစပ်ပစ်ချလိုက်ကြ တဲ့အတွက် တရုတ်တွေအားလုံး သေနတ်မှန်ပြီး အတုံးအရုံး လဲကျကုန်တာ ကို မြင်ရပါတယ်။ အဲဒီထဲက ရုတ်တရက်ချက်ချင်း 'မသေသေးတဲ့ တရုတ် တွေရဲ့ ညည်းသံအော်သံတွေကိုလည်း ကြားရပါတယ်။ ခဏနေတော့ လော်ရီ ကားတွေဟာ ကားပေါ်မှာ ဟာလာဟင်းလင်းခဲ့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်း သွားကြပါတယ်'

'ကျွန်တော်တို့ဟာ နောက် ၂ ရက် ၃ ရက်လောက်ကြာတော့ အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ အလောင်းတွေပေါ်မှာ မြေကြီးတွေ ခပ်ပါးပါး ဖုံးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးတွေတာ ကျကျနနနဲ့ သေသေသပ်သပ်ဖုံးထားတာ မဟုတ်တော့ ပုပ်ပွနေတဲ့ အလောင်း တွေရဲ့ အနံ့ဆိုးကြီးဟာ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နံစော်နေပါတယ်'

စင်ကာပူတွင် တရုတ်အမျိုးသား ၃၀၀ ခန့်အား ဂျပန်တို့က အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့် လူသတ်ပွဲကြီးကို မျက်စိဖြင့် တပ်တပ်အပ်အပ်မြင်ခဲ့ သည့် သက်သေတစ်ဦးက တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် အထက်ပါအတိုင်း အသေးစိတ် ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ရက်စက်ဆိုးဝါးလှသည့် ဤအဖြစ်အပျက်ကြီး ၁ လွန်ခဲ့သည့် ၃ နှစ်ကျော် (၁၉၄၂ ခု၊ မတ်လ ၁ ရက်နေ့)က ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤရုံးတော်တွင် သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုနေသော သူများ
ယနေ့ထက်တိုင် ဤပုပ်ပွနေသော အလောင်းများကို သူ့မျက်စိထဲတွင် ပြန်၍ မြင်
နေမိသလို သူ့နှာခေါင်းထဲတွင်လည်း ယနေ့ထက်တိုင် လူသေကောင်ပုပ်စော်စွာ
နံ့နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

သူသာလျှင်မဟုတ်၊ သူ၏ထွက်ဆိုချက်ကို ညှိုးငယ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့်
နားထောင်နေကြသော ဤရုံးခန်းအတွင်းမှ ပရိသတ်အားလုံးပင် သူပြောပြသည့်
အလောင်းများမှ အပုပ်နံ့များကို ရှူရှိုက်နေကြရသလို ဖြစ်နေမိကြသည်။

မှန်သည်။ ယနေ့အဖို့ရာ၌ တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၏ ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး
အော်ဂလီဆန်စရာ လူသေကောင် အပုပ်နံ့များဖြင့် တထောင်းထောင်းထနေခဲ့သည်။

သေစင်းစာပန် ပီးရုဏားသမ်းဖကြီး

၁၉၄၂ ခု၊ ဩဂုတ်လအတွင်း တစ်ခုသောနေ့ရက်တွင် ဖြစ်သည်။
နေရာမှာ ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ အစည်းအဝေးခန်း
ဆောင်အတွင်း၌ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ပုံမှန်ကျင်းပမြဲဖြစ်သော စစ်ဦးစီးဌာနချုပ် အစည်းအဝေး
ခန်းကြီးချုပ်နှင့် စစ်ဝန်ကြီး ဂျင်နရယ်တို့ကျို၊ ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီး တိုအိ
ဘီဒိုနှင့် ဒုတိယစစ်ဝန်ကြီး ဟေတာရိုက်မူရာ ဘုရင် ဝေရာဇ်မင်းမြတ် ဟိရိုဟိတို
ဘိုယ်တိုင် တက်ရောက်လျက်ရှိသည်။

အမှန်စင်စစ် ဟိရိုဟိတိုဘုရင်မင်းမြတ်သည် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ် အစည်းအဝေး
များသို့ အမြဲတစေ တက်ရောက်လေ့ မရှိဘဲ ရံဖန်ရံခါ အရေးကြီးသည့် စစ်ဆင်ရေး
နှင့် စစ်ရေးသေနင်္ဂဗျူဟာများကို စဉ်းစားဆွေးနွေးရန်ရှိသည့်အခါမှသာလျှင် တိုသ်တို
တက်ရောက်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးလေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယနေ့ကျင်းပသည့် စစ်ဌာနချုပ် အစည်းအဝေးသို့ ဟိရိုဟိတို
ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ဤအစည်း
အဝေးမှာ သာမန်မဟုတ်ဘဲ အရေးကြီးသည့် စစ်ရေးစစ်ရာများကို ဆုံးဖြတ်ရ
မိနေကြောင်း သိသာလှသည်။

မှန်သည် ယနေ့ကျင်းပမည့် အစည်းအဝေးသည် အရေးကြီးသည်နှင့်အညီ ဂျပန်တပ်မတော်ကြီး၏ စစ်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာအတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော အထောက်အပံ့ပေးရမည့် အစည်းအဝေးလည်းဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လအတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံ၏မြို့တော် ရန်ကုန်မြို့ကို မိမိတို့ ဂျပန်တပ်မတော် လုံးဝသိမ်းပိုက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဗြိတိသျှတပ်များသည် မြန်မာနိုင်ငံမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် 'အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာ' သွားခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဂျပန်တပ်များသည် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးကို လွယ်ကူချောမောစွာပင် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ... မြန်မာနိုင်ငံကို ထိုသို့ လွယ်ကူစွာ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သလောက် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ဆက်လက်ချီတက်ရေးမှာမူ ဂျပန်တပ်များအတွက် အဘက်ဘက်က မလွယ်ကူဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရမည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ရာ၌ ဂျပန်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပို၍ မြန်ဆန်ခဲ့သည်ဖြစ်နေချေတန်းစစ်မျက်နှာဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံမှ ဂျပန်တပ်များမှာ နောက်ပိုင်းနှင့် အဆင်အသွယ်ပြတ်ကာ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များနှင့် တပ်သားအင်အား မလုံလောက်သည့် ပြဿနာဖြင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယနေ့ ကျင်းပမည့် ဂျပန် ဘုရင့်စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ် အစည်းအဝေးတွင် အဓိက စဉ်းစားဆွေးနွေးကြရမည့် ပြဿနာမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဂျပန်တပ်များ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ဆက်လက်ချီတက်သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် လိုအပ်သော တပ်ကုမ္ပဏီနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို အမြန်ဆုံး ပေးပို့ထောက်ပံ့ရေးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ထောက်ပံ့ရေးအတွက် အသုံးပြုနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော ထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်းမှာ စင်္ကာပူမှ ရန်ကုန်သို့ ပင်လယ်ကိုဖြတ်ကျော်၍ သင်္ဘောဖြင့်ပေးပို့သည့် ရေလမ်းခရီးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု လောလောဆယ်တွင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်အတွင်း၌ ဗြိတိသျှ ရေတပ်သင်္ဘောများ လွှမ်းမိုးကျက်စားနေကြသည်ဖြစ်ရာ ဂျပန်တို့သည် ရေလမ်းခရီးဖြစ်သော ထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်းကို လုံးဝ အသုံးမပြုနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အန္တရာယ်များလှသည့် ရေလမ်းခရီးကို အသုံးမပြုဘဲ ကုန်းလမ်းခရီးကို အသုံးပြု၍ ထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်း အသစ်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေဖွင့်လှစ်ရန် စဉ်းစားကြရတော့သည်။

အမှန်စစ်စစ် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်သည် ယခုအခါ ကိုရီးယားနိုင်ငံမှ အထွတ်ထွေနေ၍ မန်ချူးရီးယားပြည်မှ မှုကဒင်မြို့သို့လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဖန် တရုတ်

ပြည်ကြီးအတွင်းရှိ ပီကင်း၊ ဟန်ကော၊ ကန်တုန်၊ ထိုမှတစ်ဖန် ဝီသက်နင်းနိုင်ငံ ဆားဂုံမြို့ကို ဖြတ်ကျော်၍ ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တော်အထိ မီးရထားဖြင့် အဆင့်ဆင့် လွယ်ကူချောမောစွာ ခရီးသွားနိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ဗမာနိုင်ငံ အသုံးအဆောင် လက်နက်ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်များကိုလည်း အထက်တိုင်း မီးရထားဖြင့် ဘန်ကောက် မြို့တော်အထိ သယ်ယူပို့ဆောင်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤဆက်သွယ်ရေးလမ်း ကြောင်းမှာ ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တော်တွင်ပင် သမ်းဆုံးနေပြီး ဘန်ကောက်မှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ပစ္စည်းသော်လည်းကောင်း၊ လူသော်လည်းကောင်း၊ ပို့ဆောင်သွားလာရေးအတွက် ခရီးလမ်းအသစ် တူးဖော် လုံးဝမရှိဘဲ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျပန်ဘုရင် ဟိရိုဟိတိုသည် ဂျင်နရယ်တိုဂျိုနှင့် စစ်ဦးစီးချုပ်များ တင်ပြသော အရှေ့တောင်အာရှ ပြေပုံကြီးကို အသေးစိတ် လေ့လာတိုင်းထွားပြီးနောက် ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တော်နှင့် မိုင်လေးဆယ်ကွာဝေးသော ဘန်ကောက်မြို့ကလေးမှ မြန်မာနိုင်ငံ မော်လမြိုင်မြို့နှင့် မိုင် ၄၀ ခန့်ကွာဝေးသည့် သံဖြူရေပင်မြို့ကလေးသို့ မီးရထားလမ်းတစ်လမ်း အမြန်ဆုံး ဖောက်လုပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

အမှန်စစ်စစ် ထိုနေ့ထိုရက်က ဟိရိုဟိတိုဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှ ချမှတ်လိုက်သော 'ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေး' ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ရိုးရိုးသာမန် ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်တော့ဘဲ 'ဆွမင်းတမန်' ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အရ အဆိုပါယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းကြီးဖောက်လုပ်ခဲ့ရာ နောင်အခါ၌ မဟာမိတ် စစ်သုံ့ပန်း ၁၀,၀၀၀ ကျော်နှင့် မြန်မာအမျိုးသားပေါင်း ၈၀,၀၀၀ ကျော် ဖုတ်ပေါင်း လူ ၁၀၀,၀၀၀ နီးပါးမျှ* မရှုမလှအသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသောကြောင့်တည်း။

*လင်းယုန်သစ်လွင်ရေး 'ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း' စာအုပ်တွင် ဆက်ပြချက်အရ စစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၅ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်သော သန်ဒန်မြို့ ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးရုံး၏ ကြေညာချက်၌ မြန်မာနိုင်ငံမှ ချွေးနံတပ်သားပေါင်း ခုနစ်သောင်း (၈၁,၀၀၀)ကျော် သေကြေပျက်စီးသည်ဟု ခန့်မှန်းပြီး၊ စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်၏ အစီရင်ခံစာ၌ မဟာမိတ်စစ်သုံ့ပန်း ချွေးနံတပ်သားပေါင်း ၁၀,၀၀၀ ကျော် (၁၃,၅၀၀) သေဆုံးခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပါရှိခဲ့သည်။

'သေမင်းတမန်လမ်းမကြီး'ဟူ၍ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သော ဤယိုးဒယား မြန်မာနိုင်ငံ မီးရထားလမ်းမှာ ယိုးဒယားနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့မှ မြန်မာ သံဖြူရေပ်မြို့ကလေးအထိ မိုင်ပေါင်း ၁၅၅ မိုင်မျှသာ ရှည်လျားသည့် မီးရထားလမ်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤ ၁၅၅ မိုင်အတွင်း သဘာဝအလျောက်ပေါက်ပေါက် တည်ရှိနေသည့် သစ်တောကြီးများ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ အထူထပ်ဆုံး တောနက်ကြီးများတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ရုံမျှမက ရောဂါကူးစက်မှုအထူးပြောဆို တောကြီး တစ်တောလည်းဖြစ်သည်။ ကြီးထွားမြင့်မားလှသည့် ဓောမ သစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးများနှင့် နေပျောက်မထိုးနိုင်အောင် အမြဲတစေ မဲမှောင်မှောင်ညိုနေသည့် ဤတောနက်ကြီးထဲတွင် လူသတ္တဝါဟူ၍ လုံးဝမရှိသလောက်ဖြစ်ကာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များနှင့် သားကောင် များသာ လှည့်လည်ကျက်စားနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ၁ နှစ်လျှင် ၁၂ လလုံး နှစ်စဉ်စီ ဝမ်းနည်းစွာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော မုတ်သုန်အားကောင်းလှသည့် ဤတောကြီးမျက်မဲထဲတွင် သား တိရစ္ဆာန်များထက် ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အရာများ ရှိသေးသည် ယင်းမှာ အခြားမဟုတ် သာမန်မျက်စိဖြင့် လုံးဝမမြင်နိုင်သည့် ငှက်ဖျားရောဂါပိုးများ ဖြစ်သတည်း။

ဤမျှလောက် အန္တရာယ်ထူပြောလှသည့် ဤတောနက်ကြီးအကြောင်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဗြိတိသျှ ဘူမိဗေဒပညာရှင်များက ကွင်းဆင်း လေ့လာစူးစမ်းခဲ့ကြပြီးဖြစ်ရာ ဗြိတိသျှနှင့် အိန္ဒိယသစ်တောဌာနမှ အမှုထမ်းများသည် ဤယိုးဒယား-မြန်မာနယ်ခြားမှ ဤသစ်တောကြီးကို အသုံးမပြုရဲဘဲ ခပ်စောစောကင်း ကွင်းရှောင်၍ ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။

ယခုသော်မူ ဂျပန်ဘုရင်ကေရာမင်းမြတ်၏ တပ်မတော်မှ စစ်ဦးစီးချုပ် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် ဤမျှ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ် များမြောက်လှသည့် တောနက်ကြီးကို မဟာမိတ်သို့ပန်းစစ်သားများနှင့် သာမန်အရပ်သား ချွေးတပ်သား ထောင်ပေါင်းများစွာတို့၏ အသက်ဖြင့်စတေးကာ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းမကြီးကို ဖောက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေပြီ ... ။

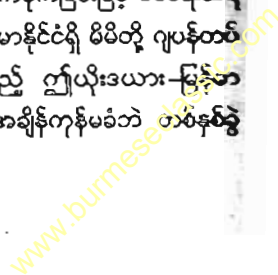
ဤသို့ဖြင့် ၁၉၄၂ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံဘက် ဖောက်လုပ်ရမည့် မီးရထားလမ်း၏ အစဖြစ်သော သံဖြူရေပ်မြို့ကလေးသို့ ဩစတေးလျ သို့ပန်းစစ်သားပေါင်း ၃,၀၀၀ ခန့် ပထမဆုံးအသုတ်အဖြစ် ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ များသောအားဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်ကြသည်ဖြစ်၍ သူတို့

တစ်ဆုံးလုပ်ခဲ့ကြသော မလေးကျွန်းဆွယ် အနောက်ဘက် ကမ်းခြေထပ်ပိုင်းမှ ဂျပန်လေယာဉ်ကွင်းများတွင် အစားအသောက်အတော်အတန် ကောင်မွန်သဖြင့် သုံးလုံးလိုလို ကျန်းကျန်းမာမာ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ တောင့်တင်းကျန်းမာသော ဤခန္ဓာကိုယ်များသည် လအနည်းငယ်အတွင်း အစားအသောက်ချို့တဲ့မှု၊ ရောဂါထူပြောမှုနှင့် ဂျပန်တို့၏ ညှင်းပမ်းနှိပ်ကော်မှုစသော ဆိပ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် အရိုးပေါ်အရေတင်၍ ကမ္ဘာဦးရပ်ပေါက်ကာ ဤသေမင်း တမန် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် သေရွာသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်ပါ ကြရမည့်အရေးကို လုံးဝကြိုတင်ရိပ်စားမိခြင်း မရှိကြပါတကား ... ။

ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သည် ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေး နှင့် ၁၉၄၂ ခု၊ ဂျပန်လမှစတင်၍ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဘန်ကောက်မြို့မှ သံဖြူရေပ်မြို့အထိ ၂၀၀ နီးပါးမျှရှိသော တောနက်ကြီးအတွင်း လိုအပ်သည့် လေ့လာတိုင်းထွားမှုမှာ ဆိုက်ဆက်ခံခဲ့ ပြုလုပ်နေကြရသဖြင့် မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးကို နိုဝင်ဘာလ နောက်သည့်တိုင်အောင် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျပန်တပ်မတော်မှ ဆောက်လုပ်ရေးပါရဂူများနှင့် အင်ဂျင်နီယာ များသည် အသေးစိတ်တိုင်းထွာလေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ကြပြီးနောက် ဤ ယိုးဒယား မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး အောင်မြင်စွာ ဖောက်လုပ်ပြီးစီးရန်မှာ အချိန်အားဖြင့် နှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်မျှ ကြာညောင်းမည်ဟု ခန့်မှန်းရကြောင်းဖြင့် ဂျပန်စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်သို့ အစီရင်ခံလိုက်ကြသည်။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ဂျပန် ဘက်များ ချီတက်သိမ်းပိုက်ရေးမှာ ဤမျှ အချိန်ကြာညောင်းစွာ စောင့်ဆိုင်းနေ၍ မဖြစ်၊ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကာ ဖရိုဖရဲ တကွဲတပြား ဆုတ်ခွာပြေးကြသော ဗြိတိသျှ ဘက်များအား အချိန်မနှောင်းမီ အနားမပေးဘဲ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် စစ်ရေးအရ ဘက်ဦးမှုကို ဆက်လက်အရယူမှုဖြစ်မည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာနိုင်ငံရှိ မိမိတို့ ဂျပန်တပ် များအတွက် အသက်သွေးကြောကြီးသဖွယ် ဖြစ်လာမည့် ဤယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရေးကို ၅၅၆၊ ၆၆၆ နှစ်မျှ အချိန်ကုန်မခံဘဲ တစ်နှစ်ခွဲ

အတွင်း အပြီးဖောက်လုပ်ကြရမည်ဟူ၍ ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ထုတ်ပြန်လိုက်တော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကြီး အောင်မြင်စွာ ဖောက်လုပ်ရေးအတွက် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖီးလ်မာရှယ်တာရော့ချီ ကွပ်ကဲသည့် ဂျပန်တောင်ပိုင်းတပ်မတော်အား လုံးဝ တာဝန်လွှဲအပ်လိုက်ကြောင်းကိုလည်း ဂျပန် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှ အမိန့်ညွှန်ကြားလွှာ ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

ဤတွင် ၅ နှစ်ကျော် ၆ နှစ်နီးပါးမျှ အချိန်ယူ၍ ဖောက်လုပ်ရမည် ဤယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကြီးကို ၁ နှစ်ခွဲအတွင်း ပြီးစီးအောင် ဆောက်လုပ် ရမည်ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တာရော့ချီသည် ရနိုင်သမျှသော အလုပ်သမားများကို ရနိုင်သည့်နေရာများမှ ရနိုင်သည့်နည်းလမ်းများဖြင့် စုဆောင်းအသုံးပြုရန် စီစဉ်ရတော့ သည်။ ရနိုင်သည့် နည်းလမ်းဆိုရာ၌ ပထမပိုင်းတွင် နိုင်ငံရေးအရ 'ဒိုက်တိုဝ် ကျီအေကင်း'ခေါ် 'အရှေ့အာရှ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေး'ဟူသော စကားလုံး လှလှများဖြင့် ဝါဒဖြန့်၍ စစ်နိုင်ရေးအတွက် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ကာ အလုပ်သမားများကို ခေါ်ယူသိမ်းသွင်းခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဤယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ် ရေးတွင် အလုပ်သမားများအဖြစ် လိုက်ပါလုပ်ကိုင်သူများအား 'အဝတ်ကောင်းကောင်း ဝတ်ရမည်၊ အစားကောင်းကောင်းစားရမည်၊ ထို့ပြင် လုပ်ငန်းပြီးဆုံးပါက ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်လိုသူများကိုပင် သွားရောက်ခွင့်ပြုမည် စသည်ဖြင့် မက်လုံးများပြုကာ ခြွေထွယ်သိမ်းသွင်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ခရိုင် မြို့နယ် ကျေးရွာများအလိုက် တစ်ရွာလျှင် အလုပ်သမား ၅ ယောက်ပေးရမည်၊ ၁၀ ယောက်ပေးရမည် စသည်ဖြင့် အတင်းအဓမ္မ ခြိမ်းခြောက်ကာ 'ခွေးတပ်ဆွဲ'ခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ပြင် ဂျပန်တို့သည် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေး အတွက် မလေးလူမျိုးများ မြန်မာလူမျိုးများ၊ ယိုးဒယားလူမျိုးများနှင့် ဂျပန်ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများကို ထောင်သောင်းချီ၍ အဓမ္မခေါ်ယူခဲ့ကြသည်။

*စစ်နိုင်ရေးအတွက် စစ်သားများက သွေးဖြေကျခံ၍ တိုက်ခိုက်သည့်နည်းတူ အလုပ်သမား များကလည်း သွေးဖြေကျခံ၍ လုပ်ကိုင်ကြရမည်ဟူသော ဂျပန်တို့၏ ဝါဒဖြန့်လှုံ့ဆော်မှုကို အကြောင်းပြု၍ စစ်အတွင်းက ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း အလုပ်သမားများအား 'ခွေးတပ်သားများ'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့အား စုဆောင်းရာတွင် 'ခွေးတပ်ဆွဲသည်' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်သူများက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

တရားရေးသူ

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတာရော့ချီသည် ဗြိတိသျှ ဟော်လန်၊ ဩစတြေးလျနှင့် အမေရိကန်သံပန်းများကိုပါ ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်ကာ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူရေပြိသို့လည်းကောင်း၊ စုပြုပို့ဆောင်ကာ မီးရထား ဖောက်လုပ်ရေးကို အပူတပြင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

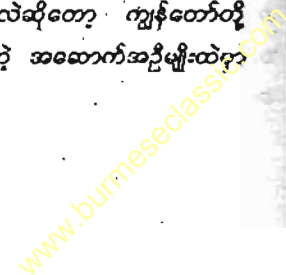
နောက်ဆုံး၌ စာရင်းချုပ်လိုက်သောအခါ ဂျပန်တို့သည် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးအတွက် သာမန်အရပ်သား ခွေးတပ်သားပေါင်း ၁၀၀၀၀ နီးရန်သောင်း (၂၇၀,၀၀၀)နှင့် သံပန်းပေါင်း ခြောက်သောင်းတစ်ထောင် (၁၀၀,၀၀၀) အပါအဝင် လူပေါင်းသုံးသိန်းသောင်းတစ်ထောင် (၃၃၀,၀၀၀)ကို ကျွဲ တိရစ္ဆာန်များပမာ ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းစေခဲ့ကြသည်။

သံပန်းနှင့် အရပ်သားပေါင်း ၃၀၀,၀၀၀ ကျော်တို့မှာ ယိုးဒယား-မြန်မာနယ်စပ် အာကြီးမျက်မဲထဲတွင် အစာရေစာ ငတ်ပြတ်ကာ ဝမ်းရောဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ သောင်ရောဂါ စသည့်ရောဂါပေါင်းစုံတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်တို့၏ လှမဆန်သော နည်းလမ်းနိပ်စက်မှုတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အတုံးအရုန်း သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ 'သေမင်းတမန် လမ်းမကြီး'ဟူ၍ နာမည်ထင်ရှားခဲ့သော ယိုးဒယား-မြန်မာ လမ်းမကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် ဂျပန်တို့၏ အစတ်မှုများသည် စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် အရေးကြီးသော မှတ်တမ်းတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်ဖော်ခဲ့သည် ဖြစ်သတည်း။

'စခန်းတစ်ခုမှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ လူတွေဖြတ်သိပ်ပြီး ကျပ်ကျပ်တည်း တည်းနဲ့ ၅ လလောက်ကြာအောင် နေခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီစခန်းကို ၈ ရောက်တုန်းကဆိုရင် အစာအာရုံ ၃ ပတ်လောက်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့နေရတဲ့ အဆောက်အဦမှာ အမိုး အထူထူနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နဲ့တွေ့လို့ ပြောပြတဲ့ အခါမှာတော့ သူတို့လည်း ဒီလိုပဲ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနဲ့ နေရတာပဲလို့ မြန်ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်တော့ သူပြောသလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နေရာမှာ ၂၃ ယောက်နဲ့ တပ်သား ၂၃ ယောက်နေရတဲ့ အဆောက်အဦမျိုးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ စစ်သား သုံးယောက်ပဲနေတာ တွေ့ရပါတယ်'

တိုက်ရိုက်စစ်ခိုခန်းတွင် အထက်ပါစကားများကို ပြောကြားကာ အစစ်ခံသွားသူများ အမှတ် ၂ ဩစတြေးလျ ရှေ့ပြေးတပ်ရင်းမှ ဒုတိယမှူးကြီး ဂျေ-အမ်ပီလျှံ ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျာမားကျွန်းတွင် ဂျပန်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီးနောက် စတင် တွင် သုံးပန်းအဖြစ် ချုပ်နှောင်ထားရာမှ အခြားဩစတြေးလျတပ်သား ကိုးရာနှင့်အတူ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးအတွက် ဖော်လမြိုင်မြို့မှတစ်ဆင့် သံဖြူဇရပ်သို့ ပို့ဆောင်ခြင်းခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ဒုတိယမှူးကြီးပီလျှံသည် သံဖြူဇရပ် ချွေးတပ်စခန်းသို့ ၁၉၄၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးနောက် သံဖြူဇရပ်မှ ယိုးဒယားဘက်သို့ ၃၅ ကီလိုမီတာကွာဝေးသော စခန်းအထိ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးကို တာဝန်ယူ ခဲ့ရသည်။ ပီလျှံသည် စည်းကမ်းကျန၍ မိမိ၏တပ်သားများအပေါ်တွင် စနစ်တကျ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ရာ သူ့နာမည်ကို အကြောင်းပြုကာ သူ၏တပ်ဖွဲ့ 'ပီလျှံတပ်ဖွဲ့' ဟူ၍ မဟာမိတ်သုံးပန်းများအတွင်းသာမက ဂျပန်တပ်များအတွင်း၌ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

ပီလျှံတပ်ဖွဲ့သည် သံဖြူဇရပ်သို့ရောက်စ ပထမ ၂လ၊ ၃လခန့်ကမူ အစွမ်းအသောက်ချို့တဲ့သော်လည်း လုပ်ရသည့် အလုပ်ကလည်း ပြောပလောက်အောင် ပင်ပမ်းခက်ခဲခြင်း မရှိသဖြင့် မထောင်သာလှပဲ နေသာထိုင်သာရှိခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုရသည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင်မူ အိပ်ချိန်နှင့် စားချိန်မှတစ်ပါး ဂျပန်တို့ ကျန်အချိန်ရှိသရွေ့ အလုပ်ကို မနားတမ်း ဆက်တိုက်အပြင်းအထန် ခိုင်းလာသည့်အခါ အမှု အစားအသောက်မှာ အလွန်အလွန်ရှားပါးချို့တဲ့ကာ မသေရုံစားကြရသည်ဖြစ်ရာ ပီလျှံတပ်ဖွဲ့ဝင် သုံးပန်းများမှာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ကြရတော့သည်။ အထူးသဖြင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနက်ရောညပါ ဆန်ပြုတ်ရေကျကိုသာ အာဟာရအဖြစ် စားသောက်နေကြရပြီး သားငါးဟူ၍ လုံးဝမစားရ မသောက်ရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဟူ၍လည်း လုံးဝမရတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သုံးပန်းများမှာ တောထဲတွင် လူကို အဆိပ်မဖြစ်နိုင်သည့် စိမ်းစိမ်းစိုစို သစ်ရွက်မှန်သမျှ ကို ခူး၍ အစိမ်းလိုက်သော်လည်းကောင်း၊ ရေလိုပြုတ်၍သော်လည်းကောင်း စားသောက်ကြရသည်ဖြစ် ရုံဖန်ရံခါ မြက်များကိုပါ ငါးစားကြရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။ ထို့ပြင် သားငါးဟူ၍ လုံးဝမစားရဘဲ ဖြစ်လာကြသောအခါ မနေနိုင် မအောင်နိုင် တော့ဘဲ ကြောင်များ ကြွက်များနှင့် ခွေးများပါမကျန် ဖမ်း၍သတ်ကာ စားကြရတော့

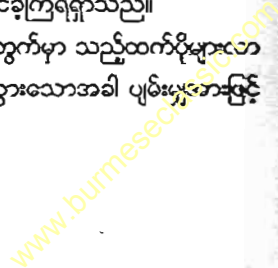
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများအတွက် ဝက်များ 'ခေါ်'သည့်အညွှန်း တိုက်လွှင့်ပစ်သည့် အရိအခွင့်နှင့် အရိုးအရင်းများကိုပင် ရွံ့အလှူလှူ ဖုတ်အလှူလှူဖြင့် သောက်ယူ ဆေးကြောကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြရသည်။

သည်ကြားထဲတွင် ရာသီဥတု၏ ဆိုးဝါးမှုဒဏ်ကိုလည်း အလူးအလဲခံကြရ သေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဤဒေသတွင် မုတ်သုန်အားကောင်းလှသည့် မိုးရာသီ ဖြစ်သော မေလမှ စက်တင်ဘာလ၊ အောက်တိုဘာလအထိ နေ့စဉ်လိုလို အဆက် မပြတ် ရွာသွန်းနေသော မိုးကြောင့် ချွေးတပ်စခန်းမှ ပီလျှံ တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်တကွ ကျန်သုံးပန်းများနှင့် ချွေးတပ်သားအားလုံးမှာ နေ့ရောညပါ မိုးရေထဲတွင် အလုပ်လုပ် မိနေရထဲတွင်စားပြီး မိုးရေထဲမှာပင် အိပ်ခဲ့ကြရသည်။ မိုးကောင်းလွန်းလှသဖြင့် မိုးရာသီ ခံမလျှောက်လုံး သုံးပန်းစခန်းများနှင့် ချွေးတပ်စခန်းများ အားလုံးတွင် ရွံ့ငှက်များမှာ ကြောက်လက်မခန့် အမြဲရှိနေခဲ့ရာ သုံးပန်းများနှင့် ချွေးတပ်သားများမှာ ဤရွံ့ငှက်များ မှာပင် ကျွဲနွားများပမာ ရုန်းကန်ကာ ဂျပန်တို့ခိုင်းသမျှ လုပ်ခဲ့ကြရသည်။

ဤအတောအတွင်း တိုက်ရိုက် ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်မှ စစ်ရေးအရ ပိုမိုအရေးကြီး သည့်အတွက် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကို မူလသတ်မှတ်ထားသည့် ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် မဟုတ်ဘဲ နှစ်လစော၍ ဩဂုတ်လတွင် အစီအစဉ်အောင် ဖောက်လုပ်ရမည်ဟူ၍ အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်ရာ သုံးပန်းများနှင့် ချွေးတပ် သားများမှာ နားချိန်ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ နေ့စဉ်နံနက် ၅ နာရီ ၆ နာရီမှ စတင် သုံးပန်းကောင်အချိန်အထိ အလုပ်လုပ်ကြရတော့သည်။

သို့ဖြင့် သုံးပန်းများမှာ အလုပ်ပင်ပန်းမှု၊ အစားအသောက်ချို့တဲ့မှုနှင့် အသိဥတု ဆိုးဝါးမှုများကြောင့် တစ်နေ့တခြား အားပြတ်ကာ လူရုပ်ပင်မပေါ်တော့ဘဲ ကျွဲနွားရုပ်ပေါက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် ဂျပန်များသည် ရထားလမ်းအခြေခံဆုံး ဖြစ်သော အတွက် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသူများနှင့် အားပြတ်နေသူများကိုပင် အနား မပေးဘဲ အတင်းအဓမ္မ အလုပ်ခွင်သို့ မောင်း၍ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များပမာ ခိုင်းစေခဲ့ကြ သည်။ ၁၉၄၃ ခု၊ ဧပြီလမှ အောက်တိုဘာလအတွင်း ပီလျှံတပ်ဖွဲ့မှ သုံးပန်း ၂၀၀ ခန့်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း မတ်တတ်ကလဲ၍ သေပွဲဝင်ခဲ့ကြရရှာသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ သေဆုံးသူများ၏ အရေအတွက်မှာ သည်ထက်ပိုများလာ သည့် 'ကီလိုမီတာ ၈၀ စခန်း'သို့ ပီလျှံတပ်ဖွဲ့ရောက်သွားသောအခါ ပျမ်းမျှအားဖြင့် တစ်နေ့လျှင် ၅ ယောက်ကျ သေဆုံးခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ သုံးပန်းများနှင့် ချွေးတပ်သားများ နေ့စဉ်သေဆုံးနေကြသည်ကို လူစိတ်ကင်းခဲ့လှသော ဂျပန် စစ်ဗိုလ်စစ်သားများသည် အရေးတယူ ဂရုတစိုက်ဖြင့် ခြင်းမရှိဘဲ စီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးကိုသာလျှင် မဲ၍ ခိုင်းမြဲတိုင်း ခိုင်းခဲ့ကြ။ ချွေးတပ်သားများနှင့် သုံးပန်းများနေထိုင်ရာ တဲကြီးများထဲတွင် နေ့စဉ်သေဆုံးခဲ့ကြသော အလောင်းများမှာ မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ယိုးဒယား-မြန်မာ စီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးစခန်းများထဲ၌ သုံးပန်းများ၏ နေထိုင်စားသောက်မှု အခြေအနေနှင့် ဂျပန်တို့၏ လူမဆံသော စိတ်ထားများကို တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၌ သက်သေ အဖြစ် ထွက်ဆိုသွားသော ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုင်းလ် ဆိုသူ၏ ထွက်ချက်များအရ သိတတ် ထင်ရှားလှသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုင်းလ်သည် ယိုးဒယား-မြန်မာ စီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေး စခန်းများ၌ ၁၉၄၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာလအထိ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျပန်စစ်တပ် ပြောတတ်သည့်အလျောက် မဟာမိတ်သုံးပန်းများနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များအကြား သဘောတူ စကားပြန်အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပြီး သုံးပန်းစခန်းအတော်များများသို့လည်း လှည့်လည်သွားလာခဲ့သူဖြစ်ရာ သူ၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ မှန်ကန်တိကျသည်နှင့်အညီ စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း ကောင်းလှသည်။

အောက်ပါတို့မှ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် တရားလိုရှေ့နေကြီးနှင့် သက်သေ ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုင်းလ်တို့ အပြန်အလှန် မေးမြန်းဖြေကြားချက်များပင် ဖြစ်သည်။

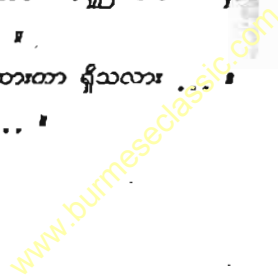
- မေး။ ။ ဒီစခန်းတွေ အမြောက်အများထဲမှာ သုံးပန်းတွေရဲ့ နေရေးထိုင်ရေး အခြေအနေတွေနဲ့ သူတို့ကို ထားပုံထားနည်းတွေဟာ စခန်းတစ်ခုနဲ့တစ်ခု သိသိသာသာ ကွဲပြားခြားနားတာများ ရှိသလား။
- ဖြေ။ ။ လုံးဝမရှိပါဘူး။
- မေး။ ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ နမူနာအနေနဲ့ စခန်းတစ်ခုအကြောင်းကို ပြောမပြန်နိုင်ပါ သလား။
- ဖြေ။ ။ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၄၃ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၃ ရက်နေ့ 'ဆွန်ကရေစခန်း'ကို ရောက်သွားပြီး ပထမဆုံး လူ ၇၀၀ လောက်နေထိုင် တဲကြီးတစ်တဲကို သွားကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီတဲကြီးက တခြားတဲတွေ တစ်ပုံစံထဲ ဆောက်ထားတာပါပဲ။ တဲရဲ့အလယ်ခေါင် လူသွားလမ်းကထောင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ၁၂ ပေလောက်မြင့်ပြီး ဝါးခြစ်ပြားတွေ ခင်းထားတာ

ကွပ်ပစ်ထစ်ခုစီ ရှိပါတယ်။
 အမိုးကလည်း ထန်းလက်တွေကို မလုံမလဲနဲ့ မိုးထားထား မိုးရွာရင်တော့ တစ်ထဲလုံးစိုရွဲကုန်မှာပဲဆိုတာ သိသာပါတယ်။ နေထိုင်မှု အကာအရံတွေလည်း မရှိတဲ့အတွက် အလယ်က လူသွားလမ်းကထောင့် မိုးရေတွေဟာ အိုင်ထွန်းနေပါတယ်။ တဲထစ်တဲလုံးကို ဝါးနဲ့ပဲ ဆောက်ထားပြီး နီးတွေနဲ့ချည်ထားပါတယ်။ ဒီတဲထဲမှာရှိနေတဲ့ လူ ၇၀၀ စလုံးဟာ ရောဂါသည်လူမဟာတွေချည်းပါပဲ။ သူတို့တစ်တွေဟာ တဲထဲက ဟိုဘက် သည်ဘက် ဝါးကွပ်ပစ် ၂ ခုပေါ်မှာ ၁ ယောက်အပေါ် ၁ ယောက်ထပ်ပြီး ပြည့်ကျပ်နေတဲ့အထိ လုံနေကြပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့အားထုံးစံအမိုးပေါ် အရေတင်ရုံပဲလို့ ဆိုရလောက်အောင် ဝိန်းချွန်းနေကြပြီး ကိုယ်ပေးမှာလည်း အဝတ်အစားရယ်လို့ ဘာမှမရှိတော့သလောက် ကိုယ်လုံးစင် ဖြစ်နေကြပါတယ်။

အဲဒီထဲက တဲရဲ့အလယ်ပတ်မှာ ရှိနေကြတဲ့ လူ ၁၅၀ လောက်ထိ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖက်ခွက်နာကြီးတွေ ပေါက်နေကြ တယ်။ သူတို့အားလုံးရဲ့ ခြေထောက်တွေမှာဆိုရင် ခူးခေါင်းတနေချိန် ခြေကျင်းဝတ်အထိ အနာကြီးတွေ ပေါက်နေပြီး အသားတွေကို လှိုက်စား ထားတော့ မြင်မကောင်းအောင်ပါပဲ။ အဲဒီအနာတွေက ထွက်နေပုတ်စော် ညှိစော်တွေကလည်း တဲတစ်ခုလုံး ဟောင်နေအောင် နံစော်နေ တယ်။ ဒီအနာတွေကို ဆေးထည့်ဖို့ဆိုတာလဲ ဘာဆေးမှမရှိတော့ ရေး ကိုပဲ ဆေးအဖြစ်နဲ့အားကိုးပြီး ရုတ်ငှက်ပြောဖက်နဲ့ အနာပေါ်မှာ အုံကြီးအမှ ပတ်တီးနဲ့စီးထားကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒီတဲရဲ့ အပေါ်နားက ထောင်ကုန်းပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော့ ကောင်းတဲ့ သုံးပန်းတွေနေတဲ့ တဲတစ်တဲရှိပါတယ်။ အဲဒီတဲရဲ့ ပုံစံတထာ ဒီတဲလိုပဲ ဆောက်ထားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ အမိုးကောင်းထောင့် ကျကျနန လုံလုံဖြိုဖြိုဆောက်ထားတဲ့ တဲတစ်တဲရှိပြီး အဲဒီတဲထဲမှာ ဂျပန်စစ်သားတွေ နေကြပါတယ် ...။

- မေး။ ။ အိပ်ရာခင်းတို့ စောင်တို့ကော ပေးထားတာ ရှိသလား ...။
- ဖြေ။ ။ မပေးပါဘူး။ ဘာမှပေးမထားပါဘူး ...။

၁၀၈။ ဒါဖြင့် မိုးရွာရင် ဒီသုံပန်းတွေမှာ ခြုံစရာဘာများ ရှိသလဲ ... ။

၁၀၉။ 'ကျွန်တော်တို့ ဒီတဲတွေကို ပထမဆုံး စရောက်တုန်းက တနင်္ဂနွေ သုံးလေးပတ်လောက်အထိ ထဲတွေအားလုံး ဘာမှ မိုးထားတာမရှိပါဘူး။ ထဲဒီအချိန်မှာ မုတ်သုန်ရာသီရောက်လို့ မိုးကလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ရွာနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အချိန်မှာကပဲ ဒီသုံပန်းတွေမှာ မိုးကိုကာကွယ်ဖို့ အတွက် ခြုံစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတဲ့အတွက် သူတို့တစ်တွေဟာ ငှက်ပျော ရွက်တွေကိုပဲ ခေါင်းပေါ်မှာဆောင်းပြီး မိုးရွာထဲမှာ ဖြစ်သလိုပဲ နေခဲ့ကြရ ပါတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး အားရှိတဲ့ လူဆိုရင်လည်း ငှက်ပျောရွက်နှစ်ရွက် လောက်ချိုင်ပြီး အဲဒီငှက်ပျောရွက်တွေနဲ့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးထားကြရ ပါတယ်'

၁၀၈။ ဒါဖြင့် အမိုး မိုးစရာဆိုလို့ ဘာပစ္စည်းမှ မရဘူးလား။

၁၀၉။ နီကီအောက်ပိုင်းစခန်းမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်ရတဲ့ တဲအတွက် တော့ အင်ဖက်တွေ လော်ရီကားနဲ့ တစ်စီးစာလောက် ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အင်ဖက်တွေဟာ တဲရဲ့ ခေါင်မိုးတစ်ဝက်ပဲ မိုးနိုင်တာမို့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေဆိုးနေတဲ့ လူမမာ ရောဂါသည်တွေ နေတဲ့ နေရာလောက်ပဲ မိုးပေးနိုင်ပါတယ်။ နီကီစခန်းမှာတော့ အဲဒီလို အင်ဖက်တွေ လုံးဝမရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆွေးပြီး စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲနေတဲ့ တာလပတ်တွေတော့ ရပါတယ်။

နောက် တနင်္ဂနွေ ၂ ပတ် ၃ ပတ်လောက်နေတော့ ဂျပန်တွေက ကျန်တဲ့ စခန်းလေးခုအတွက်လည်း အင်ဖက်တွေ လာပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အင်ဖက်တွေဟာလည်း စောစောကလိုပဲ တဲတွေအားလုံးကို လုံလုံခြုံခြုံ မိုးနိုင်လောက်အောင်မဟုတ်ဘဲ ခေါင်မိုးတစ်ဝက်လောက်ပဲ မိုးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီမှာလည်း ဂျပန်နဲ့ ကိုရီးယားအစောင့် စစ်သားတွေအတွက် ဒီလို အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အတွက်ကတော့ အမြဲတန်း

လေလုံမိုးလုံနဲ့ အမိုးအကာတွေ ကောင်းကောင်းလုပ်ထားပါတယ်။

၁၁၀။ ခင်ဗျား စက်ယူက ထွက်လာခဲ့ပြီး တနင်္ဂနွေဆယ်ပတ်ကြာတဲ့ ၁၉၄၃ ခု ဂျပန်လိုင်လလယ်မှာ 'အက်စ်တပ်စွဲ' တစ်ခုလုံးရဲ့ အခြေအနေဟာ ဘယ်လို ရှိပါသလဲ'

၁၁၁။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီတပ်ဖွဲ့က လူပေါင်း ၁၇၀၀ လောက် သေဆုံးခဲ့ပြီး အခြေ နောက်ပြေးတော့ လူပေါင်း ၇၀၀၀ လောက်ရှိတဲ့အထဲက ၇၀၀ ပဲ အလုပ် ဆင်းနိုင်ပါတော့တယ်။ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိသျှအရာရှိတွေရဲ့ အမြင်အရ ပြောရမယ်ဆိုရင် အလုပ်ဆင်းနေကြရတဲ့ လူခုနှစ်ရာထဲက လူပေါင်း ၃၅၀ လောက်ဟာ အိပ်ရာထဲလှဲနေကြရမဲ့ လူမမာတွေလို့ မြင်ပါတယ်'

တိုက်ခိုက် စစ်ခိုခိုတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုင်းလ်၏ အထက်ပါအစစ်ခိုချက်များအရ ဒီဒီယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာ၌ ဂျပန်တို့သည် မဟာမိတ် စစ်သုံ့ပန်း များ၏ အသက်ကို ဖက်ရွက်လောက်မှ တန်ဖိုးမထားခဲ့ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသည်။ စစ်သုံ့ပန်းများမှာ မသေရုံတမယ် စားသောက်နေရသည်ပြင် နေ့စဉ် နံနက် ၅ နာရီမှ ညသန်းခေါင်သန်းလွဲအထိ မနားတမ်းဆက်တိုက် ပင်ပမ်းကြီးစွာ အလုပ်ကြမ်း များ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရသဖြင့် အားပြတ်ကာ မတ်တတ်က လဲခဲ့ကြရသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အာဟာရဓာတ်မပြည့်စုံမှုနှင့် အလုပ်ပင်ပမ်းမှုများကြောင့် ကျန်းမာရေးနှင့် ဆညီညွတ်တော့ဘဲ ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့၏ ဒဏ်ကိုပါ အလူးအလဲ ခံကြရရှာသည် ဖြစ်ရာ တနင်္ဂနွေ ၁၀ ပါတ်အတွင်း လူပေါင်း ထောင်ခုနစ်ရာ သေဆုံးခဲ့ရသည်ဆိုသော ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုင်းလ်၏ ထွက်ဆိုချက်သည် အဘယ်မှာလျှင် အဆန်းတကြယ် မှီငြို သေးသနည်း။

သည်ကြားထဲတွင် ဂျပန်များ၏ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်မှုကြောင့် ဆေးဆုံးခဲ့ကြရသည့် သုံ့ပန်းများ၏ အရေအတွက်မှာလည်း မနည်းလှပေ။ တိုက်ခိုက်စစ်ခိုခို မှတ်တမ်းများအရ ယင်းသို့ဂျပန်များ၏ သတ်ဖြတ်မှုများကြောင့် ၁၉၄၂ ခု နှင့်

* 'F' Force လုံးဒီယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးအတွက် စက်ယူက စစ်သုံ့ပန်းများအား ယိုဒီယားနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့သို့ 'အေတပ်စွဲ' 'အက်စ်တပ်စွဲ' နှင့် 'အိပ်ချ်တပ်စွဲ'ဟူ၍ တပ်ဖွဲ့သုံးခုရှိခဲ့သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်များအတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံဘက်ရှိ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း တစ်လျှောက်တွင် မဟာမိတ်သို့ပန်း အမြောက်အမြား အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်ဟု သိရသည်။ တစ်ခါသော်ပူ နယ်သာလန် အရှေ့အိန္ဒိယ တပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိများပါဝင်သော အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့အား စခန်းမှ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည့်ပြစ်မှုဖြင့် ဂျပန်တို့က စခန်းအနီးရှိ သင်္ချိုင်းထဲမှာပင် ပစ်သတ်ခဲ့ကြသည်။ အလားတူပင် မြောက်မြားစွာသော ဩစတြေးလျ စစ်သားစစ်ဗိုလ်များမှာလည်း အလားတူပြစ်မှုများဖြင့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ပစ် ခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။

ဂျပန်တို့သည် တိုကျိုစစ်ဌာနချုပ်မှ အမိန့်အတိုင်း ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးကို ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် အပြီးသတ်စေရန်အတွက် စစ်သုံးပန်းများနှင့် ချွေးတပ်သား အရပ်သားများအား ကျွဲနွား၊ တိရစ္ဆာန်များပမာ အနားမပေးဘဲ ဒလကြမ်းတွန်း၍ ခိုင်းခဲ့ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် သတ်မှတ်ထားသည့် ဩဂုတ်လတွင် မပြီးနိုင်ဘဲဖြစ်နေသဖြင့် ခေါ်အပွဲကြီးပွဲကာ ချွေးတပ်သားများနှင့် အရပ်သားများအား ယခင်ကထက် ပို၍ အကြမ်းပတမ်းကိုင်ကာ ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းလာကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ နောက်ပိုင်းတွင် အချို့သော စစ်သုံးပန်းများမှာ နံနက် ၅ နာရီခွဲတွင် အိပ်ရာမှထ၍ အလုပ်ခွင်ဝင်ခဲ့ကြသည်မှာ ညသန်းခေါင်ကျော်၍ နောက် တစ်နေ့နံနက် ၂ နာရီအချိန်ကျမှ အလုပ်သိမ်းကြရသည်အထိ မချိမဆန့် ခိုင်းစေခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။

“စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဗာကူဒါက ကျွန်ုပ်အား သုံးပန်းများအနေဖြင့် ညလုံးပေါက် အလုပ်ဆင်းလာကြရမည်ဟု လာပြောသည်။ သူပြောပြချက်အရ ရထားလမ်းသည် မြောက်ဘက်သို့ ကီလိုမီတာ အနည်းငယ်မျှသာ လိုထော့ပြီး ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် ထောင်ဘက် သုံးကီလိုမီတာအကွာရှိ ဆွန်ကရေသို့ စက်တင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့အရောက် ဇောက်လုပ်ရမည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် ထိုညက မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာနေသောကြောင့် နံနက် ၅ နာရီခွဲမှတစ်ဆင့် အလုပ်ဆင်းခဲ့ကြရသော သုံးပန်းများမှာ ည ၁၀ နာရီ မိနစ် ၃၀ တွင် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အားကုန်သွားကြသည်။

၁၄ ရက်နေ့တွင်မူ ခါထိုင်းကဲ့သို့ နံနက် ၅ နာရီခွဲတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရပြီး တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသည့်

မိုးထဲလေထဲတွင် သို့ပန်းများအား နောက်တစ်နေ့ ၁၅ ရက်နေ့ နံနက် ၂ နာရီ မိနစ် ၃၀ အထိ အတင်းအဓမ္မ အလုပ် လုပ်ခိုင်းခဲ့ကြသည်။

ထိုနောက် သုံးနာရီမျှသာ အနားယူ အိပ်ခဲ့ကြပြီး ၁၅ ရက်နေ့ နံနက် ၅ နာရီ မိနစ် ၃၀ တွင် အတင်းအဓမ္မ အလုပ်ခွင်သို့ မောင်းနှင် ခိုင်းခဲ့ကြသည်မှာ ထိုညက သန်းခေါင်အချိန်အထိ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော ၁၆ ရက်နေ့တွင် လည်း နံနက် ၅ နာရီ မိနစ် ၃၀ မှ ည ၁၀ နာရီအထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရသည်။

အထက်ပါတို့မှာ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြ သော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ကိပ်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှ ကောက်နုတ်ချက်ဖြစ်သည်။ နှစ်မှူးကြီးကိပ်သည် ၁၉၄၂-၄၃ ခုနှစ်များက ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဆက်လုပ်ရေးတွင် စက်မှုမှ အက်မိတပ်ဖွဲ့ဖြင့် ပါလာသည့် ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ဂျပန် စစ်တရားခံများအား စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များ ဖြစ် စစ်ဆေးရာ၌ သူ့ကိုယ်တိုင် သက်သေတစ်ဦးအဖြစ် အစစ်ခံခဲ့သည်ပြင် သူ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကိုပါ ခိုင်လုံသော သက်သေခံအထောက်အထားအဖြစ် တင်ပြခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီးကိပ်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှ အထက်ပါကောက်နုတ်ချက် ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုစဉ်က ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးတွင် ဂျပန်တို့၏ ဆက်စက်မှု၊ လူမဆန်မှု၊ အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးမှုနှင့် လူစိတ်ကင်းမဲ့မှုများကို ထင်ထင်သား သွေမြင်နိုင်ကြသည်။

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမောက်လုပ်ရေးတွင် စစ်သုံးပန်းများအပေါ်၌ ဤအလောက် အကြင်နာတရား ခေါင်းပါး၍ လူစိတ်ကင်းမဲ့ကာ ရက်စက်ခဲ့ကြသော နှစ်များသည် ရိုးရိုးသာမန်အရပ်သားများဖြစ်ကြသော ချွေးတပ်သားများအပေါ်၌ကား သိပ္ပံနယ်ရာမရှိတော့ပြီ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဗြိတိသျှ၊ ဩစတြေးလျ၊ အမေရိကန် စစ်သို့စသော စစ်သုံးပန်းများမှာ သူတို့နောက်တွင် သက်ဆိုင်ရာတပ်မတော်များ ဆက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံနှင့် အစိုးရများအပြင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တရားဥပဒေများ ရှိနေကြ သည့်ဖြစ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ ငဲ့ညှာထောက်ထားမည်ဆိုက ထောက်ထားစရာ ရှိနေသေး သည်။ ရိုးရိုးသာမန် အရပ်သား ချွေးတပ်သားများမှာမူ မူလကထဲကပင် သေနတ်ဖြင့် နှိမ်ကာ လုံစွပ်ဖြင့်ထောက်၍ ခေါ်လာခြင်းခံခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့တင်းတွဲမှာ ဂျပန်တို့လက်ထဲတွင် ‘ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာ’မည်သူများအဖြစ် သုံးလုံးကြီး

ကျရောက်နေကြရရှာသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း စစ်သုံးပန်းများကဲ့သို့ စနစ်ကျသော စုစည်းမှု၊ ခိုင်မြဲသော ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝမှုမရှိကြဘဲ ဗြူတကာရွာတကာမှ ဖြစ်ထွက် စုဆောင်းကာ တက်သုတ်ရိုက်၍ အရေးပေါ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ကြသည့် ယိုးဒယား၊ မြန်မာ၊ မလေး၊ ဂျားဟားနှင့်တရုတ် လူမျိုးပေါင်းစုံ ချွေးတပ်သားများမှာ ဂျပန်များ၏ ပါးရိုက်ခြင်း သေနတ်ဒင်ဖြင့်ဆောင်ခြင်း၊ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ခြင်းစသော ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမှုများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မခံချင်အဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

စစ်သုံးပန်းများ၏ စာရေးသောက်ရေး နေရေးထိုင်ရေးနှင့် ကျန်းမာရေးများကို ပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ လစ်လျူရှုထားခဲ့ကြသော ဂျပန်များသည် ချွေးတပ်သားများ နေထိုင်မှု စားမှုသောက်မှုနှင့် ကျန်းမာမှုများကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ကြသည့် သို့ဖြစ်ရာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ချွေးတပ်သားများ၏ ဒုက္ခသုက္ခများမှာ စစ်သုံးပန်းများထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုဆိုးဝါးခဲ့ကြသည်။

အမှန်စင်စစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထား လမ်း ဖောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဂျပန်တို့သည် အရှေ့တောင်အာရှတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ချွေးတပ်သားအများဆုံး 'ဆွဲ'ခဲ့ကြ၍ မြန်မာနိုင်ငံမှ အများဆုံး သေကျေပျက်ခဲ့ကြရသည်ကို* မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ပါလျက် စစ်ကြီးအပြီးတွင် တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၌ ဂျပန်စစ်တရားခံများအား စစ်ရာဇဝတ်မှုများဖြင့် စစ်ဆေးခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံမှ လူကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ သက်သေခံပစ္စည်း အထောက်အထားသော်လည်းကောင်း တင်ပြပြောဆိုခွင့်မရဘဲ ရှိခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၌ မြန်မာနိုင်ငံမှ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထား လမ်း ဖောက်လုပ်ရေးတွင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့စားခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံများကို တင်ပြ ချမှတ်ဆိုပါက သက်သေပေါင်းမြောက်မြားစွာနှင့် အထောက်အထားပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရရှိမည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းတို့အနက် ၁၉၆၈ ခုနှစ်က ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော စာရေးဆရာ

*မြန်မာနိုင်ငံမှ ချွေးတပ်သားပေါင်း တစ်သိန်းခုနစ်သောင်းခုနစ်ထောင် (၁၄၈,၀၀၀)ခုဆောင် ခဲ့၍ ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းတွင် စုစုပေါင်းရှစ်သောင်း (၈၀,၀၀၀)ကျော် သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။

ယင်းယုန်သစ်လွင်၏ 'ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တော်တော်တော်ထက် အပည့်ရှိ စာအုပ်မှာ အထူးပင်ခိုင်လုံသော အထောက်အထားတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါစာအုပ်တွင် ဂျပန်တို့က မြန်မာချွေးတပ်သားများအား မည်မျှလစ်လျူရှု၍ သွလက်ခပ်ထားခဲ့ပုံများနှင့် ယိုးဒယား-မြန်မာချွေးတပ်သားများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေဆုံးခဲ့ကြရပုံများကို အောက်ပါအတိုင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဖွယ်ရာ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

'စခန်းသို့ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖက်သော တံတန်းလျားမှ ဘွန်တိုက်ချီ ဆိုလာမြိုင်နှင့် ဦးဘအုန်း၊ ဦးရွှေလေး စသူများသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ အုရားစားရား ခေါက်လာကြသည်။ သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်နှာအမူအရာသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ ခြင်း ကြီးမားစွာဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်ကိုထည့် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကိစ္စကို ပြောလိုဟန် ရှိနေကြပါသည်။'

'ကျွန်တော် လူအုပ်ထဲကတော့ အားလုံးပေါင်း ၆၀ ကျော်လောက် ချော့သွား ပြီ ဆရာလေး၊ တစ်နေ့က တစ်နေ့ထဲ လူ ၃၀ ကျော်တယ်ခင်ဗျာ'

ဘွန်တိုက်ချီ ကိုသာမြိုင်သည် ကျွန်တော်အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်မိထည့် ဆိုလျှင်ပင် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်လျက် ထိုစကားကို စတင် လာပြောထေထည်။

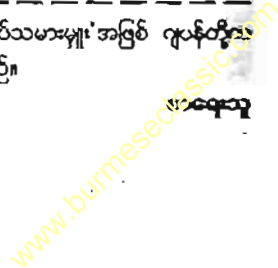
'ကျုပ်တို့ထဲ ၂ လုံးကတော့ ၉၀ ကျော်သွားပြီ ဆရာလေး၊ မနေ့ညထဲ အများဆုံးပဲ'ဟု ဦးဘအုန်းက ပြောပါသည်။

'မွန်ချွေးတပ်သားတွေနေတဲ့ တဲလိုင်းကရော' ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

'ဟာ... သူတို့က ပိုများမှာပေါ့၊ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်ထဲမှာ ဒုတျုပ်တို့ ဒီဘက်လာတုန်းမှာပဲ ၃ ၄ လောင်း ထမ်းချနေသေးတယ်'

ကျွန်တော်သည် ဘွန်တိုက်ချီ ၃ ယောက်ထံမှ မိတ်မချစ်သောစရာ

*ချွေးတပ်သားများအား အဖွဲ့လိုက်ခွဲ၍ အုပ်ချုပ်ရန် 'အလုပ်သမားမျှ'အဖြစ် ဂျပန်တို့က ဘာဝန်ပေးခြင်းမရသူများကို ခေါ်ဝေါ်သည့်အမည်ဖြစ်သည်။

အလွန်ကောင်းလှသော စကားများကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ရွယ်ရာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ ၃ ယောက်အား ယာမာမိုတို မှာကြားလိုက်သော ညွှန်ကြားချက်များကို တစ်ဆင့်ပြန်လည် ပြောကြားနေခိုက်၌ပင် တစ်ဖက် တံတန်းထွားများ ဟန်ချီ** ၄-၅ ယောက် အရေးထကြီး ဝေဖန်လာကြပြန်ပါသည်။ သူတို့တစ်ချို့လိုက်လာကြသည်မှာ နောက်ထပ် သေဆုံးသော လူသေအလောင်းကောင်များကို မြှုပ်နှံရေးအတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

'ဟာကွာ ... ကြည့်ရှုပြီးတော့ပဲ မြှုပ်လိုက်ကြပါကွာ၊ ငါတို့များ လာပြောနေတဲ့ ဘာအကြောင်းတူးမှာလဲ ...'

ဘွန်တိုက်ချီ ဦးခွေးလေးက သူ့လူများကို လှည့်မာန်နေလေသည်။ 'မကြည့်ဘူးတော့ဘူး ဆရာလေးရာ ... ကြာရင် သွေးပျက်ပြီး ရွေးလိမ့်မယ်ဗျ' ဟုရှုလည်း မှီ့မှီ့ထည့်ညှုလေသည်။

'ထမ်းမယ်လူမရှိဘူးဗျ' ဘယ်သူကမှ မထမ်းချင်ဘူး' ဟန်ချီထချီက ပြောလေသည်။
'တယ်ဝက်တာပဲကိုး ...' ဦးခွေးလေးက ရေရွတ်ခြင်း ပြုရှာလေသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လှမ်း၍ 'ဆရာလေးမှာ အရက် ရှိသေးသလားဗျီ' ဟု မေးနေပြန်ပါသည်။

'ကဲ သာဆင် လုပ်စမ်းပါဦးကွာ ...'
ကျွန်တော်က သာဆင်ကို ပြောရလေသည်။
'ကဲ သွားကြကွာ ... ငါတို့ ခုပဲလိုက်လာခဲ့မယ်'
ဦးဘအုန်းနှင့် ဦးခွေးလေးက သူတို့ ဟန်ချီများကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။
မကြာမီ သာဆင် ချလာသော အရက် ဝါးကျည်တောက်တစ်လုံးမှာလည်း
ဝ.မိမိယောက်လျှင် နှည်းနှည်းကျစ်နှင့် ချောသွားလေသည်။

**လက်ထောက်အလုပ်သမားများအား ခေါ်ဝေါ်သည့်အမည်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ

ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်တိုက်ချီ တန်ချီများကလည်း ထမ်းစမ်းသော ဆဲထန်းလျှားများရှိရာသို့ ပီးဆီ ပီးတိုင်များကိုလျှက် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

မဖြစ်မကွယ် အရက်ကလေး သောက်ထားသဖြင့် သွေးဆန့်ညှစ်သော အကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် အတော်ကလေးပင် သတ္တိကောင်းထိခိုက်စဉ်ထု အထင်ရောက်နေသော်လည်း တစ်ဖက်တံတန်းလျှားများ ရောက်ရှိ၍ သေဆုံးနေသော ချွေးတပ်သားခမျာများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ၌မူ အတော်ပင် သွေးဆန့်ချောက်ချားသွားမိပါသည်။

တံတန်းလျှားပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးသေဆုံးနေသော ချွေးတပ်သား၊ ခွေးခွေး အလေးသေနေရှာသော ချွေးတပ်သား၊ ကိုယ်တစ်စောင်ဖြစ်လျက်သေနေသော ချွေးတပ်သား၊ မှောက်ရုံကြီးသေနေသော ချွေးတပ်သားများ၏ အလောင်းများကို တိုနေရာတွေ၊ သည်နေရာတွေ၊ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

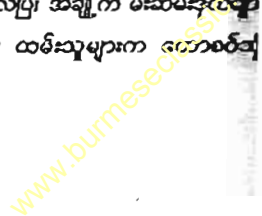
သို့ရာတွင် ထိုသေဆုံးသူ ချွေးတပ်သားများ၏ အလောင်းတွေကို ကြာရှည်ကြာမြဲ ကြည့်နေ၍ကား မဖြစ်သေးချေ၊ အကြောင်းမထူးသည်ကိုစွဲကို အမြန်ဆုံး ရှင်းလင်းပစ်ရန် တွေးလိုက်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် တဲလိုင်နှင့် မီးပုံကြီးဘေးတစ်ဝိုက်ရှိ ချွေးတပ်သားများကို စုစုပေါင်းပြီးနောက် အမြန်ဆုံးကိစ္စပြတ်အောင် အစီစဉ်ခိုင်းရလေသည်။ ဘွန်တိုက်ချီ ဦးခွေးလေးကိုလည်း ချွေးတပ်သားအချို့နှင့် တောစပ်သို့သွားရောက်လျက် ကျွန်အထူး နှိုင်းရလေသည်။

'လူစေ ကျင်းစေ တူးနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဆရာလေး ... ကျွန်တို့ တွင်းကြီးတစ်ခုထဲ ခပ်ကြီးကြီးတူးလိုက်မယ်၊ အားလုံး စုမြှုပ်လိုက်မယ်'

ဦးခွေးလေးသည် တဲလိုင်အပြင်ဘက်မှနေလျက် အော်ဟစ်သွားလေသည်။
ကျွန်တော်နှင့် ကိုသောင်းစိန်၊ ကိုသာမြိုင်တို့မှာ ချွေးတပ်သားအချို့ထ သေဆုံးရှာသူ ချွေးတပ်သားတို့၏ အလောင်းများကို နွယ်ကြိုးများ ဝါးလုံးချားနှင့် ထုပ်စည်း ချည်နှောင်နေသည်အထိ ကြည့်မနေကြတော့ဘဲ တစ်ဖက်သော တဲလိုင်သို့ တူးခဲ့ကြလေသည်။

ထိုထဲလိုင်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ၌မူ ချွေးတပ်သား သုံးထောင် ယောက်တို့၏ အလောင်းများကိုပင် ထမ်းထုတ်သွားကြလေပြီ၊ အချို့က ပီးဆီပီးဆီလျှာ ကိုင်လျက် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က လိုက်ကြသည်။ ထမ်းသူများက ဟောစစ်ချ

ရောက်သည်အထိ တစ်ယောက်တလဲဖြူလျှင် ဓမ္မတစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ထပ်သွားကြသည်။ သေဆုံးသူ ချွေးတပ်သားများ၏ အလောင်းများကို ဖျာစုပ်ကထေး များနှင့် မပတ်မလိပ်နိုင်ကြပါ။ တက်များကို ကြိုးနှင့်တုပ်သလို ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးတုပ်လျက် အလယ်မှ ဝါးလုံးလျှိုကာ ထပ်သွားရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် မြန်မာချွေးတပ်သား များ၏ အနေဆိုး၊ အသေဆိုးဖြစ်ခဲ့ရသော အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်များသည် အဘယ်သူ ရင်နာဖွယ်ရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

လင်းယုန်သစ်လွင်၏ 'ကိုယ်တွေ့ ချွေးတပ်မှတ်တမ်း' စာအုပ်မှ အထက် ဖော်ပြပါ ကောက်နုတ်ချက်အရ ထိုစဉ်က ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော ရက်စက်မှုများကြောင့် အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ကြရသူများ အကြောင်းကို ကာယကံရှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးကိုယ်တိုင် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ဝန်ခံ ထွက်ဆိုသွားခဲ့ရသည်။

လင်းယုန်သစ်လွင်၏အမည်မှာ ဝါကာမတ်ဆုဖြစ်၍ ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ် အထွေထွေဌာနကြီးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဝါကာမတ်ဆု သည် ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွင်းက ဂျပန် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ တာဝန်ပေးချက် အရ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရာ ယိုးဒယား-မြန်မာ နယ်စပ်သို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက် စုံစမ်းခဲ့ပြီးနောက် သူတွေ့ရှိခဲ့သမျှ အခြေအနေအရပ် ရပ်တို့ကို ဂျပန်တပ်မတော် စစ်ဦးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆုဂီယာမာနှင့် ဒု-စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ဟာတာ (စစ်တရားခံများအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သူ)တို့အား ပြန်လည် တင်ပြ အစီရင်ခံခဲ့ရသည်။

အောက်ပါတို့မှာ ဗိုလ်ချုပ် ဝါကာမတ်ဆုကိုယ်တိုင် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည့် အစစ်ခံချက်များ ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်၊ ဘန်ကောက်နဲ့ ယိုးဒယားဘက်က မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်နေတဲ့ နေရာတချို့ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ဟာ မိုးရာသီအချိန်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် လုပ်ငန်းဟာ အားရကျေနပ်စရာကောင်း

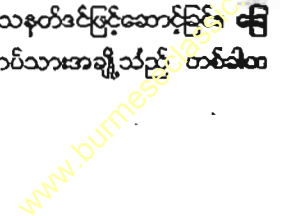
*လင်းယုန်သစ်လွင်၏ 'ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ ချွေးတပ်မှတ်တမ်း' စာမျက်နှာ ၁၉၆-၁၉၉။

လောက်အောင် တိုးတက်မှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခုလို ဒီနေရာတွေကို သွားရောက်စစ်ဆေးရတာကလည်း မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်နေထိုင်နေတာ တိုးတက်မှုမရှိဘူး။ အားရကျေနပ်စရာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေ မကြာခင်ပဲရောက်လာတဲ့အတွက်ပါပဲ။ ဒီအစီရင်ခံစာတွေထဲမှာ ရထားလမ်း ဖောက်လုပ်နေကြတဲ့ စစ်သုံ့ပန်းတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေဟာ ဆိုးဝါးပြီ အသေအပျောက် အင်မတန် များနေထယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ပါလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဝမ်းရောဂါကလည်း အကြီး အကျယ် ဖြစ်ပါပွားနေတယ်ဆိုတာ ကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အထောက်အပံ့ စီမံမချမ်းမသာ ဖြစ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ အထုပ်သေ ချွေးတပ်သားတွေ အထော်များများဟာ ဝမ်းဖောဝမ်းယောင်ရောဂါပျံ သွေးတစ်သွားဆုံ ရောဂါတွေ ဖြစ်ပွားနေတာတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ စစ်သုံ့တို့ တွေကို ကျွေးမွေးတဲ့ အစားအသောက်တွေကို စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါကျေထာ လည်း လိုအပ်တဲ့ အာဟာရဓာတ်က မပြည့်စုံ၊ ကျွေးတဲ့ အစားအစာကလည်း မလုံလောက်နဲ့ ကျေနပ်စရာမကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို တွေ့ရပါတယ်။

'ခါနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် စစ်ဦးစီးချုပ် ဒုစစ်ဦးစီးချုပ်တို့ကို ပါးစပ်ခွဲပဲ အစီရင်ခံပြီး မီးရထားလမ်းကို သတ်မှတ်ထဲ တဲ့ အချိန်ထက် နှစ်လပိုပြီး အချိန်ပေးဖို့ အကြံပေးတင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဒီမီးရထား လမ်း ဖောက်လုပ်ရာမှာ စစ်သုံ့ပန်းတွေနဲ့ အလုပ်သမား ချွေးတပ်သား အခြောက်အခြာသေဆုံးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ'

မှန်သည်။ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးအတွက် ဂျပန် သည် စစ်သုံ့ပန်းများနှင့် အရပ်သားချွေးတပ်သားများအား ကျွဲ၊ နွားများက အတင်းအဓမ္မခိုင်းစေခဲ့ကြရုံမက နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သေရွာသို့ ငို့ကြသည်။ သည်အ တွင် ရိုးရိုးသာမန် အရပ်သား ချွေးတပ်သားများမှာ အလုပ်ပင်ပန်းမှုနှင့် အပြင်းအထ ဆိုးဝါးလှသည့် ရောဂါများဖြစ်ပွားမှုတို့ကြောင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေကျေပျက်စီး သလို ဂျပန်များ၏ ကိုယ်ထိလောက်ရောက် ညှင်းဆဲသတ်ဖြတ်မှုများကြောင့်ဓမ္မ မရေမတွက်နိုင်အောင် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဂျပန်တို့၏ ပါးစိုက်ခြင်း၊ သေနတ်ခင်ဖြင့်ဆောင်ခြင်း၊ ခြေ ကန်ကြောက်ခြင်းများကို မခံမရပ်နိုင်သည့် ချွေးတပ်သားအချို့သည် တစ်ခါထ

ဂျပန်များအား ပြန်လည်ခံစား ထိုးကြိတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အဆိုပါ ချွေးတပ်သားများမှာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ပေးခြင်း ခံကြရတော့သည်။ ဂျပန်တို့၏ အပြစ်ပေးပုံပေးနည်းမှာ အဆိုပါ ပြန်လှန်ခံစား ချွေးတပ်သားအား တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်အစားများ ချွတ်ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကြိုးဖြင့်ချည်ထားပြီး သုံးရက်လေးရက်ခန့် အစာငတ် ရေငတ်ထားသည့် နည်းဖြစ် သည်။ သို့ဖြင့် အဆိုပါ ချွေးတပ်သားမှာ နေ့ဘက်တွင် နေပူထဲ၌လည်းကောင်း၊ ညဘက်တွင် မိုးရေထဲ၌လည်းကောင်း နေရောညပါ ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် ဂျပန်တို့၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံခဲ့ရသည်။ အချို့သော အပြစ်ရှိသည့် ချွေးတပ်သားများမှာမူ နေပူထဲတွင် လေးလံလှသည့် ကျောက်တုံးကြီးများကို ခေါင်းပေါ်၌ရွက်ကာ နာရီပေါင်းများစွာ လှုပ်မယုတ် မတ်တပ်ရပ်နေခဲ့ကြရသည်။

ချွေးတပ်သားများ၏ အသက်ကို ထိုသို့အမှည့်ချွေချွေရှုံ့ဖြင့် အားမရနိုင် သော ဂျပန်တို့သည် အချို့သော နေရာများ၌ ချွေးတပ်သားများအား အစုလိုက် အပြုံလိုက် သုတ်သင်ခြင်းများပင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကန်ဘူရီအမည်ရှိ စခန်းတစ်ခု တွင် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါစခန်းတွင် ရောဂါအသည်းအသန်ဖြစ်ပွားနေသဖြင့် အလုပ် မလုပ်နိုင်ကြတော့သည့် ချွေးတပ်သား လူမမာများအား သီးသန့်တဲတန်းလျားကြီးများ ဖြင့် ထားရှိသည်။ အဆိုပါ လူမမာတဲတန်းလျားကြီးများအား 'သေမင်းဂေဟာ' ဟူ၍ အမည်ပေးထားကြသည်။ ဂျပန်တို့သည် စစ်သုံ့ပန်းများနှင့် ချွေးတပ်သားများအပေါ်တွင် 'အလုပ်မလုပ်လျှင် အစားမစားရ' ဟူသော ဝါဒကို ချမှတ်ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ဝမ်းမော ဝမ်းရောင်ရောဂါ၊ တိုက်ဖွဲ့က်ရောဂါ စသည့်ရောဂါများ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပွားကာ လုံးဝ အလုပ်မလုပ်နိုင်အောင် ရှိနေကြသည့် ချွေးတပ်သား လူမမာများအား ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ဆေးဝါးများ ကုသပေးခြင်းနှင့် အာဟာရ ဖြစ်စေမည့် အစားများကို ကျွေးမွေးခြင်း ပြုလုပ်ရမည့်အစား 'အလုပ်မလုပ်လျှင် အစားမစားရ' ဟူသော အထက်ပါ ဝါဒအရ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသော လူမမာ ချွေးတပ်သားများအား 'သေမင်းဂေဟာ' များသို့ စုပို့ပို့ကာ လုံးဝပြန်မကြည့်တော့ဘဲ သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။

* Death House
** No Work, No Food

သို့ဖြစ်ရာ 'သေမင်းဂေဟာ' သို့ ရောက်သွားကြသည့် လူမမာချွေးတပ်သား များမှာ ဆေးဝါးတူ၍ ဝေးစွာ အစားအစာဟူ၍ပင် လုံးဝ မစားသောက်ကြဘဲ တုံးလုံး ပက်လက်လဲကာ တဲကြီးထဲတွင် သတိလစ်သူကလစ်၊ ညည်သူက ညည်သူ အသက်ငင်သူက ငင်နေကြသည်မှာ မမြင်ရက်စရာ မကြည့်ရက်စရာပင် ဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။

တစ်ခါသော်မူ အဆိုပါ ကန်ဘူရီစခန်းကို အုပ်ချုပ်ရသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဗေဂျာကူဒို၏ လမ်းညွှန်အောက်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားအချို့သည် ဗေဂျာကူဒိုအား နှက်နှာလို မျှော်နှာရလုပ်သည့်အနေဖြင့် 'သေမင်းဂေဟာ' ကစ်ခုကို အပြန်သုံး 'ရှင်းလင်း' ပစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ရှင်းလင်းပုံရှင်းလင်းနည်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ အဆိုပါ 'သေမင်းဂေဟာ' အတွင်းမှ အသက်မရှိတော့ဘဲ သေဆုံးနေကြသူများအား အစုလိုက် အပြုံလိုက် မြေဖြူပုံ၌ သင်္ဂြိုဟ်ရာတွင် မသေမရှင်ဖြိုက်ကာ သတိလစ်နေသူများ မျောနေသူများနှင့် အသက်ငင်နေသူများကိုပါ တစ်ခါတည်းရေသာ၍ အရှင်လင်ထင် မြေဖြူပုံ၌ သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းပေတည်း။

ဤသို့လျှင် 'သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းမကြီး' ဟူ၍ ကျော်ကြားခဲ့သော ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသော စစ်ရာဇဝတ်မှုများကို တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၌ နိဂုံးချုပ်လိုက်သောအခါ ဂွင်နရယ်တို့၏ ဟာကလီမူရာ စသော စစ်တရားခံများသည် အောက်ပါအချက်အလက်များကို မြင်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရ သည်။

ယင်းအချက်အလက်များမှာ ...

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမောက်လုပ်ရေးတွင် ဂျပန်တို့သည် လူမမာ သုံးသိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင် (၃၃၀,၀၀၀) အသုံးပြုခဲ့ကြရာမှ ယင်းတို့အနက် မဟာမိတ်စစ်သုံ့ပန်းပေါင်း ခြောက်သောင်းတစ်ထောင် (၆၁,၀၀၀)နှင့် အရပ်သား ချွေးတပ်သားပေါင်း နှစ်သိန်းဆူနှစ်သောင်း (၂၄၀,၀၀၀) ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖန် အဆိုပါ ချွေးတပ်သားများထဲမှ လူပေါင်းခုနစ်သောင်းနှစ်ထောင်မှ ကိုးသောင်းနှစ်ထောင် အထိ (၇၂,၀၀၀-၉၂,၀၀၀) သေဆုံးခဲ့ကြရာ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် ချွေးတပ်သား ၂ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိ သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ စစ်သုံ့ပန်းများအနက်မှ လူမမာ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကျော် (၁၂,၅၆၈) သေဆုံးခဲ့ကြရ၍ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် ၂ ရာခိုင်နှုန်းမျှ သေကျေပျက်စီးခဲ့ကြရသည်။

ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံ မော်လမြိုင်မြို့နှင့် မိုင်လေးဆယ်ခန့်အကွာ သို့မဟုတ်
 ရေပိတ္တိုအနီးတွင် အကာအခံများ နိုင်ခန့်သေသင်္ဃာဖြင့် အစောင့်အကြပ်များ စနစ်ထူထောင်
 ထားရှိသည့် ဧရာမသင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခုကို ခရီးသွား ခရီးလားများ အထင်အရှား တွေ့မြင်
 ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသင်္ချိုင်းကြီးအား ရိုးရိုးသာမန် သင်္ချိုင်းမဟုတ်။ ဒုတိယ
 ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ခဲ့စဉ်က ဂျပန်တို့
 နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲမှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံဘက်တွင် သေဆုံးခဲ့ကြရသော မဟာမိတ်စစ်သုံးဆယ့်
 ၃၇၇၀*တို့၏ အရိုးအိုများ မြှုပ်နှံရာ ကမ္ဘာကျော်စစ်သင်္ချိုင်းကြီးပင် ဖြစ်သတည်း။

'သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းကြီး ...'

ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းကြီးအား တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ဤသို့ဖွဲ့
 အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဤသို့လျှင် ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ကြသည်။

ဤအမည်သည် တကယ့်ဖြစ်ရပ်များနှင့် အကိုက်ညီဆုံး အဆီလျော်ဆုံး
 အမည်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိုင်ပေါင်း ၁၇၅ မိုင်မျှသာကွာစေသည့်
 ဤယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကြီး ဖောက်လုပ်ရေး၌ လူပေါင်းတစ်သိန်းကျော်တို့
 အသက်များဖြင့် စတေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဂျပန်တို့သည် ဤသေမင်းတမန် မီးရထားလမ်း
 ကြီးတွင် ဇလီဖားတုံးများကို မခင်ဘဲ အလောင်းများကိုခင်းကာ ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်
 ဟူ၍ပင်ဆိုနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော ...။

* သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းတွင် မြှုပ်နှံထားသည့် မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်း ၃၇၇၀ အနက်
 ဗြိတိသျှလူမျိုး ၁၅၈၈ ယောက်၊ ကနေဒါလူမျိုး ၁ ယောက်၊ ဩစတြေးလျလူမျိုး ၁၃၄
 ယောက်၊ နယူးဇီလန်လူမျိုး ၃ ယောက်၊ အိန္ဒိယလူမျိုး ၁၅ ယောက်၊ မြန်မာလူမျိုး ၁
 ယောက်၊ မလေးလူမျိုး ၇၉ ယောက်။ နယ်သာလန်လူမျိုး ၆၂၁ ယောက်နှင့် မည်သည့်
 လူမျိုးဟူ၍ မခွဲခြားနိုင်သည့် သုံးပန်း ၁၁၄ ယောက်တို့ပါဝင်သည်။

* Railroad of Death

စာရေးသူ

ဝင်လယ်စင်ကြော့ ထောင်သားတိုက်ရိုးရှား

စစ်ရာဇဝတ်မှုများ ။ ။ စစ်ဥပဒေနှင့် စစ်စည်းကမ်းများအား ဖောက်ဖျက်
 ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုများဖြစ်သည်။ ယင်းဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်မှုများတွင်
 အရပ်သားပြည်သူများအား သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ အလုပ်
 ကြမ်းများ အဓမ္မစေခိုင်းခြင်း စသည်များအပြင် သိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေ
 များ၌ စစ်သုံးပန်းများအား ပင်လယ်ထဲတွင် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း သို့မဟုတ်
 သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ဓားစာခံများအား သတ်ပစ်ခြင်း၊ ပြည်သူပြည်သားများ၏
 စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို လုယက်ယူငင်ခြင်း စစ်ရေးအရာမလိုအပ်ဘဲ ဗြိတိန်များ
 မြို့ငယ်များနှင့် ကျေးရွာများအား ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း စသည် ပြစ်မှုများ
 ပါဝင်သည်။

အထက်ပါ စာပိုဒ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၈
 ရက်နေ့က ဂရိတ်ဗြိတိန်၊ ပြင်သစ်၊ အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနိုင်ငံများမှ
 ဦးစီးလှယ်များတွေ့ဆုံ၍ စစ်အတွင်းက ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်မှုများကို
 ခြိမ်းခြောက်၍ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးရန်အတွက် 'စစ်ရာဇဝတ်မှုများ'ဟူသော စကားလုံးကို
 ဖွဲ့စည်းဖွဲ့စည်းဆိုခဲ့ကြရာ၌ ဖော်ပြပါရှိသည့် စာပိုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းစာပိုဒ်ထဲမှ 'စစ်သုံးပန်းများအား ပင်လယ်ထဲတွင် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း

www.burmeseclassic.com

သို့မဟုတ် သတ်ဖြတ်ခြင်း' ဟူသော အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဤအချက်မှာ ရုတ်တရက် အားဖြင့်ဆိုလျှင် အရေးကြီးသည့်မဟုတ်ဘဲ တစ်သက်သက် ဥပဒေသဘောအရ လိုသလို သွဲစားနိုင်အောင် ထည့်သွင်းထားသည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။

သို့သော် တကယ့်တကယ်တွင်မူ ဤအချက်နှင့် ဤဖြစ်မှုသည် အတိုင်း အတာ မဟာဏအားဖြင့် ကြီးမားသလောက် အရေးအတွက်အားဖြင့်လည်း မြောက်များစွာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်မှုများဖြစ်ကြောင်း တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဂျပန်တို့၏ သုံးပန်းစခန်းများတွင် အစားအသောက် အနေအထိုင် ဆင်နွှဲ ကျပ်တည်းစွာဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ရသော မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းများမှာ ဂျပန်တို့က တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ၊ တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံသို့ ပင်လယ်ခရီးကို ဖြတ်ကျော်၍ သင်္ဘောများဖြင့် ပို့ဆောင်ခြင်းခံရသည့်အခါ ပို၍ ဆိုးဝါးသည့် အခြေအနေများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။ သုံးပန်းစခန်းများတွင် မသေရုံ စားခဲ့သောက်ခဲ့ရ၍ ရောဂါများ ဖြစ်ပွားနေကြသည့် မဟာမိတ်စစ်သားသုံးပန်းများမှာ သင်္ဘောပေါ်တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဆေးဝါးကုသခြင်းများ မခံယူရဘဲ အစားအစာ မလုံမလောက်ဖြင့် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ ကြရသည်။ သည်အထဲတွင် သုံးပန်းများအတွက်ပေးသည့် သောက်ရေမှာ အလွန် အလွန် နည်းပါးလှသည်ဖြစ်ရာ သင်္ဘောခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းထဲတွင် တိရစ္ဆာန်များပမာ ပိတ်လှောင်ထားခြင်းခံရ၍ လိုက်ပါလာခဲ့ကြ ရသော သုံးပန်းများ၏ ဘဝမှာ အဘယ်မျှ ဆိုးဝါးမည်ကို သိသာနိုင်သည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မဟာမိတ်သုံးပန်းများ အား ဂျပန်တို့က ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများကို ဖြတ်ကျော်၍ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည့် သင်္ဘောများမှ စင်စစ် 'ထောင်သင်္ဘောများ' ဖြစ်သည်။

မဟာမိတ် သုံးပန်းများသည် အဆိုပါ ထောင်သင်္ဘောများဖြင့် ဂျပန်တို့ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရင်း ပင်လယ်ပြင်တွင် မည်မျှအနိပ်စက် အညှဉ်းဆဲခံရ၍ နောက်ဆုံး၌ မည်သို့မည်ပုံ အသက်ပါဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်များကို တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်း များတွင် ပါဝင်ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည့် 'နိတာမာရ' အမည်ရှိ ထောင်သင်္ဘောတစ်စင်း၏ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များက အထင်အရှားပြနေပေသည်။

ဂျပန်တို့သည် ၎င်းတို့ဖမ်းဆီးရမိထားသည့် မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းများအား

ထမခန့်အကြိမ် ပင်လယ်ခရီးကို ဖြတ်ကျော်၍ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်ခန့် ၁၉၄၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလတွင် စတင်ပို့စဉ်ခဲ့သည်။

ယင်းအစီအစဉ်အရ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ပိတ်ကျွန်းပေါ်မှ အရပ်သား အမျိုးနှင့် အမေရိကန်စစ်သားများ အပါအဝင် လူပေါင်း ၁၂၃၅ ယောက်တို့အား ချွန်ပြည် ယိုကိုဟာမာမြို့နှင့် တရုတ်ပြည် ရှန်ဟဲမြို့များသို့ သင်္ဘောဖြင့် ပို့ဆောင်ခဲ့ ကြသည်။ သို့သော်ထောင်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော ထောင်သင်္ဘော၏ အမည်ကား 'နိတာမာရ' ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့သည် အမေရိကန် စစ်သုံးပန်းများအား နိတာမာရသင်္ဘောပေါ်သို့ ဆက်လျှက်တက်ခြင်း 'ပဏမ နှုတ်ဆက်' သည့်အနေဖြင့် စတင်နိပ်စက်ခဲ့ကြသည်။ ယင်း ပဏမနှုတ်ဆက်သည့် နိပ်စက်နည်းကား အခြားမဟုတ် သင်္ဘောပေါ်သို့ ထက်ရာတွင် ဂျပန်စစ်သားများ တစ်ဖက်တစ်ချက် တန်းစီနေသည့်ကြားမှ အမေရိကန် စစ်သုံးပန်းများအား ဖြတ်၍ လျှောက်သွားစေပြီး ထိုသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားကြစဉ် ဂျပန်စစ်သားများက ဟိုဘက်သည်ဘက်မှ နှစ်ဖက်ညှပ်၍ တစ်ယောက်က လက်သီး ဖြင့်ထိုးလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်က ခြေဖြင့်ကန်လိုက်၊ သည်ဘက်က နားရင်းအုပ် လိုက်၊ ဟိုဘက်က ပါးရိုက်လိုက်ဖြင့် လူစေတက်စေ တစ်ယောက်တစ်ချက်စီ ရိုက်နှက် တန်ကြောက်ကာ ပဏမနှုတ်ဆက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက်မှ ကုန်ပစ္စည်းများ သို့လှောင်သည့် အမှောင်ခန်းများထဲသို့ သုံးပန်းများအား ထည့်သွင်းပိတ်လှောင်ထားခဲ့ သည်။

သုံးပန်းစုစုပေါင်း ၁၂၃၅ ယောက်တို့အား ကုန်လှောင်ခန်းသုံးခန်းထဲတွင် ထည့်သွင်းထားခြင်းဖြစ်ရာ အခန်းကကျဉ်း လူကများပြီး ပြုတ်သိပ်မွန်းကျပ်နေခဲ့ကြ သည်။ ထို့ပြင် ကုန်လှောင်ခန်းများမှာ အမြင့် ၃ ပေမျှသာရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးပန်းများမှာ ခတ်တတ်ရ၍ မရဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ဖန် လူနှင့်အခန်းနှင့်မမျှအောင် ဖြစ်နေခြင်း သဖြင့် တုံးလုံးပက်လက် အိပ်ရန်နှင့် လဲလျောင်းစရာနေရာပင် လုံးဝမရှိဖြစ်နေရာ အသိအသန့် မမာမကျန်းဖြစ်နေသူများအတွက် နေရာပေးပြီး ကျန်သူများက လမ်း တစ်လျှောက်လုံး အညောင်းခံကာ ငုတ်တွပ်ထိုင်၍ လိုက်ပါခဲ့ကြရသည်။

ဂျပန်တို့သည် အမေရိကန် စစ်သုံးပန်းများအား ထောင်သင်္ဘောနိတာမာရ ပေါ်တွင် ယင်းသို့ ပိတ်လှောင်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြရာ ယိုကိုဟာမာမြို့သို့ ရောက်သည့်အခါ လမ်းခရီးတွင် ဆယ်ခုနစ်ရက်လုံးလုံး သုံးပန်းများအား ကုန်းပေါ် ပေါ်သို့ တက်ခွင့်မပေးဘဲထားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ယိုကိုဟာမာမြို့သို့ ရောက်သော အခါ သုံးပန်းတစ်ထောင်ကျော်ထဲမှ ကျန်းမာရေး ကောင်းဆုံး ဆယ်ယောက်တို့

ဇွေးထုတ်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခေါ်တင်ပြီး တာဝန်ပုံများ ရိုက်ယူခဲ့ကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်
မှာ 'စစ်သုံးပန်းများအား တစ်စုံတစ်ရာသားမသီ ရန်မခစေဘဲ ဂျပန်စစ်သင်္ဘောသားများ
တ ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်' ဟူ၍ ဝါဒဖြန့်ရန်ပင်
ဖြစ်သတည်း။

သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့တွင်မူ ဂျပန်တို့သည် မဟာမိတ်သုံးပန်းများအား
ထင်လယ်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး မသေရုံကျွေးမွေးကာ တိရစ္ဆာန်များပမာ သိုလှောင်
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သူတို့စိတ်တိုင်းမကျ
သည့်အခါတိုင်း ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်ကန်ကြောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင်
ယိုကိုဟာမာမြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောမဆိုက်မီ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာကြသည့်
စစ်သုံးပန်းအားလုံးအတွက် လိုက်နာကြရမည့် ဥပဒေအမိန့်များကို တစ်ချက်လွှတ်
ထုတ်ပြန်ခဲ့သေးသည်။

ယင်းအမိန့်ဥပဒေ၏ အတိုချုပ်သဘောမှာ ပင်လယ်ခရီးဖြင့် လိုက်ပါလာကြ
သော စစ်သုံးပန်းများထဲမှ ဂျပန်တပ်မတော်အရာရှိများ၏ အမိန့်ကို မနာခံသူများ၊
ညွှန်ကြားချက်ကို မလိုက်နာသူများ၊ ဟန်အမူအရာအားဖြင့် တုံ့ပြန် ဆန့်ကျင်သူများ၊
ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အချင်းချင်းစကားပြောသူများ၊ ဆူပူဟစ်အော်သူများ၊ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့
အမိန့်မရဘဲ တက်သူများ စသည့်သုံးပန်းများအား ချက်ချင်းသေဒဏ်ပေးမည်ဟူသော
အမိန့်ပင် ဖြစ်သည်။

ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း ဆယ်ခုနစ်ရက်လုံးလုံး မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းများအား
တိရစ္ဆာန်လိုထားသော တိရစ္ဆာန်လို နှိပ်စက်လာခဲ့ကြသော ဂျပန်တို့သည် ယိုကိုဟာမာ
မြို့တော်မှ ထွက်ခွာလာသောအခါ အထက်ပါသေဒဏ်ကို လက်တွေ့ အကောင်
အထည်ဖော်၍ ပြုကြတော့သည်။

ယိုကိုဟာမာမြို့တော်မှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး နှစ်ရက်မြောက်ဖြစ်
သော ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် နိုတာမာရ သင်္ဘောပေါ်ရှိ ဂျပန်တပ်သားများကို
အုပ်ချုပ်ရသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကပ္ပတိန် ဆိုက်တိုသည် သင်္ဘောလက်ထောက်ဦးစီးမှု၊
ဖြစ်သူ ကိုဟာရာအား သူ့အခန်းသို့ခေါ်၍ တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ကိုဟာရာသည် သင်္ဘော
သားများအပေါ် အုပ်ချုပ်ရန် တာဝန်ရှိရုံမက ယိုကိုဟာမာမှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့
သော ခရီးတစ်လျှောက်တွင် သုံးပန်းများအား စောင့်ကြပ်ရမည့် တာဝန်ပါ ပူးတွဲယူထား
ရာဖြစ်သည်။

ကပ္ပတိန် ဆိုက်တို၏အခန်းသို့ ကိုဟာရာ ရောက်သွားသောအခါ ဆိုက်တို
တ အမိန့်စာရွက်ထုတ်ပြုသည်။ ယင်းအမိန့်စာကား အခြားမဟုတ်၊ သင်္ဘောပေါ်တွင်

ပါလာသည့် သုံးပန်းများအနက်မှ ဂျပန်တို့ ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းဥပဒေတို့
မလိုက်နာဘဲ ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ကာ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည့် အမေရိကန်
သုံးပန်းငါးယောက်တို့အား သေဒဏ်ပေး၍ အဆုံးစီရင်ရန်ဟူသော အမိန့်ပင်သည်
ထို့ပြင် ကပ္ပတိန်ဆိုက်တို၏ အမိန့်စာတွင် အဆိုပါ အမေရိကန် သုံးပန်းငါးယောက်တို့
အား သုတ်သင်စီရင်ရာ၌ ကိုဟာရာကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဟူ၍လည်း
ပါရှိနေပြန်သည်။

တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ကိုဟာရာကိုယ်တိုင် သက်သေအဖြစ် ပါဝင်ထွက်ဆိုခဲ့ရာ၌
ထိုစဉ်က မိမိသည် ကပ္ပတိန်ဆိုက်တို၏ ယင်းအမိန့်ကို ဇွတ်ငြင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။
သို့သော် ဆိုက်တိုက ဤအမိန့်သည် အလွန်အရေးကြီးသည်ဖြစ်၍ ဂျပန် ဘုရင့်
တပ်မတော်မှ အထက်အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် အမိန့်ပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် သုံးပန်း
အား သုတ်သင်ရာ၌ ဂျပန်အဖွဲ့ခွဲတို့၌ သုတ်သင်ပစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်လောင်း
အမိန့်ပေးပြန်သဖြင့် ကိုဟာရာမှာ မနေသာတော့ဘဲ 'စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့်' အမိန့်ကို
လက်ခံလိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။

သို့ဖြင့် ကပ္ပတိန်ဆိုက်တိုသည် အမေရိကန်သုံးပန်းငါးယောက်တို့အား
သေဒဏ်ပေးရန်အတွက် အစီအစဉ်များ စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သူ၏ အမိန့်အရ
သေဒဏ်အပေးခံရကြရမည့် သုံးပန်းငါးယောက်တို့အား ကုန်လှောင်ခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့
ကြပြီးနောက် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တန်းစီ၍ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းထားသည်။ အဆိုပါ
သုံးပန်းငါးယောက်တို့၏အနီးတွင် လှံစွပ်တပ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ကိုင်ထား
ကြသော ဂျပန်အစောင့်စစ်သားများလည်း အသင့် နေရာယူထားကြသည်။

ခဏအကြာတွင် ကပ္ပတိန်ဆိုက်တိုသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာပြီး
တန်းစီ၍ ရပ်နေကြသည့် သုံးပန်းငါးယောက်တို့၏ ရှေ့တည့်တည့်မလှမ်းမကမ်းတွင်
အသင့်ရှိနေသည့် ခုံမြင့်ကလေးပေါ်သို့တက်ကာ 'သေဒဏ်အမိန့်'ကို ဖတ်ကြားပြန်
သည်။ ပြီးနောက် သူသည် သုံးပန်းများအား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့်
ဩဝါဒစကား ပြောကြားလိုက်သေးသည်။

'မင်းတို့ဟာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြတဲ့အတွက် လူ့လောကမှာ ဆက်ပြီး
နေထိုင်ခွင့်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ နောင်ဘဝမှာ မင်းတို့တစ်တွေ မျှော်မျှော်ရှင်ရှင်
ခွဲကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ တကယ်လို့ မင်းတို့ လူ့ဘဝ ပြန်ရောက်လာကြရင်
မင်းတို့အားလုံး ငြိမ်းချမ်းရေးကိုမြတ်နိုးတဲ့ လူ့ကောင်းသူကောင်းတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်
ဆို မျှော်လင့်ပါတယ်'

ကပ္ပတိန် ဆိုက်တိုသည် သူ့ကိုယ်သူ တကယ့် ငြိမ်းချမ်းရေးသဘောကြီး

တစ်ယောက်ယောက် အထက်ပါဩဝါဒစကားများကို ပြောကြားပြီးနောက် ခုံဖြင့်ကတော်ပို စစ်ဟန်ပါပါဖြင့် ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည် အနားတွင်ရှိနေကြသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များထံမှ အရာခံဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ယိုရှိုမူရာအား ပထမဆုံး သတ်မှတ်ထားသည့် စစ်သုံးပန်းကို သုတ်သင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အမေရိကန် သုံးပန်းငါးယောက်စလုံးမှာ မျက်လုံးများ အဝတ်များဖြင့် စီးထားပြီး ဖြစ်နေသည်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကိုလည်း လက်ကြီးတုပ်ထားပြီး ပြစ်နေကြသည်။

ချက်ချင်းပင် ဂျပန်အစောင့်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် တန်းစီ၍ရပ်နေသော စစ်သုံးပန်းငါးယောက်ထံမှ ပထမဆုံးသုတ်သင်ခြင်းခံရမည့် သုံးပန်းအတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆွဲထုတ်လာကြပြီး သင်္ဘောပေါ်တွင် အသင့်ခင်းထားသည့် ကောက်ရိုးဖျားကလေး တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်၍ အထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ပထမဆုံး ပါးကွက်အာဏာသားအဖြစ် တာဝန်ကျသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယိုရှိုမူရာသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။ သူသည် သူ့ရှေ့တည်တည်တူတူ ဖျားပေါ်၌ ဒူးတုတ်၍ထိုင်နေသော အမေရိကန် စစ်သုံးပန်းအား တစ်ချက်မျှစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်ထားသော ဂျပန်စားကြီးကို အပေါ်သို့ မြှောက်ကာ ဖက်ဝိုးမှနေ၍ တအားချစ်ပိုင်၍ ချလိုက်သည်။

လေထဲတွင် နှိုးခန်းပြည်သံနှင့်အတူ သုံးပန်းစစ်သား၏ ဂုတ်ရိုးနှင့် ဓားသွားတို့ ထိသံကို ဒုတိယခုံကြားလိုက်ရသည်။ နီရဲသော သွေးစက်များသည် ဗြာခနဲ လွင့်စင်သွားသည်။ သို့သော် ဦးခေါင်းမှာ တိရစ္ဆာန်ပြတ်မသွားဘဲ လည်ပင်းဘစ်ဝက်လောက်သာ ပြတ်ပြီး တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသည်။

ယိုရှိုမူရာသည် ဒုတိယအကြိမ် ဓားကိုမြှောက်ကာ တအားချစ်ချလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်စိအောက်တွင် သွေးများ ဝေါက်တောက်ပမ်းစားနေခြင်းမကောင်း ရှုမကောင်းအောင် ဦးခေါင်းကြီး တွဲလာင်းကျနေသည့် အမေရိကန် စစ်သား၏ ခုတ်မချနိုင်ဘဲ ခုတ်မချနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ သို့သော် ဦးခေါင်းကြီး တွဲရွဲကျနေသော အမေရိကန် သုံးပန်းစစ်သား၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် ရှေ့သို့ ဘိုင်းခနဲလဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ယောက် အလှည့်ကျသည့် ပါးကွက်သားမှာ တာကာ အမည်ရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဘာကာမူရာသည် သူ့ရှေ့မှ ယိုရှိုမူရာ၏ ဓားရေးမလှသည့်အဖြစ်ကို သတ်ပြုမိသဖြင့် အထူးသတိထားကာ အားပေး

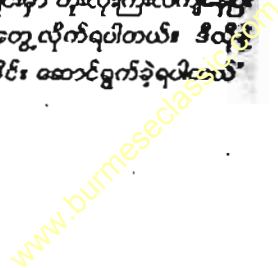
ဆုတ်ခိုင်းခဲ့ရာ ဒုတိယအလှည့်ကျသည့် သုံးပန်းအကျဉ်းသားမှာ တစ်ချက်ထည့်ဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်ကာ အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲသွားခဲ့ရရှာသည်။

တတိယအလှည့်ကျသူမှာ ခပ်စောစောက ဖော်ပြခဲ့သည့် သင်္ဘောအရာရှိ တိုဟာရာဖြစ်သည်။

ကိုဟာရာသည် ထိုအချိန်က ကပ္ပတိန်ဆိုက်တို၏ အမိန့်အရ ပါးကွက် အာဏာသားအဖြစ် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်များကို တိုက်ပစ်ခတ်ခင်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း ကိုယ်တိုင်အစစ်ခံသွားခဲ့သည်။

'ကပ္ပတိန်ဆိုက်တိုက 'ဆီနော်ဂိုချို'လို့ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း 'ဟုတ်ကဲ့'လို့ ပြန်ထူးလိုက်ရပါ့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဆွဲဒီအချိန်က ကြောက်လန့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရွှေ့မလှဲသာတဲ့အတွက် ရွှေ့တစ်လှမ်းထွက်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်နေတဲ့ တတိယမြောက် အမေရိကန်စစ်သုံးပန်းရဲ့ဓားမှာ ရပ်လိုက် ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တအားချစ်ချလိုက်တဲ့ လက်ထဲက ဓားကိုစုံကိုင်ပြီး မြှောက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူရောစိတ်ရော ချောက်ချားနေတဲ့အတွက် ခုတ်လို့မရအောင် ဖြစ်နေပြီး လက်ထဲကဓားကို အောက်ပြန်ချ လိုက်မိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စောစောက စုံကိုင်ထားတဲ့ မျက်စိတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ မျက်လုံးကိုပတ်ပြီး စီးထားတဲ့ အဝတ်ရဲ့အပေါ်မှာ အမေရိကန် စစ်သားရဲ့ နီရဲနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို မြင်လိုက်မိပါတယ်။ ဆွဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာရပ်နေတဲ့ ကပ္ပတိန်ဆိုက်တိုက ကျွန်တော့်တို့ 'တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ'လို့ ထပ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ လက်ထဲက ဓားကိုမြှောက်ပြီးခုတ်ဖို့ ကြိုးစားပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာပဲ လူရောစိတ်ပါ တုန်လှုပ်နေတဲ့အတွက် ခုတ်လို့မရဘဲ ဓားကို မြှောက်ထားရာက ပြန်ချလိုက်ပြန်ပါတယ်။

'နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဂျပန်ဘုရင် ကေရာမိမင်မြတ်ရဲ့ အမိန့်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်နေရတဲ့ ဘုရင်တစ်မထော်သား တစ်ယောက်ခံ လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားတင်းပြီး မျက်လုံးကိုစုံကိုင်ထားရာက လက်ထဲက ဓားကို စုံမြှောက်ပြီး တအားချစ်ချလိုက်ရပါတယ်။ လေထဲမှာ အချိန်နဲ့ ဖြတ်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ဓားရဲ့ အသံကို 'ဟီး'ခနဲ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ နောက်ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အမေရိကန် စစ်သုံးပန်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်မြေရင်းမှာ တုန်လှုပ်ကြီးလဲကျနေပြီး သူ့ခေါင်းဟာလည်း တိရစ္ဆာန်ပြတ်ကျနေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကပ္ပတိန်ဆိုက်တိုရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါပေလို့

ဤကား မြေပြင်တွင်သာမက ရေပြင်တွင်ပါ ဂျပန်တို့၏ ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ခြင်းခံခဲ့ကြရရှာသည် မဟာမိတ် စစ်သုံးပန်းများ၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ပဏာမ ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ဤဇာတ်လမ်းသည် ပဏာမမျှသာ ရှိသေးသည်။ ဂျပန်တို့သည် ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလအတွင်းက အထက်မိနီတာမာရ သင်္ဘောဖြင့် မဟာမိတ် စစ်သုံးပန်းများအား တင်ဆောင်ကာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း ယင်းသို့ ညှဉ်းဆဲ နိုင်စက်သုတ်သင် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်နည်းတူ နောင်အခါ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၄ ခုနှစ်အထိ စစ်သုံးပန်းများအား ထောင်သင်္ဘောများဖြင့် တင်ဆောင်ကာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်ရင်း ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်မှုများကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ယင်း ထောင်သင်္ဘောများအနက် 'လစွဘုန်း' အမည်ရှိ သင်္ဘောတစ်စင်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂျပန်တို့သည် ဟောင်ကောင်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့စဉ်က ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော မဟာမိတ်သုံးပန်း၊ စစ်သားများအနက်မှ ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်း ၁၈၁၆ ယောက်တို့ကို ဟောင်ကောင်မှ ဂျပန်သို့ ၁၉၄၂ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့က လစွဘုန်း သင်္ဘောဖြင့် ပို့ဆောင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ပြန်သည်။

အဆိုပါ လစွဘုန်းသင်္ဘောပေါ်တွင် ကုန်လှောင်ခန်းသုံးခန်း ပါရှိရာ အမှတ်တစ် ကုန်လှောင်ခန်းထဲသို့ ဗြိတိသျှရေတပ်သား သုံးပန်းများအားလည်းကောင်း အမှတ်နှစ် ကုန်လှောင်ခန်းထဲသို့ တပ်ရင်းနှစ်မှ စကော့အမျိုးသား သုံးပန်းစစ်သားများနှင့် တပ်ရင်းတစ်မှ တပ်သားများအားလည်းကောင်း၊ အမှတ်သုံး ကုန်လှောင်ခန်းထဲသို့ ဘုရင့် အမြောက်တပ်ကြီးမှ ဗြိတိသျှစစ်သားသုံးပန်းများအားလည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်များမဟာ ထည့်သွင်းပိတ်လှောင်ကာ တင်ဆောင်လာခဲ့သည်။

အထက်ပါ မဟာမိတ် သုံးပန်း ၁၈၀၀ ကျော်တို့အပြင် လစွဘုန်းသင်္ဘောပေါ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပြန်ကြမည့် ဂျပန်စစ်သားပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်လည်း လိုက်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် သုံးပန်းများအား ပိတ်လှောင်တင်ဆောင်လာသည့် ကုန်လှောင်ခန်းများမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှ၍ လူနှင့်အခန်းနှင့်မလိုက်အောင် ပြည့်ကြပ်ပြတ်သိပ်လျက် ရှိခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သုံးပန်းများမှာ ကုန်လှောင်ခန်းများထဲတွင် အားလုံးတစ်ပြိုင်တည်း အိပ်စက်လဲလျောင်းရန် နေရာထိုင်ခင်း မရှိဘဲဖြစ်နေသဖြင့် အသံအသန် ဖြစ်နေကြသည့် လူမမာများအား ဦးစားပေးကာ ကျန်လူများမှာ

အလှည့်ကျ အိပ်စက်လဲလျောင်းကာ ပင်ပမ်းကြီးစွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြရသည်။

ဟောင်ကောင်ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ၆ ရက်မြောက်သည် ဆောက်တိုတာလ ၁ ရက်နေ့ နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် လစွဘုန်းသင်္ဘော၏ တစ်နေရာမှ နံဆန် မည်ဟီးကာ ပေါက်ကွဲသံကြားတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး သင်္ဘောတစ်ခုလုံးမှာ သိပ်သိမ်ခါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဤတွင် ကုန်လှောင်ခန်းထဲမှ သုံးပန်းအချို့သည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ အကျိုးအကြောင်းသိရှိရန်အတွက် အခန်းထဲမှ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ထွက်ကြည့်ရန် ဦးစားကြသည်။ သို့သော် ဂျပန် အစောင့်တပ်သားများက သုံးပန်းများအား သေနတ်ခင်းများဖြင့်ဆောင်ကာ အပြင်သို့ လုံးဝထွက်ခွင့်မပေးဘဲ ကုန်လှောင်ခန်းထဲမှာပင် ပိတ်လှောင်ထားခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကုန်လှောင်ခန်း အပေါက်ဝများသို့ နောက်ထပ် ဂျပန်စစ်သားများ ထပ်မံရောက်ရှိလာကြပြီး ခါတိုင်းထက်ပို၍ တင်းကျပ်စွာ အစောင့်များ ချထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ခပ်စောစောက ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် သုံးပန်းများထဲမှ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး သိပ်သိမ် ဆန်သွားရလောက်အောင် ကြီးမားပြင်းထန်လှသည် ဤပေါက်ကွဲမှုကြီးသည် ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသည်ကို မသိရသဖြင့် သုံးပန်းများမှာ ကုန်လှောင်ခန်းထဲမှနေ၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေမိသည်။ နောင်မှ သိရသည်မှာ မဟာမိတ် ရေငုတ်သင်္ဘောတစ်စင်းက တိုပီဒိုဖြင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် လစွဘုန်းသင်္ဘော၏ ကျောက်မီးသွေးခန်းတို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

တိုပီဒိုထိမှန်သဖြင့် သုံးပန်းများမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း ဤပေါက်ကွဲမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော စိတ်ဉာဏ်ညှဉ်းဆဲမှုများကို မရှုမလှခဲ့ကြရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပေါက်ကွဲမှု ခြိမ်းခြောက်ပြီးနောက် ဂျပန်အစောင့်စစ်သားများ တိုး၍ချထားရုံမျှမက ဂျပန်တို့သည် သုံးပန်းများအား ပိတ်လှောင်ထားသည့် ကုန်လှောင်ခန်း သုံးခုစလုံးကို တာလပတ်တိုကာ ဦးစားဖြင့် အပေါ်မှူးအုပ်ကာ ကြီးများဖြင့် ပတ်ပတ်လည် ချည်ထားခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ မူလကပင် ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် ကုန်လှောင်ခန်းများထဲတွင် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ထပ်ကာ ငါးပိသိပ်ငါးချဉ်သိပ် ပြတ်သိပ်ပြီး ဆကောင်းလေသန့်မရသဖြင့် အသက်ရှူကျပ်၍ မွန်းနေကြသော သုံးပန်းများမှာ အောက်သို့ မိုးကာတာလပတ်ကြီးများဖြင့် အလင်းရောင်နှင့်လေဝင်ပေါက်ဟူသရွေ့ကို

အားလုံး ဖုံးအုပ်ပိတ်လှောင်ခြင်း ခံလိုက်ရသောအခါ သုံးပန်းများမှာ အရှင်လတ်ထံ
ငရဲခန်းထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်ပမာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခဝေဒနာများ ခံစားကြ
တော့သည်။

ဤတွင် သုံးပန်းများထဲမှ အကြီးအကဲဖြစ်သော ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး စတီးစ်
ဆိုသူသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နီမောရီအား ကုန်လှောင်ခန်းများကို ယခုကဲ့သို့ ဖုံးကာ
များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားရန် ကန့်ကွက်ပြောဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် စတီးစ်၏ ကန့်ကွက်
ချက်ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က လုံးဝ အရေးမစိုက်ဘဲ ကုန်လှောင်ခန်းများအား ပိတ်လှောင်
ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်။

ထို့ထက်ပို၍ အခြေအနေဆိုးဝါးဖွယ်ရာ ဖြစ်လာသည်မှာ သင်္ဘောပေါ်တွင်
ပါလာသော သောက်ရေများ လက်ကျန်နည်းနေသည်ဟုဆိုကာ ဂျပန်တို့သည် သုံးပန်း
များအား လုံးဝရေမပေးတော့ဘဲ ထားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ကျွမ်းမြောင်းလှထင်
ကုန်လှောင်ခန်းထဲတွင် အလင်းရောင်လည်းမရှိ လေဝင်ပေါက်ကုသမျှကိုထည့်
ပိတ်ထားခြင်း ခံရသဖြင့် အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်ကျသလို ခံစားနေကြရသော
သုံးပန်းများမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ရေမသောက်ရဘဲ ဖြစ်နေကြသဖြင့် အကြီးအကဲ
ဒုက္ခရောက်ခဲ့ ကြရတော့သည်။

မဟာဗိတ် စစ်သုံးပန်းများခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူးကြီး စတီးစ်သည် မိမိတို့အား
ယခုကဲ့သို့ မတရား ပိတ်လှောင်ကာ ရေပါဖြတ်ထားသည်ကိုစွဲကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များအား
အကြိမ်ကြိမ် ကန့်ကွက်အရေးဆိုခဲ့သော်လည်း လူစိတ်ကင်းမဲ့နေသော ဂျပန်တို့သည်
လုံးဝအရေးမစိုက်ဘဲ သည်အတိုင်းပင် ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နီမောရီသည် သောက်ရေပေးရန် မကြာခင်
တောင်းနေကြသည့် သုံးပန်းများအား အရွဲတိုက်သည်အနေဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်
၄ နာရီအချိန်လောက်တွင် ကျင်ငယ်ရေများ အပြည့်ထည့်ထားသော သံပုံးတစ်ပုံး
သုံးပန်းများရှိရာ ကုန်လှောင်ခန်းထဲသို့ ချပေးခဲ့သည်။ မည်မျှပိုင်းစိုင်းယုတ်မာလှပါသနည်း

ဂျပန်တို့၏ ဂိုဏ်းစိုင်းယုတ်မာနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများမှာ ကမ်းကုန်
ဖြစ်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီးစတီးစ်နှင့် သုံးပန်းများမှာ သည်းမခံနိုင်ကြတော့ဘဲ တိုက်
ထိမှန်သည့် အချိန်မှ ၂၄ နာရီမျှကြာသည် အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့ နံနက်
၇ နာရီခန့်တွင် ကုန်လှောင်ခန်းထဲမှ အတင်းအဓမ္မ ဖောက်ထွက်ကြရန် ကြိုးစားကြသေး
သည်။ သို့ဖြင့် လက်ဖက်နှင့် ဟောင်းဝဲလ်နှင့် ပေါ့ဘားအမည်ရှိ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်
နှစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်သော သုံးပန်းအချို့သည် ကုန်လှောင်ခန်းထဲမှ အပြင်ကုန်
ပေါ်ကို ဖောက်ထွက် ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံး သင်္ဘော

အရာရှိချုပ်၏ ရုံးခန်းရှိရာသို့ သုံးပန်းများ၏ ဆိုးဝါးလှသည့် အခြေအနေကို တိုင်တန်း
ပြောဆိုရန် အပြေးအလွှား သွားနေကြဆဲမှာပင် ဂျပန်အစောင့်စစ်သားများက ဗိုလ်ထံ
ဆန္ဒတောင်းဖြင့် လှမ်း၍ ပစ်ခတ်ကြရာ ဟောင်းဝဲလ်မှာ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာပင် သေနတ်
အထဲရာဖြင့် လဲကျ၍ နေရာတွင် ပွဲရင်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ဤသုံးပန်းများမှာ
အသက်၌ မသွားနိုင်တော့ဘဲ ကုန်လှောင်ခန်းထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

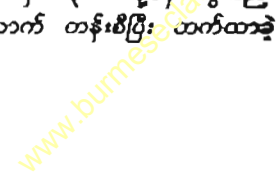
ဤတွင် သုံးပန်းအချို့ ထိုသို့ အာဏာစီဆန်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာ
ကြသည်ကို ဒေါ်အပွဲကြီး ပွဲနေကြသော ဂျပန်အစောင့်စစ်သားများသည် ကုန်လှောင်
ခန်းထဲမှနေ၍ အခန်းထဲသို့ သေနတ်များဖြင့် အရမ်းကာရော ပစ်ခတ်ကြရာ အထဲမှ
သုံးပန်း အမြောက်အမြားမှာ ဒဏ်ရာများဖြင့် အတုန်းအခန်း လဲကျကုန်ကြတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သုံးပန်းများအတွက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြမ္မာဆိုးဝင်သည်
မဟ ဆိုးဝါးလှသည့် ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုဖြင့် တိုးခဲ့ကြတော့သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်ကြီးမှာ
အကြားမဟုတ်၊ ယမန်နေ့က တိုပီဒိုထိမှန်ထားသော ကျောက်မီးသွေးခန်းမှတစ်ဆင့်
ပင်လယ်ရေများ ဒလဟောဝင်ကာ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလုံး နစ်မြုပ်လုမတတ်
ခြင်းသွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အစပထမတွင်မူ ကုန်လှောင်ခန်းများထဲမှ သုံးပန်းများမှာ သင်္ဘောနှစ်သည်
အဖြစ်ကို လုံးဝမသိကြရဘဲ အပြင်ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဂျပန်များကိုယ်တိုင် အရှိန်ပြင်းစွာ
ဖြင့် စီးဝင်လာသည့် ပင်လယ်ရေများကို မည်သို့မျှ တားမရဆီးမရဖြစ်ကာ နောက်ထပ်
ကုန်လှောင်ခန်းထဲသို့တိုင်အောင် ပင်လယ်ရေများ ဒလဟောဝင်လာတော့မှ သင်္ဘော
နှစ်သည်အဖြစ်ကို သိရှိကြရတော့သည်။

ထိုစဉ်က ဂျပန်များ၏ ရက်စက်မှုများအကြားမှ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး နစ်မြုပ်
ခဲ့သဖြင့် သုံးပန်း ၁၈၀၀ ကျော်တို့မှာ အပြောကျယ်လှသည့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း
မည်သို့မည်ပုံ ဒုက္ခတွေကြုံခဲ့ကြရသည်များကို ရွှင်ရယ်စကော့ တပ်မတော်မှ ဟန့်စစ်
ဆိုသူ စကော့လူမျိုး စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် အသေးစိတ် ထွက်ဆိုသွား
ခဲ့သည်။

‘သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလုံး စောင်းပြီးနှစ်သွားထားခဲ့ တစ်ပြိုင်နက်
ကုန်လှောင်ခန်း အပေါက်ဝမှာ အသင့်စောင့်နေကြတဲ့ သုံးပန်းစစ်သားတွေဟာ
အပြင်က ဖုံးထားတဲ့ မိုးကာကြီးကိုရော ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေပါ လှိုင်းကြိတ်ခံ
ကြပါတယ်။ အဲ့ဒီကတစ်ဆင့် အပေါက်ဝမှာ ပိတ်ဆို့ကာရံထားတဲ့
သစ်သားတန်းတွေကို ရိုက်ချိုးပြီး အပြင်ကုန်းပတ်ပေါ်ကို ဆတင်တိုးထွက်ကြ
ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရှိနေတဲ့ ကုန်လှောင်ခန်းအမှတ် ၃ က သုံးပန်းတွေထည့်
ကုန်းပတ်ပေါ်ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တန်းစီပြီး ဘက်ထာခဲ့

ကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တခြားကုန်လှောင်ခန်းနှစ်ခုထဲက သုံပန်းတွေလည်း သစ်သားတန်းတွေကို ရိုက်ချိန်းပြီး ထွက်လာကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ထဲ ကုန်လှောင်ခန်းထဲမှာ အတွင်းဆက် သိပ်ရောက်နေပြီး အချိန်မီ အပြင်မထွက် နိုင်တဲ့ လူတွေအတော်များများဟာ အချိန်မီ နှစ်ပတ်လောက်ပင်လယ် ရေထဲမှာ နှစ်ကုန်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

“ဒီလိုနဲ့ သုံပန်းတွေက ကုန်းပတ်ပေါ် ပြေးတက်လာကြတုန်းမှာပဲ ဂျပန်တွေက သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ပစ်နေတဲ့ ကြားထဲထဲ ပဲ သုံပန်းတွေဟာ သင်္ဘောနဲ့ရက် လက်တန်းတွေကိုကျော်ပြီး ပင်လယ်ထဲထဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခုန်ချကြပါတယ်။ ဂျပန်တွေကလည်း အဲဒီ သုံပန်းတွေ ပင်လယ်ထဲရောက်ပြီး ကူးခပ်နေကြတဲ့အထိ သင်္ဘောပေါ်ထဲ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်နေကြပါတယ်။

‘ကုန်းပတ်ပေါ်ကို ပထမဆုံး သုံပန်းတွေ ရောက်သွားတဲ့အချိန်ထဲ ဂျပန် စစ်သားတွေ ရှိနေသေးပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ ဂျပန်တွေကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ပါဘူး။’

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပင်လယ်ထဲခုန်ချပြီး လက်ပစ်ကူးရင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက သုံးမိုင်လောက်အကွာမှာ ကျွန်းကလေးအချို့ကို လှမ်းမြင် ရပါတယ် ... ။ အဲဒီ ကျွန်းကလေးတွေနားမှာ ဂျပန်သင်္ဘောလေးစင်း ဆိုက်ထားတာလဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကူးရင်းခပ်ရင်းနဲ့ အဲဒီ သင်္ဘော တွေနား သုံပန်းတွေ ရောက်သွားတဲ့အထိ သင်္ဘောပေါ်က ဂျပန်တွေဟာ သုံပန်းတွေကို ပင်လယ်ထဲက ဆယ်ဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးပုံမရပါဘူး။ ဒီလို ပင်လယ်ထဲက မဆယ်တဲ့အပြင် အဲဒီသင်္ဘောတွေရဲ့ နံဘေးမှာတွဲလောင်း ကျနေတဲ့ ကြိုးစတွေကို ဆွဲပြီးတက်သွားကြတဲ့ သုံပန်းတွေကိုတောင် အပေါ်ကစီးပြီး ခြေထောက်နဲ့ ကန်ချကြပါသေးတယ်။

‘ကျွန်တော်လည်း မြင်ရတဲ့ ကျွန်းကလေးတွေဆီကို မုန်းပြီး လက်ပစ်ကူးလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ကူးလာရင်းနဲ့ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ဓောဓောကပြောတဲ့ သင်္ဘောလေးစင်းပေါ်က ဂျပန်တွေဟာ စိတ်ကူးတစ်ချို့ ပြောင်းသွားပြီး သုံပန်းတွေကို ပင်လယ်ထဲက ဆယ်တင်ကြတာတွေ့ရတယ် ... ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်းကလေးတွေဆီကို ရောက်အောင် တော်တော်အလှမ်းဝေးနေသေးတဲ့အတွက် နီးရင်းသင်္ဘောတစ်စင်းစီကိုပဲ ကူးလာခဲ့ပါတယ်။ သင်္ဘောနားရောက်သွားတော့ အပေါ်က ကြိုးတစ်ချောင်း ချပေးတာ တွေ့ရပြီး ကျွန်တော်တို့ သုံပန်းတွေက ဆွဲတင်ကြတာနဲ့ သင်္ဘော ပေါ်ကို ရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်းတွေရှိရာကို ကူးသွားကြတဲ့ သုံပန်းတွေထဲ

က တချို့သာ ကုန်းပေါ်ရောက်သွားကြပြီး ထော်ထော်များများထော့ ကျောက်ဆောင်တွေ ထူထပ်တဲ့ ကမ်းရိုးတန်းက ပင်လယ်ထဲမှာပဲ ရေနံမြို့ သေကုန်ကြပါတယ် ...’

သို့ဖြင့် ဟမ္မစ်လ်တန်အပါအဝင် မသေမပျောက်ဘဲ ကျန်ရှိနေကြသော သုံပန်းများသည် ဂျပန်များ၏ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း သင်္ဘောများဖြင့် ရုန်းဟဲမြို့သို့ ဆက်လက်ပို့ဆောင်ခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။

သို့သော် အောက်တိုဘာလ ၅ ရက်နေ့တွင် ရုန်းဟဲမြို့သို့ရောက်ရှိ၍ သုံပန်း အားလုံးကို ရေတွက်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သောအခါ ဟောင်ကောင်မှ ထွက်လာစဉ်က အထိ ယောက်ရှိခဲ့သော သုံပန်းများအနက် လူပေါင်း ၉၄၀ သာလျှင် ကျန်တော့သည် တို့ တွေ့ရသည်။ အခြားသုံပန်း ၈၀၀ ကျော်တို့မှာကား ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော နက်စက်မှုများကြောင့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း မရှုမလှဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြရပြီ ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ လစွတုန်းမာရု သင်္ဘောပေါ်မှ မဟာမိတ် စစ်သုံပန်း ၁၀၀၀ ဆာရုံအနက် ၈၀၀ ကျော်တို့မှာ ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သော ရက်စက်မှုများကြောင့် ဒီသို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေဆုံးခဲ့ကြရသော်လည်း ပြည်တော်ပြန် ဂျပန်စစ်သား ၂၀၀ နှင့် သင်္ဘောသားများ။ အရာရှိများအပါအဝင် ဂျပန်များမှာ သင်္ဘော နှစ်ရာတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းမရှိဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်မီးသွေးခန်းကို တိုပီဒီထိမှန်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ပြည်တော်ပြန် ဂျပန်စစ်သား ၂၀၀၀ တို့အား အခြားသင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားပြီး ဖြစ်သည့်ပြင် သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ ပင်လယ်ရေများ စီးဝင်လာသည့်အချိန်မှစ၍ သင်္ဘောကပွတ်နိနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များသည် သင်္ဘောသားများအား သင်္ဘောကိုစွန့်ခွာ၍ အသက်ကယ်လေ့များဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြရန် တိတ်တဆိတ် စီစဉ်ခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ရိုင်ရယ်စကော့ တပ်မတော်မှ လက်စိတ်နှင့် ဟမ္မစ်လ်တန် တို့ထံတိုင် သင်္ဘောနှစ်သဖြင့် ကုန်လှောင်ခန်းထဲမှ ဖောက်ထွက်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ လစွတုန်းသင်္ဘောပေါ်မှ ဂျပန်စစ်သားဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဂျပန်တို့သည် လစွတုန်းမာရုသင်္ဘောကြီး ပင်လယ်ထဲ သို့ နှစ်မြှုပ်ရာတွင် သုံပန်းအားလုံး ပါသွားပြီး သေဆုံးကုန်စေရန် တမင်ကြံရွယ်၍ စစ်ထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ရာ၌ သုံပန်းများအားလုံး သင်္ဘောနှစ်ရာတွင် သွားပြီး တစ်ယောက်မကျန် သေဆုံးကုန်သည်တိုင်အောင် မည်သို့မျှ စိတ်သိခိုက်

စရာ ဝမ်းနည်းစရာမလို 'မဟာမိတ် ရေငတ်သဘောမှ တိုဝီဒီထိမှန်သဖြင့် မဟာမိတ် သုံးပန်းများ သေဆုံးကုန်ကြပြီ' ဟူ၍ပင် ဝါဒဖြန့်နိုင်သည်ဟု ခပ်လွယ်လွယ် ခပ်သေသေ သဘောထားခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အဆိုပါ လစွာဘုန်းသဘော နှစ်ရာမှ အသက်မသေသေ လွတ်မြောက်လာကြသည့် သုံးပန်းများအား အခြားသဘောတစ်စင်းဖြစ်သော 'ရှင်ဆေးမာရုံ'သဘောဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ဆက်လက်ပို့ဆောင်ရာ၌ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ချုပ် နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြသောအခါ နိမောရိက သုံးပန်းများအား 'မင်းတို့အား ဟိုကောင်တွေလို တစ်ခါထဲ သေကုန်ကြရင် ကောင်းတယ်' ဟူ၍ ဖွင့်ဟကြိမ်းမောင်း ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် သုံးပန်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂျပန်တို့၏ ယုတ်မာသော သဘောထားကို အထင်အရှား သိမြင်နိုင်ကြသည်။ အမှန်စင်စစ် သုံးပန်းများအား သဘောများဖြင့် တင်ဆောင်ကာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ကြရာ၌ ဤသဘောများပေါ်တွင် သုံးပန်းများပါရှိလာကြောင်း အဝေးမှတွေ့မြင် သိရှိနိုင်စေရန် တစ်စုံတစ်ရာ ထင်ရှားသည့် အမှတ်အသားတစ်ခုခုကို ပြသထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ ကြက်ခြေနီအလံများ လွှင့်ထူထားခြင်း သို့မဟုတ် ကြက်ခြေနီတံဆိပ်စာ သဘောနှံရံနှင့် ကုန်းပတ်များပေါ်တွင် အဝေးမှမြင်သာအောင် ဆေးဖြင့် ရေးခြင်း ထားခြင်းများ ပြုလုပ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ရန်သူလေယာဉ်များနှင့် ရေပျံ သဘောများ ပုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်းများမှ လွတ်ကင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သုံးပန်းများအား တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရာ၌ ထိုသို့ လိုက်နာလုပ်ဆောင်ကြရန် အပြည့်ပြည့်ဆိုင်ရာ စစ်စည်းကမ်းဥပဒေများ ရှိပြီးဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ဂျပန်တို့သည် ယင်းစည်းကမ်းကို လုံးဝမလိုက်နာဘဲ သုံးပန်းများအား လက်လွတ်စပယ် ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျပန်တို့သည် သုံးပန်းများ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို လုံးဝအရေးမထားဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ အမှတ်အသားပေါ်သည့် သဘောများဖြင့် အပြောကျယ်လှသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများကို ဖြတ်ကျော်ကာ သုံးပန်းများအား တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဂျပန်တို့သည် မဟာမိတ်ပုံးကြဲလေယာဉ်များနှင့် မဟာမိတ် ရေငတ်သဘောများ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသည့် နေရာဒေသများကို ဖြတ်ကျော်ကာ 'ထောင်သဘောကြီးများ'အား ခုတ်မောင်းစေခြင်းဖြင့် သုံးပန်းများအား သေတွင်းသို့ မရောက်ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့သည် ဂျာဗားကျွန်းပေါ်ရှိ သုံးပန်းစခန်းများမှ မဟာမိတ် သုံးပန်းများအား ဆူမာတရာကျွန်းသို့ မီးသဘောတစ်စင်းဖြင့် တင်ဆောင်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ မီးသဘောမှာ တန်ချိန် ၅၀၀၀ ခန့်ရှိသည့် ကုန်သဘောဖြစ်၍ ဂျာဗားကျွန်းမှ ဆူမာထရာကျွန်းသို့ ခုတ်မောင်းလာခဲ့ရာ၌ သဘောပေါ်တွင် ဥရောပတိုက်သား ချွန်အကျဉ်းသား ၁၂၅၀ နှင့် အင်ဒိုနီးရှား သုံးပန်းစစ်သား ၆၀၀ တို့အပြင် အင်ဒိုနီးရှား နယ်တပ်သားပေါင်း ၅၅၀၀ ခန့်ကိုလည်း တင်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ သဘောပေါ်တွင် သုံးပန်းအကျဉ်းသားပေါင်း ရှစ်ထောင်နီးပါးပါလာ သော်လည်း ဂျပန်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း အဆိုပါ သဘောအား တစ်စုံတစ်ရာ မြေရာယ်ကင်း အချက်ပြ အမှတ်အသားများ လုံးဝ ပြသထားခြင်းမရှိဘဲဖြစ်နေရာ ဆူမာထရာကျွန်း၏ အနောက်ဘက် ၂၅ မိုင်ခန့်အကွာသို့ အရောက်တွင် မဟာမိတ် နယ်တပ်သဘောမှ ပစ်လိုက်သော တိုဝီဒီ ၂ ခုအနက် ၁ ခုမှာ ချွေးတပ်သားများအား ခုတ်မောင်းလှောင်ထားသည့် ကုန်လှောင်ခန်းကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်ခဲ့ပြီး သဘောမှာ မိနစ် ၁၀ မှာပင် အတွင်း ဖုံးဖုံးနှစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် ချွေးတပ်သားများနှင့်တကွ အခြား ကုန်လှောင်ခန်းများထဲမှ သုံးပန်းအကျဉ်းသား အမြောက်အမြားမှာ ထွက်ပေါက်ရှာရန် မဖြစ်မရတော့ဘဲ သဘောနှင့်အတူ ပင်လယ်အောက်တွင် နစ်မြုပ်၍ အသက်ဆုံးခဲ့ ခြင်းရရှိတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သဘောပေါ်၌ ဝါလာသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများမှာ အသက်ကယ် လေ့တစ်စင်းနှင့် အချိန်မီလှော်ခပ် ထွက်ပြေးကြသဖြင့် လွတ်မြောက် နှုတ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် တိုဝီဒီထိမှန်ခဲ့စဉ်က သဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်နေကြသည့် သုံးပန်းများသည်လည်း သဘောနှစ်လျှင်နှစ်ခြင်း ပင်လယ်ထဲသို့ ချွန်၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကူးဆပ်ပြေးကြရသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ချွန်၍ လက်ပစ်ကူးခပ်နေကြရင်း အချို့ သုံးပန်းများသည် လက်ပစ်ကျ၍ ဂျပန်များ ဝါလာကြသည့် အသက်ကယ်လှေပေါ်သို့တက်ရန် ကြိုးစားကြရာ အကြင်နာတရား သင်္ဘောပေါ်၌ ကိုယ်ချင်းစာတရား လုံးဝကင်းမဲ့လှသော ဂျပန်များသည် ပင်လယ်ပြင်တွင် သက်ပမ်းကျနေကြသည့် သုံးပန်းများအား အသက်ကယ်လှေပေါ်သို့ တက်ခွင့်မပေးခဲ့ဘဲ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ကဆိုလျှင် လှေခံရများသို့ ကပ်လာသည့် သုံးပန်းများအား သက်ဆိန်တစ်လက်ဖြင့် ဆီး၍ ဦးခေါင်းကို တအားခုတ်ချသည်အထိ ရက်စက်ခဲ့ကြ သည်။ ဤတွင် အသက်ဘေးမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဂျပန်များထံ အကူအညီ မထားမိကြသော သုံးပန်းများမှာ ပင်လယ်ထဲတွင် ရေနစ်၍မသေဘဲ ဂျပန်စစ်သား၏ သက်ဆိန်ချက်ဖြင့် ဦးခေါင်းများ ဟက်တက်ကွဲကာ သေပွဲဝင်ခဲ့ကြရတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖျက်သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် ခရီးသည်တို့
 သင်္ဘောနှစ်စင်းတို့က အချိန်မီ လာရောက်ကယ်ဆယ်သဖြင့် ကျန်သုံးပန်းများ
 အသက်မသေဘဲ ချမ်းသာရာရခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ထိုသို့ အသက်မသေ
 ချမ်းသာရာ ရသူများ၏ အရေအတွက်ကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သောအခါ ဥရော
 တိုက်ထား စစ်သုံးပန်း ၁၄၅၀ အနက် ၂၇၆ ယောက်သာလျှင်လည်းကောင်း၊ အင်ဒိုနီးရှား
 သုံးပန်း ၆၀၀ အနက် ၃၁၂ ယောက်သာလျှင်လည်းကောင်း၊ အင်ဒိုနီးရှားဆွေးတပ်သား
 ၅၅၀၀ အနက် ၃၀၀ သာလျှင်လည်းကောင်း ကျန်ရှိတော့သည်ကို တွေ့ကြရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မူလက ဂျာဗားကျွန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်က စုစုပေါင်း သုံးပန်း
 ဆွေးတပ်သား ၃၀၅၀ အနက် ၆၉၆၂ ယောက်သာ သုံးပန်းများနှင့် ဆွေးတပ်သား
 မှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် မရှုမလှ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသည် ဖြစ်သတည်း။

ဤသည် ဤသည်တို့ကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက စစ်သုံးပန်း
 အား ပင်လယ်ပြင်တကြောတွင် ထောင်သင်္ဘောကြီးများဖြင့် တင်ဆောင်
 အစုလိုက် အပြုံလိုက် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသော ဂျပန်တို့၏ စစ်ရာဇဝတ်မှုများ
 ဖြစ်သတည်း။

စက်သံပြောင်ခဲ့သော "ကင်းပတိုင်း"

'အဲဒီနောက်တော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ဘက်
 ခေါ်ထုတ်သွားပြီး မြေကြီးထဲမှာ တွင်းတူးပြီးမြှုပ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုမြေကြီးထဲ
 မြှုပ်တဲ့နေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်အတိုင်း ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို
 မြှုပ်လိုက်ကြပြီး မြေပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုပဲ မမြှုပ်ဘဲ ဖော်ထားပါတယ်။

'အဲဒီလို မြှုပ်ထားကြပြီး ကျွန်တော့်မျက်စိတွေကို ဖိတ်ထားနိုင်ခဲ့
 တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မျက်စိတွေကို ဖိတ်ထား
 လိုက်တော့ ကင်ပေတိုင်တစ်ယောက်က သူ့ဓားနဲ့ ကျွန်တော့်လည်ဝင်းကို
 ထော့ထားပြီး တစ်ခါထဲ ခေါင်းကိုဖြတ်ပစ်တော့မလိုလုပ်ပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်း
 တော်တော်လေးကြာအောင် လုပ်ပြီးတော့မှ တစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို မြေကြီးထဲ
 က ပြန်ဖော်ကြပြန်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်ကို ကြိုးနဲ့ထုပ်ပြီး နေရာထဲမှာ
 တစ်နေ့လုံး ပစ်ထားပါတယ်။

'တထိယနေကျတော့ စက်ဆီတွေရောထားတဲ့ ရေဂါလံလေးဆယ်
 လောက် အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ သံစည်ပိုင်းကြီးထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုထည့်ပြီး
 တစ်ကိုယ်လုံးနှစ်ထားပါတယ်။ အဲဒီ သံစည်ပိုင်းကြီးကို အပေါ်က အနံ့နဲ့
 ပိတ်ထားလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီ သံစည်ပိုင်းကြီးထဲမှာ

ထစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းပါးမကျန်အောင် မြှုပ်နေတဲ့အတွက် အသက်မရွံ့နိုင်အောင် ရေထဲမှာ ပွန်းနေပါတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း ရေထဲမှာ မအောင်နိုင်တော့တဲ့အတွက် တအားရှုန်းပြီးအစုံးကို ခေါင်းခွဲဆောင်တိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ သံစည်ပိုင်းအစုံးဟာ ပွင့်ပြီး ဘေးကိုကျသွားပါတယ်...

အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်ပြောကြားနေသူမှာ မလေးအိန္ဒိယ ကပြားအမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်၍ သူသည် ထိုစဉ်က မလေးကျွန်းဆွယ် ကွာလာထရန်ဒီန အမည်ရှိ မြို့ကလေးတွင် တရားသူကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

မလေးကျွန်းဆွယ်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်နေသော ဂျပန်တို့သည် ထစ်နေတွင် အဆိုပါတရားသူကြီးအား ဗြိတိသျှတို့၏ သူလျှိုအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသည်ဟု စွပ်စွဲကာ ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်တို့သည် တရားသူကြီးအား ချောချည်တစ်ခါ ချောက်ရည်တစ်လှည့်ဖြင့် အမျိုးမျိုးစစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ မည်သို့မျှ မေးမြန်းစုံစမ်း၍မရသောအခါ ထိုနေ့ညက ထိုတရားသူကြီးအား စားပွဲတစ်လုံးတွင် ကပ်၍ ခြေထောက်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ တစ်ညလုံး ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ထပ်မံစစ်ဆေးကြပြန်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မေးမရသဖြင့် သေလုမြေပါးဖြစ်အောင် ထိုးကြိတ်ကန်ကြောက်ကြဲပြန်သည်။

ထို့နောက် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အဆိုပါ တရားသူကြီးအား ဦးခေါင်းကိုသာဖော်၍ တစ်ကိုယ်လုံး မြေကြီးထဲတွင် မြှုပ်ထားခြင်း၊ ကြိုးဖြင့်တုပ်၍ နေပူထဲတွင် တစ်နေကုန်ပစ်ထားခြင်း၊ ရေအပြည့်ထည့်ထားသော စည်ပိုင်းထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံးနှစ်ထားခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးနှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ နည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခဲ့ကြသူများကား အခြားသူများမဟုတ်။ 'ကင်ပေတိုင်' ဟူ၍ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့ကြသည့် ဂျပန် စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များပင် ဖြစ်သတည်း။

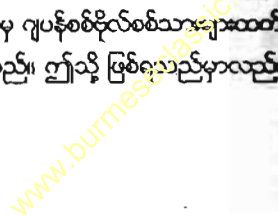
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဥရောပတစ်တိုက်လုံးအား ဂျပန်တို့သိမ်းပိုက် အုပ်စိုးခဲ့စဉ်က 'ဂက်စတာပို' ဟူသော ဂျပန်နာဇီပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး၏ အမည်သည် အထူးပင် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ဟစ်တလာဆန့်ကျင်ရေးသမားများ နာဇီပါတီနှင့် နာဇီပု

ဆန့်ကျင်ရေးသမားများအား ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ရာ၌ သူမတူအောင် လက်သံပြောင်လှ သည်ဖြစ်ရာ 'ဂက်စတာပို' ဟူသော အမည်ကိုကြားရုံမျှဖြင့် ကျောရိုးထဲက စိန်သွားရ လောက်အောင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားခဲ့ကြရသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မတော် တွင် အိမ်တံခါးကို လာခေါက်သဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ၌ အနက်ရောင် ယုန်မောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ဝင်များအား တွေ့မြင် လိုက်ရသူတိုင်းမှာ မိမိမျက်စိအောက်တွင် တရွေ့ကြီးတစ်ကောင်ကို ဘွားဆန့် မြင်လိုက်ရ သည့်ပမာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သေ သေသွားသည်အထိ ဂက်စတာပို၏ အရှိန်အင် သည် ပြင်းထန်ကြီးမားခဲ့သည်။

ဂက်စတာပို၏ အရှိန်အင်နှင့် ဩဇာအာဏာသည် ထိုမျှလောက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်မည်ဆိုကာ ဖြစ်လောက်စရာပင်ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဂက်စတာပိုများ၏ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရသူတိုင်းမှာ ဘယ်သောအခါမှ ကိုယ်အိမ် ကိုယ့်ယာသို့ ပြန်မရောက်လာတော့ဘဲ လုံးဝ အစပျောက်သွားခဲ့ကြသည်ကသာ များသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဂက်စတာပိုများ၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရပြီးမှ ကံကောင်းထောက်မ၍ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူမှာ တစ်သက်လုံး လူစဉ်မမီတော့ဘဲ နှစ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ သေသည်အထိ နလံမထူနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဥရောပနိုင်ငံအသီးသီးတွင် ဣန္ဒြေ ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ကြီး၏ အမည်သည် ကြက်သီးမွေးညှဉ်းထလောက်အောင် ထင်ရှား တွက်ကြားခဲ့သလို အရှေ့တောင်အာရှမှ မြန်မာ၊ ယိုးဒယား၊ စင်္ကာပူ၊ မလေး စီလပ်ပိုင်၊ အင်ဒိုနီးရှား စသည်နိုင်ငံများအတွင်း ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အထိ သုံးနှစ်သုံးမိုး ဂျပန်တို့ အုပ်စိုးသွားခဲ့စဉ်အတွင်း 'ကင်ပေတိုင်' ဟူသော ဂျပန်စစ်ပုလိပ် အဖွဲ့ကြီးမှာလည်း လူတကာ အော့နှလုံးနာစရာ၊ လူတကာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ စရာ လူတကာတုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အမှတ် သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အမှန်စင်စစ် 'ကင်ပေတိုင်' သည် ဂျပန် ဘုရင့်တပ်မတော်ကြီး၏ ထက်အောက်ခံ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ပင်ဖြစ်သော်လည်း 'အမေထက် သားတစ်လှည့်' ဆိုသလို သူ့ကို မွေးထုတ်လိုက်သည့် ဂျပန်တပ်မတော်မှ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်စစ်သားများထက် ပို၍ ဩဇာအာဏာကြီးမားခဲ့သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာလည်း

လင်းယုန်ဟောင်ဟောင်

အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ဤကင်ပေတိုင်အဖွဲ့ဝင်များသည် ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်ထားရာ တိုင်းပြည် မြို့ရွာအသီးသီးတွင် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးသမားများ၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေး သမားများနှင့် မဟာမိတ်လိုလားသူများ၊ အချိန်မရွေး နေရာမရွေး လူပုဂ္ဂိုလ်မရွေး ဖမ်းဆီးနိုင်ခွင့် အာဏာရှိသည်ပြင် ထိုသို့ဖမ်းဆီးထားသူများအား မရေးမတွက်နိုင်သော နည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲရန်နှင့် နောက်ဆုံး အသနားမဖက် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ရန်အထိ စနစ်တကျသင်တန်းများ တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့သူများ ဖြစ်ကြ သောကြောင့်တည်း။

ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တော်တွင် ကင်ပေတိုင် သင်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရာ ယင်း သင်တန်းကျောင်းကို ဂျပန်စစ်ဝန်ကြီးဌာန၏ လက်အောက်ရှိ ဂျပန် စစ်ပုလိပ်ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ယူ၍ အုပ်ချုပ်ခဲ့ရသည်။ ယင်းကင်ပေတိုင် သင်တန်း ကျောင်းတွင် သင်ကြားကြရသော အတတ်ပညာများမှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးရှိ ဘယ်ကျောင်း ဘယ်တက္ကသိုလ်တွင်မှ မသင်ကြားသည့် ပညာရပ်များပင်ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤကင်ပေတိုင် သင်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းသားများ သင်ကြားကြသည့် ပညာရပ်များမှာ လူတစ်ယောက်အား လက်သဲခွဲခွာနည်း၊ ထုပ်တွင် ကြိုးဖြင့်ဖောက်ထိုးဆွဲထားနည်း၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လွှတ်ထားသည့် ကျင်စက်များဖြင့် တို့နည်း စသည်နည်းများအပါအဝင် အမျိုးမျိုးသော နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည့် အတတ် ပညာများကို စနစ်တကျ သင်ကြားကြရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အဆိုပါကင်ပေတိုင် သင်တန်းကျောင်းမှ ညှဉ်းဆဲနည်းအမျိုးမျိုး နှိပ်စက်နည်း အဖုံဖုံတို့ကို 'ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများ'ဖြင့် အောင်မြင်လာကြသူများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံအသီးသီးသို့ အနံ့အပြား သွားရောက်ကာ သူတို့ သင်ကြားတတ်မြောက်ထားကြသည့် အတတ်ပညာများကို ပြည်သူလူထုအတွင်း အကြင်နာကင်းမဲ့စွာ လက်တွေ့ပြသခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် ဂျပန် တို့၏ စစ်ရာဇဝတ်မှုများကို အသေးစိတ် ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့သော တိုကျိုစစ်ရုံးတွင် အဆိုပါ ကင်ပေတိုင်တို့၏ စစ်ရာဇဝတ်မှုများသည်လည်း တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်ကို အထင်အရှား တွေ့ကြရသည်။

တိုကျိုစစ်ရုံးတွင် ဂျပန်တို့၏ စစ်ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်သည့် တရားဝင်အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းများကို မရေမတွက်နိုင်အောင် တင်ပြခဲ့ရာ အဆိုပါ သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းများထဲတွင် ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်

နေ့စွဲဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဟာယာရှိ ဂျပန်တပ်မဟာ စစ်ဌာနချုပ်၏ အမိန့်ပြန်တမ်းတစ်ခု လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ ဂျပန်တပ်မဟာဌာနချုပ်မှ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် အမိန့်ပြန်တမ်း၏ အမည်မှာ 'စစ်သုံ့ပန်းများအား စစ်ဆေးမေးမြန်းရာတွင် သတိပြုရန် အချက်အလက် များ' ဟူ၍ဖြစ်ပြီး တစ်နေရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

'ဖမ်းဆီးထားသည့် တရားခံများအား ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ စသည်များကို ပြုလုပ်ရာ၌ သင့်အား တရားခံက လှည့်စားခြင်းနှင့် မဟုတ်မှန် ထွက်ဆိုခြင်းများ မဖြစ်ပွားအောင် အထူးဂရုပြုကြ ရမည်။'

အောက်ပါတို့ကို ပုံမှန်နည်းလမ်းများအဖြစ် အသုံးပြုကြရမည်။

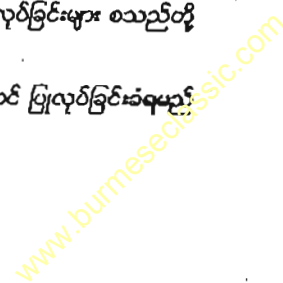
ညှဉ်းဆဲနည်းစက်ခြင်း

ဤနည်းလမ်းများတွင် ခြေဖြင့်ကန်ခြင်း၊ ရိုက်နှက်ခြင်းများ အပါအဝင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် အနာတရဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းများ အားလုံး ပါဝင်သည်။ ဤနည်းများမှာ ကိုယ့်ကာယာနိင်လှသဖြင့် အခြား နည်းများကို အသုံးပြု၍ လုံးဝမရသည့် အဆုံးကျမှ ဤနည်းများကို အသုံးပြု ကြရမည်။ ထိုသို့ အကြမ်းဖက်နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲပြီးနောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် အရာရှိကို ပြောင်းလဲပေးကြရမည်။ သို့မှသာ နောက်စစ်သည်အရာရှိက သိမ်မွေ့စွာဖြင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းနိုင်ပါက လိုအပ်သော အဖြေများကို ရနိုင်စွယ်ရာရှိသည်။

ခြိမ်းခြောက်ခြင်းများ

(၁) တစ်စုံတစ်ရာ မှန်ကန်စွာ ဖြေကြားခြင်းမပြုပါက ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ကြိုတင်သတိပေးထားကြရမည်။ ဥပမာ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ သတ်ပစ်ခြင်း၊ အစာငတ်ထားခြင်း၊ အလုံခန်းများထဲ ခွဲ၍ ဝိတ်လှောင်ထားခြင်းနှင့် လုံးဝ မအိပ်ရအောင် ပြုလုပ်ခြင်းများ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

(၂) ဝိတ်ဓာတ် ထိခိုက်ပျက်ပြားအောင် ပြုလုပ်ခြင်းခံရမည်။

ဟူ၍ ကြိုတင်သတိပေးထားရမည်။ ဥပမာ အိမ်သူအိမ်သားများထံသို့ စာများ ပေးသို့နှင့် မပြုခြင်း။ အခြား သို့ပန်းများအား ပေးသည့်အခွင့်အရေးများကို မပေးထားခြင်း။ သို့ပန်းချင်း အပြန်အလှန် လဲလှယ်ရာတွင် နောက်ဆုံး အချိန်ထိ ရွယ်ချိန်ထားခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဤသည်တို့မှာ သို့ပန်းများ (အရပ်သားများလည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်) အား စစ်ထေးမေးမြန်းရာ၌ ကပ်ပေတိုင်များ လိုက်နာကျင့်သုံး လုပ်ဆောင်ကြရမည့် သဘောထားနှင့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ မည်သို့ရှိမည်ကို မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဂျပန်တပ်မဟာ စစ်ဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားသည့် စာမိန့်ပြန်တမ်းပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ထားသည့် ထိုင်းနိုင်ငံ ဗြိတိန်များတွင် သို့ပန်းများနှင့် အရပ်သားများမှာ ဂျပန်ကြည်းတပ်နှင့် ရေတပ်မှ စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ၏ နှိပ်စက်စော်ကားမှုများ ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်မှုများကို အနည်းနှင့်အများ ခံခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် အဆိုပါ ကြည်းတပ်နှင့် ရေတပ်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများ၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ မှုများသည် ကင်ပေတိုင်များလောက် ရက်စက်ဆိုးဝါးခြင်းမရှိဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ကင်ပေတိုင်များလောက် လက်သံမပြောင်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဤသည်မှာလည်း အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကင်ပေတိုင်များမှာ ဤသို့ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်မှုများအတွက် သီးသန့်လက်ရွေးစင် သင်တန်းပေးထားသူများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ခေါင်းမာသော သို့ပန်းများ၊ သူလျှိုများ၊ ဂျပန်ဆန့်ကျင်မှု မြေအောက်စည်းရုံးရေးသမားများ၊ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးသမားများ စသည်တို့ အား ကင်ပေတိုင်တို့က နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခဲ့ကြရာတွင် နေရာဒေသအားဖြင့် ကွာခြားသော် လည်း ညှဉ်းဆဲပုံညှဉ်းဆဲနည်း။ နှိပ်စက်ပုံနှိပ်စက်နည်းများမှ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ပြောပလောက်အောင် ကွဲပြား ခြားနားခြင်းမရှိဘဲ ဆင်တူရိုးများပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဤတွင် ကင်ပေတိုင်တို့၏ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်သည့်နည်းပေါင်း မြောက် များစွာ ရှိသည့်အနက် အခြေခံအားဖြင့် တူညီနေသည့် ညှဉ်းဆဲနည်းနှိပ်စက်နည်း ၈ နည်းခန့်ရှိသည်။

တို့ကျိစစ်ခုံရုံးတွင် ထွက်ဆိုသွားခဲ့ကြသည့် သက်သေများ၏ ထွက်ချက် များနှင့် ဂျပန်တို့ထံမှ သိမ်းဆီးရမိခဲ့သည့် စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားများအရ အဆိုပါ ကင်ပေတိုင်တို့၏ နှိပ်စက်နည်း ညှဉ်းဆဲနည်းများမှာ အောက်ပါတို့ပင်

ဖြစ်သည်။

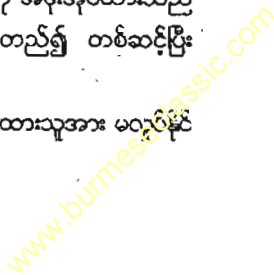

၇၇၇ အချုံးပြု၍ နှိပ်စက်ခြင်း

ဤနည်းမှာ ရေကို 'ရေလဲအမျိုးမျိုးဖြင့် အသုံးပြု၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည့် နည်းများပင်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် တစ်နည်းမှာ ဖမ်းမိထားသူအား ကြီးဖြင့်တုပ်၍ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် ပြုလုပ်၍ဖြစ်စေ၊ ချုပ်နှောင်ထားပြီး ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် ရေများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မနားတန်း လောင်းထည့် သည့်နည်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ထိုသူမှာ အဆုပ်နှင့်အစာအိမ်ထဲတွင် ရေများ တဖြည်းဖြည်းပြည့်လာပြီး အသက်ရှူ၍မရအောင်ဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး၌ သတိ လက်လွတ်ဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ဖန် ထိုသို့သတိမေ့သွားသည့်အခါများတွင်လည်း ထိုသူ၏ဝမ်းဗိုက်နှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ စစ်ဖိနပ်များဖြင့် တစ်အားတက်၍ ခုန်ခြင်းဖြင့် ရေများကို အန်ထွက်အောင်လုပ်၍ နှိပ်စက်ကြပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရေများကို အဆုပ်နှင့်ဗိုက်ထဲရောက်အောင် အမွေလောင်းထည့်လိုက်၊ တစ်ဖန် ရင်ဘတ်နှင့် ဗိုက်ပေါ်သို့ တက်၍ တအားခုန်ကာ ရေများကို အန်ထွက်အောင်လုပ်လိုက်ဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ညှဉ်းဆဲနေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ညှဉ်းဆဲခံရသူမှာ မချိမဆန်ခံရပြီး နာရီပေါင်းများစွာ သတိမေ့ကာ မြောသွားရှာတော့သည်။ အချို့မှာမူ ဤသို့ ထပ်ဖန်တလဲလဲ အညှဉ်းဆဲခံရရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး၌ အသက်ပါ ဆုံးခဲ့ကြရရှာသည်။

နောက်တစ်နည်းမှာ လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြင့်သည့် သံစည်ပိုင်းထဲသို့ ရေများထည့် ကာ ဖမ်းမိထားသူအား ခြေရောလက်ပါ ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်၍ ထိုရေစည်ပိုင်းထဲ၌ နာရီပေါင်းများစွာ နှစ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့စည်ပိုင်းထဲတွင် ရေထည့်၍ နှစ်ထား ရာ၌ ပထမတွင် ရေကို ရင်ခေါင်းလောက်အထိ မြုပ်အောင်ထည့်၍လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် လည်ပင်းအထိ မြုပ်အောင်ထည့်၍လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ တစ်ကိုယ်လုံး ဦးခေါင်းပါ မြုပ်အောင်ထည့်၍ အပေါ်မှ စည်ပိုင်းကို အဖုံးအုပ်ထားသည့် အထိလည်းကောင်း အစစ်ဆေးခံရသူ၏ ခေါင်းမာမှုအပေါ်မူတည်၍ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်တက်၍ နှိပ်စက်လေ့ရှိသည်။

အခြားနည်းတစ်နည်းမှာ ရောဘုံတိုင်အောက်တွင် ဖမ်းမိထားသူအား မလှုပ်နိုင်

အောင် တုပ်နှောင်ထားပြီး ရေပိုက်ကိုဖွင့်ကာ နာရီပေါင်းများစွာရေလောင်း၍ စစ်ဆေးသည့်နည်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အညှိုးဆဲခဲရသော အဆက်မပြတ်ကျနေသည့် ရေဘုံတိုင်အောက်တွင် မလုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဘဲ ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ အအေးဒဏ်ကို မချိမဆန့်ခံကြရသည်။

သို့သော် ထိုသို့ရေဘုံတိုင်ကို တအားဖွင့်ကာ ရေများ ဒလဟောကျနေသည့် အောက်တွင်ထား၍ နှိပ်စက်သည့်နည်းထက် ပို၍ ဆိုးဝါးသည့်နည်းမှာ ရေဘုံတိုင်ကို တစ်စက်ချင်း မှန်မှန်ကြီးကျနေရုံမျှ ဖွင့်ထားပြီး ဖမ်းမိထားသူ၏ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ အဆိုပါ တစ်စက်ချင်းကျနေသည့် ရေစက်များ တိုက်ခိုက်တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်အောင် အသေအချာ ချိန်၍ထားသည့် ညှဉ်းဆဲနည်းပင်ဖြစ်သည်။

ဤနည်းမှာ အစ ပထမတွင် မိမိ၏ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ပေါ်သို့ ရေတစ်စက်ချင်း မှန်မှန်ကြီးကျနေသည်မှာ မည်သို့မျှ ထိခိုက်နာကျင်ခြင်းမရှိသော်လည်း အချိန်ကြာလေလေ မိမိငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ တစ်စက်ခြင်းကျကာ တောက်ခနဲတောက်ခနဲ လာ၍ထိမှန်နေသော ရေစက်ကလေးသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဝေဒနာကြီးမားလာလေလေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာလာသောအခါ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ ဤရေစက်ကလေးတစ်စက် လာ၍ထိမှန်မည့်အရေးကိုပင် အသဲကို လှံဖြင့် အထိုဆဲရတော့မည်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရင်ဝကိုတော့၍ သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရတော့မည်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ ရေစက်တစ်စက် ကျလာတိုင်း ကျလာတိုင်း ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်မိသည်အထိ ဖြစ်လာတော့သည်။

ထိုသို့ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ ရေတစ်စက်ချင်း မှန်မှန်ကြီးချ၍ ညှဉ်းဆဲသည့် နည်းမှာ ဘာမျှကြီးကျယ်ခြင်းမရှိဟု ထင်ရသော်လည်း ဂျပန်ကင်ပေတိုင် အချုပ်ခန်းများထဲတွင် ဤနည်းဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းခံရသူများမှာ များသောအားဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သွေးပျက်ကာ လူမှုန်းမသိအောင် ရူးသွပ်သွားရှာကြသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

မီးရှို့၍ နှိပ်စက်ခြင်း

ဤနည်းမှာ ဖမ်းမိထားသူများအား နည်းအမျိုးမျိုး ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် မီးရှို့၍ နှိပ်စက်သည့်နည်းပင် ဖြစ်သည်။ အများဆုံးအသုံးပြုသည့်နည်းမှာ လက်မောင်း၊ ရင်ဘတ်၊ မျက်နှာ စသည့် ကိုယ်ခန္ဓာ နေရာအနှံ့အပြားသို့ ဆေးပေါ့လိပ်မီး၊ စီးကရက်

တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်း

မီးများဖြင့် တို့၍စစ်ဆေးသည့် နည်းပင်ဖြစ်သည်။ အချို့သော ကင်ပေတိုင်များက စီးကရက်မီး၊ ဆေးပေါ့လိပ်မီးများသာမက ဖယောင်းတိုင်မီးများ၊ မီးဖုတ်ထားသည့် သံချောင်းကြီးများကိုပင် အသုံးပြု၍ ဖမ်းမိထားသူ၏အသားများ လောင်ကျွမ်းကုန်သည့် အထိ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခဲ့ကြသည်။

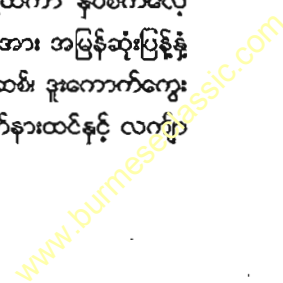
သည့်ထက်ပို၍ လက်သံပြောင်သော ကင်ပေတိုင်များကမူ ကြိုက်ကြိုက်ဆုနေသော ရေခဲခွေးများဖြင့်လောင်း၍ တစ်မျိုး၊ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ဆိပ်ပူများဖြင့်လောင်း၍တစ်ဖုံ နည်းမျိုးစုံသုံးကာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ငရဲခန်းများအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး လက်တွေ့ပြခဲ့ကြသည်။

အဖမ်းခံထားရသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများကို ထိုသို့ ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် ရှို့ခြင်း၊ စီးကရက် ဆေးပေါ့လိပ်မီးများဖြင့် ထိုးခြင်းများပြုလုပ်ရာတွင်လည်း ပို၍ အခံရောက်မည်နေရာ၊ ပို၍ နာကျင်ထိခိုက်မည်နေရာများကို ရွေး၍ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဥပမာ နားရွက်များ၊ နှာခေါင်းများကို မီးစဖြင့်ထိုးခြင်း၊ ယောက်ျားအင်္ဂါဖတ်များအား ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် မြှိုက်ခြင်း၊ အမျိုးသမီးများ၏ ရင်သားများအား သံပူသံချောင်းများဖြင့်ကပ်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော ညှဉ်းဆဲနည်းမျိုးများဖြင့် ညှဉ်းဆဲခြင်းခံရပြီး ကင်ပေတိုင်စခန်းမှ မသေမပျောက်ဘဲ လွှတ်မြောက်လာကြသူများမှာ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများတွင် ယနေ့ထက်တိုင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေကြသေးသည်။

လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို အသုံးပြု၍ညှဉ်းဆဲခြင်း

ဤနည်းမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ဝင်နေသော ပိုင်ယာကြိုးများဖြင့်တို့၍ မချိမဆန့်ဖြစ်အောင် ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်သည့်နည်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းကို အရပ်သားများက 'ကျင်စက်ဖြင့်တို့သည့်နည်း' ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိသည်။

ဤနည်းကို အသုံးပြုရာတွင်လည်း အထက်ပါ ဆေးလိပ်မီးများ ဖရောင်းတိုင်မီးများဖြင့် တို့၍ မြှိုက်၍ ညှဉ်းဆဲသည်အတိုင်း လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပိုမိုနာကျင်ထိခိုက်စေမည့် နေရာများကို ရွေးချယ်၍ ပိုင်ယာကြိုးဖြင့် တို့ထိကာ နှိပ်စက်လေ့ရှိကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား အမြန်ဆုံးပြန့်နှံ့သွားစေမည့် နေရာများဖြစ်သော လက်ကောက်ဝတ်၊ တတောင်ဆစ်၊ ဒူးကောက်ကျွေးစသည် အကြောများဆုံစည်းသည့်နေရာများအပြင် လက်ဝဲဘက်နားထင်နှင့် လက်ျာ

ဘက် နားထင်များကိုပါ နှစ်ဘက်ညှစ်၍ ဝိုင်ယာကြိုးများဖြင့် ဓာတ်လိုက်အောင် ပြုလုပ်ညှဉ်းဆဲလာကြသည်။

သာမန် မဝတ်တစ် ဓာတ်လိုက်သူများပင်လျှင် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသော အချိန် အတွင်း မည်မျှဝေဝေ နာခံစားကြရသည်ကို သိရှိကြပြီးဖြစ်ရာ ထိုသို့တမင်သက်သက် လျှစ်စပ်ခတ်တာ၊ လွှတ်ထားသည့် ဝိုင်ယာကြိုးများဖြင့် ဟိုနေရာတို့လိုက် သည်နေရာ တို့လိုက် စသည်ဖြင့် ထပ်ဖန်တလဲလဲ ညှဉ်းဆဲသည့်အခါ တစ်ဖက်သားတို့ မည်မျှ ဘဝရခက်ရှာမည်ကို တွေးကြည့်နိုင်ကြသည်။ သည်အထဲတွင် ဦးနှောက်နှင့် အနီးဆုံး ဝေရာဖြစ်သော နားထင်နှစ်ဖက်ကို ကျင်စက်နှင့် တို့သည့်နည်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းခံရသူ များမှာ ဦးနှောက်များပျက်ကာ လူစဉ်မရှိသည့် ဝေဒနာများကို သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ခံစားသွားကြရရှာသည်။

ညိုသကျည်းကို ဖျဉ်းလုံးဖြင့်လှိုင့်၍ နှိပ်စက်ခြင်း

ဤနှိပ်စက်နည်းမှာလည်း အများသိပြီးဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း အလွန်နာကျင်၍ အလွန် အခံရခက်သည့် ညှဉ်းဆဲနည်းတစ်နည်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အညှဉ်းဆဲခံရသူမှာ လက်ပြန်ကြိုးတပ်၍ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း စလုံးကို ခပ်တန်းကာထိုင်ခိုင်းထားပြီးမှ ခုခေါင်းနှင့်ခြေကျင်းဝတ်အကြားရှိ ညိုသကျည်း ရိုးပေါ်သို့ ဖျဉ်းလုံးဖြင့်ဖြစ်စေ သံပိုက်လုံးဖြင့်ဖြစ်စေ တအားဖိ၍ လှိုင့်ခြင်းဖြစ်ရာ သေလုမြောပါး ခံရသည့်နည်းပင်ဖြစ်သည်။

ကင်ပေတိုင် အချုပ်ခန်းများထဲတွင် ဤနည်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းခံခဲ့ကြရသူများ မှာ အကယ်၍ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိသဖြင့် လွတ်မြောက်လာသည့်အခါများတွင် ထမ်းစင်ဖြင့် ထမ်းထုတ်ရသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အချို့မှာမူ ဤနည်းဖြင့် နှိပ်စက်ရင်း ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ကာ ညိုသကျည်းရိုးများကျိုး၍ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခတဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြရရှာသည်။

ထုတ်တွင် ကြိုးဖြင့်တုံ့လောင်းချည်၍ ညှဉ်းဆဲခြင်း

ဤညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်သည့် နည်းမှာလည်း ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ၏ လူသိများ ပြီး ထင်ရှားသည့် နှိပ်စက်နည်းတစ်နည်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖမ်းဆီးထားသူအား ထုပ်တွင် ကြိုးဖြင့်ချည်၍ တွဲလောင်းချထားရာ၌

လက်မောင်းနှင့် လက်ကောက်ဝတ်များကို ကြိုးချည်ကာ ရိုးရိုးမတ်တတ်အနေအထားဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ ထားခြင်းဖြင့် ထိုသူမှာ အရိုးအဆစ်များ ပြုတ်ထွက်မတတ် ဝေဒနာ အကြီးအကျယ် ခံစားရတော့သည်။ သည်ထက်ပို၍ ဆိုးသည်မှာ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် လက်မောင်းများကို မချည်ဘဲ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ ဖောက်ထိုးချ ထားခြင်းဖြင့် ခံရသူများမှာ များသောအားဖြင့် ကင်ပေတိုင်အချုပ်ခန်းထဲမှာပင် အသက် ပျောက်ခဲ့ကြရသည်။

ရံဖန်ရံခါ ထိုသို့ ထုပ်တွင် ကြိုးဖြင့်တွဲလောင်းတွဲကာ နှိပ်စက်ရာ၌ သည်အတိုင်းမထားသေးဘဲ တွဲလောင်းကျနေသူများအား ကြားပွတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခါးပတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တအားလွှဲ၍ ရိုက်နှက်ကြ သေးသည်။

ချိန်ထက်စူးရှသည့် အရာဝတ္ထုများပေါ်တွင် ဒူးတပ်၍ ထိုင်ခိုင်းခြင်း

ဤနည်းမှာ ရှတ်တရက်ချက်ချင်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ မရဘဲ တစ်စုံစီစီ ဝေဒနာခံစားရသည့် ညှဉ်းဆဲနည်းတစ်နည်း ဖြစ်သည်။

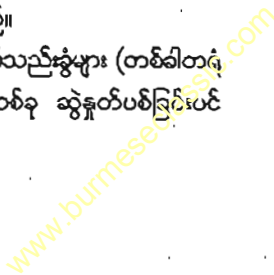
ရှေးဦးစွာ ပုလင်းကွဲများ ဖန်ကွဲ မှန်ကွဲ အတိုအစများကို စုပြုံ၍ ကြံဖြန့် ထားပြီး ထိုပုလင်းကွဲ ဖန်ကွဲ မှန်ကွဲများပေါ်တွင် လက်ပြန်ကြိုးတပ်ကာ ဒူးထောက်၍ မလှုပ်မယှက် နေခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတွင် ရှူးရှူးနုထက်လှသည့် ပုလင်းကွဲ မှန်ကွဲ များသည် ကြာလေကြာလေ အသားထဲသို့ စူးဝင်လာလေဖြစ်ကာ တဖြည်းဖြည်း မချိုမဆန့် ခံရသည့်နည်းဖြစ်သည်။

ဤအတောအတွင်း အကယ်၍ နာကျင်လွန်းလှသဖြင့် အနည်းငယ် နေရာ ရွှေ့မိပါက အနားတွင် အသင့်စောင့်ကြည့်နေသော ကင်ပေတိုင်၏ ဝါးရင်းတုတ်သော် လည်းကောင်း၊ ကြားပွတ်စာသော်လည်းကောင်း၊ အဆစ်ခံလိုက်ရသေးသည်။

လက်မောင်းနှင့် နှိပ်စက်ခြင်း

ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့် နိုင်ငံအသီးသီးမှ မြို့ရွာအားလုံးတို့တွင် အထင်ရှား ဆုံး အကျော်ကြားဆုံးသော ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်နည်းဖြစ်သည်။

ဤနည်းမှာ ရိုးရိုးနှင့်ရှင်းရှင်းကလေးပင်ဖြစ်၍ လက်သည်ခွံများ (တစ်ခါတရံ ခြေသည်ခွံများပါ)အား ပလိုင်ယာခေါ် ညှပ်ဖြင့်တစ်ချပြီးတစ်ခု ဆွဲနှုတ်ပစ်ခြင်းပင်

ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရိုးရိုးနှင့်ရှင်းသလောက် ခံရသူအတွက် မသက်သာသည့် ညှဉ်းပင် နည်းပင်ဖြစ်သည်။ မတော်တဆ တိုက်ခိုက်မိ၍ ခြေသည်းလက်သည်းများ အနည်းငယ် လန့်သွားသည်ကိုပင် မချိမဆန့် ခံလိုက်ကြရသည်ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ပလိုင်ယာတစ်ခုဖြင့် လက်သည်းခြေသည်းများအား သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်လာသည်အထိ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ဖပ်ခနဲ ဖပ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်ခြင်းခံရသည့်အခါ မည်မျှ အလူးအလဲခံရမည်ကို စဉ်းစားကြည့်ရုံမျှဖြင့် ကြောက်သီးမွှေးညှင်း ထဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် တရုတ်ပြည်အား ဂျပန်တို့ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ခဲ့စဉ်က ပါဝင်ခဲ့ဖူးသော ကင်ပေတိုင်များကမူ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ နှိပ်စက်သည့် နည်းတစ်နည်း ထွင်ခဲ့ကြသေးသည်။ ထိုနည်းမှာ တမင် ရှာဖွေပြုလုပ်ထားသည့် ဝါးခြမ်းပြားစကလေး များနှင့် သစ်သား အရွက်စကလေးများအား လက်သည်းခွံ၏ အောက်မှ အသားထဲသို့ ရိုက်သွင်းသည့် နည်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း မကြာခဏ လက်သည်းခွံ စောက်ပျက်ကာ ဖာလာထဲသို့ ဝါးခြမ်းပြားအစအနများနှင့် သစ်သားအစအနကလေးများ ပတော်တဆ စူးဝင်သွားသဖြင့် ရုတ်တရက် နုတ်မရဘဲ မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ဖိခံရရသူများအတွက် ကင်ပေတိုင်၏ လက်သည်းခွံနှင့် ဝါးခြမ်းပြား နှိပ်စက်နည်းမှာ အသည်းခိုက်လောက်အောင် ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

လက်ချောင်းများကို သပ်လျှင် ဝါးထားခြင်း

ဤနည်းမှာ အနည်းငယ် ဆန်းကျယ်သည်ဟူ၍ပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် လူတစ်ဖက်သားအား နှိပ်စက်ရာတွင် ကြံကြံဖန်ဖန် တီထွင်တတ်သည့် ကင်ပေတိုင်များ၏ နည်းသစ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ထွင်ထားပုံမှာ လက်ငါးချောင်းရှိသည့်အနက် လက်မကို ချန်လှပ်၍ ကျန်လက်လေးချောင်း၏ လက်ချောင်းတစ်ချောင်းစီ အကြားတွင် တုတ်ချောင်းကလေး များ သို့မဟုတ် သစ်သားချောင်းကလေးများ တစ်ခုစီညှပ်ထားပြီးမှ အဆိုပါ လက်လေးချောင်းစလုံးကို အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် အပေါ်မှရ၍ တင်းနေအောင် ချည်ထား လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ပထမတွင် အနည်းငယ် တင်းနေအောင် ချည်ထားရုံမျှဖြင့် ပြောပလောက်အောင် နာကျင်ခြင်းမရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ပြီး စိတ်တိုင်းကျသည့် အဖြေမရသည့်အခါတိုင်း အဆိုပါ လက်လေးချောင်းကို စုချည်ထားသည့် အဝတ်စ၏ တစ်ဖက်မှ ချည်ခင်စွပ်ပမာ ရှိနေသည့် ကွင်းစွပ်သို့

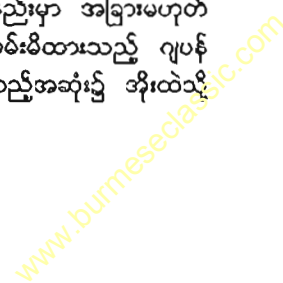
တုတ်တစ်ချောင်းလျှိုကာ အဝတ်ကို ရေညှစ်သလို တအားလိမ်၍ ညှစ်လိုက်ရာ တုတ်ချောင်းကလေးများ တစ်ခုစီညှပ်ထားသည့် လက်ချောင်းများမှ လက်ဆစ်များမှာ ကွဲထွက်တော့မတတ် မချိမဆန့် ခံရတော့သည်။

ဤညှဉ်းဆဲနည်းမှာ ပြောပလောက်အောင် ဆိုးဝါးပြင်းထန်သည်ဟု မထင်ရသော်လည်း ခံရသူမှာ ငယ်သံပါအောင်အော်၍ အလူးအလဲခံရသည့်နည်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ လက်ချောင်းကလေးများကို တုတ်ဖြင့်ညှပ်၍ တအား ညှစ်ခြင်းခံရသည့်အတွက် အချို့မှာ နောက်ဆုံး၌ လက်ချောင်းရိုးများ ကွဲကုန်ခဲ့ကြရ သည်။ လက်ချောင်းရိုးများ မကွဲလျှင်လည်း ဤဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဖြင့် လက်ဆစ်များ ဖူးယောင်ကာ ရက်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ကြရသည်။

ဤသည် ဤသည်တို့မှာ ဂျပန်တို့ သုံးနှစ်သုံးဆုံး အုပ်စိုးသွားစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံ အပါအဝင် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများတွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ၏ ညှဉ်းဆဲနည်း နှိပ်စက်နည်း အမြောက်အမြားထဲမှ ထင်ရှားသည့် နည်းအချို့ပင်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းများကို အသုံးပြု ၍ မရေမတွက်နိုင်သော ပြည်သူများနှင့် စစ်သုံးပန်းများအား ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က မြို့ကြီးပြကြီးတိုင်းရှိ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ငရဲခန်းအတွင်းမှ ငယ်သံပါအောင် မချိမဆန့် အော်လိုက်ကြသည့် အညှဉ်းဆဲခံ ပြည်သူများ၏အသံကို လူတိုင်းလိုလို စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ ကြားခဲ့ကြရသည်။

အထက်ပါ ညှဉ်းဆဲနည်းများမှာ တိုက်ပွဲမြို့တော် ကင်ပေတိုင်သင်တန်း ကျောင်းမှ ဆင်းလာကြသည့် ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့ဝင်များ၏ သမားရိုးကျ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ နည်းများပင် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းများအပြင် အချို့နေရာများ၌ 'တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း' ဆိုသလို ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် နည်းသစ်များထွင်၍ နှိပ်စက် ခြင်းများကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြသေးသည်။ အဆိုပါ နည်းသစ်များတွင် အထက်တစ်နေရာ ၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဦးခေါင်းသာလျှင်ဖော်၍ မြေကြီးထဲ သို့ အရှင်လတ်လတ် မြှုပ်ကာ နေပူလှမ်းထားခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်အောင် သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားပြီး အဆိပ်ပြင်းလှသည့် ခါချင်ကောင် များ ပဋ္ဌက်ဆိတ်များနှင့် ပျားများကို ခြေရင်းတွင် စုပုံ၍ထားခြင်း စသည်များလည်း ပါဝင်ကြသည်။

သည်အထဲတွင် အဆန်းကျယ်ဆုံးနှင့် အရက်စက်ဆုံးဟူ၍ဆိုရမည့် နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်သည့် နည်းတစ်နည်းရှိသေးသည်။ ထိုနည်းမှာ အခြားမဟုတ် ဤစာအုပ် အစပိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဖမ်းမိထားသည့် ဂျပန် ဆန်ကျင်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအား ဘာတစ်ခွန်းမှ မေးမရသည့်အဆုံး၌ အိုးထဲသို့

ကြက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းထည့်ပြီး ထိုတို့ကို အဆိုပါ လူ၏ခိုက်ပေါ်သို့ မှောက်၍ ချည်ထားခြင်းဖြင့် ထိုသူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ကြက်က ကိုက်ဖောက်စားသောက်စေသည် နည်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤမျှလောက် လူမဆန်သည့် ရက်စက်သော ညှဉ်းဆဲနိုင်စွမ်းကို ဖြန့်မာနိုင်ငံတွင် ကင်ပေတိုင်တို့ စာသုံးပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကင်ပေတိုင်များသည် ၁၉၄၃ ၁၉၄၄ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်စည်းရုံးရေးသမားများ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ပျောက်ကျား ရဲဘော်များအား နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲရာ၌ ယောက်ျားမိန်းမဟူ၍ ခွဲခြားကာ သက်ညှာမှုများ ထောက်ထားမှုများ အလျဉ်းမရှိဘဲ ရက်စက်နိုင်သမျှ ရက်စက်ခဲ့ကြ သည်။

ဤသို့ အမျိုးသမီးများကိုပါမကျန် လူမဆန်သည့် နည်းများဖြင့် နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မလေးနိုင်ငံတွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းနှင့် ၁၉၄၄ ခုနှစ် စောစောပိုင်းလောက်တွင် မလေးကျွန်းထွယ်၌ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုများသည် ဒီရေအလား တိုးတက်ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ရာ ကင်ပေတိုင်များသည် ထိုရက်များအတွင်းက ထောင်ပေါင်းများစွာ သော မလေးအမျိုးသမီး အမျိုးသား ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားများနှင့် မသက်သာမှုများ အား အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဖမ်းဆီးကာ ကင်ပေတိုင်ငရဲခန်းများတွင် ကြောက်ခမန်း လိလိ နှိပ်စက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ခြင်းခံရသူများထဲတွင် ကာသီဂါဆုအမည်ရှိ မလေး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

ကာသီဂါဆုသည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးရဲဘော်များအား ငွေကြေးနှင့် အဝတ်အစားများမှအစ လိုအပ်သမျှတို့ကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေသည့် မြေအောက် စည်းရုံးရေးအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်များသည် သူမအား ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွင်းက ဖမ်းဆီး၍ အိုင်စီပီအိုင် ဗဟိုရဲခစန်းတွင် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။ သူမအား ကင်ပေတိုင်များက ထိုသို့ဖမ်းခဲ့သည်မှာလည်း ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားတစ်ဦးက သစ္စာဖောက်သဖြင့် သူမအကြောင်း ပေါက်ကြား သွားခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကာသီဂါဆုသည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ၏ လက်တွင်း၌ သုံးလခွဲမျှ ကြာသည်အထိ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းခံခဲ့ရပြီး ဤရက်များအတွင်း သူမနှင့် အဆက် အသွယ် ရှိခဲ့သည့် မြေအောက်ရဲဘော်များအကြောင်းကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲကာ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ကင်ပေတိုင်များသည် သူမအား မိန်းမသားတစ်ဦးဟူ၍ ညှာတာထောက်ထားခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ အခြားသော

မြေအောက်ရဲဘော် အမျိုးသားများနည်းတူ စစ်ခါးပတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်း၊ လက်သည်နှင့် အောက်မှ အသားများထဲသို့ အပ်များ ရိုက်သွင်းခြင်းမှအစ နောက်ဆုံး မြေထောက် တစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ ထုပ်တွင်ဖောက်ထိုးဆွဲထားသည့်အထိ တစ်မျိုးတစ်မျိုး နည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့ကြရာ ကာသီဂါဆုမှာ ကင်ပေတိုင်များ၏ ငရဲခန်းအတွင်း အလူးအလဲခံခဲ့ရရှာသည်။

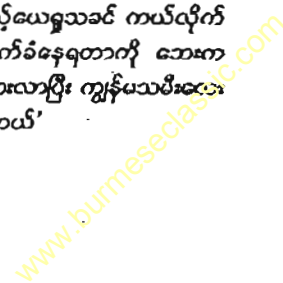
သို့တိုင်အောင် ကာသီဂါဆုသည် ရဲဘော်များအပေါ်တွင် သစ္စာမဖောက်ဘဲ 'ဘူးတစ်လုံး' ဆောင်၍ ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ကင်ပေတိုင်များသည် ကာသီဂါဆု၏ သမီးလေးကိုပါ ဖမ်းဆီး၍ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ နည်းသစ်တွင်ကာ နှိပ်စက် ပြန်တော့သည်။

ကာသီဂါဆုတို့ သားအမိနှစ်ယောက်အား လူစိတ်ပျောက်ကာ နှိပ်စက်ခဲ့ကြပုံ များကို ကာသီဂါဆုကိုယ်တိုင်က အောက်ပါအတိုင်း မျက်ရေစက်လက်ဖြင့် ပြန်လည် ပြောကြားခဲ့သည်။

"ကင်ပေတိုင်တွေဟာ ကျွန်မ သမီးလေးကို ၁၀ ပေ ၁၂ ပေလောက်မြင့်တဲ့ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ ကြိုးနဲ့တွဲလျောင်းချည်ထားပါတယ်။ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ သမီးလေး ရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာတော့ မီးထောက်တွေ ရဲနေတဲ့ မီးဖိုတစ်ခု ဖိုထားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မကို မီးဖိုနဲ့မလှမ်းမကမ်းက တိုင်ထစ်ခုမှာ ကြိုးနဲ့ပတ်ချည်ပြီး တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ထအားလွှဲလွှဲပြီး ရိုက်လိုက်တာ နောက်ဆုံး အဲဒီတုတ်ဟာ နှစ်ပိုင်း ကျိုးသွားတဲ့ ထိပါပဲ"

'အဲဒီလို ရိုက်ရင်နဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယုံရှိမှုရာဟာ သူမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ကျွန်မကို တအားအော်ငေါက်ပြီး ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မေးသမျှကို ဖြေလိုက်ရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ ရာနဲ့ချီပြီး အသက်ခံရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မရော ကျွန်မသမီးလေးကပါ ကောင်းကောင်းကြီး သိထားကြပါတယ်။ အဲဒီအတွင်းမှာ ကျွန်မ သမီးလေးကဆိုရင် 'အမေ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ ဘာမှလဲ မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သေသွားရင် ယေရှုသခင်က ကောင်းကင်ဘုံကနေပြီး စောင့်ကြိုပါလိမ့် မယ် အမေရယ်' လို့ ပြောစရာပါတယ်။

'ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကျွန်မသမီးလေးရဲ့ စကားကြောင့် အားတင်းထားပြီး 'ငါ့သမီးကို မီးပုံထဲချသတ်ချင် သတ်လိုက်၊ နင်တို့မေးတာကို ငါဘာတစ်ခုမှ မဖြေဘူး' လို့ ယုံရှိမှုရာကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတင် ယုံရှိမှုရာဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါပူပြီး ကျွန်မ သမီးလေးကို ကြိုးဖြင့်ချတော့မယ်လုပ်တုန်း ထကယုံယေရှုသခင် ကယ်လိုက် သလိုပါပဲ။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဒီလို အနှိပ်စက်ခံနေရတာကို ဘေးက ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ခပ်ကြီးကြီးထစ်ယောက်က သနားလာပြီး ကျွန်မသမီးလေး ကို ကြိုးဖြေလွှတ်လိုက်လို့ ယုံရှိမှုရာကို အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်'

'ဒီလိုနဲ့ ကျွန်ုပ် သမီးပေးမကု ကြီးဖြေလွှတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့လိုက်ကြပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်မကိုလည်း လက်လျှော့ပြီး အရုပ်ခန်းထဲ ပြန်သွင်းလိုက်ကြပါတယ်'

ကာသီဂါဆုသည် ကင်ပေတိုင်အချုပ်ခန်းထဲတွင် သုံးလခွဲမျှ နေခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံး၌ ဝန်ထမ်းစွယ်ဂျပန်တို့အား ဆန့်ကျင်တော်လှန်မှုဖြင့် ရုံးတင် တရားစွဲခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ဤအမှုဖြင့် ကျွန်ုပ် ကြီးမိန့်ပေးခံခဲ့ရသော်လည်း အသက် မသေဘဲ ထောင်စက်တစ်သက် ပြောင်းလဲချမှတ်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး ဂျပန်တို့ စစ်ရှုံး၍ လက်နက်ချသည့် အခါ ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မလေးတော်လှန်ရေးအမျိုးသမီး ကာသီဂါဆုအပါအဝင် အရှေ့ အာရှတစ်ခွင်မှ ပြည်သူများသည် တစ်ခါက လက်သံပြောင်ခဲ့သော ဂျပန် ကင်ပေတိုင် တို့၏ ရက်စက်မှုဒဏ်ကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြရပြီတည်း။

လူ့သားစား ဂျပန်စစ်ပိုက်ဂျား

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဥရောပနိုင်ငံများတွင် ဂျာမန်နာဇီများ၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှု၊ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်မှုများနှင့် လူမဆန်သော နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းမှု များသည် ယနေ့ထက်တိုင် ပြော၍မဆုံး ရေး၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ဂျူးလူမျိုး ခြောက်သန်း (၆၀၀၀၀၀) ကျော်တို့ကို စနစ်တကျ စီမံကိန်းချ၍ အနှစ်နှစ်အလလ အချိန်ယူကာ သွေးအေးအေးဖြင့် သတ်ဖြတ်ခဲ့သော ဂျာမန်စစ်ဗိုလ် အိုက်ခမ်မန်း၏အကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊ လူများကို နေ့စဉ်ထောင်နှင့်ချီ၍ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ခဲ့ရာ၌ ဂျာမန်တို့ အသုံးပြုခဲ့ကြသည့် အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ခန်းကြီးများ နှင့် မီးသဏ္ဍိတ်သည် စက်ကြီးများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အသက်ခံရမည့်သူများ၏ ဆံပင်များကို မသေမီက ရိတ်ယူခဲ့ကြပြီး ယင်းဆံပင်များဖြင့် ထည့်သွင်း ချုပ်လုပ်ထား သည့် မွေ့ရာကြီးများပေါ်တွင် အိမ်ယူအိပ်စက်ခဲ့ကြသော ဂျာမန် စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၏ အကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂမလှ သေဆုံးသွားကြသူများထဲမှ အရပ်လှလှ ပန်းလှလှကလေးများကို ဆေးမင်ကြောင်များအဖြစ် ရေးထိုးထားခဲ့ကြသူများ၏ လူ့အရေခွံများကို ခွာယူကာ မိမိ၏ရုံးခန်းအတွင်း ပန်းချီကားချပ်များ မီးအုပ်ဆောင်မှုများ အဖြစ် ချိပ်ဆွဲထားရှိခဲ့ကြသော ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်း တပ်မှူးများ၏ အကြောင်းသည် လည်းကောင်း၊ ရုရှားစစ်မျက်နှာတွင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးများအား အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဖမ်းဆီး၍ မတရားကျင့်ခဲ့ကြပြီး ရက်သားလသားအရွယ် လူငယ်

www.burmeseclassic.com

ကလေးများအား ကောင်းကင်သို့ပစ်မြှောက်ကာ ပြန်အကျတွင် လုံစွပ်ဖြင့် ဆီး၍ ထိုးသတ်ခဲ့ကြသော ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများ၏ အကြောင်းများသည် လည်းကောင်း၊ ဂျာမန်နှင့်အကျဉ်းစခန်း ငရဲခန်းများထဲမှ ကျန်းမာသည့် အကျဉ်းသားများအား ရွေးချယ်ကာ အဆုတ်ရောဂါ၊ တိုက်ဖျိုက်၊ အူရောင်ရောဂါ စသည့်ရောဂါဝိုးများကို ဆေးထိုးပိုက်များဖြင့် ထိုးသွင်း၍ 'စမ်းသပ်လေ့လာ' ခဲ့ကြသော ဂျာမန်နာဇီဆရာဝန်များ၏ အကြောင်းသည်လည်းကောင်း စသည် စသည်ဖြင့် မီးကုန်ယမ်းကုန်စခန်းကုန်လမ်းကုန် ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့ကြသော နာဇီများ၏ လူမဆန်သည့် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်မှုများသည် ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကြေနိုင်လောက်အောင် ဆိုးဝါးများပြားခဲ့ကြသည်။

အနောက်ဥရောပတွင် ဂျာမန်နာဇီတို့၏ ထိုသို့သော် ရက်စက်ယုတ်မာမှုများအကြောင်းကို အလုံးစုံကြားသိခဲ့ကြပြီးဖြစ်ကြသော ကမ္ဘာ့ပြည်သူများအဖို့ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ဆိုပါက အရှေ့အာရှမှ နေမျိုးနွယ်ဂျပန်တို့၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်မှုများသည် ပြောပလောက်အောင် ဆိုးဝါးကြီးကျယ်ခြင်း မရှိဟုထင်စရာ ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤစာအုပ်တွင် အထက်ဖော်ပြပါ အခန်းများ၌ ပါရှိခဲ့သော ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သည့်ညှဉ်းဆဲမှု၊ ရက်စက်သည့်လူသတ်မှုများနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် နှိပ်စက်မှုများမှာ ဂျာမန်တို့၏ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်သတ်ဖြတ်မှုများနှင့် စာလိုက်ပါက 'အရေအတွက်ရော အရည်အချင်းပါ' များစွာနိမ့်ကျနေသည်ဟုဆိုနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... သို့သော် ...

ယခု ဤမေးခွန်းတွင် ဖော်ပြမည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်များကား ကြားရသူတိုင်း အဖို့ ကျောရိုးထဲက စိန်သွားလောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းသည်နှင့်အမျှ၊ လူလူချင်း နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်ရာတွင် ဂျာမန် နာဇီများကပင် လက်မြှောက်အရှုံးပေးရလောက်အောင် အစွမ်းကုန်ယုတ်မာ၍ အစွမ်းကုန်ရက်စက်ကာ အစွမ်းကုန် ရိုင်းစိုင်းခဲ့ကြသော ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သည့် ပြစ်မှုကြီးများ အကြောင်းကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဖော်ပြရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရက်စက်ယုတ်မာ ရိုင်းစိုင်းရာတွင် သူမတူအောင် 'သရဖူဆောင်း' ခဲ့ကြသည့် ဂျပန်တို့၏ စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးများကား အခြားမဟုတ်၊ မဟာမိတ် သုံးပန်းများအား အရှင်လတ်လတ် ခြေလက်အင်္ဂါများကို ဖြတ်တောက်ခွဲစိတ်ခြင်းနှင့် အရှင်လတ်လတ် ရင်ကိုခွဲကာ အူ အသဲ ကလီစာများအား 'ဆေးပညာသဘောအရ လေ့လာကြည့်ရှုခြင်းနှင့် နောက်ဆုံး သုံးပန်းများ၏ အသားများကို လှီးဖြတ်ကာ

ကြော်လှော်ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြခြင်းစသော ကြက်သီးမွေးညှင်းထဖွယ်ရာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးများပင် ဖြစ်သတည်း။

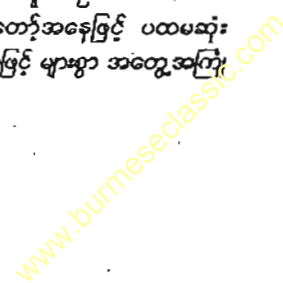
ယင်းသို့ လူစိတ်ပျောက်ကာ တိရစ္ဆာန်စိတ် ပေါက်နေပြီဖြစ်သော ဂျပန်တို့၏ အစွမ်းကုန်ရက်စက်မှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦးက အောက်ပါအတိုင်း တင်ပြထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။

'အကျဉ်းသားကို ဟိယာရိုကီကန် ရုံးခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်က သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ကြိုးနှဲ့တုပ်ပြီး ချည်ထားပါတယ်။ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ တော့ ဂျပန်ဆရာဝန် တစ်ယောက်နဲ့ ဂျပန်ဆေးကျောင်းသား လေးယောက် ဝိုင်းပြီး ရပ်နေကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ ပထမဆုံးအကျဉ်းသားရဲ့ လက်သည်းစွဲတွေကို ခွာပစ်ကြပါတယ်။ နောက်ပြီးမှ အကျဉ်းသားရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ခွဲချလိုက်ပြီး နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဆရာဝန်လုပ်တဲ့ လူက ဆေးကျောင်းသားတွေကို လူခန္ဓာကိုယ်ထဲက အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လက်တွေ့ရှင်းပြပါတယ် ...'

ခန်းဒေါ့ အရပ်ဒေသရှိ သုံးပန်းစခန်းမှ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အား ဂျပန်တို့က အရှင်လတ်လတ်ရင်ခွဲ၍ စမ်းသပ်လေ့လာခဲ့ကြသည့် အဖြစ်အပျက်ကို မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦးက အထက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသွားခဲ့ရာ သူ၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ တိုတောင်းလှသော်လည်း ကြားရသူတိုင်းအတွက် စဉ်းစားကြည့်ရှုမှုဖြင့် ကျောခမ်းစရာ ကောင်းလှသည်။

အလားတူပင် လူကိုအရှင်လတ်လတ် ခွဲစိတ်ဖြစ်တောက်ကာ 'ဆေးပညာအတွက်' စမ်းသပ်လေ့လာခဲ့ကြသော ဂျပန်တို့၏ လူမဆန်သည့် ရက်စက်မှုတစ်ခုကို ထိုစဉ်က ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်လေ့လာခဲ့သည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး၏ အောက်ပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၌ တွေ့ကြရသေးသည်။

'ယမန်နေ့ညက ထွက်ပြေးသွားကြသော သုံးပန်းအကျဉ်းသား နှစ်ယောက်အား ယနေ့တောထဲတွင် ပြန်တွေ့ပြီး ဖမ်းမိသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အား နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ခြေထောက်များကို ပစ္စုတိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်သော်လည်း မထိမှန်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် များမကြာမီ ဆေးမှူးယာမာဂျီက အဆိုပါ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများကို အရှင်လတ်လတ် ခွဲစိတ်ကြည့်ခဲ့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အသည်းများကိုလည်း ခွဲထုတ်ခဲ့ကြရာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှ အစိတ်အပိုင်းများအား ကျွန်တော်အနေဖြင့် ပထမဆုံး တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ တွေ့ရခြင်းရသဖြင့် များစွာ အတွေ့အကြုံ ရခဲ့သည်။'

မည်မျှရက်စက်ကြသည် ဂျပန်များပါနည်း လူတစ်ယောက်အား အရှင်လတ်လတ် ရင်ကိုခွဲ၍ အသံနုလုံး၊ အဆုတ်၊ ကျောက်ကမ်း အူသိမ်၊ အူမ စသည်များကို တစ်ခုစီတစ်ခုစီ ဆွဲထုတ်၍ 'လူ့ခန္ဓာဗေဒ'ကို လေ့လာကြသည်ဆိုခြင်းမှာ ယုံနိုင်စရာ မရှိသလို ယုံရက်စရာလည်း မရှိသည့်ကိစ္စပင် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ ဆိုသည်အလား ထိုစဉ်က ထိုနေရာတွင် ကိုယ်တိုင်ရှိနေပြီး ကိုယ်တိုင်လေ့လာခဲ့သည့် အထက်ပါဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး၏ မှတ်တမ်းက အထင်အရှား ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုသို့ ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ်ရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှ သည့် ဂျပန်တို့၏ 'ခန္ဓာဗေဒလေ့လာရေး'လုပ်ငန်းမှာ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ ကာနန်ဂေးမြို့ တွင်လည်း ဖြစ်ပွားခဲ့သေးသည်။ ထိုနေရာတွင်လည်း ထိုစဉ်က ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် ဖြစ်ခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်၏ အစစ်ခံချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

'ကိုင်းတောထဲတွင် ပုန်းနေသည့် အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိခဲ့ပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကလေးအား ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်ထားပြီး သူမအား ဖမ်းမိခဲ့သည့် ဂျပန် ကင်းထပ်ဖွဲ့မှုက သူမ၏ အဝတ်အစားများအားလုံးကို ဆွဲခွာလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် သူမအား အကာအရံပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ထံသို့ ခေါ်သွားကြပြီး ထိုတံကလေးထဲမှာပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သူမ၏ ရင်သားများကို ဓားရှည်ဖြင့် လှီးဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အရှင်လတ်လတ်ရင်ကိုပါ ခွဲချလိုက်ပါသည်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်က ထိုသို့ပြုလုပ်နေစဉ် အခြား စစ်သားများက သူမအား ချုပ်ကိုင် ထားကြပါသည်။ ပထမတွင် မိန်းကလေးလည် ငယ်သံပါအောင် အော်ရှာပါ သေးသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင်မူ လုံးဝမအော်နိုင်ရှာတော့ဘဲ ငြိမ်ကျပြီး အသက်ပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ဂျပန်များသည် အဆိုပါ တံကလေး တစ်ထဲလုံးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြပါသည်' ...

မိန်းမသားဟူ၍ ညှာတာထောက်ထားခြင်း၊ ကြင်နာသနားခြင်း အလျဉ်းမရှိ ဘဲ ရက်ရက်စက်စက် အမဲဖျက်သလို ဖျက်ခဲ့ကြသော ဂျပန်တို့၏ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများကို ယခုကဲ့သို့ ပြန်လည်ဖော်ပြနေရသည်မှာ ကြားရသူတိုင်း စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သော်လည်း ဤဖြစ်ရပ်များသည် ကာယကံရှင် ဂျပန်များကိုယ်တိုင် မငြင်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် တံကလေးဖြစ်ရပ်များပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အချို့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များက 'ခန္ဓာဗေဒလေ့လာရေး'အတွက် လူကို အရှင်လတ်လတ် ခွဲစိပ်လှီးဖြတ်ခဲ့ကြသော်လည်း အချို့သော ဂျပန်များကမူ မည်သို့သော လေ့လာမှုအတွက်မှမဟုတ်ဘဲ ကမင်သက်သက် လူစိတ်ပျောက်ကာ

အရှင်လတ်လတ် ခြေလက်အင်္ဂါများကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြသည့် ရက်စက်မှုများလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ပွားခဲ့သေးသည်။

အောက်ပါတို့မှာ ဘီညီကျွန်း ဘာလစ်ပါပန်မြို့ကလေးတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အဆိုပါ ရက်စက်မှုမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ လက်ချက်ဖြင့် သုံးပန်းတစ်ယောက် မည်သို့မည်ပုံ ခံစားခဲ့ရသည်များကို မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက် က ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့ပုံများပင် ဖြစ်သည်။

'ယူနီစောင်ဝတ်ထားကြတဲ့ ခရိုင်အရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ ခုအရာရှိ တစ်ယောက်ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာကို ကျွန်တော် မြင်ရပါတယ်။ အဲဒီလို စစ်ဆေးနေတုန်းမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဟာ ခရိုင်အရာရှိ (ဒပ်ချီလူမျိုး)ကို ခဏခဏ ဝါးရိုက်တဲ့အပြင် သူ့ဓားအိမ်နဲ့လည်း တအား လွှဲလွှဲရိုက်တာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီကြားထဲက မြန်းခနဲ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဟာ ဓားအိမ်က ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ခရိုင် အရာရှိရဲ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို တတောင်ဆစ် အထက်နားကနေပြီး ခုတ်ဗျ လှိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဒါနဲ့ အားမရသေးဘဲ နောက်ထပ် ခရိုင်အရာရှိရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးကိုလည်း ဒူးအထက်နားကနေပြီး တအားဖြတ်ပစ် လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ခြေပြတ်လက်ပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ ခရိုင်အရာရှိရဲ့ ကိုယ်ကြီးကို အုန်းပင်တစ်ပင်မှာ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး လှံစွပ်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ထိုသတ်လိုက်ပါတယ်။'

ဤသို့လျှင် လူလူချင်း 'ဇာတ်တူသားချင်း'ဟူ၍ပင် သဘောမထားနိုင်တော့ ဘဲ အရှင်လတ်လတ် ခြေလက်အင်္ဂါများကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြရုံမျှမက လူသားစင်စစ်ကိုပင် ကျွဲ နွား တိရစ္ဆာန်များပမာ အရှင်လတ်လတ် ရင်ကိုခွဲ၍ အသံကလီစာများကို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြသည်အထိ ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်ခဲ့ကြသော ဂျပန်များသည် နောက်ဆုံး၌ လုံးဝ လူစိတ်ပျောက်ကာ လူ့သမိုင်းတွင် အရှင်စိုင်းဆုံး အကြမ်းကြုတ်ဆုံးသော ပြစ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်လာခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ အရှင်စိုင်း ဆုံး အကြမ်းကြုတ်ဆုံးပြစ်မှုကြီးကား အခြားမဟုတ်၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများသည် 'ဇာတ်တူသားချင်းစားသည်'ဆိုသော စကားပမာ လူသားများကိုပင် လှီးဖြတ်၍ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ် စားသောက်ခဲ့ကြခြင်းပေတည်း။

ထိုသို့သော လူသားစား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ၏ အကြောင်းသည် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် အထင်အရှားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရာ ထိုစဉ်က ထိုသို့သော အသံယား ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရသည့် သက်သေတစ်ဦး က အခိုင်အမာ ကျမ်းကြိမ်၍ ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။ အောက်ပါတို့မှာ အဲဒီသို့

တပ်မတော်မှ စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်သော ချန်ဂီရစ်အမည်ရှိ သက်သေတစ်ဦးက တိုကျို စစ်ခုံရုံးတွင် ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ တုန့်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ထွက်ဆိုသွားခဲ့သော ထွက်ချက်များပင် ဖြစ်သည်။

‘ဥစ္စာ ၄ ခုနစ်၊ နီဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့က ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ အဲဒီနေ့က နယူးဒီလီနို၊ ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ တိုဟာဘစ်လ်ဒေသမှာ ဂျပန်တွေအတွက် ကတုပ်ကျင်း တူးပေးနေတုန်း ညနေ ၄ နာရီလောက်ကျ တော့ အင်ဂျင်တစ်လုံးထဲပါတဲ့ အမေရိကန်လေယာဉ်တစ်စင်းဟာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ကိုက်တစ်ရာလောက်အကွာမှာ စက်ပျက်ပြီး ထိုးဆင်းလာတာ တွေ့ရပါတယ်။’

‘အဲဒီလို လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ထိုးဆင်းလာတာကြောင့်၊ ဂိုဘူတိုက် ကင်ဒီကို စခန်းက ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ လေယာဉ်ဆင်းလာတဲ့နေရာကို ပြေးလာကြပြီး လေယာဉ်မောင်းသမားကို ဝိုင်းဖမ်းခဲ့ကြပါတယ်။ လေယာဉ် မောင်းသမားဟာ ဂျပန်တွေ သူ့အနားမရောက်ခင် ပျက်ကျတဲ့ လေယာဉ်ပေါ် က ဒဏ်ရာမရဘဲ ခုန်ဆင်းလိုက်နိုင်ပေမယ့် ချက်ချင်းဆိုသလို ဂျပန်တွေ ရောက်လာပြီး အဖမ်းခံလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီလေယာဉ်မောင်းသမားဟာ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် ကျော်ပုံမရသေးပါဘူး။’

‘အဲဒီနောက်တော့ လေယာဉ်ပျက်ကျလာပြီးလို့ နာရီဝက်လောက် အကြာမှာ အဲဒီလေယာဉ်မောင်းသမားကလေးကို ဂျပန် ကင်ပေတိုင်တွေက ခေါင်းဖြတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို သတ်တဲ့ အချိန်က ကျွန်တော်ဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ နောက်က ကွယ်ပြီး ချောင်းကြည့်နေလို့ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်အချို့ဟာ အဲဒီ လေယာဉ်မောင်းသမားကလေးကို သတ်ပစ်ကြပြီးတဲ့နောက် သူ့ရဲ့ လက်မောင်၊ ခြေသလုံး၊ ခါးနဲ့ တင်ပါးပိုင်းက အသားတွေကို လှီးဖြတ်ပြီး ယူသွားကြတာ တွေ့ရပါတယ်။’

‘အဲဒီလို ဂျပန် ကင်ပေတိုင်တွေက သေသွားတဲ့ လေယာဉ်မောင်း သမားကလေးရဲ့ အသားတွေကို လှီးဖြတ်နေကြတာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဟာ အကြီးအကျယ်လန့်သွားပြီး အံ့လည်းအံ့သြသွားမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ဟာ ဒီလူသားတွေကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ သူတို့ ထွက်သွားတဲ့ နောက်ကို အသာကလေး နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်သွားပါတယ်။’

‘ဒါနဲ့ စခန်းရောက်တော့ ကင်ပေတိုင်တွေဟာ အဲဒီ လူသားတွေကို အတုံးကလေးတွေတုံးပြီး ဆီထည့်ထားတဲ့ ဒယ်အိုးတစ်လုံးနဲ့ ကြော်ကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။’

‘အဲဒီနေ့ ညဘက်ရောက်တော့ မေဂျာဂျင်နရယ်အဆင့်ရှိတဲ့ ဂျပန်

စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေကို အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး မိန့်ခွန်းပြောပါတယ်။ သူ့မိန့်ခွန်းလည်းပြီးစရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေအားလုံးကို ညနေဘက်က ကြော်ထားတဲ့ လေယာဉ်မောင်းသမားကလေးရဲ့ ‘လူသားကြော်’ အတုံးကလေးတွေ တစ်တုံ့လီလိုက်ပေးပါတယ်။ အစည်းအဝေး တက်လာကြတဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေအားလုံးဟာ အဲဒီနေရာတင်ပဲ လူသားကြော်အတုံးကလေး တွေကို စားပစ်လိုက်ကြပါတယ် ...’

မယုံနိုင်စရာ မယုံရက်စကားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရသူကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံပေါင်း ၁၁ နိုင်ငံမှ လေးစာအုပ်သော တရားသူကြီးများနှင့် နိုင်ငံတကာမှ ပရိသတ်အမြောက်အမြားရှေ့တွင် ကျမ်းကျိန်၍ တရားဝင်ထွက်ဆိုသွား ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ လူသားစား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များအကြောင်းကို ကြားရသူတိုင်း အသံ တယားယားဖြင့်ပင် ယုံခဲ့ကြရတော့သည်။

အကယ်၍ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည့် အထက်ပါ အိန္ဒိယ တပ်မတော်မှ စစ်သားချန်ဂီရစ်၏ ထွက်ချက်သည် မဟုတ်မမှန်လိမ့်လည်ထွက်ဆို သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု တစ်စုံတစ်ရာ ယုံမှားသံသယရှိနေကြသည်ဆိုငြားအံ့၊ လူသားစား ဂျပန်ဗိုလ်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကာယကံရှင် ဂျပန်တို့ကိုယ်တိုင် ငြင်းမရ ကွယ်မဖြစ် လောက်အောင် တရားဝင်ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် အမိန့်ပြန်တမ်းများက အခိုင်အမာ အထောက်အထား ပြုသခဲ့ကြသည်။

အောက်ပါတို့မှာ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်တစ်ခုကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရာမှ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ဂျပန်တို့၏ တရားဝင်စာရွက်စာတမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးများ၏ အသားကို စားခြင်းနှင့် ပထိသက်၍ အမိန့်ပြန်တမ်း

- ၁။ အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်သော လက်ဖ်တင်နင်ဟောလ် (အငယ်တန်း အရာရှိ)၏ အသားကို တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးက စားလိုကြသည်။
 - ၂။ ပထမ လက်ဖ်တင်နင် ကာနာမူရီက အဆိုပါ လူသားများကို ဝေငှပေးရန် တာဝန်ယူမည်ဖြစ်သည်။
 - ၃။ ဗိုလ်လောင်းဆာကာဘီ (ဆေးတပ်ဖွဲ့ဝင်)က အမေရိကန်လေယာဉ်မှူးအား သုတ်သင်ရာတွင် ပါဝင်၍ ၎င်း၏ သည်းခြေအိမ်နှင့် အသည်းကို ထုတ်ယူလိမ့် မည်။
- တပ်ရင်းမှူး ။ ။ မေဂျာ မာတိုဘာ

နေ့စွဲ " " ၉ ရက် မတ်လ ၁၉၄၅
 အချိန် " " နံနက် ၉ နာရီ
 နေရာ " " မာကာရူကီ တောင်ကုန်း စစ်ဌာနချုပ်။
 အမိန့်ထုတ်ပြန်ခုံပုံ " " ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ပထမ လက်ဖက်ခဲနှင့်
 ကာနာမူရီနှင့် ဗိုလ်လောင်း ဆာကာရီတို့အား
 ခေါ်ယူ၍ နှုတ်ဖြင့် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။
 အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်ပြီးသည့်နောက် သတင်းပို့ရမည့် နေရာဒေသ။ ။
 တပ်မကြီးမှူး၊ မေဂျာဂျင်နရယ်တာချီဘာနာ။
 တစ်ပါတည်းသတင်းပို့ရမည့်နေရာ ။ " " တပ်မဟာစစ်ဌာနချုပ် မေဂျာ ဟိုရီ အမှတ်
 ၁၀၃ ခြေလျင်တပ်ရင်း။

လူသားစား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် ပတ်သက်သည့် ခိုင်လုံသော အထက်ပါ သက်သေအထောက်အထား အမိန့်ပြန်တမ်းများအပြင် ဤမဖွယ်မရာသော အမှုတွင် ကာယကံရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အစစ်ခံချက်အရလည်း ဖုံးမရ ဖိမရ ငြင်းမရ ကွယ်မရအောင် ထင်ရှားနေသည်။

‘ဂျပန်တွေ ပထမဆုံး လူသားစားခဲ့ကြတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဟာ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့က ၂၅ ရက်နေ့အတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေ့က တပ်မဟာ စစ်ဌာနချုပ်ကို သွားရောက်ပြီး အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်ကို ဆူတီယိုရှီတိုက်ဆိုတဲ့နေရာမှာ သုတ်သင်ပစ်မည်အကြောင်း ဂျင်နရယ်တာချီဘာနာကို သတင်းပို့ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီရောက်သွားတော့ ဗိုလ်ချုပ်က ဆာကေး* နဲ့ ညှိနှိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စကားစမြဲ ပြောကြရင်း နယူးကီနီကျွန်းမှာ တပ်စွဲထားတဲ့ ဂျပန် စစ်တပ်တွေအကြောင်း ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ဂျပန်တပ်တွေဟာ မိကျာသိပ်ပြီပြတ်နေကြတဲ့အတွက် လူသားတွေ စားနေကြရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဌာနချုပ်မှာ ဒီလို စကားပြောနေကြတဲ့အခါ အမှတ် ၂၀၇ - ခြေလျင် တပ်ရင်း ဌာနချုပ်က တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တာချီဘာနာကို ဗိုလ်မှူးကြီးကာတိုးက ညစာကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး လာကြဖို့စိတ်ကြားတာပါပဲ။

‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ခြေလျင်လျှောက်သွားကြပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးကာတိုးဆီ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အရက်နဲ့

*ဆာကေး။ ။ ကောက်ညှင်းဆန်ဖြင့် ချက်သည့် အရက်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

စာရေးသူ

ညှိနှိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ တစ်ခုခက်နေတာက အရက်နဲ့မြည်းဖို့အတွက် စားစရာမလုံမလောက်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီလို ညစာစားပွဲမှာ မပြည့်မစုံဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဗိုလ်ချုပ် တာချီဘာနာဟာ တော်တော်လေး မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ်သောက်စရာ ဆာကေးအရက်နဲ့ မြည်းစရာ အမြည်းထပ်ပြီး လိုချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောနေရင်းနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ညနေက ကျွန်တော် သတင်းပို့ခဲ့တဲ့ အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးကို သုတ်သင်ဖို့ကိစ္စရှိတဲ့အကြောင်း သတိပေးပြီး အဲဒီနေရာက မြည်းစရာ အမြည်း မရနိုင်ဘူးလားလို့ မေးလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဌာနချုပ်ဖြစ်တဲ့ အမှတ် ၃၀၇ ထပ်ရင်း ဌာနချုပ်ကို လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး မြည်းစရာအမြည်းနဲ့ ကြိုသကာအရက်တွေ ချက်ချင်းရှာဖို့လိုက်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။ ခထာနေတော့ မြည်းစရာ အသားတွေရောက်လာတာနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတိုးရဲ့ အခန်းထဲမှာပဲ ဖိခိုနဲ့ ချက်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အသားတွေဟာ လူသားတွေပါပဲ။ အဲ အဲဒီ လူသားတွေကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အချို့ကလွဲလို့ အားလုံးစားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စားတဲ့လူတိုင်းဟာ သိပ်ပြီး ခံတွင်းမတွေ့ခဲ့ကြပါဘူး။

ဤသည်တို့မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် လူသားစားခဲ့ကြသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ၏ အတွေ့အကြုံနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို အရင်းအတိုင်းပြန်လည်ဖောက်သည့်ချခဲ့သည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် မေဂျာမာတိုတာ၏ ဝန်ခံချက်ပင်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ဝန်ခံချက်၏ နောက်ဆုံးအပိုဒ်တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်း လူသား စားခဲ့ကြစဉ်က ‘သိပ်ပြီး ခံတွင်းမတွေ့ခဲ့ကြ’သော်လည်း ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ဂျပန် စစ်တပ်များအတွင်း တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဆိုသလို ပြန်နဲ့သွားခဲ့ပြီး တစ်စတစ်စ ဤလူသားစားသည့် အလေ့အကျင့်မှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ပြန်နဲ့သွားခဲ့ တော့သည်။

ပြန်နဲ့သွားပုံမှာ ထိုသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ဂျပန်တို့ လူသားကို အရက်နှင့် မြည်းခဲ့ကြသည့် ညစာစားပွဲတွင် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် မိုရိုဆိုသူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ပါဝင်ခဲ့ရာ အဆိုပါ ဂျပန်ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်သည် လူသားစားလိုက်ရသည့်အတွက် အကြီးအကျယ် အားရကျေနပ်သွားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အမေရိကန် လေယာဉ်မှူး များအား သုတ်သင်သတ်ဖြတ်မည်ဆိုပါက အဆိုပါ အမေရိကန် လေယာဉ်မှူး၏ အသည်းကိုစားကြည့်လိုကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူးမာတိုဘာအား ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဂျပန်ရေတပ်မှ ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်က လူ့အသည်းကို စားချင်လှသဖြင့် ဂျပန် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်သော မေဂျာမာတိုဘာအား ‘ကြိုက်မရှက် ငတ်မရှက်’ ပြောကြားခဲ့သောကြောင့် မေဂျာမာတိုဘာကိုယ်တိုင်

လူ့အသည်းကို မည်သို့မည်ပုံ ရှာဖွေပေးခဲ့ကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း အစစ်ခံသွားခဲ့သည်။

'ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးရဲ့ အသည်းကို အပြန်ဆုံး ခွဲထုတ်ပေးဖို့ ဆရာဝန်ဆရာကို အမှတ်ပြင်း ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိခိုက်အသည်းကို ရေကြောင်းခိုလှုံ့ကြီးဆီ ပို့ပေးချင်လို့ပါပဲ။ နောက်တော့ ဆရာဝန်က အဲဒီအသည်းကို ခွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့တဲ့ အကြောင်းကတော့ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ လေကြောင်း တိုက်ခိုက်မှုက သိပ်ပြီးများနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအသည်းကို ရေတပ်ဌာနချုပ်ရှိတဲ့ ဆီ သွားမပို့နိုင်ခဲ့တော့ဘဲ ပါးပါး ပါးပါးလှီးပြီး အချောက်လှမ်းထားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် မကြာခင်မှာဘဲ တပ်ရင်း ၃၀၈ ဌာနချုပ်မှာ တမင်းစားပွဲတစ်ခုလုပ်တော့ အဲဒီအသည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားခဲ့ကြပါတယ်' ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ထပ်ရင်းဌာနချုပ်မှာ တစ်ကြိမ်၊ တပ်ရင်း ၃၀၇ စစ် စစ်ဌာနချုပ်မှာတစ်ကြိမ် ရေတပ်စခန်းမှာ တစ်ကြိမ် စုစုပေါင်းသုံးကြိမ်တိတိ လူသားစားခဲ့ဖူးပါတယ်'

ကာယကံရှင် လူသားစားဂျပန်စစ်ဗိုလ် မာတိုဘာကိုယ်တိုင်က အထက်ပါအတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေး ဝန်ခံသွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အဘယ်မှာလျှင် မယုံ၍ ဖြစ်ပါတော့မည်နည်း။

တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ထိုသို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန် စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ လူသားစားခဲ့ကြသည့် အဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်အစစ်ခံသွားခဲ့ကြရာ ဦးနှောက်ချောက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူလူချင်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍ နောက်ဆုံး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများအတွက် အမှန် တကယ် ကျူးလွန်ခြင်းရှိမရှိ စဉ်းစားချင်းချိန်ရာတွင် မည်သို့မျှ ပြဿနာ မပေါ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ လူလူချင်း ဇာတ်တူသားဟူ၍ပင် သဘောမထားနိုင်ကြတော့ဘဲ လူသားစားခဲ့ကြသည်ဆိုသော အဖြစ်အပျက်နှင့် စွဲချက်များမှာ မည်မျှမှန်ကန်၍ မည်သို့သော အခြေခံဖြင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကိုပါ ထည့်သွင်း၍ အသေးအနက်စဉ်းစားရန် လိုအပ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ လူသားစားခဲ့သည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်များကို မျက်မြင်သက်သေများနှင့်တကွ လူသားစားခဲ့ကြသည့် ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင်က တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် အထက်ပါ အတိုင်း ထွက်ဆိုဝန်ခံသွားခဲ့ကြသည်တိုင်အောင် ဤဖြစ်ရပ်များသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ရှိမရှိကို စစ်ခုံရုံးတရားသူကြီးများက အချိန်ယူ လေ့လာစစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

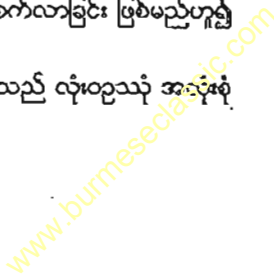
အထူးသဖြင့် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်စစ်သားများက လူသားစားခဲ့ကြသည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ နယူးဂီနီကျွန်းနှင့် ဆော်လမွန်ကျွန်းပေါ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည့် ဖြစ်ရာ တိုကျိုစစ်ခုံရုံး တရားသူကြီးများအဖွဲ့၏ သဘာပတိဖြစ်သူ ဩစတြေးလျား တရားဝန်ကြီးမစ္စတာ ဝက်ဘ်ကိုယ်တိုင် အဆိုပါ နယူးဂီနီကျွန်းနှင့် ဆော်လမွန်ကျွန်းများပေါ်သို့ သွားရောက်ကာ အချင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာဒေသများသို့ ကွင်းဆင်းလေ့လာခဲ့သည်။

ဤတွင် ထူးခြားတိုက်ဆိုင်စွာ တွေ့ရှိခဲ့ကြရသော အချက်တစ်ချက်မှာ အဆိုပါ ကျွန်းများပေါ်ရှိ အလွန် ရိုင်းစိုင်းသည့် လူရိုင်းများနေထိုင်လျက်ရှိကြ၍ အဆိုပါ လူရိုင်းများအနက် အချို့သော လူရိုင်းအုပ်စုများသည် ရှေးမဆွကပင် လူသားစားသည့် အလေ့အထများရှိခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တရားဝန်ကြီး မစ္စတာဝက်ဘ်သည် အဆိုပါကျွန်းပေါ်မှ လူသားစားလူရိုင်းများအကြောင်းကို ရှေ့မီနောက်မီပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ အသေးစိတ်မေးမြန်းစုံစမ်း၍ လေ့လာစူးစမ်းခဲ့သည်။ ထိုသို့ စနစ်တကျ ကွင်းဆင်းလေ့လာ စူးစမ်းခဲ့ပြီးနောက် တရားဝန်ကြီး မစ္စတာဝက်ဘ်သည် ကောက်ချက်တစ်ခုကို ချခဲ့သည်။ ယင်းကောက်ချက်မှာ အခြားမဟုတ် ဂျပန်တို့သည် ၁၉၄၄ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းနှင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် မဟာမိတ်တို့၏ အလုံးအရင်းဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်မှုကို မခုခံမတွန်းလှန်နိုင်တော့ဘဲ တောတောင်ထူထပ်ရာသို့ ဆုတ်ခွာပုန်းအောင်းခဲ့ကြရာမှ အဆိုပါ တောတောင်များထဲတွင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် လူသားစား လူရိုင်းများထံမှ လူသားစားသည့် အလေ့အကျင့် ကူးစက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော ကောက်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ထိုသို့လူသားစားသည့် အလေ့အကျင့် ကူးစက်လာခဲ့ခြင်းမှာလည်း ထိုသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများအပြင် ထိုအချိန် ထိုကာလက ဂျပန်စစ်တပ်များမှာ ဖြိုကြီးပြိုကြီးများနှင့်သာမက ရွာသိမ်ရွာငယ်များနှင့်ပါ လုံးဝအဆက်ပြတ်ကာ တောထဲတောင်ထဲတွင် စားနပ်ရိက္ခာပြတ်၍ အကြီးအကျယ် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေကြခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ဤတွင် စစ်ရေးအရ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်၍ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ပျက်ပြားနေချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ စားနပ်ရိက္ခာကလည်း အကြီးအကျယ် ရှားပါးနေသည် ဖြစ်ရာ ထိုအချိန် ထိုအခြေအနေတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူရိုင်းများ၏ လူသားစားသည့် အလေ့အကျင့်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများအတွင်း ကူးစက်လာခြင်း ဖြစ်မည်ဟူ၍ တရားဝန်ကြီး မစ္စတာဝက်ဘ်က သုံးသပ်ယူဆခဲ့သည်။

သို့သော် မစ္စတာဝက်ဘ်၏ အဆိုပါသုံးသပ်ချက်သည် လုံးဝဥသည့် အသုံးစုံ

မှန်ကန်သည်ဟူ၍ တထပ်ချမဆိုနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေဖြစ်ရပ်များလည်း ရှိခဲ့သေးသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့နေရာများ၌ ဂျပန်တို့ လူသားစားခဲ့ကြသည့် အရပ်ဒေသ၏ အနီးနားတစ်ဝိုက်တွင် လူသားစား လူရိုင်းများ လုံးဝနေထိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ တရားဝန်ကြီး မစ္စတာဝက်ဘ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်း လေ့လာ၍ စုံစမ်းမေးမြန်းရရှိခဲ့သမျှ အချက်အလက်များကို စုဆောင်းကာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ လူသားစားခဲ့ကြသည်ဆိုသော ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း အစီအရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးသားတင်ပြခဲ့သည်။

‘ဗည့်ပိုင်ဖြစ်စေ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ လူသားစားခဲ့ကြသည် ကိစ္စများအပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ နှိဟ သံသယဖြစ်မှုများသည် အောက်ပါအချက်များအရ ပျောက်ပျက်ခဲ့ရသည်။’

(၁) ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများသည် ဩစတြေးလျနှင့် အမေရိကန်စစ်သားများ၏ အလောင်းများမှ အသားများကိုသာမက သေဆုံးသွားသည့် ၎င်းတို့ ဂျပန်စစ်သားများ၏အသားကိုပါ စားသောက်ခြင်း ပြုခဲ့ကြကြောင်း စစ်သုံ့ပန်း၊ သုံးယောက်တို့က အစစ်ခံထွက်ဆိုသွားခဲ့ကြခြင်း။’

(၂) ရန်သူထံမှ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည့် တရားဝင် စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားများအရ ဂျပန်တို့သည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်း စစ်ရေးအရ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြစဉ်ကပင် အချို့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများသည် ဩစတြေးလျ စစ်သားများ၏ အသားများကို စားသောက်ခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရခြင်း။’

‘ထို့ပြင် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က သူသည် ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့က ဘူနာအရပ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် လူသားစားခဲ့ရပြီး ထိုသို့ လူသားစားခဲ့စဉ်က အလွန်အရသာရှိပါသည်ဟူ၍ ဝန်ခံထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။’

‘ဩစတြေးလျ တပ်မတော်မှ မေဂျာ ဂျင်နရယ်တစ်ဦး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်မှ ဘရိုက်ဒါးယား ဂျင်နရယ်တစ်ဦးနှင့် အခြားသော စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံ အရာရှိကြီးအများအပြားအပါအဝင်၊ မြောက်မြားစွာသော သက်သေများ၏ ထွက်ချက်များအရ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများသည် ဩစတြေးလျ အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်စစ်သားများအပါအဝင် သေဆုံးသူများ၏ အသားများကို လုံးဖြတ်၍ စားသောက်ခဲ့ကြကြောင်း ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများသည် သေဆုံးသော ၎င်းတို့ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အသားများကို လုံးဖြတ်၍ ဆိုးခွက်များဖြင့် ချက်ဖြတ်ကြော်လှော်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်ပြင် ထိုလူသားများကို သူတို့ကိုယ်တိုင် စားသောက်ခဲ့ကြ

ကြောင်း အတိအလင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုသွားခဲ့ကြသည်။’
‘မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရိက္ခာပြတ်နေကြသော ဂျပန်စစ်သား အများစုသည် လူသားစားရမည်ထက် ငတ်၍အသေခံသွားမည်ဟူသော စိတ်ထားမျိုးဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့ကြသည်မှာ အထူးပင်လေးစားမှတ်သားထိုက်သော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။’

တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၏ တရားသူကြီးများအဖွဲ့ သဘာပတိဖြစ်သူ တရားဝန်ကြီး မစ္စတာဝက်ဘ်၏ အထက်ပါ အစီရင်ခံစာအရ ‘ဂျပန်စစ်သားအများစုက လူသားစားခြင်းကို လုံးဝမလိုလား လက်မခံခဲ့ကြသော်လည်း’ အချို့ အချို့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများသည် ရန်သူသုံ့ပန်းစစ်သားများ၏ အသားများကို အရှင်လတ်လတ် သတ်ဖြတ်၍ဖြစ်စေ၊ သေဆုံးပြီးမှဖြစ်စေ၊ စားသောက်ခဲ့ကြရုံမျှမက ၎င်းတို့ ဂျပန်စစ်သား သေဆုံးသူများ၏ အသားများကိုပင် လုံးဖြတ်စားသောက်ခဲ့ကြကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ထိုသို့ လူသားများ စားသောက်ခဲ့ကြခြင်းသည် စားရေရိက္ခာ လုံးဝမရှိတော့သဖြင့် အငတ်မခံနိုင်တော့ဘဲ မရှောင်မလွှဲသွား၍ မိမိ၏ အသက်ရှင်တည်တန့်ရေးအတွက် စားသောက်ခဲ့ကြသူများ ရှိသလို အချို့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများမှာမူ အခြားသော စားသောက်ဖွယ်ရာ ဟင်းလျာများရှိနေသည့်အထက် ညှည်သည်များကို ဖိတ်ကြားကာ ညစာစားပွဲများနှင့် အရက်ဝိုင်းများတွင် လူသားကို တမင်သက်သက် ‘ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်’ပမာ သဘောထားကာ မြိန်ရေယုက်ရေစားသောက်ခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဤသို့ လူသားကို ‘စပယ်ရယ် ဟင်းတစ်ခွက်’လို သဘောထားကာ စားသောက်ခဲ့ကြသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ၏ အရေအတွက်သည် အလွန်နည်းလှသည်ဖြစ်သော်လည်း ဤဖြစ်ရပ်မျိုးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အမှန်တကယ် ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်းကိုမူ မည်သူမျှ ငြင်းမရအောင် ရှိခဲ့သည်။

ပို၍ ဆိုးဝါးသည်မှာ ဂျပန် စစ်ဌာနချုပ်များသည် မိမိတို့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ ယခုကဲ့သို့ သုံ့ပန်းများ၏ အသားကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် စားသောက်နေကြသည့် မဖွယ်မရာကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ဟန့်တားခြင်း မပြုဘဲ သေဆုံးသူ မိမိတို့ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အသားများစားသောက်ခြင်းကိုသာ ခွဲခြား၍ ပိတ်ပင်ဟန့်တားခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖမ်းဆီးရမိသော ဂျပန်တို့၏ စာရွက်စာတမ်းများထဲတွင် ၁၉၄၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့စွဲဖြင့် အမှတ် ၁၈ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်မှ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် အမိန့်ပြန်တမ်းတစ်စောင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ အဆိုပါအမိန့်ပြန်တမ်း၏ ဆိုလိုရင်းမှာ

သေဆုံးသူ မဟာမိတ်စစ်သားများ၏ အသားများကို စားသောက်ခြင်းအတွက် ခွင့်ပြုသော်လည်း မိမိတို့သေဆုံးသူ ဂျပန်စစ်သားအချင်းချင်း၏ အသားများကိုမူ လုံးဝ မစားရဟူ၍ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် မေဂျာ ဂျင်နရယ်တစ်ယောက်၏ စာရွက်စာတမ်းများ ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာမှ ဂျပန်စစ်သားများလိုက်နာရန် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် 'ညွှန်ကြားလွှာ' တစ်စောင်တွေ့ရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါ ညွှန်ကြားလွှာစည်းကမ်းတွင် ရန်သူများ၏ အသား မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့အချင်းချင်း၏ လူသားများကို စားသောက်ခဲ့သူများသည် သေဒဏ် အပြစ်ပေးခြင်း ခံကြရမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသည်မှာ လူသားတစ်ရပ်လုံး အပေါ် ကျူးလွန်စော်ကားသည့် အကြီးဆုံး ရာဇဝတ်မှုကြီးဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်' ဟူ၍ ပါရှိခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် သက်ရှိသတ္တဝါများအနက် အယဉ်ကျေးဆုံး အတိုးတက်ဆုံး သတ္တဝါဖြစ်သော လူများအတွက် လူမှန်သမျှ ရန်သူဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်စေ၊ သူ့ လူမျိုးဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်လူမျိုးဖြစ်စေ၊ အသက်ရှင်လျက်ဖြစ်စေ၊ သေဆုံးပြီးမှဖြစ်စေ လူတစ်ယောက်၏အသားကို အခြား လူတစ်ယောက်က စားသောက်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းအား ထိုသို့ လူလူချင်း လူသားစားသူသည် လူသားထုတစ်ရပ်လုံးအပေါ် အရိုင်းစိုင်းဆုံး အရက်စက်ဆုံးနှင့် အကြီးမားဆုံးသော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော့။

တိုကျိုစစ်ခုံရုံး နိဂုံး

၂၈ ယောက်သော ဂျပန်စစ်တရားခံများအား စွဲချွက်ပေါင်း ၅၅ ခု ပါဝင်သည့် အမှုများဖြင့် မြန်မာ၊ မလေး၊ ယိုးဒယား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ စင်ကာပူ၊ ဘရိတိန်၊ ဖိလစ်ပိုင်နှင့် တရုတ်ပြည်ကြီးအပါအဝင် နိုင်ငံအသီးသီးမှ လူပေါင်းသိန်းသန်းချီ၍ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး ဗြိတိန်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ပျက်စီးခဲ့ကြရသည့် စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ အတွက် ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့သော တိုကျိုစစ်ခုံရုံးခေါ် အရှေ့ဖျားဒေသအတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ခုံရုံးသည် 'မာရသွန်' စစ်ခုံရုံးဟူ၍ပင် အမည်ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ရလောက်အောင် အချိန်ကြာညောင်းစွာ ရက်ရှည်လများ စစ်ဆေးခဲ့ရသည်။

တိုကျိုစစ်ခုံရုံးကို ၁၉၄၆ ခု၊ မေလ ၃ ရက်နေ့တွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီးနောက် မေလ ၃ ရက်နှင့် ၄ ရက်နေ့များတွင် ရှည်လျားများပြားလှသည့် စွဲချွက်များကို တရားလိုရှေ့နေကြီးများက ဖတ်ကြားတင်ပြခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ရုံးတော်ကို ၂ ရက်ရွှေ့ဆိုင်းပြီး မေလ ၆ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်ရုံးထိုင်သောအခါ တရားလို ရှေ့နေကြီး များ၏ တင်ပြခဲ့သည့် စွပ်စွဲချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံများအား အပြစ်ရှိမရှိ တရားသူကြီး မစ္စတာဝက်ဘ်က မေးမြန်းခဲ့ရာ ၂၈ ယောက်သော တရားခံအားလုံးတို့ က မိမိတို့တွင် 'အပြစ်မရှိပါ' ဟူ၍ ပြောကြားခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် တရားလိုရှေ့နေကြီးများက တရားခံများအားလုံး အပြစ်ရှိကြောင်း

www.burmeseclassic.com

လုံလောက်သည့် သက်သေအထောက်အထားများ ပြသရန်အတွက် ရုံးတော်ကို ဂျွန်လ ၃ ရက်နေ့အထိ ထပ်မံရွှေ့ဆိုင်းပေးခဲ့ရပြန်သည်။ ထို့နောက် ဂျွန်လ ၃ ရက် နေ့တွင် ရုံးပြန်ဖွင့်သောအခါ တရားလိုရှေ့နေကြီးများက စစ်တရားခံ ၂၈ ယောက်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့သမျှ စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်သော အထောက်အထား သက်သေများနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို ရုံးတော်သို့ တင်ပြခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ တရားလိုများဘက်မှ တင်ပြသည့် သက်သေများနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ကြရာ ၁၉၄၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့တွင်မှ ပြီးဆုံးခဲ့သည်။

တရားလိုပြသက်သေများအား ထိုသို့ ၇ လကျော် ၈ လနီးပါး အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြားနာခဲ့ပြီးနောက် တရားခံများဘက်မှ တရားခံပြသက်သေများနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့ပြန်ရာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလသို့ တိုင်အောင် လပေါင်း ၁၁ လ (၁ နှစ်နီးပါး)မျှ ကြာညောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုသို့ လပေါင်းသုံးဆယ် (၂ နှစ် ၆ လကျော်)တိုင်တိုင် စစ်ဆေးလာခဲ့ရ သော တိုကျိုစစ်ခုံရုံး၏ သက်တမ်းအတွင်း တရားခံ ၂၈ ယောက်အနက် တရားခံ ၂ ယောက်လျော့သွားခဲ့ရပြီး ၂၆ ယောက်သာ ကျန်ရှိတော့သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တရားခံတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂျပန်ရေတပ်မတော်မှ ရေကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နဂါနီနှင့် အခြားတရားခံတစ်ဦးဖြစ်သူ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မတ်ဆူအိုကာ တို့သည် စစ်ခုံရုံး စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီးနောက် များမကြာမီမှာပင် မမာမကျန်းဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် တရားခံများအား ရုံးတော်မှ အပြစ်ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်၍ စီရင်ချက်ချသည့်အချိန်တွင် တရားခံ ၂၆ ယောက်အနက် နောက်ထပ် တရားခံ ၁ ယောက် ပါဝင်လာခြင်းမရှိတော့ဘဲ ၂၅ ယောက်သာ တွေ့ကြရပြန်သည်။ ထိုသို့ စီရင်ချက်ချရာတွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ ကြွင်းကျန်နေသည့် တရားခံမှာ ဒေါက်တာ အိုကာဝါဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ အိုကာဝါအား ထိုသို့ စီရင်ချက်ချသည့်အချိန်က တရားခံစာရင်း တွင် မပါဝင်ဘဲ ကျန်ရှိနေခဲ့ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူသည် ရုံးတော်တွင် အမှုစစ်ဆေးနေစဉ်ကာလအတွင်း စိတ်ဖောက်ပြန်လာကာ ဦးနှောက်ပျက်သွားခဲ့သော ကြောင့်ပင်တည်း။

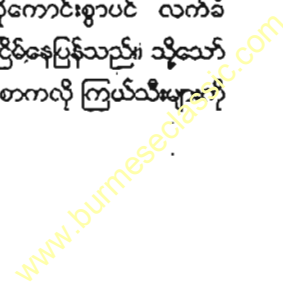
ဒေါက်တာ အိုကာဝါတစ်ယောက် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် တရားခံအဖြစ် အစစ်ဆေးခံနေရစဉ်အတွင်း ဦးနှောက်ပျက်ကာ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသည်ဆိုသော သတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နောင်အခါ၌ သံသယဖြစ်စရာ ဒွိယဖြစ်စရာ ပြဿနာများ ပေါ်ခဲ့သော်လည်း စစ်ခုံရုံးတွင် ဒေါက်တာအိုကာဝါ စတင်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သည့် နေ့ကမူ တရားခွင့်၌ အကြီးအကျယ် ရုတ်ရှတ်သံသံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့မှာ ၁၉၄၆ ခု၊ မေလအတွင်းကဖြစ်သည်။ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် တရားလို ရှေ့နေကြီးများသည် စစ်တရားခံများအပေါ် စစ်ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုတွဲ များကို တစ်ခုစီတစ်ခုစီ တင်ပြလျှောက်လဲနေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝက်ခြံအတွင်းရှိ ၂၆ ယောက်သော တရားခံများအနက် တရားခံတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါက်တာအိုကာဝါ သည် မသိမသာ မူမမှန်ဘဲဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အိုကာဝါသည် ဝက်ခြံထဲတွင်ထိုင်၍ တရားလိုရှေ့နေကြီးများ၏ တင်ပြချက် များကို နားစိုက်ထောင်ရင်းက သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးတော့မလို ရယ်တော့မလိုဖြင့် အရှူးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေးမျိုး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဤမျှဖြင့် မပြီးသေးဘဲ သူဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးများနှင့် ရှပ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တစ်လုံးလုံး တစ်လုံး ဖြုတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရုံးခန်းတွင်းရှိ ပရိသတ်များသည် တရားလို ရှေ့နေကြီး၏ လျှောက်လဲချက်များကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ တရားခံ ဝက်ခြံထဲမှ ဒေါက်တာအိုကာဝါ၏ မူမမှန်သည့်မျက်နှာပေးနှင့် အင်္ကျီကြယ်သီးများဖြုတ်နေသည့် လှုပ်ရှားမှုကို အာရုံစိုက်၍ကြည့်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ အိုကာဝါသည် ကြယ်သီးများ ပြုတ်နေပြီဖြစ်သည့် ရှပ်အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ပခုံးမှနေ၍ လျှော့ချကာ ချွတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေပြန်ရာ ဤတွင်မူ ခုံရုံးသဘာပတိ တရားဝန်ကြီး မစ္စဝက်ဘဲသည် တစ်ရုံးလုံး လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းရင်းကို သတိပြုမိတော့သည်။ သို့ဖြင့် မစ္စတာဝက်ဘဲသည် အစောင့်အကြပ် များဖြစ်သော အမေရိကန် တပ်ထိန်းစစ်သားများကိုခေါ်၍ တရားခံ ဒေါက်တာအိုကာဝါ အား သတိပေးရန် ပြောကြားလိုက်ရသည်။

အိုကာဝါသည် တပ်ထိန်း၏ သတိပေးချက်ကိုကောင်းစွာပင် လက်ခံ နားထောင်ပြီး အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ပြန်တပ်ကာ ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေပြန်သည်။ သို့သော် ခေတ္တအကြာတွင် အိုကာဝါသည် ဖောက်လာပြန်ပြီး ခပ်စောစောကလို ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကာ အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားလာပြန်သည်။

ဤတွင် တပ်ထိန်းတစ်ယောက်သည် အိုကာဝါအား အကျိုးကြယ်သိမ်းများ ပြန်တပ်ခိုင်းပြီး နောက်မှနေ၍ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်ကာ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် အိုကာဝါသည် ထပ်မံ၍ ငြိမ်ကျသွားပြန်ပြီး ၁ နာရီ ၂ နာရီနီးပါးမျှ လူကောင်းတစ်ယောက်လို အိမ်ရှေ့ရရ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုသို့အချိန်အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေရာမှ သူ့ပခုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့် တပ်ထိန်းသည် စိတ်ချရလောက်ပြီဟု ယူဆကာ မသိမသာ လွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။ ဤအမိုက်အတန်ကလေးမှာပင် ဒေါက်တာအိုကာဝါသည် သူ့အား ပေးထားသော တရားလိုရှေ့နေကြီးများ၏ စွဲချက်များပါဝင်သည့် စာရွက်များကို လိပ်လိုက်ပြီး ပြန်ခနဲ ရှေ့သို့ကူးကာ သူ့ရှေ့တန်းမှ ထိုင်နေသည့် ဂျင်နရယ်တို့ဂျီ၏ ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးကို စက္ကူလိပ်ဖြင့် ဖြန်းခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်ရာ တစ်ရုံးလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

အိုကာဝါသည် ဤမျှဖြင့်မပြီးသေးဘဲ တရားခံဝက်ခြံထဲမှ ရုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်ကာ တစ်ရုံးလုံးကြားလောက်အောင် သံကုန်ဟစ်အော်တော့သည်။

‘တိုကျိုဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အရှားဘဲ၊ ကျုပ်ဟာ ဒီမိုကရေစီအတွက် တိုက်ခဲ့တာ၊ အမေရိကန်မှာ ဒီမိုကရေစီမရှိဘူး ‘ဒီမိုကရေစီ’ ပဲရှိတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဥပဒေခံ ဆေးသက်မှာ ဒေါက်တာဘွဲ့ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ အခုဆိုရင် ကျုပ်ဟာ အစာမစားရတာ ရက်ပေါင်း ၇၀ တောင်ရှိနေပြီ၊ ဒီကြားထဲမှာ ကျုပ်ဟာ လေကိုပဲ စားနေရတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ နောက်ထပ်အုပ်ချုပ်ရမယ့် ဘုရင်ကေရာဇ်ပဲ ... ကျုပ်အခု ထိုကျိုကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ သူ့မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ သူ့ကို ကျုပ်သတ်ပစ်လိုက်ပြီ ...’

အိုကာဝါသည် တရားခံဝက်ခြံထဲမှနေ၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အထက်ပါအတိုင်း ‘တောင်တစ်ခွန်း၊ မြောက်တစ်ခွန်း’ဖြင့် သံကုန်ဟစ်အော်နေခဲ့ရာ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားကြပြီး တရားသူကြီးများနှင့်တကွ တရားလို တရားခံ ရှေ့နေကြီးများရော တပ်ထိန်းများပါ အထိတ်တလန့် ပြာပြာသလဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။

* ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ‘အရှူးထခြင်း’ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရသည် စကားလုံးဖြစ်သည်။ စာရေးသူ

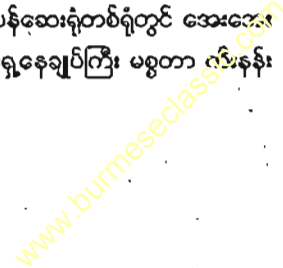

သို့ဖြင့် ဒေါက်တာအိုကာဝါသည် ရုံးခန်းထဲတွင် ထိန်းမရသိမ်းမရလောက်အောင် ‘အရှူးထ’၍ ပေါက်ကရဲစကားများကို ဟစ်အော် ပြောဆိုနေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ တပ်ထိန်းများသည် တရားဝန်ကြီးမစ္စတာဝက်ဝတ်၏ အမိန့်အရ အိုကာဝါအား ရုံးခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ အချုပ်ထောင်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြရတော့သည်။

ထို့နောက် အိုကာဝါအား တိုကျိုတက္ကသိုလ်ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ကာ အမေရိကန်ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ဂျပန်ဆရာဝန်ကြီးများကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကုသခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် အိုကာဝါ၏ရောဂါမှာ သက်သာခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လက်ဆိုးဝါးမြဲ ဆိုးဝါးနေခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်း စိတ်ရှူးပေါက်နေသော ဒေါက်တာအိုကာဝါသည် သူ့အား အားပေးကုသပေးနေကြသည့် ဆရာဝန်ကြီးများအား သူ့ဆေးရုံတက်နေရာသို့ အင်္ဂလန်မှ အက်ဒွပ်ဘုရင်၊ အမေရိကန်မှ သမ္မတကြီးဝီလ်ဆင်နှင့် မူဆလင်တို့၏ ဘုရားသခင်မဟာမက်တို့ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြည့်ရှုအားပေးနေကြကြောင်း အထူးသဖြင့် မဟာမက်သခင်နှင့် မိမိသည် အလွန်ရင်းနှီးသူများဖြစ်ကြသည့် အလျောက် မိမိတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းကာ ‘ကိုရမ်ကျမ်းစာ’ကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ စကားများကို မကြာခဏ ပြောကြားနေခဲ့ရာ အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်ဆရာဝန်ကြီးများမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားဆန်ခဲ့ကြရသည်။

ဆေးရုံတွင် သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ကြီးများနှင့် အထူးတတ်ကျွမ်းသည့် ပါရဂူကြီးများကိုယ်တိုင် ဒေါက်တာအိုကာဝါအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးခဲ့ကြရာ အိုကာဝါ၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ဆစ်ဖလစ်ကာလသားရောဂါပိုးများ ဝင်ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဆရာဝန်ကြီးများ၏ ‘ဆစ်ဖလစ်ရောဂါပိုးများ တွေ့ရှိရသည်’ ဟူသော တရားဝင်ဆေးစာအရလည်းကောင်း၊ အိုကာဝါသည် ‘အမှန်နှင့်အမှားကို ခွဲခြားနိုင်စွမ်းမရှိအောင် ဖြစ်နေပြီး ‘သူ့အပေါ်တွင် စွဲဆိုထားသည့် အမှုများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း တစ်စုံတစ်ရာ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်စွမ်း မရှိအောင် ဖြစ်နေသည်’ ဟူသော ထောက်ခံစာများအရလည်းကောင်း ဒေါက်တာအိုကာဝါအား တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် ဆက်လက်စစ်ဆေးပေးခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဂျပန်ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေထိုင်ရန် အမေရိကန်တရားလိုရှေ့နေချုပ်ကြီး မစ္စတာ ဂျိမ်းနန်းကိုယ်တိုင်က သဘောတူခွင့်ပြုခဲ့ရသည်။

သို့ဖြင့် အိုကာဝါသည် စစ်ခုံရုံးတွင် ဆက်လက်စစ်ဆေးခြင်း မခံရတော့ဘဲ နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ချသည့်အခါ 'ရှုသွင်နေသူတစ်ယောက်'အဖြစ် ရုံးတော်မှ အပြစ် ပေးခြင်းမခံရဘဲ ကွပ်လုံးကျွတ် လွတ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် များမကြာမီ အိုကာဝါသည် 'ထူးဆန်းစွာ' ရောဂါပျောက်ကင်းသွားခဲ့ ရုံမျှမက ဧကန်တမ်းတွင် စာအုပ်ပေါင်း မြောက်များစွာကိုပင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထို့ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ အိုကာဝါသည် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် တရားခံအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်းခံခဲ့ရစဉ်က ဆစ်ဇလစ်ဗိုလ်များ ဦးဆောင် ထဲဝင်၍ ရှုသွင်သွားခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ အမှန်တကယ်မဟုတ်ဘဲ လည်ဆယ်ဟန်ဆောင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အိုကာဝါကိုယ်တိုင်က သူ့မိတ်ဆွေများအား ဖွင့်ဟပြောခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

သို့ဖြင့် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးကို နိဂုံးချုပ်၍ တရားခံ များအား ရုံးတော်မှ စီရင်ချက်ချသည့်အခါ တရားခံ ၂၅ ယောက်သာလျှင် ကျန်ရှိ တော့သည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အဆိုပါ တရားခံ ၂၅ ယောက်အနက် စစ်တရားခံအမှတ်တစ်ဖြစ်သော ဂျင်နရယ်တိုကျိုနှင့်တကွ အီတာဂါကီ၊ ဟိရိုတာ၊ ကိမုရာ၊ မတ်ဆုအီ၊ ဒိုအီဟာရာ၊ မူတို စသည့် တရားခံ ၇ ယောက်တို့မှာ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းခံခဲ့ကြရသည်။ ထို့နောက် တိုကျိုမှာ ထောင်ဒဏ်အနှစ် ၂၀ နှင့် ရှိကဲမစ်ဆုမှာ ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် အပြစ်ပေးခံခဲ့ကြရပြီး ကျန်တရားခံ ၁၂ ယောက်တို့မှာ ထောင်ဒဏ်တစ်သက် အပြစ်ပေး ခြင်းခံခဲ့ကြရသည်။

သို့ဖြင့် ဂျင်နရယ်တိုကျို အမှူးပြုသော တရားခံ ၇ ယောက်တို့သည် ဆူဂါမိ အကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်းရှိ အချုပ်ခန်းများထဲမှ နောက်ဆုံးခြေလှမ်းများဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်ခဲ့ရပြီး ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့ ညသန်းခေါင် အချိန်လွန်မြောက်၍ ၂၃ ရက်နေ့ဘက်သို့ တစ်မိနစ်တိတိ ဝင်ရောက်လာချိန်မှာပင် ကြိုးစင်များပေါ်၌ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသက်ပျောက်ခဲ့ကြရသည်။

ယခုအခါ ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တော်နှင့် မိုင် ၅၀ ခန့်ကွာဝေးသည့်

ယဉ်းမျိုး ဧကပ

ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်နေရာတွင် လှပသည့် ထင်းရှူးပင်များနှင့် စိမ်းစိုသည့် မြက်ခင်း ပြင်များအကြား၌ ကျောက်တောင်ကျောက်သားများဖြင့် အတိတ်ပြီးသော ကျောက် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ကျောက်တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်၏ အရပ်ခန့် မြင့်သည့် ရုပ်တုတစ်ခုကို တင့်တယ်လှပစွာ အဝေးကပင် မြင်နိုင်ကြသည်။ ဤရုပ်မှာ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် 'ကင်နွန်' ဟုခေါ်ကြသည့် နတ်သမီးရုပ်တုဖြစ်၍ ဤနတ်သမီးရုပ်တု အား 'ကရုဏာရှင်သခင်မ'အဖြစ် ဂျပန်အမျိုးသားတို့က ယုံကြည်လေးစားစွာ ပူဇော် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

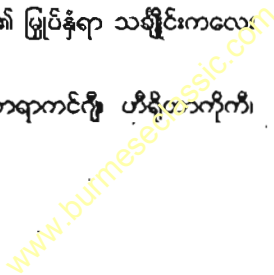
ရှုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ဤတင့်တယ်လှပသော 'ကရုဏာရှင်သခင်မ' သည် ဤကျောက်တောင်ကုန်းမှ အနောက်တောင်အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ သူမ၏ အောက်ခြေမှ အတာမိကမ်းခြေကိုကျော်၍ ပြာလှဲသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မျက်စိ တစ်ဆုံး လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အဆိုပါ တောင်ကုန်းပေါ်မှ 'ကရုဏာရှင်သခင်မ' ရုပ်တုရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ရုပ်တုအောက်ခြေ ဖြစ်သော အုတ်ခုံကလေးကိုပတ်ကာ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လျှောက်သွားပါက မလှမ်းမကမ်းတွင် သေသပ်စွာ ရှင်းလင်းထားသည့် မြေကွက်ကလေးတစ်ခုကို ဘွားခနဲ သွားတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်း၏ အောက်ဘက်မှ မော့၍ကြည့်ပါက လုံးဝမြင်နိုင်စရာမရှိသည့် အဆိုပါ မြေကွက်ကလေးပေါ်တွင် ညီညာစွာ စိုက်ထူထားသည့် သစ်သားတိုင်ကလေး ၇ ခုနှင့်တကွ အဆိုပါ သစ်သားတိုင်ကလေးများတွင် ကပ်၍ သံဖြင့် ရိုက်ထားသည့် ပျဉ်ပြားချပ်ကလေး ၇ ခုကိုပါ ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိကြရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သင်သည် အဆိုပါ ပျဉ်ပြားချပ်ကလေး ၇ ခုပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဆေးများဖြင့် သေသပ်စွာ ရေးသားထားသည့် ဂျပန်အက္ခရာများကို ဖတ်ရှုနားလည်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါက ဤထူးဆန်းသည့် နေရာကလေးသည် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှ သေဒဏ်အပြစ်ပေး ခံခဲ့ကြရပြီး ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့က ဆူဂါမိအကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်း၌ ကြိုးပေးကွပ်မျက်ခြင်းခံခဲ့ကြရသည့် စစ်တရားခံ ၇ ဦး၏ မြူပုံနံရာ သင်္ချိုင်းကလေး ဖြစ်ကြောင်း မှုချသိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

တိုကျိုဟိဒါကီ၊ အီတာဂါကီဆေရှိနို၊ အိုအီဟာရာကင်ဂို၊ ဟိရိုတာကိုကီ၊

ယဉ်းမျိုး ဧကပ

ကိမ္မရာဟေတိုက်ရို၊ မူတိုအာကာရို၊ မတ်ဆုအိအဲဝါနိ ...

မှန်သည်။ ညီညာသည့် ပျဉ်ပြားချပ်ကလေး ၇ ခုပေါ်တွင် ဆေးအနက်ဖြင့် စုတ်ချက်လှလှ ရေးခြယ်ထားသည့် အထက်ပါနာမည်များကို အစဉ်အတိုင်း ဖတ်ရှုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အတာမိကမ်းခြေ၏ အထက်တန်းမှ နက်ညိုမဲမှောင်နေသည့် ဤတောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် 'ကရုဏာရှင်သခင်မ' ရုပ်တု၏ခြေရင်း၌ ထပ်စင်းနေသည့် ဤမြေကွက်ကလေးသည် ဂျပန်စစ်တရားခံ ၇ ဦး၏ ထာဝစဉ်အိပ်စက်လဲလျောင်းရာ သင်္ချိုင်းမြေပုံနေရာကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့လျှင် ထိုနေရာ၌ ဂျပန်စစ်တရားခံ ၇ ဦးတို့ ထာဝစဉ် အိပ်စက်လဲလျောင်းနေကြသည့်နည်းတူ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ စစ်သုံးပန်းပေါင်း ၃၇၇၀ တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက် တောကြီးမျက်မဲထဲတွင် ၈၀,၀၀၀ ခန့်မျှသော မြန်မာအမျိုးသားချွေးတပ်သားများသည်လည်းကောင်း၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ စင်ကာပူ၊ ယိုးဒယား၊ ဘိုညို၊ ဆူမာတရာကျားနှင့်တကွ တရုတ်ပြည်ကြီးမှ နေရာအနှံ့အပြားတွင် မရေမတွက်နိုင်သော ပြည်သူများသည် ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့၏ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်မှုကို ခံခဲ့ကြရပြီး ကာလအတန်ကြာအောင် မထသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်စက်လဲလျောင်းနေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သတည်း။

ထင်းဖုန်းမောင်မောင်
၁၃၊ ဇန်နဝါရီ ၁၉၇၄။

